

Ellen G. White Estate

BIZONYSÁGTÉTELEK A GYÜLEKEZET RÉSZÉRE

*abandoned
the church
I am I shall give
I am I shall give
Ellen G. White*

ELLEN G. WHITE

Bizonyságtételek a gyülekezet részére

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Előszó

„Aki az ő tulajdon fiának nem kedvezett, hanem mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Róma 8,32.

Mennyei Atyánk kész volt arra, hogy az elveszett emberiség megmentése érdekében a legnagyobb áldozatot bemutassa: Odaadta értünk egyszülött Fiát, hogy soha és semmi körülmények között ne kételkedjünk végtelen szeretetében.

Mikor Jézus készült elhagyni tanítványait, azzal vigasztalta meg őket, hogy nem hagyja őket árvakul, eljön hozzájuk. „Ismét elhagyom a világot, és elmegyek az Atyához.” „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.” Ján. 16, 28; 14, 16.

Isten Fiának helytartója a földön a harmadik isteni személy, a Szentlélek. Az ő feladata az, hogy különféle ajándékokat adjon a megtért lelkeknek aszerint, amint akarja. Minden lelki adomány hasznos és kívánatos. De van egy legkívánatosabb lelki adomány és ez a prófétálás. „Aki pedig prófétái, embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra ... Aki prófétái, a gyülekezetet építi.” 1. Kor. 14, 1-4.

[4] Az apostoli napokban minden lelki adomány megvolt a gyülekezetekben. Megvolt a prófétálás adománya is. Filep 4 leánya és Agabus próféta név- szerint vannak megemlítve, de biztosan voltak mások is, akik a prófétaság lelkét birták. Mikor az újszövetségi nép is a bűnnek útjára tért, Isten Lelkének adományai is elvételtek tőlük, mint hajdan a régi Izraeltől. Azonban az utolsó napokra megvan ígérve a Szentléleknek bő késői esője és Isten adventi népének egyenesen egy ismertető jele az, hogy a prófétaság lelkével birjon. Jel. 12, 17; 19, 10.

A rendelt időtől kezdve hirdettetik a hármasszövegi üzenet a föld népeinek és ennek hatása alatt kifejlődik az a nép, amely megtartja Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ezen népének adta az Úr a prófétálás adományát is és nemcsak az elmúlt évtizedekben, de

napjainkban is bizonyítják a biznyságtételek megszentelő és megjobbító erejüket. A legkülönbözőbb területeken és viszonyok közt élő lelkek a biznyságtételek által a hit egységére, érett férfiúságra jutnak el és így a gyümölcseiről ismerhetjük meg a fát.

White testvérnő biznyságtételei a gyülekezetek számára irattak, és nem a hitetlenek számára. „Aki prófétái a gyülekezetet építi.” Minden testvérünknek szólnak a biznyságtételek, amelyek nem a Biblia helyét vannak hivatva elfoglalni, hanem céljuk és rendeltetésük minket a jelenvaló igazságba mélyen bevezetni és abban bölccsé tenni. A biznyságtételek tartalma igazolja azoknak isteni eredetét. Aki üdvösségét szereti és az érett férfikort a Krisztusban mentői előbb elérni akarja, az tanulmányozza a biznyságtételeket, mint Istennek legjobb és leghasznosabb adományát, melyet nekünk üdvözülendőknek adhatott.

Angol nyelven a biznyságtételeknek 9 kötete jelent meg. Németben eddig 2 kötet. Mi hálásak vagyunk az Úrnak, hogy magyar testvéreink kezébe adhatjuk az első kötetet, melyben mindazok a biznyságtételek vannak kiadva, amelyek a gyakorlati élet- szentség [5] és növekedés szempontjából elsőrendű fontossággal bírnak. Ezen kötetben életünknek minden helyzete és kérdése van megvilágítva a biznyságtételek által. A fontos nem az, hogy mit írt még White testvérnő, hanem az, hogy amit írt, és amit ezen kötetben nektek nyújthatunk, azt úgy fogadjátok el, hogy abból egyetlen szó se vesszen kárba.

Még soha sem volt oly fontos az alábbi isteni üzenet, mint a jelenlegi ártalmas napokban: „Bizzatok az Úrban a ti Istenetekben és megerősítettetek; bízzatok az ő prófétáiban és szerencsések lesztek.” 2. Krón. 20, 20. Szívünkben kívánjuk nektek, hogy erősek és szerencsések legyetek, de tegyétek meg ti is azt, amit az Úr ehhez kíván: Bizzatok az ő prófétáiban és fogadjátok be tiszta szívvel a prófétálás lelkének ezen drága adományait!

A kiadók

* * * * *

Tartalomjegyzék

Information about this Book	i
Előszó	iv
A bizonyágtételek lényege és befolyása	9
Személyi bizonyágtételek	11
A bizonyágtételek célja	14
Nem pótolják a Bibliát	17
A bizonyágtételek helytelen használata	21
Gyümölcseik szerint ítéljete	23
Kétely a bizonyágtételekkel szemben	24
A figyelmeztetés elvetése	30
A bizonyágtételek elhanyagolása	32
Hogyan kell a rendreutasítást elfogadni?	33
Jogosulatlan megkülönböztetés	35
A Biblia titkai, mint az isteni ihletés bizonyítékai	43
Szükség van a Biblia naponkénti tanulmányozására	55
Nevünk	61
Szervezet	63
Az iratterjesztés fontossága	68
A könyv evangélista tulajdonságai	71
A könyvevangélista, mint az evangélium szolgája	75
A könyvterjesztési mű fölélesztése	80
A komoly erőfeszítések szükségessége	91
A részvét hiánya	92
A gyülekezeti tagoknak fel kell ébredniök	96
A gyülekezeti tagokért való munka	99
A föld puszta helyei	103
Önfentartó misszionárius	103
Munkálkodás a belmisszióban	105
A nagylelkű erőfeszítések eredményei	106
A szolgálat különböző ágai	107
Irataink terjesztése	108
A házról-házra való munka	109
A nők részére való munka	110
Az otthon misszióterülete	110

Mindenki számára van hely	110
A tétlenség következményei	112
Fáradhatatlan munkálkodásra való felhívás	112
Missziós családok	113
Fejlődés szolgálat által	114
Vallásoktatás az otthonban	116
Családi áhitatok	117
A házasság felelősségei	120
A szülők kötelességei gyermekeikkel szemben	126
Szülők és gyermekek	131
A háztartási kötelességek hűséges teljesítése	136
Felhívás az ifjúsághoz	139
Bibliaellenes házasság	147
A gyülekezet szükséglete	152
Ésaiás 58. fejezetének üzenete	154
Kötelességünk a világgal szemben	157
Gyülekezeti kötelességek	161
A tévelygőkkel való bánásmód	162
A vezetők választása	164
Az Isten házában való magaviselet	169
A szombat megünneplése	178
Reformáció a szombatünneplés terén	180
Előkészületek a szombatra	181
Szombat a családban	184
Utazás szombatnapon	187
Szombati összejövetelek	188
Hűség az egészségügyi reformban	195
Személyes felelősség	195
Erő engedelmesség által	196
Húsételek	198
Isten dicsőségére	200
Tanítás az egészségügyi reform alapelvei felől	201
Túlzások az életmódban	202
Ételkérdés a különböző országokban	203
Egy szó az ingadozókhöz	204
Az imameghallgatás előfeltételei	204
Önátadás és nyugalom	206
A tea és szemeskáv élvizéséről	207

A mértékletességi reform	209
Megadni Istennek azt, ami az övé	212
A termés zsengéje	212
Gondoljatok a szegényekre	213
Minden Istené	213
Nincs mentség	214
Még egy alkalom	215
Az áldás	216
A zúgolódók	216
Az istenfélők	217
Takarékosság a missziómunkában	219
A dicsérés veszedelme	223
Gyülekezeti fegyelem	225
„Mindentől, ami gonosznak látszik őrizzetek”	230
Egyetértés a különböző nemzetiségek között	242
Az utolsó döntés	247
Látomás a küzdelemről	254
Józsué és az angyal	261

A bizonyágtételek lényege és befolyása

[6]

(Testimonies, Vol. V., p. 654-691.)

Mivel a vég egyre jobban közeledik és a világ utolsó munkája is egyre jobban terjed, a jelenvaló igazság vallóira nézve annál fontosabb, hogy világos felfogásuk legyen azon bizonyágtételek lényege és befolyása felől, melyeket az Úr kezdetől fogva egybekapcsolt a hármias angyali üzenet hirdetésével. Az itt következő oldalak kivonatokat tartalmaznak abból, amit az elmúlt negyven év folyamán, ezen különös munkában szerzett tapasztalataimról írtam; továbbá abból is, amit Isten kijelentett nékem a bizonyágtételek lényege, fontossága, valamint azon módra nézve, hogy miképpen adattak és hogyan kell tekinteni őket.

Nemsokára az 1844-es, idők eltelte után adatott nekem az első látomás. Éppen látogatóban voltam egyik szeretett testvérnőmnél a Krisztusban, kinek szíve az enyémmel szorosán egybe volt kötve. Miközben családi istentiszteletet tartottunk és öt testvérnőmmel együtt leborulva imádkoztunk, Isten ereje oly mértékben szállt reám, ahogy még soha annakelőtte nem éreztem. Úgy tünt fel nekem, mintha világosságtól körülvéve egyre magasabbra emelkednék a földről. Ekkor kaptam látomást az adventhívők tapasztalata, Krisztus eljövetele és a hűségesek jutalma felől.

[10]

Csakhamar az első látomás után egy második látomásban meg lettek mutatva azon nehézségek, melyeken keresztül kell mennem és utasítást nyertem ama kötelességről, hogy az Isten által kijelentett dolgokat tartozom még másoknak is elbeszélni. Előre ki lett jelentve nekem, hogy munkám nagy ellentállásba fog ütközni és hogy szívem félelemmel lesz eltelve, de ugyanakkor Isten kegyelme minden nehézségen át fog segíteni. Ezen látomás aggodalommal töltött el engem, mert feltárta azon kötelességemet, hogy ki kell mennem a nép közé és hirdetnem kell az igazságot.

Én azonban attól féltem, hogy végeredményben igen felfuvalkoddottá válnék, ha úgy adnám ki magamat az emberek előtt, mint akit

a Mindenható látomások és kijelentések adása által különböztetett meg tőlük. Több ilyen eset volt előttem ismeretes.

Imában kértem az Urat, hogy ha már mindenáron mennem és beszélnem kell az ő kijelentéseiről, legalább ment maradjak a felfuvalkodottságtól. Az angyal így szólt: „Imáid meghallgatásra találtak és választ fognak nyerni. Ha az általad rettegett veszedelem fenyegetne téged, akkor az Úr kinyújtott karja készenlétben lesz megmentésedre; szenvedések által megőrzi alázatosságodat és magához közelebb von tégedet. Ha hűségesen végrehajtod megbízásodat és mindvégig kitartasz, akkor enni fogsz az élet fájának gyümölcséből és inni fogod az élet vizét.”

[11] Ebben az időben történt, hogy az első angyali üzenet hívői közül sokan rajongásba estek. Úgy a tan, mint az életmód terén veszedelmes tévelygéseknek adtak teret és készek voltak mindazokat, akik nézeteiket nem akarták elfogadni, azonnal elítélni. Isten egy látomásban kinyilatkoztatta nekem tévedéseiket és elküldött tévelygő gyermekeihez, hogy felvilágosítsam őket erre vonatkozólag; ezen kötelességem teljesítésénél azonban nagy ellentállásba és keserű szemrehányásokba ütköztem.

Igen nagy teher gyanánt nehezedett lelkemre azon megbízás, hogy elbeszéljem a tévelygőknek azt, amit az Úr mutatott nekem rájuk vonatkozólag. Nagy fájdalmat okozott nekem mások nyugtalanításának és elszomorításának gondolata, mivel azonban nem bujhattam ki ezen kötelességem teljesítése alól, igyekeztem az üzeneteket enyhíteni és a lehető legkedvezőbb színben feltüntetni. Ilyenkor azután visszavonultam és lelki aggodalmamban sírtam. Azokra tekintettem, akiknek csupán saját lelkükről kell gondoskodni és úgy véltem, hogy az ő helyzetükben nem zúgolódnék. Nehezemre esett az istentől kapott világos és éles bizonyságtételeket közölnöm az illetőkkel. Minden esetben szorongva vártam a következményeket; s ha a megintett egyének feddésének ellene mondtak és az igazságnak ellentállottak, olyankor a következő kérdések támadtak fel bennem: „Vajjon megfelelő módon hirdetem-e az üzenetet? Nem lehetett volna ezen lelkeket valami úton módon még megmenteni?” Ilyenkor oly nagy lelki kínokon mentem keresztül, hogy a halál szívesen látott hírnöknek, a sír pedig édes nyughelynek tünt fel előttem.

Eljárásomnak veszélyes és bűnös voltát csak akkor ismertem fel, midőn az egyik látomásomban Jézus elé lettem vezetve. Feddő pil-

lantással rám tekintett, azután elfordította tőlem orcáját. Leírhatatlan rémület és félelem vett erőt ekkor rajtam. Arcra borultam előtte, de képtelen voltam egyetlen szót is kimondani. Ó, mennyire vágytam elfedni és elrejtteni magamat ezen rettenetes pillantás elől! Ebben a pillanatban némileg megértettem az elveszettek érzelmeit, midőn majd ezt fogják kiáltozni a hegyeknek: „Essetek mireánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyi székben ül, és a Bárány haragjától.” [12]

Ezután egy angyal felszólított, hogy álljak fel; a szemem elé táruló látványt azonban igen nehéz volna leírni. Egy összekuszált hajú, tépett ruházatú, rémült arckifejezésű embercsoport lett elém vezetve. Midőn közel értek hozzám, ruházatukat az enyémhez dörzsölték. Magamra tekintve láttam, hogy ruházatom vérrel van beszennyezve. Erre ismét akár a holt, kísérő angyalom lábai elé estem. Semmiféle mentegetődzés nem jött ajkaimra és legjobban szerettem volna erről a szent helyről eltűnni. Az angyal felemelt és így szólt hozzám: „Ez nem a te jelenlegi állapotod, de ezen jelenet azért lett eléd tárva, hogy felismerd mi vár reád, ha vonakodnál másokkal közölni az Úrtól kijelentett dolgokat.” Ezen ünnepélyes figyelmeztetés lebegett előttem, midőn elindultam, hogy hirdessem az embereknek azon ígéket, melyeket én az Úrtól kaptam.

Személyi bizonyágtételek

A különböző egyének számára adott isteni üzeneteket gyakran — sok esetben az illetők sürgető kérésére — leírtam. Tevékenységem kiterjedésével ez képezte munkámnak egyik igen fontos és idegörlő részét. A 15. számú bizonyágtétel közzététele előtt, sokan azok közül, akiket megintettem és rendreutasítottam, olyan irányú kéréssel fordultak hozzám, hogy foglaljam írásba a bizonyágtételeket. Én azonban a fárasztó munka következtében igen kimerült voltam és visszaretentem ettől a feladattól, kivált amióta megtudtam, hogy ezek közül sokan méltatlanok voltak és kevés reményem lehetett arra, hogy a kapott figyelmeztetések döntő változást idéznek elő életükben. Ebben az időben az alábbi álom által nyertem bátorítást:

Valaki fehér vásznat nyújtott át nekem és fel- kért, hogy készítsek belőle ruhákat különböző növésű, jellemű és életviszonyok között élő egyének számára. Az volt a feladatom, hogy kiszabjam [13]

és előkészítsem, hogy azonnal megvarrható legyen, mihelyt valaki kívánná. Nekem az volt a benyomásom, hogy sokan azok közül, akiknek számára ezen ruhákat kikell szabnom, méltatlanok voltak rá. Megkérdeztem, hogy ez az utolsó vászondarab, melyet ki kell szabnom, mire azt a választ nyertem, hogy mihelyt ezzel készen vagyok, máris további vég vásznak állanak rendelkezésemre. Én azonban elcsüggedtem az előttem álló rengeteg munka láttán és kijelentettem, hogy habár már 20 esztendő óta szabom mások számára a ruhákat, munkám mindeddig sem kellően megbecsülve, sem pedig eredménnyel megkoronázva nem lett. A vásznat átnyújtó személlyel különösen egy asszonyról beszéltem sokat, kinek számára szintén nekem kellett a ruhát kiszabnom. Azt magyarázgattam, hogy tisztára idő és anyagveszteség lenne, ha oda ajándékoznánk neki a ruhát, mert úgysem tudná azt megbecsülni. Az illető anyagilag szegény, rendetlen és korlátolt elméjű volt, úgyhogy ruháját hamarosan bepiszkította volna.

Erre a vásznat átnyújtó személy így szólott: „A te kötelességed a ruhák kiszabása. A veszteség nem a tied, hanem az enyém. Isten másként lát, mint az emberek. Ő tervezte a végzendő munkát és te nem tudhatod, hogy ez, vagy amaz fog-e sikerülni.”

Ekkor felemeltem, az olló hosszas használatától megdagadt kezemet és kijelentettem, hogy az ilyen munka tovább folytatásának még a gondolatától is visszariadok. Mire megismétlődött az előbbi parancs: „Szabd a ruhákat, a te szabadulásod ideje még nem érkezett el.”

[14] Fáradtan ismét munkához fogtam. Előttem új fényes olló feküdt, felvettem és azt használtam, mire azonnal elhagyott engem a fáradtság és csüggedés érzete. Úgy tünt fel előttem, mintha az olló az én közreműködésem nélkül vágná a vásznat; így azután az egyik ruhát a másik után szabtam ki, aránylag igen csekély nehézséggel.

Vannak olyan álmok is, melyeket az élet közönséges dolgai hoznak létre, amelyekhez Isten Lelkének semmi köze sincs. Vannak viszont hamis álmok és látomások, is, melyek a Sátán lelke által vannak ihletve. Az Úrtól adott álmokat azonban az Isten igéje egy szintre helyezi a látomásokkal; époly bizonyossággal a jövődőlés lelkének gyümölcsei ezek, akárcsak maguk a látomások. Ezen álmok önmagukban bírják valóságuk bizonyítékát, csupán tekintetbe kell venni az illető egyéneket és az álom adásának külső körülményeit.

Mivel az egyéni esetekre adott bizonyágtételek figyelmeztetése és tanításai, olyanokra is hasonló erővel voltak alkalmazhatók, akikhez közvetlenül nem szólottak, kötelességemnek tartottam, hogy ezen bizonyágtételeket az egész közösség érdekében nyomtatásban is közzé tegyem. A 15. számú bizonyágtételben, ahol rámutattam ennek szükséges voltára, többek között a következőket mondtam: „Igazán nem tudom hogyan lehetne az általános veszedelméről, tévelygésekről és az Isten gyermekeinek kötelességeiről — akik őt szeretik és az ő parancsolatait megtartják — nyert látomásaimat jobban megértetni mintha közzéteszem ezen bizonyágtételeket. Valószínű, hogy ennél egyszerűbb és hatásosabb mód nincsen annak előadására, amit az Úr megmutatott nekem.”

A személyi bizonyágtételek közzéadására vonatkozó tervemet teljesen igazolta az 1868 június 12-én kapott látomásom. Mikor az Úr kiválaszt és elkülönít néhány egyéni esetet és kiemeli az illetők hibáit, könnyen fennforog annak a veszedelme, hogy azok, kiknek hibái nem lettek látomásban felfedve önmagukat jóknak, vagy legalább is a megintetteknel jobbaknak tartják. Ha valaki egy bizonyos hibájáért feddésben részesül, a testvéreknek gondosan meg kell vizsgálniok, hogy ők maguk is nem leledzenek-e ugyanabban a bűnben. Alázatosan vallják be bűneiket. Ha mások jóknak is tartják őket, az még korántsem teszi jókká őket az Isten előtt is, aki a szíveket vizsgálja. Ilymódon próbálja meg a lelkeket. Mikor megfeddi az egyik bűnét, azáltal sokakat szeretne megjavítani. Hogyha azonban a rendreutasítást nem önmagukra értelmezik és abban a hitben ringatják magukat, hogy Isten azért elnézi az ő hibáikat, mert bűneiket nem fedi fel külön-külön, akkor sötétségbe kerülnek és Isten engedni fogja, hogy saját útjukon járjanak és önön szívük sugallatát kövessék.

Sokan igazságtalanságot követnek el önmagukkal szemben és nagy tévedésben vannak Istennel szemben elfoglalt igazi álláspontjuk felől. Isten olyan eszközöket és utakat használ fel, melyek legjobban megfelelnek azon céljának, hogy megvizsgálja mi rejtőzik állítólagos követőinek szívében. Egyesek hibáit azért hozza nyilvánosságra, hogy ezáltal mások figyelmeztetve legyenek és hogy óvakodjanak ugyanazon tévedésektől. Komoly önvizsgálat meg fogja állapítani, hogy ők ugyanazokat cselekszik meg, amiket Isten másoknál kárhoztat. Ha valóban Istennek óhajtanak szolgálni, és félnek

[15]

az ő megsértésétől, akkor nem fognak addig várni, amíg az ő bűnük is külön lesz megmutatva, hanem már előbb beismerik azokat és alázatosan visszatérnek az Úrhoz. A másoknak nyújtott világossággal összhangban el fogják hagyni az Istennek nem tetsző dolgokat. Másrészt viszont, ha azok, akik a másnak adott feddésben említett bűnökben maguk is vétkesek, de mert az övéké nem lett külön is megnevezve — ebből bátorítást nyernek arra, hogy ezen gonosz [16] életmódot tovább folytassák, az olyanok veszélybe döntik lelküket és Sátán akaratának foglyaivá lesznek.

Meg lett mutatva nekem, hogy Isten bölcsessége folytán nem mindenkinek a bűnei és tévedései lesznek külön-külön kinyilvánítva. Ezen személyi bizonyságtételek az összes bűnösökhöz vannak intézve, habár mindenkinek a neve külön-külön nincsen felemlítve; és ha az emberek ezeket olvasván, saját bűneiket takargatni igyekeznek, akkor Isten segítségére nem számíthatnak. Istenfélő életükben nem juthatnak előbbre, sőt egyre nagyobb sötétségbe kerülnek, míg len a mennyei világosság teljesen meg lesz tőlük vonva.

Az egyik, 1870-ben kapott látomásomban utasítást nyertem arra nézve, hogy adjam közzé az általános alapelveket úgy szóban, mint írásban és hogy ugyanakkor nyilvánítsam ki egyeseknek a veszedelmeit, bűneit és tévedéseit is, hogy ily módon mindenkinek alapos vizsgálat alá kelljen vonnia saját szívét és életét abból a célból, hogy nem vétkesek-e a másokban megdorgált hibákban és hogy a másoknak adott figyelmeztetések nem illenek-e rájuk is. Ha pedig valóban fennállana ezen eset, akkor vegyék úgy, mintha a tanács és intés külön nekik lett volna adva, és alkalmazzák a gyakorlatban úgy, mintha egyénileg hozzájuk lett volna intézve. Isten próbára teszi mindazok hitét, akik Krisztus követőinek vallják magukat. Ki fogja deríteni, hogy őszintén imádkoznak-e azok, akik azt állítják magukról, hogy komolyan igyekeznek tisztában lenni kötelességeikkel. Világossá teszi majd kötelességüket és bőséges alkalmat fog nyújtani nekik annak kifejlesztésére, ami a szívükben lakozik.

A bizonyságtételek célja

Hajdan a próféták és apostolok ajkain keresztül szólt Isten az emberekhez; ma pedig Lelkének bizonyságtételei által. Egyetlen [17] más korban sem törekedett Isten olyan komolysággal akaratára és

újtára oktatni az ő népét, mint éppen most.

Az Úr jónak látta, hogy látomásban mutassa meg nekem az ő népének szükségleteit és tévedéseit. Bármennyire fájdalmasan érintett is engem mégis híven adtam elő a bűnösöknek az ő vétkeiket és a szabadulásra szolgáló eszközöket ... Így mondott ki az Isten Lelke figyelmeztetéseket és ítéleteket, anélkül azonban, hogy a kegyelem becses ígéreteit megvonta volna.

A bűnbánó bűnösöknek nincsen semmi okuk az elcsüggedésre azért, mert bűneik meg lettek mutatva és veszélyes voltukra figyelmük fel lett híva. Érdekükben folyó eme fáradozások éppen azt igazolják, hogy milyen vágyódással szereti és mennyire óhajtja őket megmenteni Isten. Csak az ő tanácsát kell követniök és az ő akaratát kell cselekedniök, ha az örök életet el akarják nyerni. Isten az ő tévelygő népe elé tárja annak bűneit, hogy azokat az isteni igazság fényében teljes visszataszító mivoltában láthassák. Akkor azután kötelességük egyszersmindenkorra felhagyni azokkal. Ha Isten népe felismerné a vele szemben tanusított eljárást és Isten tanításait elfogadná, akkor nyílegyenes ösvényen járva világosságot pillantanának meg lábaik előtt, amely keresztül vezetné őket a sötétség és elcsüggedés óráin.

Ezen figyelmeztetések és intések nem azért lettek adva a h. n. adventisták között lévő tévelygőknek, mintha az ő életükben több dorgálni való lenne, mint a többi egyházak állítólagos keresztényeinek életében; nem is azért, mintha az eljárásuk és példaadásuk rosszabb lenne, mint azon adventistáké, akik nem akarnak engedelmeskedni Isten követelményeinek; hanem inkább azért, mert nagy világossággal rendelkeznek és állásfoglalásuk által úgy tünnek fel mint Isten kiválasztott népe, melynek szívébe van írva az Isten törvénye. A menny Istene alattvalóinak nevezik magukat, mert engedelmeskednek akaratának és kijelentik jellemét a földön. Minden egyes bűn eltávolítja őket Istentől és bizonyos értelemben megszentelteleníti Isten nevét azáltal, hogy szent törvénye becsmérőinek alkalmat nyújt Isten munkájának és népének megszólására, melyet pedig „választott nemzettségnek, királyi papságnak, szent nemzetnek és megtartásra való népnek” nevez, melynek kötelessége hirdetni „annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára” hívta el őket.

[18]

Az Úr dorgálja és fenyíti azokat, akik Isten törvényei megtartóinak vallják magukat. Kinyilvánítja bűneiket és igazságtalanságaikat, mert szeretné minden bűntől és gyengeségtől mentesen látni őket, hogy az ő félelmében tökéletes megszentelődésre jussanak. Isten inti, feddi és dorgálja őket, de csak azért, hogy megtisztítva, megszentelve és megneemesítve végül saját trónjához emelhesse őket.

Átnézvén a szombatünneplők számára adatott bizonyágtételeket, elcsodálkoztam Istennek, népe irányában tanusított kegyelmén és gondviselésén, amennyiben oly sok figyelmeztetésben részesíti őket, rámutat a veszedelmekre és elébük tárja azon magasztos álláspontot, melyet az ő akaratának megfelelően kell elfoglalniok. Ha megmaradnának szeretetében és elkülönítenék magukat a világtól, akkor megnyugtatná rajtuk különleges áldását és ragyogtatná rajtuk világosságát. Befolyásuk ebben az esetben a munka minden ágában és a terület minden részén érezhető volna. Ha azonban Isten szándékát nem teszik magukévá és a munka magasztos voltáról továbbra is az elmúlthoz hasonló alacsony fogalmakat alkotnak maguknak, akkor példaadásuk és befolyásuk igen rossz következményeket fog maga után vonni. Kárt és csak kárt fognak okozni. Ruháikon drága lelkek vére fog száradni.

[19] Ismételten adattak figyelmeztető bizonyágtételek. Önmagamtól kérdeztem: Vajjon ki méltatta figyelemre őket? Ki igyekezett buzgón megbánni bűneit és elhagyni bálványimádását; ki igyekszik komolyan azon cél elérésére, hogy elnyerje Jézus Krisztusban magasztos elhivatásának jutalmát? Pedig vágyakozva reméltem, hogy Isten egyeseknek az ő Lelkét fogja adni, hogy felhasználja őket az igazság eszközeiül gyülekezetének felébresztése és rendbehozása céljából. Már csaknem minden reményt feladtam erre nézve, mert évről-évre egyre nagyobb eltérést észleltem azon egyszerűségtől, melynek Krisztus követőinek életét jellemezni kellene. Az Isten műve iránti érdeklődés és odaadás egyre jobban tűnőfélben van. Felteszem a kérdést: Akik azt állítják, hogy hisznek a bizonyágtételekben, mennyiben törekedtek arra, hogy összhangban éljenek a nekik adatott világossággal? Hogyan vették figyelembe a megadott figyelmeztetéseket? Milyen mértékben éltek a nyert tanítások szerint?

Nem pótolják a Bibliát

Az alábbi, az 1876. évben nyilvánosságra hozott bizonyágtételből származó kivonat mutatja, hogy a bizonyágtételek nem olyan célból adtak, hogy a Biblia helyét foglalják el:

R. atyafi csak háborítani akarta a kedélyeket, mikor úgy igyekezett feltüntetni a dolgot, mintha a bizonyágtételekben Istentől nyert világosság, pótléka volna az Isten ígéjének; ezáltal azonban hamis megvilágításba lett helyezve a dolog. Isten jónak látta, hogy ilyen módon irányítsa népének gondolatait az ő ígéjére, hogy annak jobb megértését elősegítse. Isten ígéje a legsötétebb elmét is megvilágíthatja és mindenki megértheti, aki vágyódik a megértésére. Ennek dacára is vannak olyanok, akik bár azt állítják, hogy tanulmányozzák Isten ígéjét, annak legegyszerűbb tanításaival is ellentétben élnek. Hogy Isten minden mentegődzésnek elejét vegye, határozott és világos bizonyágtételeket adott, amelyek visszavezették őket azon ígéhez, amelynek a követését elhanyagolták Isten ígéje telve van a helyes életszokások képzését szolgáló általános alapelvekkel; úgy az általános, mint a személyi bizonyágtételek pedig arra vannak hivatva, hogy a figyelmet különösképpen ezen alapelvekre irányítsák.

[20]

Az 1871. évi április hó 3-án ezen tárgy álomban lett élém tárva. Úgy tetszett előttem, mintha egy nagy tömeg jelenlétében megtartott fontos összejövetelen vennék részt. Sokan komoly imában voltak elmerülve az Úr előtt és úgy látszott, mintha nagy teher nehezednék szívükre. Egyesek úgylátszik nagy lelkigyötrelmeken mentek keresztül, mert az érzelmeik annyira izgultak voltak, hogy könnyek között hangosan kiáltoztak segítség és világosság után. Legkiválóbb atyánkfiai is résztvettek ezen benyomásos jelenetben. S. atyafi látható nagy lelkigyötrelmek közepette térdelt a földön. Felesége egy csoport közönyös gúnyolódó között foglalt helyet; úgy viselkedett mintha kívánná, hogy mindenki lássa a megalázkodók felett érzett megvetését.

Álmomban Isten Lelke szállt reám. Ima és sírás közepette felemelkedtem és így szóltam: Isten Lelke van énrajtam. Indítatva éreztem magam, hogy kijelentsem előttetek, miszerint el kell kezdenetek a ti saját személyetekért való munkálkodást. Ti azt várjátok, hogy Isten végezze el helyettetek azt a munkát, melynek elvégzését tirátok bíztá. Ha részetekről meg lesz a rátok bízott munka elvég-

[21] zésére való hajlandóság, akkor meg lehettek győződve arról, hogy szükség esetén számíthattok segítségére. Ti azonban éppen a rátok bizott munkát hagyjátok elvégezetlenül; Istenhez kiállottatok, hogy ő végezze azt el helyettetek. Ha követtétek volna a tőle kapott világosságot, akkor mostan még több világosságot ragyogtatna rátok; de ameddig a néktek adott tanácsokat, figyelmeztetéseket és intéseket elhanyagoljátok, hogyan is várhatjátok, hogy több világosságot és áldást nyerjetek tőle, mikor az ilyen körülmények között csak újabb hanyagságra és megvetésre szolgáltatna okot részetekről? Isten nem ember, aki játszani engedne magával.

Elővettem a drága Bibliát és körülvettem azt mindazon különböző bizonyságtételekkel, melyek Isten népe számára adattak és így szóltam: Itt minden elképzelhető esetre nézve van intézkedés. Itt fel vannak jegyezve a kerülendő bűnök és megtalálhatják az óhajtott tanácsot, amely mások hasonló esetében adatott. Tetszék Istennek, hogy tanításra tanítást és parancsra parancsot adjon néktek. Azonban csak igen kevesen tudjátok, hogy ezen bizonyságtételek mit tartalmaznak. A Szentírásban nem vagytok otthonosak. Ha a keresztyeni tökéletesség elérése utáni vágygal kutattátok volna a Bibliát, akkor a bizonyságtételekre nem lett volna szükségetek. Mivel azonban elmulasztottátok az Istentől ihletett Biblia könyvével való megismerkedést, ő azért egyszerű, egyenes bizonyságtételekkel igyekszik benneteket elérni és figyelmeteket a figyelemre nem méltatott Szentírás szavaira irányozni; és mostan sürgetően kér benneteket, hogy hozzátok összhangba életeteket annak tiszta és magasztos tanításával.

[22] Az Úr szeretne benneteket az adott bizonyságtételek által figyelmeztetni, fenyíteni, tanáccsal ellátni és elméteket az ő igéje fontosságának tudatával betölteni. A megírott bizonyságtételek semmiféle új világosságot nem nyújtanak, csupán a már kijelentett igazságokat vésik elevenebben elménkbe. Isten igéje minden kétséget kizáróan megmondja az embernek Isten és felebarátja iránti kötelességét; de közületek csak kevesen engedelmeskedtek ennek a világosságnak. A bizonyságtételekben nincsen semmiféle új igazság kijelentve, hanem a már kijelentett nagy igazságokat egyszerűsította és a maga módján a nép elé tárta, hogy felébresztvén őket, igazságait elméjükbe vesse és minden mentegetőzésnek elejét vegye.

A kevélység, önszeretet, önzés, gyűlölködés, irigység és féltékenység elhomályosították a felfogóképességet és az igazság, amely pedig bölccsé tehetne benneteket az üdvösségre — elvesztette elmét lebilincselő és uraló hatalmát. Nem értitek meg a kegyesség leglényegesebb alapelveit, minek pedig az az oka, hogy nem éhezitek és szomjúhózzátok a Biblia ismeretét, a szív tisztaságát és az élet megszentelődését. A bizonyágtételek nem az Isten igéjének kisebbitését, hanem éppen ellenkezőleg a felmagasztalását célozzák; a Bibliára irányítják a figyelmet, hogy igazságainak dicső egyszerűsége mindenkibe belevésődjön.

Továbbá ezt mondtam: Mint ahogyan a Szentírást körülveszik ezen könyvek és iratok, úgy vett körül bennünket Isten is figyelmeztetésekkel, intésekkel, tanácsokkal és bátorításokkal. És ti most lelkiaggodalommal telten több világosságért kiáltotok az Istenhez. Én megbízást nyertem Istentől, hogy kijelentsem előttetek, hogy amíg a már eddig kapott világosságot gyakorlatilag fel nem használjátok, mindaddig nem fog újabb fénysugár világítani útatokra a bizonyágtételekből. Az Úr világossággal vett körül benneteket, de ti lábbal tapodjátok azt. Míg egyesek elhanyagolták, vagy közönyösen fogadták, addig mások teljesen el is vetették a világosságot. Kevés volt azoknak a száma, akik szívükben teljes határozottsággal eltökélték magukat arra, hogy engedelmeskednek azon világosságnak, melyet az Úr jókedvéből adott nekik.

Többen néhány hét leforgása alatt teljesen megfeledkeztek a bizonyágtételek által nyert különleges figyelmeztetésekről és intésekről. Egyeseknek több ízben el lett ismételve a bizonyágtétel, de ők nem tartották akkora fontosságúnak, hogy gondos figyelemre méltatták volna. Felesleges meséknek tartották. Ha a kapott világosságot figyelemre méltatták volna, akkor elkerülhették volna azon próbákat és veszteségeket, melyek annyira keményeknek és szigorúknak tűntek fel előttük. Csak önmagukat okolhatják; olyan igát vettek nyakukba, melyet nehezen hordozhatnak el. Ezt az igát nem Krisztus helyezte rájuk. Isten szeretete és gondviselése munkálkodott érettük, de az ő önző, gonosz és hitetlen szívük nem ismerhette fel jóságát és kegyelmét. Saját bölcsességüktől vezettetve vakon rohantak előre, mígnem a megpróbáltatásoktól és zűrzavartól legyőzette Sátán foglyaivá nem lettek. Ha összegyűjtitek azon fénysugarakat,

[23]

melyeket Isten a múltban adott néktek, akkor az szaporítani fogja világosságotokat.

A régi Izraelre irányult figyelmem. Isten törvényét adta nékik, ők azonban nem akartak engedelmeskedni. Később rendelkezéseket és szertartásokat adott nékik, hogy azoknak teljesítése közben Istent emlékezetükben megtartsák. Ők annyira hajlamosak voltak követelményeinek elfelejtésére, hogy szükségesnek mutatkozott, kedélyüket újból és újból felrázni, hogy felismervén kötelességüket Teremtőjüknek engedelmeskedjenek és őt tiszteljék. Ha megmaradtak volna az engedelmességben és Isten parancsolatait szeretettől indítatva megtartották volna, akkor nem is lett volna szükség a szertartások és rendelkezések oly nagy tömegére.

[24] Ha tehát azon nép, amely Isten szemefényének vallja magát, engedelmeskedni akarna az ő igéjében feljegyzett parancsolatainak, akkor nem adtak volna különleges bizonyságtételek sem, hogy azok kötelességeikre emlékeztessék őket, hogy megmutassák bűneiket és azon nagy veszedelmet, amelyben forognak, ha Isten igéjének nem engedelmeskednek. Sokaknak lelkiismerete eltompult, mivel elvetették, elhanyagolták és megvetették a világosságot.

Valaki mellettem állva ezt mondta: „Isten emelt fel téged és szavakat adott ajkaidra, hogy szóljál e néphez és elérjed a szíveket, ahogyan senki másnak előtted nem adta azt. Isten úgy alakította a te bizonyságtételeidet, hogy megfeleljenek azon eseteknek, amelyekben segítségre van szükség. Téged ne rendítsenek meg a gúnyolódások, csúfolkodások, szemrehányások és dorgálások. Ha Isten különleges eszközévé akarsz lenni, nem szabad senki másra támaszkodnod, hanem egyedül rajta kell csüngened és a szőlővesszőhöz hasonlóan köréje kell fonnod hajtásaidat. Ő arra akar felhasználni téged, hogy általad világosságát közvetítse a népnek. Naponként kell erőt gyűjtened Istentől, nehogy környezeted elhomályosítsa azon világosságot, melynek általad kell az ő népére világítania. Sátánnak különösképpen az képezi célját, hogy távoldartsa Isten népétől azt a világosságot, melyre az utolsó napok veszedelmei közepette oly nagy szükségük van. A te eredményed titka egyszerűségben rejlik. Mihelyt eltérsz attól és bizonyságtételeidet mások izléséhez szabod, a te hatalmadnak is vége. Ebben a korban csaknem minden palástolt és természetellenes. A világ bővülködik olyan bizonyságtételekben, melyek a pillanatnyi gyönyörködtetést és öndicséretet szolgálják.

A te bizonyágtételedek azonban más jellege van. Ennek ki kell terjeszkednie az élet részleteire, hogy megőrizze a gyenge hitet az elhalástól és elméjükbe vesse a hívőknek annak a szükségességét, hogy ők világosság gyanánt fényeljenek e világban. Isten egy bizonyágtételt adott néked, hogy az elszakadtaknak és bűnösöknek szemük elé tárjad igazi állapotukat és mérhetetlen veszteségüket, melyet el kell szenvedniök abban az esetben, ha bűnös életük folytatásától meg nem szűnnek. Midőn Isten szemeid elé tárta és elmédbe véste ezt, mint senki másnak a most élők közül, ezzel szoros összefüggésben, a kapott világossághoz mérten a felelősséget is reád hárítja. Nem erővel és hatalommal, hanem az én Lelkimmel, mondja a seregeknek Ura. Emeld fel szavadat és trombita harsogáshoz hasonlóan hirdesd népem bűneit és Jákob házának vétkeit.”

[25]

A bizonyágtételek helytelen használata

Vannak olyanok, akik hisznek ugyan a bizonyágtételekben, de hibáztak abban, hogy azokat helytelen módon másokra reáerősztolták. Erre vonatkozólag egyik korábbi bizonyágtételből idézem a következőket: „N.-ben többen voltak olyanok, akik Isten gyermekei létükre, kételkedtek a bizonyágtételekben, mások viszont nem mondtak ugyan ellent nekik, de nem is mertek velük szemben határozott álláspontot elfoglalni. Egyesek kételkedtek és kétségtelen, hogy nem teljesen ok nélkül. A hamis látomások és a fanatikus ájtatosságok, valamint az ebből származó rossz gyümölcsök olyan befolyással voltak az N.-i munkára, hogy az emberek gyanakodóvá lettek minden olyan dolog iránt, ami a látomásokkal bármilyen összefüggésben is volt. Mindezen dolgokat tekintetbe kellett volna venni és bölcsen kellett volna eljárni. Olyanokat, akik még sohasem láttak valakit látomásban, vagy akiknek nincsen személyes tapasztalatuk a bizonyágtételek befolyásáról, nem lett volna szabad felelősségre vonni, vagy a bizonyágtételekben való hitre rávenni. Ezeket nem szabad a gyülekezet áldásaitól és előjogaitól megfosztani, ha egyébként keresztényi életük helyes.

Meg lett nékem mutatva, hogy egyesek megkaphatják a nyilvánosságra hozott látomásokat, hogy így a fát gyümölcséről ítélhessék meg. Mások a kételkedő Tamáshoz hasonlítanak; nem tudnak sem a nyilvánosságra hozott bizonyágtételeknek hinni, sem pedig mások

[26]

által nem engedik magukat meggyőzetni, ők maguk akarják látni és tapasztalni a bizonyítékokat. Az ilyeneket nem szabad félretolni, hanem sok türelmet és testvéri szeretetet kell velük szemben gyakorolni, amíg vagy mellette, vagy ellene állást nem foglalnak. Ha azon látomások ellen harcolnak, melyekről semmiféle ismerettel nem rendelkeznek, ha folytatják ellenállásukat azzal szemben, amiről tapasztalatuk nincsen — akkor a gyülekezet tudhatja, hogy nem jól állanak.”

Atyánkfiai közül egyesek rég óta állanak már az igazságban s évek óta ismernek úgy engem, mint munkámat. Ők kipróbálták a bizonyágtételek igazságait és kijelentették, hogy hisznek bennük. Érezték az Isten Lelkének rajtuk megnyugvó hatalmas befolyását, hogy igazolják a bizonyágtételek igazságát. Meg lett nekem mutatva, hogy ha a bizonyágtételek által megdorgált egyének a bizonyágtételek ellen fordulnak és befolyásukat gyengítik, vagy aláássák, akkor ezekkel szemben lelkiismeretesen kell eljárni, mert eljárásuk veszélyeztetné azokat, kiknek hiányzanak a szükséges tapasztalataik. A nyilvánosságra hozott első bizonyágtétel intelmet tartalmaz a világosság esztelen alkalmazásával szemben. Kijelentettem, hogy egyesek értelmetlenül cselekszenek, amikor a hitetleneknek, akik tőlük hitük bizonyítékait kérték, az én irataimból olvastak fel, ahelyett, hogy a Bibliából hozták volna nekik bizonyítékaikat. Meg lett nekem mutatva, ezen eljárás módja és hogy ezáltal a hitetlenek az igazság ellen foglaltak állást, azok, akik még nem ismerik a bizonyágtételek szellemét, nem is fognak néki fontosságot tulajdonítani. Ilyen esetekben ne is hivatkozzunk rájuk.

[27] A bizonyágtételek helytelen használatára vonatkozólag időről-időre más figyelmeztetések is lettek adva. Ilyen pl. a következő: Egyes prédikátorok igen el vannak maradva. Állítják, hogy hisznek a bizonyágtételekben, de mivel vasszabállyá teszik ezt olyanok számára, akiknek erre vonatkozólag semminemű tapasztalataik sincsenek, ezáltal csak károkat okoznak. Még hozzá ők maguk sem cselekszenek azok szerint. Ismételten kaptak bizonyágtételeket, melyeket teljesen figyelmen kívül hagytak. Az ilyen eljárásban nincsen semmiféle összhang.

Láttam, hogy egyesek kihasználták azt, amit Isten mások bűneire és igazságtalanságaira vonatkozóan megmutatott. Ezek a látomásban szemlélteteket a legélesebb jelentésükben fogták fel és azt annyira

élére állították, hogy sokakat arra vezetett, hogy meggyengítse hitüket és elcsügessze, valamint elkedvetlenítse a gyülekezetet.

Az ellenség megragad minden rendelkezésére álló eszközt, amellyel a lelkek megsemmisítését szolgálhatja. Egyes fontos állásokat betöltő személyek is kaptak bizonyágtételeket. Ők kezdetben magukra vették a terhet és kivették részüket az Isten művével való összeköttetésükből. Sátán azonban addig üldözte őket kísértéseivel, míg le nem győztek. Mivel mások az ő helytelen eljárásaikra tekintenek, Sátán azt a gondolatot sugalja nekik, hogy ezen személyekről adott bizonyágtételekben valami hibának kell lennie, mert különben, ezek az emberek nem bizonyultak volna méltatlanoknak arra, hogy részük legyen Isten munkájában.

Ilyen módon kétségek támadnak az Isten által adott világosságra vonatkozólag. Amit bizonyos adott körülmények között mondhatunk valakiről, megváltozott körülmények között nem talál rája. Az emberek erkölcsileg annyira gyengék, oly végtelenül önzők, hogy annyira önteltek és könnyen felfuvalkodók, hogy Isten nem működhet velük összeköttetésben. Önmagukra hagyatva vakokként futkosnak és oly mérvű gyengeséget, valamint oktalanságot nyilvánítanak ki, hogy sokan csodálkoznak azon, hogy az ilyen személyek valaha is méltóknak ítéltettek, hogy összeköttetésben legyenek az Isten munkájával. De Sátán éppen ezt célozza. Ez volt az ő célja attól az időtől kezdve, midőn első ízben kísérelte meg, hogy az Isten munkájára szégyent hozzon és a bizonyágtételeket hátrányos megvilágításba helyezze. Ha ott maradtak volna, ahol befolyásuk nem érvényesült annyira az Isten művére, akkor Sátán sem részesítette volna őket, olyan heves támadásban, mert akkor nem érte volna el velük azon célját, hogy egy különleges munka végzésére használja fel őket eszközül.

[28]

Gyümölcseik szerint ítéljetek

A bizonyágtételeket az ő gyümölcseik szerint ítéljétek meg. Milyen volt tanításaiknak szelleme? Mi volt befolyásuk eredménye? Akik csak óhajtják, megismerkedhetnek ezen látomások gyümölcseivel. Az elmúlt évek folyamán Isten az ő bölcsességében megtartotta és megerősítette Sátán ellentállásával szemben, valamint azon emberi eszközök befolyása ellen is, akik Sátánt az ő munkájában támogatták.

Isten az ő gyülekezetének, vagy olyan tanítója, aki annak igazságtalanságait megfenyíti, vagy pedig olyan tanítója, aki gyülekezetével nem törődik. Ez a munka, vagy az Istené, vagy pedig nem az övé. Isten semmitsem cselekszik közösen Sátánnal. Az én munkám, vagy az Isten pecsétjét, vagy az ellenség bélyegét hordozza magán. Ebben a tekintetben nem létezik felemás munka. A bizonyságtételek vagy Isten lelkétől származnak, vagy pedig az ördögtől.

[29] Midőn az Úr a jövődőlés lelke által kinyilatkoztatta magát nekem, olykor a múlt, jelen és a jövő vonultak el szemeim előtt. Olyanok vonultak el előttem, akiket soha életemben nem láttam, de midőn évek múltán találkoztam velük, látomásom alapján felismertem őket. Éjszaka álomból lettem felébresztve, miközben élénken szemeim előtt lebegtek az előbb szemlélt események és levelet írtam a kontinens másik oldalára, melyek éppen idejében érkeztek oda, hogy Isten művét nagy kártól kiméjlik meg. Évek során keresztül ez volt az én munkám. Egy hatalom készítetett engem olyan tévelygések megfeddésére és megdorgálására, amelyekre én soha nem is gondoltam. Vajjon felülről, vagy alulról származik-e mindezen esztendő munkája?

Krisztus figyelmezteti tanítványait: „Őrizkedjete pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok. Gyümölcsseiről ismeritek meg őket. Vajjon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtórjánról fűgét? Eképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt kivágattatik és tűzre vettetik. Azért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” Ezt a próbakövet, aki csak akarja, mindenki alkalmazhatja. Aki valóban óhajtja megismerni az igazságot, az elégséges bizonyítékot fog találni hite számára.

Kétely a bizonyságtételekkel szemben

Sátánnak az a terve, hogy meggyengítse az Isten népének a bizonyságtételek iránti hitét. És Sátán jól érti, hogyan kell végrehajtania támadásait. Rábírja a lelkeket, hogy bizalmatlanságot és elégedetlenséget ébresszen bennük a mű vezetőivel szemben. Először a látomásokat teszi kétségessé, azután természetesen már csak kevés értékük van ezeknek; és így nem csoda, hogy a látomá-

sokkal összekötött tanításokat is megvetik. Utána következik hitünk lényeges pontjaiban való kételkedés, ezt követi magának a Szentírásnak kétségbe vonása és így megy ez egyre lejjebb egészen a végső pusztulásig. Ha az egykor hitt bizonyágtételek kétségbe lesznek vonva és el lesznek vetve, akkor Sátán már tudja, hogy a félrevezetett egyének nem fognak ennél megállani; ezért ilyenkor megkétszerezi erőfeszítéseit míg gyógyíthatatlan és megsemmisülésben végződő lázadásba nem taszítja őket. Amennyiben helyet adnak az Isten munkájára vonatkozó kételkedésnek és hitetlenségnek, táplálják magukban a kegyetlen bizalmatlanság érzéseit, önmagukat készítik elő a teljes csalás elfogadására. Keserű érzéseket táplálnak magukban azokkal szemben, akikben van bátorság, hogy hibáikról beszéljenek és bűneiket megróják. Az egyik 1880-ban nyilvánosságra hozott bizonyágtétel erre vonatkozólag bizonyos fiatal emberek számára a következőket mondja: „Isten Lelkének bizonyágtételével szemben uralkodó kételkedés szelleme, egyre jobban növekszik és ezen fiatal emberek ahelyett, hogy a felmerülő kérdéseket és kételyeket legyőznék, inkább táplálják azokat, de csak azért, mert a bizonyágtételek szelleméről erejéről és hatalmáról mit sem tudnak.”

[30]

Meg lett nékem mutatva, hogy igen sokan annyira csekély értelemmel rendelkeznek, hogy sem a bizonyágtételek értékét sem azoknak igazi célját megérteni nem képesek. Könnyelműen beszéltek azon bizonyágtételekről, melyeket Isten az ő népe javára adott; ítélkeztek felettük, hol egyet, hol mást kifogásoltak bennök, az ő saját egyéni véleményük alapján. Pedig sokkal helyesebben cselekednének, ha kezüket szájukra tennék és porba hullanának; azért nem tudják megbecsülni a bizonyágtételek lelkét, mert nem bírnak az Isten Lelkével.

Vannak egyesek N.-ben, akik a figyelmeztetéseknek sohasem rendelték magukat teljesen alá, saját maguk választotta útra léptek és többé kevésbé mindég érvényesítették befolyásukat azok ellen, akik védték az igazságot és korholták a hamisságot. Ezen személyek befolyása az N.-be érkező és velük találkozó emberekre, igen rossz kihatással van. Az újonnan jöttek elárasztják kérdésekkel és az Isten Lelke bizonyágtételeire vonatkozó kételyekkel. A bizonyágtételeknek egészen más értelmezést adnak, és ahelyett hogy a lelkeket Istennek való átadásukban és a gyülekezetre való hallgatásban elősegítenék, inkább arra tanítják őket, hogy legyenek függetlenek és

[31]

ne törődjenek mások véleményével, se ítéletével. Ezen emberek befolyása csendben működik. Egyesek nincsenek tudatában az általuk okozott kárnak; de mivel ők maguk szentségtelenek, kevélyek és lázadók, másokat is hamis útra vezérelnek. Ezen szentségtelen emberektől mérgező légek származik. Ruhájukra lelkek vére tapad és Krisztus így fog hozzájuk szólani az ítélet napján: „Távozzatok tőlem mind ti gonosztevők!” Meg lesznek lepődve, de az ő állítólagos keresztény életük csak ámitás és hazugság volt. Egyesek úgy nyilatkoztak, hogy White testvérő bizonyágtételei nem megbízhatók, de ezzel éppen olyasmit mondanak, ami a szentségtelen embereknek kedvükre való. A fenyítő bizonyágtételek megállást parancsolnak hiuságuknak és gőgjüknek s ha csak mernék, akkor a divat hóbortukat és büszkeségüket végsőkig kielégítnék. Isten az ilyeneknek alkalmat fog nyújtani, hogy az utóbbi időben azért nem kaptam oly gyakran látomást, mert a gyülekezet nem becsülte meg azt meg eléggé. A gyülekezet csaknem teljesen elveszítette lelkiéletét és hitét és úgy a figyelmeztetések, mint az intések csupán csekély benyomást gyakoroltak reá. Sokan még azok közül is, akik azt állították, hogy hisznek a látomásokban, figyelemre se méltatták azokat.

[32] Ha a bizonyágtételekben nem biztok, akkor a bibliai igazságtól is el fogtok idegenedni. Én attól tartottam, hogy sokan közületek kételkedő álláspontot fognak elfoglalni, ezért akartalak figyelmeztetni benneteket a ti lelketekért érzett fájdalommban. Hányan hajlandók a figyelmeztetést figyelembe venni? Jóllehet most ragaszkodtok a bizonyágtételekhez; de vajjon ha az egyik a ti ösvényeteket keresztelné, a ti tévelygéseiteket korholná, akkor is teljes szabadságot éreznétek-e arra, hogy egy részét, vagy az egészet elfogadjátok, avagy elvessétek? Mert éppen az a legfontosabb rész, amit a legkevésbé volnátok hajlandók elfogadni.

Atyámfiai őrizkedjétek a gonosz és hitetlen szívtől. Az Isten igéje egyszerű, érthető és rövidegében is pontos, azért nem engedelmeskedtek néki, mert a ti önző akarástok ellen küzd. Az ő lelkének bizonyágtételei a Szentírásra irányítják figyelmeteket, megmutatják jellemhibáitokat, megfedik bűneiteket és éppen ezért nem méltatjátok figyelemre. Azért kezdtek kételkedni abban, hogy vajjon Istentől származnak-e a bizonyágtételek, hogy ilyen módon igazolhassátok testies és kényelemszerető életmódokat. Ha ti engedelmeskednétek

tanításainak, akkor meggyőződnétek isteni eredetük felől. Gondoljátok arra, hogy hitelenségtek korántsem dönti meg valóságukat. Ha Istentől származnak, akkor minden körülmények között meg fognak állani.

Meg lett nékem mutatva, hogy Isten népétől az tartja távol a világosságot, hogy hitetlenül fogadják a figyelmeztető, bátorító és intő bizonyágtételeket. A hitelenség annyira megvakítja szemeiket, hogy teljes tudatlanságban vannak valódi álláspontjukat illetőleg. Azt hiszik, hogy az Isten Lelkének fenyítő bizonyágtételére nincs szükség, vagy ha van is rá szükség, az rájuk nem vonatkozik. Az ilyeneknek Isten kegyelmére és lelki megkülönböztető képességre van szükségük, hogy felfedezhessék önmagukban a lelki megértés hiányát. Sokan azok közül akik az igazságtól eltávolodtak a bizonyágtételekben való hitelenségüket hozzák fel ennek okául. ... A kérdés azonban az: Hajlandók-e az Isten által elítelt bál- ványaikról lemondani, vagy továbbra is ki akarnak tartani ferde útjaikon és elakarják-e vetni Isten által adott ama világosságot, amely éppen a gyönyörködésük tárgyait itéli el? Ezeknek kizárólag arról a kérdéstről van szó, megtagadják-e önmagukat és Istentől eredőknek fogadják-e el a bűneiket feddő bizonyágtételeket, vagy elvessek-e azokat csak azért mert bűneiket dorgálják?

[33]

Számtalan esetben a bizonyágtételek teljes elfogadásra találtak, az illetők tökéletesen szakítottak a bűnnel és az önkielégítéssel és az Istentől adott világossággal összhangban azonnali reformálás ment végbe életükön. Más esetekben viszont a bizonyágtételeket elvetették, bűnös kielégítéseiket tovább ápolták és másokkal szemben hamis mentegetődzéssel, hogy miért nem fogadták el a bizonyágtételeket, az igazi okot elhallgatták. Nem volt erkölcsi bátorságuk az átkos szokásokról való lemondásra és akaratuk nem állott Istennek erősítése és uralma alatt.

Sátán kiváló képességekkel rendelkezik arra, hogy kétségeket sugaljon és ürügyeket találjon ki az Istentől adott bizonyágtételek ellen és sokan erénynek és okosságuk kielégítésének tartják, a hitelenséget, a kételkedést és a kifogásokat, aki kételkedni szeret, annak elég tere van arra. Nem áll Isten szándékában, hogy a hitelenség minden alkalmát kiküszöbölje. Vannak olyan bizonyítékok, melyeket alázatos és készséges lélekkel gondosan kell átkutatni és mindenki döntsön azután a bizonyítékok ereje alapján. Isten ele-

gendő bizonyítékot nyújt az őszinte lélek hite számára, aki azonban az erős bizonyítékoktól is elfordul csupán azért, mert olyasmit talált, amit értelmével felfogni nem képes, az ilyen a hitetlenség hideg fagyos légkörében és gyötrődő kételkedésben magára hagyatik és ennek folytán hitében hajótörést szenved.

- [34] Ha Isten népe között tévelygések és helytelen cselekmények lépnek fel, és Isten szolgálói közönyösen haladnak el ezek mellett, akkor valójában ők is támogatják és megerősítik a bűnöst, sőt ők maguk is hozzá hasonlóan bűnösök. Ők hozzá hasonlóan szintén magukra vonják az Isten haragját és felelősek lesznek amazok bűneiért. Látomásomban sok olyan esetre lett felhíva a figyelmem, amikor Isten nemtetszését az hívta ki, hogy szolgálói közül sokan megszűntek megróni a bűnt és igazságtalanságot. A nép kedveseknek és jóságosoknak tartotta az olyanokat, akik ezen rossz állapotokat mentegették egyszerűen csak azért, mert ők maguk is féltek világos, írásszerinti kötelességeik teljesítésétől. Kellemetlen volt számukra ez a feladat, azért kerülték azt. Az Isten Lelkének minden áthatóbb bizonyságtétele el akarja távolítani Izráelből azokat, akik állandóan fellázadtak azon eszközök ellen, melyeket Isten rendelt a tisztátalanságnak a gyülekezettől való távoltartása céljából. Az igazságtalanságot igazságtalanságnak kell nevezni. A súlyos bűnöket a nevükön kell megmondani. Isten népének Istenhez közelebb kell jönnie . . . Akkor azután igazi világosságban fogják szemlélni a bűnt és fel fogják ismerni, mennyire nem tetsző az az Isten szemeiben. A gyülekezetben élnie kell az egyszerű meghatározott bizonyságtételnek, vagy pedig Isten átka oly biztonnyal fogja sujtani az ő népét, mint ahogy a régi Izráelt sujtotta az ő bűneiért. Hűséges figyelmeztetésekre és útbaigazításokra sohasem volt akkora szükség mint éppen napjainkban. Sátán nagy hatalommal jött alá, tudván, hogy rövid az ideje. Tetszetős mesékkal árasztja el a világot, és Isten népe szereti a kedves dolgoknak beszélését . . . Meg lett nékem mutatva, hogy Isten népének komolyabb, elhatározóbb erőfeszítéseket kell tennie, ha vissza akarja szorítani a beálló sötétséget. Isten lelkének alapos munkájára most nagyobb szükség van, mint bármikor azelőtt.

- [35] Midőn ifjú koromban magamra vállaltam az Istentől reám bízott munkát, ezzel egyidejűleg abban az ígéletben is részesültem, hogy hatalmas segítőmtől különleges segítségben fogok részesülni. Azt az ünnepélyes megbízatást is nyertem, hogy barátokra vagy ellenségre

való tekintet nélkül az Úr üzenetét hűségesen hirdessem. Isten előtt nincsen személyválogatás, legyen bár szegény, gazdag, alacsony-, vagy magasrangú, tanult, vagy tudatlan, Isten hírnökének nem szabad hűtlenné válnia szent kötelessége teljesítésében.

Ne adjatok helyet annak a gondolatnak, mintha én megbántam vagy visszavontam volna csak egyetlen bizonytságot is, melyet egyes személyeknek, vagy az egész népnek írtam. Ha hibáztam valamiben, akkor ez csak az lehet, hogy nem eléggé határozottan és komolysággal fedtem meg a bűnöket. Egyes atyafiak azt a felelősséget vették magukra, hogy az én munkámat kritizálják, és valami könnyebb útát módót találjanak az igazságtalanság megjavítására. Az ilyeneknek azt szeretném mondani: „Én Isten útját, nem pedig a tiéteket fogadom el, amit az én bizonyágtételemben intés gyanánt mondtam vagy írtam, az még korántsem volt eléggé érthetően kifejezve . . .”

Azok az emberek, akik munkájukkal bármilyen módon gyengítették Isten bizonyágtételeinek erejét, a saját nevükkel az ítéletben majd találkozni fognak. Azoknak, akik azt a felelősséget vették magukra, hogy engem ítélgessenek és hogy útát ajánljanak, amely előttük jobbnak látszik, azok előtt megismétlem, hogy indítványait nem fogadom el. Bízatom engem az Istenre, hadd tanítson ő engem, én az Úrtól akarom venni, azokat a szavakat, melyeket a népnek hirdetek. Én távolról sem várom, hogy figyelmeztetéseimet mindenki elfogadja és életmódját megváltoztassa, kötelességemet azonban ennek dacára is el kell végezniem. Alázatosságban akarok járni az én Istenem előtt és munkámat, úgy az ideigvaló, mint az örökkévalóságra való tekintettel el akarom végezni. Isten a nékem adott munkát reám, nem pedig az én atyámfiakra bízta. Azt hányták szememre, hogy nyilvánosság előtt kiosztott dorgálásaim másokat arra indítottak, hogy bíraskodók, szigorúak és élesek legyenek. Ha ez így áll, akkor az illetőknek Istennel kell ezt elintézniök. Ha mások olyan felelősséget vesznek magukra, melyet nem az Istentől nyertek, ha figyelemre sem méltatják azon tanításokat, melyeket Isten az ő alázatos eszköze által újból és újból adott, akkor a következményekért önmaguk viselik a felelősségeket. Fájdalommal telt szívvel hajtottam végre ezt a kellemetlen kötelességemet, még a leghűségesebb barátaimmal szemben sem merészkedtem valamely figyelmeztetést visszatartani, vagy tompítani. Így jártam el férjemmel szemben is. Másokkal szemben nem kevésbé akarok hűséges lenni az én figyel-

[36]

meztetéseimben tekintet nélkül arra, hogy hallgatnak-e reám, vagy sem. Mikor a néphez szólok, sokszor mondom olyasmit, amit előzőleg gondoltam át. Az Úrnak lelke jön reám. Úgy tetszik nékem, mintha elragadtatásomban még nem is lennék öntudatnál, különböző személyek jelleme és élete világosan áll előttem. Ilyenkor látom a hibákat és veszedelmeket, amely arra késztet engem, hogy beszéljek az előttem feltárt dolgokról. Ahhoz nincs merészségem, hogy ellene álljak az Isten lelkének.

A figyelmeztetés elvetése

Sokan megvetik azon hűséges figyelmeztetéseket, melyeket a bizonyágtételek útján ad az Isten. Nékem meg lett mutatva, hogy ezekben a napokban egyesek annyira merészkedtek, hogy a dorgálás és figyelmeztetés írott szavait mint egykor Izráel istentelen királya tette, ők is elégették. Azonban az Isten fenyegetéseivel való szembeszállás azoknak végrehajtását nem fogja megakadályozhatni.

[37] Ha megvetik az Úr ama szavait, melyeket kiválasztott eszköze által szólott, az csak még jobban kihívja haragját és végül az áthágó kikerülhetetlen pusztulását fogja előidézni. A bűnösök szívében naponta ott izzik a bosszúság azon eszközzel szemben, melyet Isten választott ki magának figyelmeztetéseinek hirdetésére. Így volt ez minden időben; ma is működik az a lelkület, amely az Isten igéjének engedelmeskedő Jeremiást üldözte és fogságba vetette.

Munkám kezdetétől, attól az időtől fogva, mikor el lettem hívva a világos és határozott bizonyágtételek adására, hibák kiméretlen ostromozására, mindég akadtak olyan személyek, akik ellentállottak az én bizonyágtételeimnek és akik a hátam mögött szelíden beszéltek ugyan, de azt a tervet követték, hogy mintegy mésszel mázolja az én munkám befolyását megsemmisítsék. Mikor azután az Úr megbízott engem a dorgálások kiosztásával, akkor ezek a személyek közém és az illetők közé állottak, hogy ilyen módon bizonyágtételeimet hatástalanokká tegyék.

Majdnem minden egyes esetben megtörténik, hogy ahol figyelmeztetésekre van szükség, mindég lesznek egyesek, akik nem veszik észre azon tény, hogy Isten lelke meg lesz szomorítva és az ő műve meg lesz gyalázva. Ezek sajnálják azokat, akik a rendreutasítást kiérdemelték, mert személyes vonzalommal viseltetnek irányukban.

Ezen szentségtelen részvét, a részvétet tanusítóknak a rendreutasítottak büntársává teszi. Ha a rendreutasítottaknak alkalmuk lett volna bűnösségük felől meggyőződni, akkor tíz eset közül kilencben megjavultak volna és segíteni lehetett volna rajtuk. De ezek a szentségtelen részvétteljesek, akik szeretnek beleavatkozni a mások ügyeibe, anélkül hogy tisztában lennének a rendreutasító személy indítóokaival, a megadott dorgálásnak hamis magyarázatot adva, a rendreutasított egyénben azt az érzelmet keltik fel, hogy vele tulajdonképpen igazságtalanság történt, minek folytán érzelmei fellázadnak az ellen, aki csupán csak a kötelességét teljesítette. Aki súlyos kötelességét, az Isten előtti felelősségérzetétől eltelve híven teljesíti, aki ennek ellenében Isten áldását fogja elnyerni.

[38]

Ezekben az utolsó napokban vannak olyanok, akik így kiáltanak: „... . beszéljete kedvünk szerint valókat, prófétálatok csalárdságot” az én munkámat azonban nem ez képezi. Isten az ő népének megfeddésére rendelt engem, és amilyen bizonyosan reám hárította ezen nehéz feladatot, olyan bizonyosan felelőssé fogja tenni azokat, akiknek ezen üzenetet adta, azon cselekedetekért ahogyan viselkedtek vele szemben. Istennel nem lehet tréfálni és aki megveti az ő munkáját, az majd az ő cselekedetei szerint kapja az ő jutalmát is. Én nem magam választottam magamnak ezt a kellemetlen feladatot. Ez a munka nem alkalmas arra, hogy kedvességet vagy dicsőséget szerezzen az emberek előtt. Ezt a munkát csak kevesen méltányolják, de azok akik az én munkámat hamis beállításaik, irigy bizalmatlanságuk, hitetlenségük folytán kétszeresen megnehezítik és akik mások lelkében előítéletet keltenek az Isten által adott bizonyágtételek iránt ilyenmódon korlátozván munkámat, azok tudják meg, hogy ezen dolgokról egykor majd Istennel kell leszámolniok. Én előre fogok haladni; a gondviselés és atyámfiak készítik előttem az utat. Az én Megváltóm erejében és nevében mindent megteszek, amit csak tudok. Az én kötelességem nem az önmagamnak való kedveskedés, hanem az én mennyei Atyám akaratának cselekvése, aki ezt a munkát reám bízta.

Ha Isten az, aki engem megbízott egy üzenetnek az ő népe számára való hirdetésével, akkor azok, akik engem munkámba akadályozni és a nép bizalmát annak igazságában megrendíteni akarják, tulajdonképpen nem ellenem, a szerény eszköz ellen, hanem Isten ellen viselnek hadat. Ti nem az eszközt vetettétek meg és sérteget-

[39]

tétek ezáltal, hanem magát az Istent, aki ezekben a figyelmeztetésekben és rendreutasításokban szólott hozzátok. Aligha képzelhető Istennek nagyobb arányú megsértése, mintha kigúnyolják és megvetik azon eszközöket, melyeket ő választott ki magának, hogy vezesse őket.

A bizonyságtételek elhanyagolása

Nem csupán azok állanak veszélyes alapon, akik a bizonyságtételeket nyíltan elvetik, vagy a bennük való kételkedést ápolják magukban, hanem a világosság figyelmen kívül hagyása is annyit jelent, mint annak elvetése. Vannak egyesek közöttetek, akik elfogadják, akik elismerik a rendreutasításnak szavait, de nem fogadják be azokat szívükbe. Ugyanolyanok maradtatok, mint azelőtt voltatok, csupán azzal a különbséggel, hogy Isten lelkének befolyása alá még kevésbé vagytok fogékonyak, még jobban megvakultok, még kevesebb a bölcsességtek, buzgalmatok, kedvetek van az imához és istentisztelethez, és ha meg nem tértek végül teljesen elveszítitek az Istenbe vetett horgonyotokat. Ti nem engedtétek, hogy a rendreutasítás által változás menjen be a ti életetekbe, még pedig azért, mert nem láttátok és nem ismertétek fel a ti saját életetek és Krisztus élete között lévő óriási különbséget. Mit használnak imáitok, ha szívetekben dédelgetitek az igazságtalanságot? Ha nem engeditek, hogy életetekben tökéletes változás álljon be, akkor nonsokára elfáradtok a figyelmeztetésekkel szemben és Izráel fiaihoz hasonlóan el fogtok távolodni az Istentől. Sokan egyenesen azon világosság ellenére cselekszenek, amit Isten az ő népének adott, mert nem olvassák azon könyveket, amelyek tartalmazzák a tanácsokban, rendreutasításokban és figyelmeztetésekben adatott világosságot.

[40]

Míg a világ gondjai, az ékeskedés szeretete és a vallásosság hiánya elfordították a figyelmet ezen világosságtól, amelyet Isten kegyelméből kinyilatkoztatott, addig a tévelygéseket tartalmazó könyvek és ujságok szerte a földön el vannak terjedve. Kételkedés és hitetlenség mindenütt növekvőben van. Az Isten trónjától származó dicső világosságot véka alá rejtik, Isten azonban felelősségre vonja majd az ő népét ezen hanyagságért. Felelősek vagyunk minden egyes, útunkra világító fénysugárért, akár hozzájárul az az isteni

dolgokban való előhaladásunkhoz, akár pedig elvetettük azt, mert kellemesebbnek véltük hajlamaink követését.

A prófétaság lelke (Nagy küzdelem) és a Bizonyágtételek c. könyveknek minden szombatot ünneplő családnál meg kell lenniök; a testvéreknek meg kellene ismerni értéküket és őket készíteni kellene azoknak olvasására. Nem volt bölcs dolog ezen könyvek árát leszállítani és minden kötetből csak egy-egy példányt beszerezni minden gyülekezet számára. Ezeknek a könyveknek ott kellene lenniök minden család könyvtárában és újból és újból át kellene őket olvasni. Olyan helyen tartsák azokat, ahol sokan hozzáférhetnek és olvashatják.

A prédikátorok és a nép gondolják meg azt, hogyha az evangélium igazsága meg nem menti, akkor megkeményíti az embert. A világosság elvetése a sötétség foglyaivá teszi az embereket, akiket a hitelenség láncai megkötöznek. Az olyan lélek, aki napról-napra halogatja a kegyelmi meghívás meghallgatását, egy idő múlva már a legsürgősebb meghívásokat is úgy hallgatja, hogy azok a legcsekélyebb benyomást sem gyakorolják reá. Mint Isten munkatársainak, mélyebben járó jámborságra és kevesebb önfelmagasztalásra van szükségünk. Mennél inkább felmagasztaljuk a saját ént, annál kisebb lesz az Isten lelkének bizonyágtételeiben való hit. . . Akik teljes bizalmukat önmagukba helyezik, azok egyre kevesebbet fognak látni Istentől az ő Lelkének bizonyágtételeiben.

[41]

Hogyan kell a rendreutasítást elfogadni?

Azok a tagok, akik Isten Lelke által rendreutasításban részesültek, ne támadjanak ezért az alázatos eszköz ellen. Isten és nem egy halandó szólt hozzájuk, azon célból, hogy a veszedelemből megmentse őket. Kétségtelen, hogy az emberi természetnek nem kellemes a rendreutasítások elfogadása és az Isten lelkének megvilágítása nélkül az emberi szívnek szinte lehetetlen felismernie ennek szükségességét és áldását. Ha az ember a kísértésekben alul marad és behódol a bűnnek, ezáltal értelme elhomályosodik. Erkölcsi fogalmai elgyengülnek, lelkiismeretének figyelmeztető szavai figyelmen kívül hagyatnak. Lassanként elveszíti a jó és rossz közötti különbségtétel képességét és nincs többé világos fogalma, az Istennel szemben elfoglalt álláspontjáról sem. Lehetséges, hogy a

vallás formáit követi és tanait buzgón védi, mialatt annak lelkiületét teljesen nélkülözi. Ilyen embernek a helyzetét a hű tanubizonyosság a következőképpen írja le: „Ezt mondod: Gazdag vagyok és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.”

[42] Ha Isten Lelke a büntető üzenet által megmutatta neki, hogy ilyen az ő állapota, akkor nem képes meglátni, hogy ezen üzenet igaz. Elvesse-e azért az intést? Nem! Isten elegendő bizonyítékát hagyta annak, hogy mindazok, akik akarják, megismerhetik a bizonyágtételek jellemét; és ha megismerték, hogy azok igenis Istentől erednek, abban az esetben kötelességük a rendreutasításokat elfogadni, még ha útjaik bűnösségét önmaguk nem is látják be. Hiszen ha valódi állapotukat teljesen felismerhették volna, mi célja lenne akkor még a rendreutasításnak, de éppen azért, mert nem ismerik, tárja Isten az ő kegyelméből azt eléjük, hogy még mielőtt késő lenne megjavuljanak és bűneiket megbánhassák. Akik megvetik a figyelmeztetést, azok vakságban és önámításban hagyatnak, akik azonban figyelnek rá és buzgón nekilátnak bűneik eltávolításához, azok meg fogják nyitni szíveiket, hogy ejnyerhessék a szükséges kegyelmet és hogy az Úr betérhessen hozzájuk, és bennük lakhasson.

Azok vannak Istennel a legszorosabb összeköttetésben, akik felismerik hozzájuk intézett szavait. A lelkiek képesek a lelki dolgokban különbséget tenni, ők hálásak lesznek azért, hogy az Úr megmutatta nekik tévedéseiket.

Dávid, aki alázatosan meghajolt a Mindenható fenyítése alatt, sok bölcsességet tanult az Istennek vele szemben követett eljárásából. Midőn Náthán próféta hűségesen vázolta Dávid igazi állapotát, az segítségére volt abban, hogy bűneit megismerje és elhagyja. Szelíden és alázatosan fogadta Isten tanácsát. „Az Isten törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” mondotta ő.

„Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, nem vagytok fiak.” Urunk ezt mondotta: „Akiket szeretek megfeddem és megfenyítem.” „Bármily fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem szomorúnak, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.” Ámbár a fenyítés keserű, mégis egy Atya gyöngéd szeretete rendelte azt abból a célból, hogy az ő szentségének részeseivé legyünk.

Jogosulatlan megkülönböztetés

[43]

Egyesek azt állították, hogy azon intések, tanácsok és rendreutasítások, melyeket az Úr az Ő szolgálóleánya által adott — hacsak nem különálló esetekre vonatkozó látomásokról van szó — nem bírnak több értékkel, mint bármilyen más forrásból eredő tanácsok és intések. Egyes esetekben felhozták, hogy az egyes személyeknek, vagy gyülekezeteknek adott bizonyágtételeimmel olyan levelek által lettem befolyásolva, melyeket előzőleg a gyülekezeti tagoktól kaptam. Egyesek kijelentették, hogy azon bizonyágtételek, amelyek Isten Lelkétől adottaknak vannak beállítva, tulajdonképpen, csak saját véleményem kifejezései, melyeket állítólag emberi forrásokból származó értesülésekre alapítva gyűjtöttem egybe. Ez a kijelentés azonban teljesen hamis. Ha azonban meg is történt, hogy egy kérdésre, vagy egyesek, illetve gyülekezetek felszólítására, nyilatkozatára, vagy felhívására bizonyágtétel lett írva, amely tartalmazta a felvetett kérdésre vonatkozó világosságot, akkor létrejöttek ilyen módja semmivel sem teszi annak értékét és fontosságát kisebbé. A 31-es számú bizonyágtételből idézek néhány pontot, amelyek egyenesen ezen tételre vonatkoznak: Hogy állott a dolog Pál apostolnál? Azok a hírek, melyeket Kloé házában hallott a korinthusi gyülekezetről, azok indították őt ezen gyülekezethez intézett első levélnek megírására. Magánlevelek világították meg előtte a fennálló tényállást. Ő azután válaszában olyan általános alapelveket fektetett le, melyeknek figyelembevétele esetén a fennálló bajok kiküszöbölhetőek lettek volna. Nagy szeretettel és bölcsességgel figyelmezteti őket, hogy egy értelemben legyenek és ne engedjék, hogy pártviszályok uralkodjanak közöttük.

Pál apostol Isten Lelkétől megvilágosított ember volt. Ennek dacára az Úr mégsem jelentette ki neki minden esetben az ő népének állapotát. Akik részt vettek a gyülekezet fejlődésében és látták oda besurranni a gonoszt, azok ő elébe hozták ezt az ügyet, és a kapott világosság által képes volt az ott kifejlődő eseményeket igaz jellemük szerint megítélni. A világosságot keresők az ő üzenetét nem úgy vették, mint egy közönséges levelet, mert hogy Isten nem adott kijelentést neki arra a bizonyos esetre vonatkozólag. Nem, soha! Az Úr megmutatta Pálnak a gyülekezetben előálló nehézségeket

[44]

és veszedelmeket, hogy amikor majd valóban bekövetkeznek tudja mitevő legyen.

Ő a gyülekezet oltalmazására rendeltetett. Neki vigyáznia kellett a lelkekre, mint olyannak, aki számot tartozik adni Istennek és vajjon nem kellett-e tudomásul vennie ilyen körülmények között, az ő egyenetlenségükről és viszálykodásukról szóló híreket? Bizonyára! És az a figyelmeztetés, amit ő nekik küldött, épúgy a Szentlélek ihletése alatt íródott, mint minden más levele. De amikor ezek a rendreutasítások megérkeztek, mindég voltak egyesek, akik nem akartak megjavulni; ezek azt gondolták, hogy Isten Pál által nem hozzájuk szólott, hanem Pál tisztára az ő emberi véleményét nyilvánította előttük és a saját ítéletük nem kevésbé jó, mint Pálé. A mi népünk között sokan vannak ilyen állásponton, ezek eltávolodtak a régi határvöektől és saját értelmüket követik.

Ha a mi népünk azt az álláspontot foglalja el, akkor a próféta által adott különleges figyelmeztetések és tanácsok nem befolyásolhatják őket és nem jöhet létre életükben és jellemükben semmiféle reformáció. Az Úr nem ad minden egyes nehézségben, népének minden egyes helyzetében, a mű különböző fejlődési fokozataiban, mindég egy-egy látomást. De nekem megmutatta, hogy a múltban az volt gyülekezetével szembeni bánásmódja, hogy ki- választott szolgálóinak elméjébe véste a mű szükségleteit és veszedelmeit és reájuk helyezte azt a terhet, hogy figyelmeztetéseket és tanácsokat osszanak.

Ilyenmódon adott Isten nekem is világosságot sok esetben úgy a gyülekezeti tagok különleges hibáira, mint a munka és egyes személyek veszedelmeire vonatkozólag, amelyek abból származnak, ha a hibák ki nem lesznek küszöbölve. Bizonyos körülmények között olyan hamis irányzatok fejlődhetnek ki és erősödhetnek meg, melyek úgy az Úr munkájának, mint egyes személyeknek romlását okozhatják, időnként megtörténik, hogy mikor az Úr munkáját, vagy bizonyos személyeket nagyobb veszedelmek fenyegetik, álom, vagy éjjeli látás útján értesítést nyerek az Úrtól. Ilyenkor ezen esetek élénken elvonulnak szemeim előtt. Egy hangot hallok, amely ezt mondja: „Kelj fel és írd, mert ezek a lelkek veszélyben forognak.” Én engedek Isten Lelke indításának és az én tollam az ő igazi állapotukat írja le. Ha utazásaim közben a legkülönbözőbb helyeken a nép előtt állok, Isten Lelke pontosan felújítja és emlékeztet engem olyan esetekre,

amelyek előzően lettek megmutatva nékem. Az utóbbi esztendőök folyamán az Úr megmutatta és kinyilatkoztatta előttem az ő munkájának szükségleteit. Egyesek eseteit és különböző tapasztalatait is kinyilatkoztatta előttem, hogy hol és miben szenved hiányt keresztény jellemük. Az esetek százai lettek így elém tárva; olyan esetek, melyeket Isten helyesel és olyanok is, melyeket elítél. Isten kinyilatkoztatta nekem, hogy ha egy meghatározott utat követnek, vagy ha bizonyos meghatározott jellemvonásoknak engednek, azok bizonyos meghatározott következményeket is vonnak maguk után. Ilyen módon nevelt és tanított engem, hogy láthassam a lelkeket fenyegető veszedelmeket és tanítsam, valamint figyelmeztessem őket utasításra utasítással, parancsra parancssal szolgálván, hogy ilyen módon felismerhessék Sátán cselvetéseit és kimenekülhessenek töréből.

[46]

A reám bízott munka legfőképpen abból áll, hogy ifjat és vént, tudóst és tudatlant a Szentírás önálló kutatására figyelmeztessen, hogy elméjükbe véssem, miszerint Isten igéjének tanulmányozása a tudást bővíti a képességeket erősíti és a szellemi erőket arra képesíti, hogy az igazságra vonatkozó mélyen járó és messzeható kérdéseket felfoghassák, hogy mindenkit biztosítsak arról, miszerint a Biblia világos ismerete minden más tudományágnak felette áll és az embert azzá alakítja, amivé Isten szándéka akarja. „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad és oktatja az együgyüeket.” Lehetséges-e vajjon, hogy az ő igéjének kutatása által nyert világossággal, valamint azzal a különös ismerettel, amelyet nekem Isten az ő népének egyes esetei felől különböző körülmények és tapasztalatok révén adott, lehetséges-e, hogy ugyanabban a lelki bizonytalanságban és vakságban legyek, mint amilyenben tapasztalataim kezdetén voltam? Mondhatják-e az én atyámfiái azt, hogy White testvérnő annyira nehéz felfogású volt, hogy az ő ítélete ebben az irányban ma sem jobb, mint akkor volt, mielőtt még Krisztus iskolájába lépett volna és ezen különös munka részére nevelésben és iskoláztatásban részesült? Nincsen-e több értelmem, tudásom az Isten népének kötelességeire és veszedelmeire vonatkozólag, mint azoknak, akik előtt ezen dolgok sohasem lettek feltárva? Nem szeretném Teremtőmet azzal a valomással megbántani, hogy mindaz a világosság, hatalmas erejének munkámban és tapasztalataimban megnyilatkozó minden kifejtése értéktelen volt és hogy ezáltal ítélőképességem nem fejlődött, vagy az ő művére elő nem készített.

[47] Ha olyan férfiakat és nőket látok, kik ugyanazon útat választják, vagy ugyanazon jellemgyöngeségeket ápolják, melyek más lelkeknek és az Isten művének kárára voltak és amelyeket az Úr újból és újból megkorholt, hogyan képzelhető el, hogy ne nyugtalanodjam? Ha tehetetlenség érzetével eltelt, csüggedt lelkeket látok, akik azonban lekkiismeretesen igyekeznek megtenni azt, amit Isten igaznak jelentett ki és ha látom, hogy Isten tetszéssel tekint alá az ő hűségese erőfeszítéseikre, vajjon megtehetem-e, hogy ne intézzek néhány bátorító szót, ezekhez a szegény remegő szívekhez? Hallgassak-e vajjon csak azért, mert nem minden személyes eset lett előttem közvetlen látomásban kijelentve?

„Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jönni és nem fujja meg a trombitát és a nép nem kap intést és eljő a fegyver, s utolér közülük valamely lelket; ez az ő saját vétke miatt veszett el, de vérét az őrállók kezéből kérem elő. És te embernek fia őrállóul adtalak Izráel házának, hogyha szót hallasz számból megintsed őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg; és te nem szólándsza, hogy visszatéritsd a hitetlent az ő útjáról, az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kérem számon. De ha te megintetted a hitetlent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt hal meg, de te megmentetted a te lelkedet.”

[48] Nemrégén álmomban egy gyülekezet előtt voltam és a jelenlévők közül néhányan igyekeztek elmosni ez általam adott ünnepélyes és figyelmeztető bizonyságtétel benyomását. Így szóltak: „Mi hiszünk White testvérnő bizonyságtételeiben, azonban ha olyan dolgokat mond nekünk, melyeket nem közvetlenül látomásban szemlélt, a kérdéses esetre vonatkozólag, akkor az ő szavai nem bírnak nagyobb fontossággal, mint bárki másnak szavai.” Isten Lelke ekkor reám szállott, felálltam és az Úr nevében megfeddtem őket. Lényegében megismételtem előttük azt, amit fentebb az őrállóra vonatkozólag mondtam és hozzáfűztem, hogy ez teljesen ráillik az ő esetükre, valamint az enyéimre is.

Ha már most azok, akikhez ezen ünnepélyes figyelmeztetések intézve lettek így szólnak: „Ez tisztára White testvérnő személyes véleménye és én saját ítéletemet fogom követni”, — és ha továbbra is folytatják azon dolgokat, amelyekre nézve meg lettek intve, azzal csak azt mutatják ki, hogy Isten tanácsát megvetik és ennek ered-

ménye ép ebben az lesz, amit Isten megmutatott nékem, az Isten művének hátráltatása és az ő saját romlásuk. Egyesek, akik álláspontjukban meg akarták magukat szilárdítani, kivonatokat hoznak a bizonyágtételekből, melyek — úgy vélik alátámasztják az ő nézetüket és ehhez a lehető legvilágosabb magyarázatot fűzik; de az olyan kijelentéseket, melyek az ő eljárásaikat kárhóztatják, vagy amelyek nézeteikkel nincsenek összhangban, egyszerűen White testvérnő egyéni véleményének nyilvánítják, megtagadják isteni eredetüket és a saját ítéletükkel egyszintre helyezik azokat.

Ha néktek kedves atyámfiái, akik évek óta ismertek úgy engem, mint az én művem, az én tanácsadásom többet ér mint azoké, akik nem részesültek e munka számára való különleges nevelésben, akkor ne kérjetek fel engem a veletek való együttműködésre, mert ha elfoglaljátok ezt az álláspontot, úgy elkerülhetetlen, hogy az én munkám befolyásának ellene ne dolgozzatok. Ha ti éppen olyan biztossággal követitek saját benyomásaitokat, mint azt a világosságot, melyet Isten az ő választott szolgálóleánya által adott, akkor veszedelemben forogtok. El fogtok ítéltetni, mert elvetettétek a menny által küldött világosságot.

Mialatt N.-ben voltam, az Úr megjelent előttem éjjeli látásban és drága bátorító szavakat szólott hozzám munkámra vonatkozólag és megismételte előttem azt az üzenetet, melyet már előzőleg többször reám bízott. Azokra vonatkozólag, akik elfordultak a kapott világosságtól így szól: „Ha valaki az általam adott bizonyágtételeket megveti és lenézi, akkor nem téged, hanem engem a te Uradat vetette meg”.

[49]

Vajjon milyen állapot fejlődne ki a gyülekezetben, ha a keményakú és becsvágyó emberek akadálytalanul követhetnék az ő saját útjaikat? Hogyan lehet ezen önfejű és becsvágyó egyének hibáit megjavítani? Milyen eszközök által érheti el őket Isten? Hogyan tartsa fenn a gyülekezetben a rendet? A véleménykülönbségek állandóan felvetődnek és a hitszakadás vajmi gyakran keresi fel a gyülekezetet. Olyan esetben, mikor viszályok és pártoskodások jönnek létre, mindegyik a maga igazát és jó lelkiismeretét hangoztatja és nem akarnak tanítást elfogadni olyanoktól, akik már régóta viselik a munka terhét és akikről tudhatják, hogy Isten vezetése alatt állanak. Világosság küldetett nekik, hogy eloszlassa a sötétséget; ők azonban sokkal büszkébbek, semhogy elfogadnák és így inkább a sötétséget

választják. Elvetik Isten tanácsát, mivel az nem egyezik meg az ő nézeteikkel és terveikkel és nem támogatja helytelen jellemvonásaikat. Az Isten Lelkének működése a helyes állásponthoz juttatná őket, ha elfogadnák, azonban természetesen nem úgy közeledik hozzájuk, hogy az nekik tessék és önigazságuknak hizelegjen. Az Isten által adott világosság az ő számukra nem világosság és ezért ők a sötétségben járnak. Úgy vélik, hogy olyasvalakinek az ítéletébe, aki már régi tapasztalatokkal rendelkezik és akit az Úr egy különleges munka végzésére használt fel, nem lehet több bizalmat helyezni, mint bármely más ember hitéletébe. Vajjon terve szerint való-e az, hogy ők így cselekedjenek, vagy talán inkább az igazság ellensége működésének tulajdonít-
 [50] suk-e, aki azon van, hogy fogvatartsa a lelkeket, hogy tévelygésekkel és áttörhetetlen ámtításokkal vegye őket körül, mert kívül helyezték magukat azokon az eszközökön, melyeket Isten az ő gyülekezetének megtartása céljából rendelt.

Az Úr gyülekezetének a történelem minden korszakában adtak útbaigazítások, figyelmeztetések és dorgálások. Krisztus idejében az önigazult farizeusok, akik azt vélték, hogy ilyen figyelmeztetésekre nekik nincsen szükségük, lenézték és megvetették azokat. Nem akarták elfogadni az Úr beszédét, melyet az ő szolgája által közvetített, mert természetes hajlamuknak nem tetszett az. Ha az Úr a mi napjainkban látomásban mutatna rá ezen emberek hibáira és megróná önigazultságukat, elítélné az ő bűneiket, akkor bizonyára éppen úgy fellázadnának, mint egykor Názáreth lakói, midőn Krisztus megmutatta nekik az ő valódi állapotukat.

Ha ezen emberek nem alázzák meg szívüket az Isten előtt, ha helyet adnak Sátán sugalmazásának, akkor kétség és hitetlenség fogja uralni őket és mindent hamis megvilágításban fognak látni. Ha a kételkedés magva egyszer már el lett vetve szívükben, akkor bőséges aratása lesz ennek. Olyan igazságokban is kételkedni fognak melyek világosak és tiszta szépségben ragyogók azok előtt, akik a hitetlenséget nem táplálták önmagukban. Azok, akik szellemüket abban gyakorolják, hogy meg tagadják mindazt, amit szeg gyanánt fel tudnak használni, hogy azután egy-egy kétséget akasszanak fel rá és ezen gondolatokat másokkal is közölgék, azok mindenkor elegendő alkalmat fognak találni a kételkedésre. Ezek az igazság fejlődésének minden részletét kérdéssé teszik, kritikájuk alá vonják és kifogásolják a munka minden ágát, melyben ők maguk részt nem vesznek.

Mások hibáin és tévelygésein legelnek mindaddig, mondotta az angyal, míg az Úr Jézus el nem hagyja a mennyei szentélyben folytatott közvetítői tisztét és felöltözvén a bosszúállásnak ruháit az ő szentségtelen tevékenységük közepette meg nem lepik. Az ilyenek nincsenek felkészülve a Bárány mennyegzőjének vacsorájára. Ezeknek az izlése annyira megromlott, hogy képesek volnának még az Úr asztalát az ő országában is kritika alá vonni.

[51]

Vajjon kijelentette-e valaha Isten ezeknek az önámítóknak, hogy az ő rendreutasításainak és feddéseinek csak akkor van értékük, ha azok közvetlen látomásból származnak? Azért időztem oly sokáig ennél a pontnál, mert sokan erre támaszkodnak, amely pedig nem egyéb, mint Sátánnak a lelkek pusztulását célzó csalása. Ha furfangossága által annyira elámította és meggyengítette őket, hogy Isten Lelkének működése már semmi benyomást nem gyakorol rájuk, akkor az ő diadala teljes felettük. Egyesek, akik úgy vélik, hogy ők igazak, Júdáshoz hasonlóan legelkeseredettebb ellenségeinek szolgálatják ki az Urat. Ezek az önmagukban bízó lelkek, akik elhatározták magukban, hogy saját utaikon járnak és saját eszméiket védelmezik, egyre rosszabbak lesznek, mígnem odáig jutnak, hogy szívesebben követnek bármilyen más utat, csak a saját akarataikat ne kelljen feladniok. Vakon haladnak a gonosz útján, de ugyanakkor a farizeusokhoz hasonló önámítással szolgálatot vélnak tenni az Istennek. Jézus vázolja azt az állapotot, melyet egy bizonyos osztály azonnal elfoglal mihelyt alkalma van igazi jellemének kifejtésére: „Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét; támadnak magzatok szüleik ellen és megöletik őket.”

Isten határozott és ünnepélyes tapasztalatot adott nékem az ő munkájával összeköttetésben, és biztosíthatlak benneteket arról, hogy amíg csak életem tart nem szünök meg felemelni figyelmeztető szavamat az Isten Lelkének indítása szerint, akár hallgatnak reá az emberek, akár nem. A magam személyében semmi különösebb bölcsességgel nem rendelkezem csupán eszköz vagyok az Úr kezében a reám bízott munka elvégzésére. Az általam szóban és írásban nyújtott tanítások az Isten által adott világosság kifejezései. Megkíséreltem elibétek tárnai azon alapelveket, amelyeket Isten Lelke évek óta elmémbe vésett és szívembe írt.

[52]

És most testvérek arra kérlek benneteket, hogy ne álljatok közém és a nép közé és ne fogjátok fel azt a világosságot, amit Isten akar

nyújtani nékik. Birálataitok által ne fosszátok meg a bizonyságtételeket minden hatalmától, erejétől és fontosságától. Ne véljétek, hogy saját eszménytekhez szabva szétagolhatjátok a bizonyságtételeket, csak azért, mert úgy vélitek, hogy néktek Isten képességet adott arra, hogy megkülönböztessétek, hogy melyik a mennyből jövő világosság és melyik csupán emberi bölcsesség kifejezése. Ha a bizonyságtételek nincsenek összhangban a Szentírással, akkor egyszerűen vessétek el. Krisztus és Béliál nem egyesíthetők. Krisztusért kérlek, ne zavarjátok meg a nép elméjét a ti kételyeitekkel és furfangosságaitokkal és ne tegyétek az Úr által végzett munkát hatástalanná. Megkülönböztető képességetek hiánya következtében ne tegyétek Istennek ezen munkáját a botránkozás kövévé, melybe sokan beleütköznek, elesnek, összetörnek és foglyul ejtetnek

* * * * *

A Biblia titkai, mint az isteni ihletés bizonyítékai

(Testimonies, Vol. p. 698-791.)

„Az Isten mélységét elérheted-e, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-e?” „Magasabb az égnél: Mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál, hogy ismerheted meg?” „Mert nem az én [53] gondolataim a ti gondolataitok és nem a ti útaitok az én útaim; így szól az Úr! Mert, mint magasabbak az egek a földnél, aképpen magasabbak az én útaim útaitoknál és a gondolataim gondolataitoknál.” „Isten vagyok és nincs hozzám hasonlato; ki megjelentem kezdet-től fogva a véget és előre azokat, amik még meg nem történtek.” Lehetetlen a véges emberi elmének a Végtelen jellemét és művét tökéletesen megérteni. Még a legélesebb elme és a legképzettebb szellem előtt is titokba burkolva kell maradnia az ő szent lényének.

Pál apostol így kiált fel: „Oh Isten gazdagságának és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei és kinyomozhatatlanok az ő útai.” Habár „felhő és homály van körülötte” mégis „igazság és jogosság az ő királyi székének alapja”. Annyiban érthetjük meg velünk szemben tanúsított eljárását és indító okait, amennyiben megismerjük végtelen szeretetével és kegyelmével párosult határtalan hatalmát. Szándékaiból annyit foghatunk fel, amennyit jó tudunk belőle; a továbbiakban azután nyugodtan meg kell bízunk a Mindenható erejében és a mindenekfelett uralkodó Atyának a bölcsességében.

Isten ígéje éppen úgy, mint isteni szerzőjének lénye olyan titkokat rejteget magában, amelyeket halandó lények teljesen sohasem fognak tudni megérteni. A Teremtőre irányítja gondolatainkat, „aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik”. Elénk tárja az emberi történelem minden korszakára kiterjedő szándékait, melyek teljes és végleges beteljesülésüket csak az örökkévalóságban fogják elérni. Figyelmünket az Isten uralmára és az ember végső sorsára vonatkozó, végtelenül mély és fontos tárgyakra irányítja. Ilyenek: hogy miként jött a bűn a világba, hogy történt Krisztus emberré válása, hogyan

[54] megy végbe az újjászületés, a feltámadás és még sok más dolog, melyeket a Biblia felemlít. Ezek sokkal mélyebb titkok, semhogy az emberi elme megfejthetné, vagy tökéletesen felfoghatná. Isten azonban elegendő bizonyítékot fektetett le a Szentírásban annak isteni eredetére vonatkozólag, ezért hát ne kételkedjünk abban, ha Isten gondviselésének minden egyes titkát kinyomozni nem tudjuk.

A Szentírásnak ama részeit, amelyek ezen nagy igazságokkal foglalkoznak, ennek dacára sem szabad úgy félretolnunk, mintha ezeknek nem volna értéke az emberiségre nézve. Mindazt, amit Isten szükségesnek tartott kinyilatkoztatni, az ő igéjének tekintélye alapján kell elfogadnunk. Lehetséges, hogy csupán a pusztá tényállás van előadva benne, az „ahogyan” és „amiért” minden magyarázása nélkül, de még ha nem is vagyunk képesek teljesen megérteni, nyugodjunk meg abban, hogy miután Isten mondotta, feltétlenül igaznak kell lennie. A nehézség okát tisztára az emberi elme gyöngeségében és korlátoltságában kell keresnünk.

Péter apostol azt mondja, hogy a Szentírásban „vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak csavarnak a maguk vesztére”. A kételkedők a Szentírás nehézségeit a Biblia elleni bizonyítékok gyanánt használják fel, holott éppen ellenkezőleg ezek képezik isteni ihletésük legerősebb bizonyítékait. Ha a Biblia csak olyasmit hirdetne Istenről, ami egész könnyen megérthető, ha a korlátolt emberi értelem teljesen felfoghatná nagyságát és fenségét, akkor a Biblia korántsem viselné magán az isteni tekintély félreismerhetetlen jeleit. Éppen az előadott tárgyak magasztossága és titkozatosága szolgáljon arra, hogy az Isten igéjébe vetett hitünk megerősödjön. A Biblia olyan egyszerűen és az emberi szív szükségleteihez és vágyaihoz való olyan tökéletes alkalmazkodással adja elő az igazságot, hogy a legtanultabbak is bámulatuknak adnak kifejezést, de azért a legegyszerűbb és legtudatlanabb emberek is felismerhetik belőle az üdvösség útját. Ezek az egyszerűen kifejezett igazságok mégis olyan fenséges dolgokról, elérhetetlen, az emberi fogalom számára utolérhetetlen dolgokról tárgyalnak, és mi nem tehetünk egyebet, minthogy elfogadjuk azokat, tisztára azért, mert Isten mondotta ki. Ilyenmódon van a megváltás terve elibénk terjesztve, hogy minden egyes lélek láthassa azokat a lépteket, melyeket bűnbánatban és hitben kell megtennie Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus felé, hogy azután az Isten által előírt úton megle-

[55]

hessen mentve. Ezen könnyen érthető igazságok között azonban vannak mégis olyan titkok, melyekben az ő dicsősége van elrejtve — olyan titkok, melyek a kutató emberi elmét túlhaladják és az igazság komoly keresőjét tisztelettel és hittel töltik meg. Mennél többet kutatja a Bibliát, annál szilárdabb lesz azon meggyőződése, hogy az élő Isten beszédével áll szemben és az emberi értelem meghajol az isteni kijelentés fensége előtt.

Mindazok, akik hajlandók az élő kijelentéseket az Isten tekintélyénél fogva elfogadni, a legfényesebb világosság áldásában fognak részesülni. Ha bizonyos tények magyarázatára szólítják fel őket, akkor csak így válaszolhatnak: „Így van megírva az írásban!” Kényszerülnek elismerni, hogy az isteni bölcsesség megnyilatkozását és erejét megmagyarázni képtelenek. Az megfelel Isten akaratának, hogy egyes dolgokat tisztára hitben vagyunk kénytelenek elfogadni. Ha ezt elismerjük, ezáltal helyben hagyjuk, hogy a véges értelem képtelen a végtelent felfogni, és hogy az ember az ő korlátolt tudásával nem értheti meg a mindentudó Isten szándékait.

A kételkedők és hitetlenek elvetik Isten ígését csak azért, mert nem tudják annak minden titkát kinyomozni; és meg kell állapítanom, hogy azok közül, akik vallják, hogy hisznek a Bibliában nem mindenki mentes ettől a kísértéstől. Az apostol így szól: „Vigyázzatok atyám fiai, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon.”

[56]

Azok az emberek, akik minden energiájukat kételkedésre, bírálgatásra és kifogásokra fecsérik, mivelhogy Isten szándékaiba behatolni nem tudnak, „a hitelenségnek ugyanabba a példájába” fognak esni. Helyes dolog, ha alaposan átkutatjuk a Biblia tanításait és behatolnánk „Isten mélységeibe” amennyiben azok a Szentírásban ki vannak jelelve. Mig „a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi”, addig a kinyilatkoztatott dolgok „a miéink és a mi fiainké mindörökké”. Sátán munkáját azonban az képezi, hogy elferdítse az ész kutatóerejét. Kétségtelen, hogy a Biblia igazságainak kutatásával bizonyos fokú büszkeség párosul olyannyira, hogy az emberek levertek és türelmetlenek lesznek, mihelyt nem tudják a Szentírás minden részét megelégedésükre magyarázni. Igen megalázónak tartanák maguk számára annak a beismerését, hogy Isten beszédét nem tudják megérteni. Nem hajlandók türelemmel várni addig, amíg az Úr jónak látja, hogy az igazságot kinyilatkoztassa számukra. Úgy

vélik, hogy emberi bölcsességük minden segítség nélkül is képes az írást megérteni, és ha ezt mégsem tudják, akkor tagadják annak tekintélyét. Mindenesetre tény az, hogy sok elmélet és tantétel létezik, melyekről feltételezik, hogy bibliai eredetűek, pedig valójában a Szentírásban semmi alappal sem bírnak, sőt az isteni kijelentés teljes egész lényegével ellentétben állanak. Ezek a dolgok sok kételkedésre és tanácstalanságra szolgáltatottak már okot, azonban ezeket nem lehet az Isten igéjének terhére róni, hanem csupán a ferde emberi gondolkodásnak. A Szentírásban lévő nehézségek nem vetnek árnyékot [57] Isten bölcsességére és egyetlen olyan egyénnek a pusztulását sem fogják okozni, aki ezen nehézségek nélkül is el ne vezett volna. Ha a Bibliában nem lennének olyan titkok, melyeket az ilyen lelkek az ő szellemi ítélőképességük korlátoltsága folytán kétségbe ne vonhattak volna, akkor Isten legvilágosabb kifejezéseiben is találtak volna botorkálásra szolgáló okot.

Az olyan emberek, akik beképzelik maguknak, hogy ők oly nagy szellemi képességekkel vannak megáldva, hogy Isten minden egyes útjának és munkájának magyarázatát képesek adni, egyszerre akarják emelni az emberi bölcsességet az istenivel, és az embert Isten gyanánt akarják dicsőíteni. Az ilyenek csupán azt ismételik meg, amit Sátán a paradicsomban Évának mondott: „Olyanok lesztek, mint az Isten!” Sátán azért bukott el, mert dicsvágyában az Istenhez hasonlónak akart lenni. Be akart hatolni az isteni tervekbe és szándékokba, melyekből ki volt zárva annak folytán, hogy teremtett lény létére képtelen volt a Végtelennek bölcsességét és lényét megérteni. Ez a dicsvágyó gőg okozta lázadását és most is ugyanilyen módon igyekszik az ember romlását előidézni.

A megváltásnak tervében vannak olyan titkok, melyek a mennyei angyalok állandó csodálkozásának tárgyát képezik; ilyenek — az Isten Fiának megalázkodása, amikor teljesen emberré lett és az Atyának csodálatos leereszkedése, amikor odaadta az ő Fiát. Midőn Péter apostol azon kijelentésekről beszélt, amelyek a prófétáknak adtak, „Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségéről”, azt mondotta, hogy ezek olyan dolgok, „amikbe még az angyalok is vágyakoznak betekinteni”. Ezek a dolgok a megváltottak tanulmányainak is tárgyát fogják képezni. Ha a megváltottak szemlélik Istennek a teremtésben és a megváltásban megnyilatkozó művét, mindég újabb és újabb igazságok fognak az elragadott és csodálkozó

elme előtt megnyilni, és mialatt egyre többet tanulnak Isten bölcsességéről, szeretetéről és hatalmáról, értelmük mindjobban kibővül és örömük állandóan növekedni fog.

Ha a teremtett lényeknek lehetséges volna Isten munkájának és lényének teljes megértésére eljutni, akkor azok számára, akik eddig a pontig eljutottak nem létezne tovább felfedezhető igazság, nem volna ismeretben való növekedés és a szív és az elme sem fejlődhetne. Isten nem volna többé felülmúlhatatlan, és az emberek elérvén a tudás határát nem juthatnának előbbre. Adjunk hálát az Istennek, hogy nem így van. Isten végtelen és benne van elrejtve „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse”. Az emberek az örökkévalóságon keresztül szakadatlanul tanulhatnak, a bölcsesség, jóság és hatalom kincseit még sem meríthetik ki teljesen.

Isten azt akarja, hogy már ebben az életben is egyre jobban kibontakozzék az ő népe előtt. Ezt az ismeretet csak egyetlen egy úton lehet elnyerni. Csupán a Lélek megvilágosítása által juthatunk el az Isten igéjének megértésére, mert az Ige is a Lélek behatása alatt íródott. „Senki sem ismeri az Isten dolgait, hanem ha az Istennek Lelke: »mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.« És az Úr ígérete övéihez így szól: »De mikor eljő az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra, mert az enyémből vesz és megjelenti néktek.«”

Isten azt kívánja, hogy az ember gyakorolja értelmi képességeit, márpedig a Biblia tanulmányozása erősíti és nemesíti a szellemet, mint semmi más tanulmány. Az emberi értelem számára ez képezi a legjobb szellemi és lelki gyakorlatot. Őrizkednünk kell azonban attól, hogy az emberi gyöngeségnek és gyarlóságnak alávetett értelmet istenítsük. Ha azt akarjuk, hogy az Írás ne legyen annyira homályos értelmünk előtt, hogy még a legegyszerűbb igazságokat se tudjuk felfogni, akkor a kis gyermek egy- szerúségével és hitével kell rendelkezünk, készen kell állanunk a tanulásra és a Szentlélek segítségéért való könyörgésre. Töltsön el bennünket alázatossággal az, hogy képtelenek vagyunk Isten hatalmának, bölcsességének és nagyságának megértésére; és ugyanolyan szent félelemmel nyissuk meg az ő igéjét, mintha az ő színe elé akarnánk lépni. Ha a Bibliához járulunk, akkor az értelem kénytelen elismerni egy felette álló tekintélyt és a szívnek, valamint az érzékeknek meg kell hajolniuk a nagy „én vagyok” előtt. Csakis abban az esetben tehetünk előhaladást

[58]

[59]

az igazi szellemi ismeretben, ha elismerjük saját semmiségünket és Istentől való teljes függésünket; mindazok azonban, akik készséges lélekkel imádkozva jönnek a Bibliához, hogy annak kijelentéseit Isten beszéde gyanánt tanulmányozzák, isteni megvilágításban fognak részesülni. Sok látszólag nehéz és értelmetlen dolog van benne, de akik annak megértését keresik, azok számára Isten világossá és egyszerűvé fogja tenni azokat.

Néha előfordul, hogy szellemi képességekkel megáldott és nevelés, valamint ápolás által megnevesített képességű emberek a Szentírás bizonyos helyeit nem tudják megérteni, ellenben mások, olyanok, akik nem iskolázottak, kiknek felfogóképessége gyengének látszik, felfogják jelentőségét és vigaszt, erőt, találnak benne. Amit az előbbiek titokzatosnak nyilvánítottak, vagy amely mellett mint lényegtelen mellett elhaladtak, az emezek számára az áldás forrásává lett. Hogyan megy ez végbe? Megtudtam, hogy az utóbbiak nem a saját értelmükre támaszkodnak. Ők a világosság forrásához, — ahhoz mennek, aki adta az írást és alázatos szívvel bölcsességet kérnek Istentől és meg is kapják azt. Komoly kutatók még sok értékes igazságot fognak a Szentírásban felfedezni. Krisztus az igazságot a szántóföldben elásott kincshez hasonlította. Nem a felületen található; ásunk kell utána. Sikerünk azonban nem annyira szellemi képességeinktől, mint inkább a szív alázatosságától és az Isten segítségéhez ragaszkodó hitétől függ.

A Szentlélek vezetése nélkül az Írás elcsavarásának, vagy hamis magyarázásának állandó veszedelmének lennénk kitéve. A Bibliát gyakran minden haszon nélkül, sőt néha egyenesen kárral olvassák. Ha tiszteletteljes félelem és ima nélkül lesz megnyitva az Istennek ígéje, ha a gondolatok és érzelmek nincsenek ilyenkor Istenre irányítva, vagy nem állanak az ő akaratával összhangban, akkor a kétely elhomályosítja az elmét és a Biblia tanulmányozása által csak maga a kétely erősödik meg. Az ellenség fogva tartja a gondolatokat és helytelen magyarázatokat sugal.

Ha az emberek nem igyekeznek úgy szóban, mint cselekedetben Istennel összhangban élni, akkor tanultságuk dacára is tévedhetnek a Szentírás értelmezésében és nem tanácsos magyarázatokban bízni. Ha valóban Isten akaratának cselekvésére törekszünk, akkor a Szentlélek az ige tanításait az élet alapelveivé teszi és a szív hústábláira írja. Csak azok remélhetik a Lélek további megvilágítását, akik

követik azt a világosságot, amelyben eddig részesültek. Ez félreérthetetlenül kitűnik Krisztus szavaiból: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e.”

Akik csak azért olvassák a Szentírást, hogy ellentmondásokra bukkanjanak benne, azok nem rendelkeznek szellemi ismerettel. Fonák pillantásaik által még a valóságban világos és egyszerű dolgokban is találnak okot a kételkedésre és hitetlenségre. Máskép áll azonban a dolog azoknál, akik tisztelettel közelednek Isten ígéjéhez, hogy megismerjék belőle az ő akaratát. Hódolattal és csodálattal telnek be, midőn szemlélik a kinyilatkoztatott igazságok tisztaságát és magasztosságát. Hasonló vonzódik a hasonlóhoz. Hasonló megbecsüli a hasonlót. A szentség a szentséggel, a hit a hittel kapcsolódik össze. Az alázatos szív és az őszinte kutató elme számára a Biblia telve van világossággal és ismerettel, akik ilyen lelkülettel járulnak az Íráshoz, azok belépnek az apostolok és próféták közösségébe. Lelkük Krisztus lelkéhez idomul hozzá és eggyé óhajtanak válni vele.

[61]

Sokan azt gondolják, hogy rajtuk nyugszik az a felelősség, hogy a Biblia minden látszólagos nehézségét megmagyarázzák és a kételkedők, valamint az istentelenek leleményességével szembeforduljanak. De miközben megkísérlik a tökéletlenül megértett dolgok megmagyarázását, maguk is abba a veszedelembé kerülnek, hogy mások elméjét a világos és könnyen érthető dolgokban is megzavarják. A mi munkánkat nem ez képezi. Panaszkodnunk sem szabad azért, hogyha ilyen nehézségek fennállanak, hanem Isten bölcsességétől megengedetteknek kell elfogadnunk azokat. Kötelességünk ígéjét lelki üdvösségünkre vonatkozó minden világos pontjában elfogadni, alapelveit mindennapi életünkben gyakorolni és példaadásunk, valamint tanításunk által másokkal közölni. Akkor nyilvánvaló lesz a világ előtt, hogy összeköttetésben állunk Istennel és hogy feltétlen bizalommal viseltetünk ígéjével szemben. A kegyes élet és a tisztaságnak, szelídségnek és önzetlen szeretetnek mindennapi példaadása az Isten ígéjének eleven magyarázatát fogja szolgálni és így olyan bizonyítékot fog képezni a Biblia igaza mellett, melynek csak kevesen lesznek képesek ellentállani. Ez lesz a leghathatósabb akadály a kételkedés és hitetlenség áramlatával szemben.

Ha azt akarjuk, hogy értelmi képességeink növekedjenek és az emberi képességek az istenivel összeköttetésbe jussanak, továbbá,

[62] hogy a léleknek minden ereje közvetlen érintkezésbe kerüljön a világosság forrásával, akkor Isten ígéreteit megragadva, hitszemeinket a földöntúli létre kell függeszteni. Már előre örvendhetünk akkor annak, hogy mindaz, ami itt Isten útjaiban rejtélyesnek látszott, ott majd teljesen világos lesz, hogy amit itt csak nehezen voltunk képesek megérteni, ott magyarázatot lelnek és hogy ahol a mi véges elménk nem látott egyebet zavarnál és meghiusult szándékoknál, ott a legtökéletesebb összhang uralkodik. Pál apostol így szól: „Most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem.”

Péter apostol arra inti atyafiait, hogy növekedjenek „kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak megismerésében.” Ha Isten gyermekei növekednek a kegyelemben, akkor az Isten ígéjének állandó, világos megértésében lesz részük. Új világosságot és új szépségeket fognak találni szent igazságaiban. Így volt ez az egyház történelmének minden korszakában és így lesz ez a jövőben is mindvégig. Az igazi lelki élet csökkenése minden esetben arra vezethető vissza, hogy alábbhagyott az igazság után való kutatás is. Az emberek megelégszenek azzal a világossággal, amit eddig nyertek az Isten ígéből és elhanyagolják az Írás további kutatását. Az ilyenek tartózkodókká válnak és kerülni igyekeznek minden megbeszélést.

[63] Ha az Isten népe között nem is fordulnak elő hitviták és forrongások, ez még korántsem döntő bizonyítéka annak, hogy szilárdan állanak az igazi tan mellett. Sőt éppen ellenkezőleg, ilyenkor okunk van attól félni, hogy nem tesznek különbséget az igazság és a tévelygés között. Ha az Írás kutatása következtében nem állanak elő új kérdések és véleményeltérések, melyek által az emberek arra nyernek ösztönzést, hogy a Bibliát önállóan kutassák és így győzödjenek meg arról, hogy az igazsággal rendelkeznek, akkor a régi időkhez hasonlóan, mostan is sokan lesznek olyanok, akik csupán a hagyományokhoz ragaszkodnak és a valóságban azt sem tudják, hogy kinek szolgálnak.

Isten megmutatta nékem, hogy a jelenvaló igazság vallói között is sokan vannak, akik valójában azt se tudják, hogy mit hisznek. Nem tudják hitük bizonyítékait és a jelenkorra szóló művet nem értékelik kellően. Ha majd beköszönt a nyomorúság ideje, akkor

még olyanok is, akik ma másoknak prédikálnak, sok olyan dolgot fognak találni, amire nem fognak tudni kielégítő magyarázatot adni, ha saját álláspontjukat alaposabb vizsgálat tárgyává teszik. Amíg át nem mentek ezen a próbán, addig nem ismerik fel tudatlanságukat. Sokan vannak a gyülekezetben, akik elintézett dolognak tartják, hogy ők már hitük tárgyát alaposan ismerik és csak akkor jönnek rá saját gyengeségükre, ha hitviták keletkeznek. Ha arra kényszerülnek, hogy hittestvéreiktől elkülönítve, egyedül állva adjanak számot arról, hogy mit hisznek, akkor meglepődve fogják tapasztalni, hogy mennyire zavaros fogalmaik vannak arról, amit ők igazság gyanánt fogadtak el. Kétségtelen, hogy amennyiben emberi bölcsességet tettek az isteni helyébe, közöttünk bizonyos fokig Istentől való eltávolodás és az emberekhez való odafordulás jött létre.

Isten az ő népét fel akarja rázni álmából és ha erre minden egyéb eszköz hatástalan marad, akkor majd jönnek a tévtanok, melyek elvégzik a rostálás munkáját és elkülönítik a búzát a polyvától. Az Úr komolyan figyelmezteti mindazokat, akik hisznek igéjében, hogy ébredjenek fel álmaikból. A jelenkorra szóló, dicső világosságot adott nekünk a bibliai igazságokban, amelyek megmutatják nekünk a bennünket fenyegető közvetlen veszedelmeket. Késztesen bennünket ezen világosság az Írás gondos tanulmányozására és elfoglalt álláspontunk komoly felülvizsgálására. Isten azt kívánja, hogy az igazságnak egész alapját imával párosult böjttel, alapos és kitartó kutatásnak vessük alá. A hívők ne elégedjenek meg véleményekkel és az igazságra vonatkozó, rosszul megalapozott fogalmakkal. Hitüknek az Isten igéje szilárd alapjain kell nyugodnia, hogy amikor majd elkövetkezik a megpróbáltatás ideje és nekik tanácsgyűlések előtt kell bizonyosságot tenni hitükről, akkor képesek legyenek a számonkérőknek megfelelni a bennük lakozó reménységről, szelídséggel és félelemmel.

Legyetek élénkek? Igen, legyetek élénkek! A világ elé tárt dolgok legyenek sajátmagunk számára is élet és valóság. Igen fontos, hogy hitünk alapjainak tekintett tanaink védelmezésénél sohase folyamodjunk olyan bizonyítékokhoz, amelyek nem teljes súlyúak. Ilyenek hozzájárulhatnak az ellenfél elhalgattatásához, de nem szereznek dicsőséget az igazságnak. Olyan bizonyítékokkal kell előállanunk, melyek nemcsak az ellenfelet hallgattatják el, hanem amelyek a legélesebb és legpontosabb kutatást is kiállják. Akik az igazság vé-

[64]

delmezőivé képezték ki magukat, abban a veszedelemben forognak, hogy nem kezelik helyesen az Isten igéjét. Ha ellenféllel kerülünk össze, arra kell törekednünk, hogy a szóbanlévő tárgyat meggyőzően adjuk elő, hogy ne csak ezért higgyen, mert bizalommal viseltetik a mi szavaink iránt. Bármennyire előhaladott is legyen valakinek a lelki fejlődése, egyetlen pillanatig sem szabad arra gondolnia, hogy az ő részéről már teljesen felesleges minden további újabb világosság utáni kutatás az írásban. A mi népünk arra van elhíva, hogy a jövődöléseket személyes kutatás tárgyává tegye. Ügyelnünk kell arra, hogy felismerjünk minden, Istentől küldött fénysugárt. Az igazság első sugarait kell felfognunk, akkor azután ima és kutatás révén több világosságban részesülhetünk és azt másokkal is közölhessük.

[65]

Ha Isten gyermekei meg vannak elégedve a jelenlegi megvilágosodással, akkor bizonyosak lehetünk afelől, hogy Isten nem fogadja kegyeibe őket. Az ő kívánsága a mi folytonos előmenetelünk és hogy az állandóan növekedő világosságot magunkévá tegyük. A gyülekezet jelenlegi állapota nem tetszik Istennek. A becsúszott önbizalom nem érzi a több igazság és a nagyobb világosság szükségét. Olyan időben élünk, mikor Sátán minden oldalon munkában van és Isten népe ennek dacára mégis alszik. Isten azt kívánja, hogy felhangozzék az a szózat, amely tevékenységre ébreszti az ő népét.

Egyesek, ahelyett, hogy megnyitnák lelküket a mennyei fénysugarak számára éppen ellenkező irányban fejtenek ki tevékenységet. A sajtó által és a szószékekről olyan nézeteket hirdetnek a Biblia ihletése felől, amelyek nem bírják a Léleknek vagy az Isten igéjének bizonyosságát. De sem egy, sem pedig több ember ne vállalkozzék arra, hogy elméleteket állítson fel az ilyen nagyfontosságú tárgyra nézve, anélkül, hogy egy világos „így szól az Úr” kijelentést tudna felhozni mellette. Isten tanácsa nélkül dolgoznak azok az emberek, akik bár tudják, hogy emberi gyöngeségekkel vannak körülvéve és többé-kevésbé a környező befolyások alatt állanak, továbbá olyan örökölt és naggyá nevelt hajlamokkal vannak terhelve, melyek távol vannak attól, hogy mennyei gondolkodásuakká tegyék őket, mégis megkísérlik Isten igéjét emberi ítélőszék elé állítani, hogy ők ítéljenek afelett, hogy mi abban az isteni és mi tisztán az emberi. Az ilyen munkát az Úr nem fogja sikerrel koronázni. Hatása rettenetes lesz úgy azokra, akik foglalkoznak vele, valamint azokra is, akik elfogadják azt Istentől eredő munkának. Az isteni ihletés természetére

vonatkozó bizonyos tanok sok elmében csupán kételkedést tudtak létrehozni. Amennyiben halandó lények így szólnak: „Ez a szöveg szükséges, amaz pedig nem, mert nem ihletett”, akkor ezek rövidlátó véleményeikkel képeseknek tartják magukat arra, hogy az Írás felett ítélkezzenek. [66]

Krisztus idejében az ótestamentummal rendelkezett csupán a nép, márpedig ő ezekre az iratokra vonatkozólag semmiféle ilyen rendelkezést nem adott. Arra igyekezett, hogy az emberek gondolatait az ótestamentumra irányítsa és a benne található magasztos tanokat jobb megvilágításba helyezze. Izráel népe akkor már régóta elszakadva élt Istentől és szem elől tévesztette azokat a becses igazságokat, melyek egykor reájuk lettek bízva. Krisztus eltakarította azon omladékot, amely ezeknek a fényét eddig elhomályosította. Ő új foglalatba helyezte az értékes drágaköveket és megmutatta, hogy misem áll tőle távolabb, mint a régi, ismert igazságok megvetése, sőt éppen azért jött, hogy azokat igazi értékükben és szépségükben ragyogtassa. Mint a kinyilatkoztatott igazságok szerzője, nálánál senki sem lehetett alkalmasabb arra, hogy megmagyarázza igazi értelmüket és megszabadítsa azokat a hamis elméletektől, melyeket a vezetők azért fogadtak el, mert alkalmazkodtak az ő saját megszeneteletlen állapotukhoz és az isteni szeretetben való hiányukhoz. Ő eltakarította mindazt, ami ezen igazságokat megfosztotta eleven erejüktől és eredeti frissességükben adta őket vissza a világnak.

Ha Krisztus lelkületével rendelkezünk és ha az ő munkatársai vagyunk, akkor feladatunkat képezi, hogy elősegítsük azt a munkát, amelynek elvégzése céljából ő e földre jött. A Biblia igazságait ma ugyancsak elhomályosítják a szokások, hagyományok és hamis tanok. A népszerű teológusok téves tanai ezreket és ezreket tettek kételkedőkké és hitetlenekké. Igen sok tévtan és ellentmondás bibliai tanítás gyanánt van beállítva, holott a valóságban csak az Írás helytelen magyarázatai ezek, melyeket a pápai uralom sötét korszakában fogadtak el. Sokan lettek arra csábítva, hogy hamis fogalmakat alkossanak maguknak Isten felől, éppen úgy, mint ahogy a zsidók is félrevezettetvén saját koruk tévelygéseit és hagyományai által, hamis képzetet alkottak maguknak Krisztus felől: „Mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.” Ami kötelességünket képezi, hogy kinyilvánítsuk a világnak Isten igazi jellemét. A Biblia kritizálása helyett, igyekezzünk inkább példás [67]

életünk és igehirdetésünk által megmutatni a világnak annak szent és életadó igazságait, hogy „hirdessük annak csodálatos dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el minket.”

A lassanként közénk becsuszott helytelenségek, úgy egyeseket, mint egész gyülekezeteket szinte észrevétlenül elfordítottak az Istennek kijáró tiszteletadástól és elzárták maguktól azt az erőt, melyet ő óhajtott nékik adni. Testvéreim, fogadjátok el Isten igéjét a maga valóságában, úgy amint van. Ne engedjétek, hogy emberi bölcsesség csökkentse az Írás valamelyik kijelentésének erejét. A Jelenések könyvében adott ünnepélyes figyelmeztetés óv bennünket ennek megcselekedésétől. Mesterem nevében kérlek benneteket: „Oldjátok le saruitokat lábaitokról, mert a hely, amelyen álltok, szent föld.”

* * * * *

Szükség van a Biblia naponkénti tanulmányozására

(Testimonies, Vol. V. p. 573. 580.)

Az Istentől tanításra és igehirdetésre elhívott munkásoknak, mindvégig tanulóknak kell maradniuk. Állandóan arra kell törekedniük, hogy tökéletesebbekké váljanak, mindenkivel, akivel érintkezésbe jutnak, jót tegyenek, hogy ily módon Isten nyájának példaképei lehessenek. Ha nem látják be az előhaladás és tökéletesedés fontosságát, akkor Krisztus ismeretében és kegyelmében nem fognak növekedni.

[68]

Az egész menny tevékeny részt vesz abban a műben, amely a földön folyik abból a célból, hogy férfiakat és nőket készítse elő az örök élet számára. Isten azt kívánja, hogy emberi eszközök abban a megtiszteltetésben részesüljenek, hogy a lelkek megmentésének munkájában Krisztus munkatársai legyenek. Isten igéje világosan kimutatja, hogy ezen munkában felhasznált emberi eszköz azon előjogban részesül, miszerint abban a tudatban élhet, hogy a Mester állandóan oldala mellett áll és segítségére van a magasztos erkölcsi és szellemi tökéletesség elérésében. Ez lesz mindazoknak az esetük, akik érzik a segítség szükségét. Az ilyeneknek Isten munkáját szentnek kell tekinteniük és naponként kell dicsőséggel hálááldozattal elébe járulniuk a kegyelem ama erejéért, amely képessé teszi őket az isteni életben való előhaladásra. A munkás ne tartson sokat önmaga fölül, megemlékezvén azon alkalmakról, melyeket a szorgalom és a mű megbecsülésének hiányában mulasztott el; a munkásnak nem szabad elcsüggednie, hanem újabb és újabb erőfeszítéseket kell tennie az idő kihasználása céljából.

Azoknak a férfiaknak, akiket az Úr szolgálul választott ki, alapos önvizsgálat és a Megváltóval való szoros összeköttetés által kell előkészülniük a munkára. Azért nincsen eredményük a Krisztus számára való léleknyerésben, mert maguk sem állanak helyes viszonyban Istennel. Túlsok szándékos tudatlanság uralkodik az Ige hirdetői között. A Szentírás alapos ismeretének hiányában nem al-

[69] kalmasak erre a munkára. Mivel nem érzik át a jelenkorra vonatkozó igazságnak a fontosságát, ezért az igazság nem is válhatott számukra életté és valósággá. Ha megaláz- kodnának Isten előtt és a lélek szerénységében a Szentírással egybehangzóan élnének, akkor jobb ismerettel rendelkeznének követendő példaképükről; ők azonban elmulasztják szemeiket hitük kezdőjére és befejezőjére irányítani.

Senki sem kénytelen Sátán kísértéseinek engedni és ezáltal saját lelkiismeretét megsebezni és a Szentlelket megsomorítani. Isten igéjében minden intézkedés megtörtént arra nézve, hogy a győzni akarók isteni segítségben részesüljenek. Akinek állandóan Jézus lebeg a szemei előtt, az végül átalakul az ő hasonmásává. Mindazok, akikben hit által Krisztus lakozik, munkájukban olyan erő felett rendelkeznek, amely feltétlenül sikert biztosít nekik. Alkalmasságuk állandóan növekedni fog és munkájuk sikeres voltában látható Isten áldása fogja igazolni, hogy valóban munkatársai Krisztusnak. Bármilyen előhaladást mutathat is fel valaki lelki életében, azt a fokot sohasem érheti el, amikor már nincsen szüksége a Szentírásban való gondos kutatásra, mert hitünk bizonyítékai ott találhatóak meg. Minden, igazság gyanánt elfogadott tanpontozatot a törvény és bizonyágtevés alapján kell megvizsgálni; ha ezen próbát nem állják ki, akkor nincsen bennük világosság.

[70] A végidők ezen befejező művében kinyilvánított megváltási tervet gondos kutatás tárgyává kell tenni. A mennyei szentélllyel összefüggő jeleneteknek oly mély benyomást kell gyakorolniok mindnyájuk lelkére, hogy képesek legyenek azt másoknak is tovább adni. A mennyei szentélyben végbemenő kiengesztelő munkát mindenkinek jobban kell megértenie, mint eddig. Ezen nagy igazság megismerésének és megértésének meglesz azután azon eredménye, hogy követői együtt fognak munkálkodni Krisztussal olyan nép létrejöttén, amely megállhat majd az Istennek ama nagy napján. Kutatás, gondolkozás és ima által Isten népe felülemelkedik a hétköznapi gondolato- kon és érzelmeken és összhangba jut Krisztussal és az ő munkájával, melyet a mennyei szentélyben visz véghez népe büntől való megtisztítása érdekében. Hitük elkíséri Jézust a szentélybe és a földön élő imádók életüket gondos vizsgálatnak vetik alá, jellemüket pedig összehasonlítják az igazságosság nagy példaképével. Látni fogják saját hibáikat és felismerik, hogy szükségük van a Szentlélek segítségére, ha alkalmasakká kívánnak válni azon nagy és ünnepélyes

munka elvégzésére, amelyet Isten hírnökeinek ebben az időben kell elvégezniük.

Krisztus ezt mondja: „Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban. Amiként elküldött engem az élő Atya és én az Atya által élek; akként az is, aki engem eszik él énáltalam.” Az igehirdetésben és tanításban tevékenykedők közül vajjon hányan eszik Krisztusnak testét és isszák vérét? Hányan vannak ugyan, akik megértik ezt a titkot? Maga az Úr jelenti ki azon tényt, hogy „a lélek, az amely megelevenít; a test nem használ semmit. A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet”. Isten igéjének össze kell szövődnie a hívők élő jellemével. Csak az nevezhető élő hitnek, amely elfogadja és magában munkálni hagyja az igazságot, mígnem az lényünk részévé, életünk és cselekedeteink irányító erejévé nem válik. Jézus Isten igéjének is van nevezve; hiszen magáévá tette Atyja törvényét, életében az ő alapelvei által vezettette magát, az ő Lelkét nyilatkoztatta ki és megmutatta annak a szívre gyakorolt jótékony hatalmát. János ezt mondotta: „És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” Krisztus követőinek is részt kell venniük eme tapasztalatában. Magukba kell fogadniok Isten igéjét, Krisztus ereje által át kell alakulniok az ő kép-mására és vissza kell tükröztetniök az isteni tulajdonságokat. Enniök kell az ember Fiának testét és inniök a vérét, mert különben nincsen élet ő bennük. Krisztus Lelke és műve válják az ő tanítványainak is lelkévé és munkájává.

Az igazság prédikálása magábanvéve nem elég; az életben meg kell valósítani is azt. Krisztusnak mibennünk és nekünk őbenne kell lennünk, hogy Isten munkáját elvégezhessük. Minden egyes hívőnek személyes tapasztalatokkal kell rendelkeznie és a lelkek megnyerése érdekében önnálló erőfeszítéseket kell tennie. Isten mindenkitől megkívánja, hogy képességeit hiánytalanul a munkába állítsa, önmagát szakadatlanul nevelje, hogy Istennek tetsző módon működhessék. Elvárja, hogy mindenkinek szívében ott lakozzék a Krisztus kegyelme, hogy a világ számára tiszta és fénylő világosság

[71]

legyen. Ha Isten munkásai alaposan fejlesztenék minden képességüket, akkor eszesen és bölcsen munkálkodhatnának és Isten minden bizonnyal megjutalmazná embertársaik felemelését, nemesítését és megmentését célzó fáradozásaikat. Minden munkás legyen gyöngéd és tartsa kötelességének képességeinek az Isten uralkodó befolyása alá való helyezését. Tegyék a maguk részéről rendszerré az Isten igéjében való kutatást és az Isten szavára való állandó figyelmeztést, amely a Biblia intéseiből, tanításaiból és bátorításaiból szól hozzánk; ebben az esetben erősítést nyernek Isten Lelkétől, hogy mint az ő munkásai vallásos tapasztalataikban előmenetelt tehessenek. Így lépésről-lépésre magasabb lépcsőfokra hágnak és örömük teljes lesz.

[72] Miközben az Istentől rájuk bízott munkában tevékenykednek, nem jut idejük és nem éreznek hajlamot arra, hogy önmagukat felmagasztalják. Mivel gondolataik mennyei, nempedig földi dolgokra vannak irányítva, nem fognak okot találni a zúgolódásra és panaszkodásra sem, akkor a test, lélek és szellem egyaránt teljesen a Mester munkájának lesz odaszentelve. Munkájuk nem lesz önző, hanem Krisztusért megtagadják önmagukat, felveszik az ő keresztyét, mert igazi tanítványai neki. Naponta táplálkoznak Isten igéjének drága igazságaiból, miáltal kötelességeik elvégzése számára erőt, a nehézségekkel szemben pedig védelmet nyernek. Ilyen módon erős és fejlett férfiakká és nőkké válnak a Krisztusban és a mennyei Királynak igazi fiaivá és leányaivá lesznek. Az általuk szeretett és szemlélt igazság fenségessége értelmüket kibővíti, ítélőképességüket erősíti és jellemüket megneemesíti. Ezek aztán nem sokáig lesznek ujoncok a lélekmentés nagy művében, mert Istentől nyert bölcsességgel dolgoznak. A vallásos életben az ilyenek törpék sem maradhatnak, hanem addig fognak növekedni Krisztusban, aki a fő, míg el nem érik a férfiak és nők teljesen kifejlett nagyságát a Krisztus Jézusban. Az igazság ellenségeivel vívott küzdelmek reménységüket csak erősíteni fogják és dicsőséges győzelmeket fognak aratni, mivel azt a hatalmas segítőt hívják segítségül, aki sohasem engedi, hogy az alázatos kérelmező csalódjék benne. Fáradozásaik eredményességéért Istené a dicsőség. A menny részvéte és közreműködése igen kézzelfogható lesz számukra. A valóságban látványosságai lettek ők a világnak, az angyaloknak és az embereknek. Jellemük kitü-

nik szívük és életük tisztasága, akaraterejük, Isten munkájában való szilárdságuk és használhatóságuk által. Isten választottai ők!

Minden egyes lélek vallási életét a végleges győzelem előtt, a rettenetes tanácstalanságnak és meg- próbáltatásoknak idői fogják megelőzni; a Szentírásban való jártasságuk azonban ilyenkor eszükbe fogja juttatni Istennek bátorító ígéreteit, mitől szívük megnyugszik és a Mindenható erejébe vetett hitük megerősödik. Ilyeneket olvasnak majd: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melyeknek nagy jutalma van.” „Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor, akit noha nem láttatok, szerettek, akiben noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek.” A hit megpróbálása értékesebb az aragnál. Mindenkinek meg kell tanulnia, hogy ez Krisztus iskolájában a nevelésnek egyrészét képezi, melyre azért van szükség, hogy megszabaduljanak és megtisztuljanak a földi salaktól. Az ellenség káromlásait és támadásait lelkierővel kell elviselniök és minden, Sátán által útjukba gördített akadályt le kell győzniök. Sátán meg fogja kísérelni, hogy rábírra őket az ima elhanyagolására, a Szentírás kutatásának és olvasásának abbahagyására; gyűlöletes árnyékával keresztezni fogja útjukat, hogy eltakarja szemeik elől Krisztust és a mennyei javakat.

Senkinek sincsen oka arra, hogy átengedje magát a remegésnek, reszketésnek és örökös kétségeknek és panaszoknak, hanem nézzen fel mindenki bizalommal Istenre, dicsőítvén az ő jóságát és örvendvén szeretetének. Ha minden erőtöket arra összpontosítjátok, hogy csüggesztő nehézségeitek helyett felfelé tekintetek, akkor útaitokon sohasem fogtok ellankadni. Nemsokára meglátjátok majd Jézust, amint a felhők mögül kinyújtja kezét, hogy segítsen rajtatok; és engedjétek magatokat vezetetni általa. Ha bizakodók vagytok, akkor a Jézusban való hit által reményteljessékké lesztek. A golgotai keresztről leáramló világosság kinyilvánítja előttetek, hogy mily nagyra értékeli Isten az egyes lelkeket és ha ti felismertétek ezt a becsértéket, akkor saját magatokon keresztül is szét fogjátok árasztani ezt a világosságot a világba. A nagy név az emberek között hasonló a homokba írt betűkhöz, de a mocsoktalan jellem mindörökké megmarad. Isten bölcsességet és értelmet ad néktek, hogy felfoghassátok ígéreteit és Jézus kész segédkezni néktek a szilárd

[73]

[74]

és egyenes jellem kifejlődésében. Aki ilyen jellemmel rendelkezik, annak sohasem kell elcsügednie azért, mert a földi dolgokban nem kíséri siker fáradozásait. Ezek „a világ világosságai”. A belőlük kisugárzó világosságot Sátán sem el nem homályosíthatja, sem pedig hatástalanná nem teheti.

Istennek mindenki számára van munkaalkalma. Az nincsen benne tervében, hogy emberi részvét és dicsérés támogassa a lelkeket az élet küzdelmeiben; sőt éppen ellenkezőleg, azt kívánja, hogy kimenjenek a táboron kívülre, ott elszenvedjék a gyalázatot és az ő ereje által álljanak meg minden nehézség közepette. Isten, az ő Fiának felbecsülhetetlen adománya által elérhetővé tette számunkra a menny minden kincsét, aki jellemének tökéletessége által képes bennünket felemelni, nemesíteni és a földi életben való hasznavehetőségre, valamint a menny számára előkészíteni. Lejött a mi világunkba és olyan életet élt, amelyet követőinek is élniök kell. Az önmegtágadásnak és állandó önfeláldozásnak életét élte. Ha mi az önzést, kényelemszeretetet, hajlamaink kielégítését tápláljuk és legjobb képességeinket nem arra fordítjuk, hogy Istennel együttműködjünk a nemesítés és tisztítás csodálatos művében, hogy Isten fiaivá és leányaivá lehessünk, akkor nem leszünk képesek teljesíteni követelményeit; ebben az életben állandó veszteségeink lesznek és végül még az örök életet is elveszítjük. Isten munkálkodásra szólít fel benneteket, de nem magabizással vagy csüggetegen, hanem erős hittel és örömmel, hogy Krisztust méltón mutassátok be a világnak. Jézus vallása az öröm, békesség és boldogság vallása. Ha kutatjuk a Szentírást és látjuk benne az Atyának azt a végtelen leereszkedését, melyben Jézust a világnak adta, hogy minden benne hívőnek örök élete legyen, akkor minden erőnket és képességünket munkába kell állítanunk, hogy dicséretet, tisztességet és magasztalást zengjünk néki az emberek fiai iránt érzett kimondhatatlan szeretetéért.

[75]

* * * * *

Nevünk

(Testimonies, Vol. I. p. 223. 224.)

Isten megmutatta nékem, hogy miképpen jutott Isten utolsó népe az ő nevéhez. Az emberek két osztálya lett elém tárva. Az egyik osztály a névleges keresztényeket foglalta magába; azt a nagy tábor, amely lábbal taposta Isten törvényét és egy pápai intézmény előtt hajolt meg, hiszen a hét első napját tartották az Úr szombatja gyanánt. A számra nézve kisebb csapat, az embereknek eme másik osztálya a nagy törvényadó előtt hajtott térdet, mert ezek megtartották a negyedik parancsolatot. Hitük különleges és kidomborodó részét a hetedik nap ünneplése és az Úr visszajövetelének várása képezte.

A küzdelem az Isten és ama fenevad követelményei körül fog. Az első nap ünneplésének pápai intézményét, amely egyenesen ellene mond a negyedik parancsolat követelményének, a kétszarvú állat még próbakővé fogja tenni. Akkor majd Isten rettentő intése hirdeti azoknak büntetését, akik imádják a fenevadat és annak képét. Ezeknek ki kell inniok Isten haragjának a borát, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába.

Csak olyan név illik hozzánk, amely megegyezik hitvallomásunkkal, nyomatékosan kijelenti hitünket és különleges nép gyanánt jelöl meg bennünket. A „Heted-Nap Adventista” név állandó szemrehányás a protestáns világ számára; hirdeti a különbséget az Isten imádói és azok között, akik magukra veszik a fenevad bélyegét. Áll a nagy harc Isten parancsolatai és a fenevad követelései között. A sárkány a szentek ellen folytatja a legádázabb küzdelmet, mert ezek azok, akik megtartják Istennek mind a tíz parancsolatát; ha engednének álláspontjukból és elhagynák hitük kiütkező pontjait, akkor a sárkány ezzel meg volna elégedve; de mivel nekik van merészségük a zászló felemelésére és a pápai intézményt szolgáló egész protestáns világgal szemben való kibontására, csak még jobban magukra ingerük haragját.

[76]

A „Heted-Nap Adventista” név magán viseli hitünk jellegzetességeit és alkalmas a kutató lelkek meggyőzésére. Az Úr tegzéből való nyílhoz hasonlóan, el fogja találni Isten törvényének áthágóit és Istennel szemben bűnbánatra valamint a mi Urunk Jézus Krisztusban való hitre fogja vezérelni őket.

Meg lett mutatva nékem, hogy csaknem minden olyan rajongó, aki igyekszik elrejteni valódi lelkületét, hogy másokat félrevezethessen, igényt tart arra, hogy ő az „Isten gyülekezetéhez” tartozik. Az ilyen név azonban rögtön azt a gyanut keltené, hogy csupán a legkülönbözőbb tévedések elrejtése céljából van használva. Az ilyen név az Isten utolsó népe számára túlságosan bizonytalan lenne, mert azt a hiedelmet támasztaná alá, mintha a mi hitünkben valami elrejteni való volna.

* * * * *

Szervezet

[77]

(Testimonies, Vol. I., 647-653.)

Isten megmutatta nékem, hogy Krisztus szolgálóinak fel kell készülniök a harcra. Az Isten műve vezetőinek nagyobb bölcsességre van szükségük, mint a hadvezéreknek. Isten választása szerinti prédikátorok nagy munkára vannak elhíva; nemcsak test és vér, hanem ezenfelül még Sátán és az ő angyalai ellen is küzdenek. Itt bölcs vezetés szükséges. Olyan bibliakutatóknak kell lenniök, akik teljesen átadták magukat a műnek. Hogyha egy helyen elkezdik a munkát, képeseknek kell lenniök hitünk alapjait szelídséggel és félelemmel előadni, minden indulatoskodás vagy erőszakoskodás nélkül. A meggyőző erő azokban a bizonyítékokban van, melyek szelíden és az Úr félelmében lesznek előadva.

Az utolsó napok nyomorúságai között elvégzendő művében, Krisztusnak olyan szolgálókra van szüksége, akik az igehirdetésben és tanításban képességekkel rendelkeznek, az írást jól ismerik és értik hitünk alapjait. Figyelmem fel lett híva az alábbi bibliahelyekre, melyeknek jelentőségét egyes prédikátorok még mindig nem tudták felfogni: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek lévő reménységről, szelídséggel és félelemmel.” A ti beszédetek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek. „Az Úr szolgálójának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, aki a gonoszt elviselheti. Aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére és felocsudnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgálója által az Isten akaratára.”

Az Isten embere, Krisztusnak szolgálója legyen minden jó cselekedetre készséges. Fenhéjázó, méltóságteljes prédikátorra ebben a jó munkában nincsen szükség, mindazonáltal a szószéken való illedelmes viselkedés helyénvaló. Az evangélium prédikátorának ügyelnie

[78]

kell magatartására. Ha valóban Krisztust képviseli, akkor viselkedésének, magatartásának és mozdulatainak olyanoknak kell lenniök, hogy senkit meg ne botránkoztassanak. Nemes magaviseletet kell tanusítaniok, egyszerűen de mégis finoman kell fellépniök, kerülvén a gesztikulálást, feltűnő mozdulatokat és a modortalanságot. Állásuk méltóságához megfelelően kell ruházkodniok; beszédük pedig legyen minden tekintetben komoly és választékos. Nékem meg lett mutatva, hogy mennyire helytelen a nyers és tiszteletlen kifejezések használata, szórakoztató célzattal anekdoták és megnevettető példák elbeszélése. A kemény gúnyszavak, vagy az ellenfél szavain való mulatás, nem az Isten akarata szerint való módszer. A prédikátoroknak nem szabad azt gondolniok, hogy beszédmodorukat és magaviseletüket nem lehet tökéletesíteni; ezen a téren még igen sokat lehet elérni. A hang ápolásában odáig juthatunk, hogy a hosszabb beszéd sem fog ártalmára szolgálni a beszélő szerveknek.

Legyenek a prédikátorok rendszeretők és önmaguk felett uralkodni tudók, hogy eredményesen irányíthassák és oktathassák Isten gyülekezetét, hogy az egy jól kiképzett hadsereghez hasonló összhangban dolgozhassék. Ha a csatatéren fegyelemre és rendre van szükség, az eredmény eléréséhez, úgy sokkal inkább abban a küzdelemben, amelyben mi állunk, hiszen az elnyerendő cél is nagyobb értékű és magasztosabb jellegű amannál. Abban a küzdelemben, amelyben mi is részt veszünk örökkévaló érdekek forognak kockán.

[79] Az angyalok tevékenységét tökéletes összhang jellemzi, minden cselekedetüknek hiánytalan rend az ismertetőjele. Minél jobban megközelítjük az angyalok seregének eme eszményi rendjét, annál eredményesebbek lesznek ezen mennyei hírnököknek értünk való fáradozásai. Ha nem látjuk be az egységes eljárás mód szükségét, ha rendetlenek, fegyelmeztelenek és szervezetlenek vagyunk, akkor a jól szervezett és tökéletes rend alapján munkálkodó angyalok nem végezhetnek érdekünkben eredményes munkát. Akkor szomorúan fordulnak el tőlünk, mert ők nincsenek azzal megbízva, hogy zavart, rendetlenséget és felbomlást áldjanak meg. Akik a mennyei hírnökök közreműködését óhajtják, azoknak teljes összhangban kell velük működni. Akik elnyerték a felülről jövő felkenetést, azoknak minden fáradozása oda fog irányulni, hogy rendet, fegyelmet és egységet hozzanak létre, hogy ezáltal elnyerhessék az angyalok közreműködését. Ezen mennyei hírnökök azonban sohasem fogják beleegyezé-

süket adni a rendetlenségre, szabálytalanságra és szervezetlenségre. Mindezen visszasságok Sátán fáradozásainak eredményét képezik, aki így igyekszik erőnket gyengíteni, bátorságunkat megsemmisíteni és eredményes munkálkodásunkat megakadályozni.

Sátán igen jól tudja, hogy csak a rendet és egységes eljárást kísérheti eredmény. Ő igen pontosan tudja, hogy minden, mennyel összeköttetésben álló dolog teljes összhangban van, hogy az angyalok cselekedeteit az alárendeltség és tökéletes rend jellemzi. Az ő jól kieszelt terve abból áll, hogy Krisztus nevének vallóit lehetőleg minél messzebbre vezesse a menny előírásaitól; ezért csalja meg még azt a népet is, amely Isten nevéől nevezi magát és elhíti vele, hogy a rend és fegyelem akadályozói a lelki életnek, hogy egyedüli biztonságukat abban találhatnák, ha mindenki a saját útján járna és távortartaná magukat a keresztény egyesülésektől, amelyek zárt sorokban igyeksenek fegyelmet és egységes eljárást elérni. Ezért [80] aztán minden olyan törekvést, amely a rend bevezetését célozza, az igazi szabadság korlátozásának és a pápaság módszerei utánzásának tartják. Ezen megcsalt lelkek erénynek tekintik a szabadsággal való dicsekvést, azt hogy függetlenül gondolkoznak és cselekszenek. Semmi olyasmit nem akarnak ezek elfogadni, ami embertől származik; ők függetlenek az emberektől. Meg lett mutatva nékem, hogy Sátán egyik különleges munkáját képezi az, hogy az emberekkel elhitesse, miszerint Isten akarata szerint járnak el, ha minden testvéri közösségtől függetlenül a saját útjaikat választják.

Figyelmem Izráel fiaira lett felhíva. Egyiptom elhagyása után azonnal meg lettek szervezve és minden tekintetben ki lettek oktatva. Isten gondviselése alkalmassá tette Mózeset arra, hogy Izráel seregeinek élére álljon. Mózes harcos ember volt, aki Egyiptom seregeit vezette és hadvezéri képességekben őt senki felül nem multa. Az Úr szentélyét szerette volna minden törzs hordozni; az Úr azonban csak egyet választott ki erre a célra. Előírásokat adott, melyekett a frigy-láda hordozásánál figyelembe kellett venni és erre a célra kijelölte Lévi törzsének egyik családját. Ha a nép javát és Isten dicsőségét szolgálta, hogy bizonyos helyen fel legyen állítva a sátor, akkor Isten a sátor felett megnyugvó felhőoszlop által jelentette ki akaratát, ahol az mindaddig mozdulatlan maradt, amíg Izráel tovább utazását nem kívánta. Utazásaik alkalmával a legteljesebb rendet kellett megőrizniök. Minden egyes törzsnek volt egy zászlaja, amely atyai házuk

jelvényével volt ellátva és a törzseknek saját zászlóik körül kellett letelepedniük. Ha a szövetség ládája továbbvonult, akkor a nép is, törzsenként saját zászlaja köré seregelve, szintén elindult. Az Úr a Léviták törzséből választotta ki a szent láda hordozóit. Mózes és [81] Áron elől vonultak, utánuk következtek Áron fiai, akik kürtök útján továbbították a Mózesről nyert utasításokat. Ezekkel a trombitákkal különböző hangokat lehetett hallatni, melyeket a nép megértett és mozdulatait ezek szerint irányította.

Először egy különleges jel felhívta a nép figyelmét, azután leadták a legkülönbözőbb jeleket, melyekre a népnek figyelmeznie kellett. Mivel a trombiták jelzései igen érthetőek és jól hallhatók voltak, ha a parancs teljesítésében valami zavar fordult elő, senki sem mentegethette magát. Minden szakasz vezetője határozott utasításokat adott a csapatmozdulatokra vonatkozólag és aki figyelt az utasításokra, az semmiképpen sem maradhatott tudatlanságban tennivalóit illetően. Ha valaki elmulasztotta azon parancsok követését, melyeket az Úr Mózesnek és Mózes a népnek adott át, akkor az illető halállal lakolt. Az ilyenek hiába is védekeztek volna azzal, hogy nem értették meg a parancsokat, mert ezzel csak szándékosan tudatlanoknak bélyegezték volna önmagukat és ebben az esetben áthágásukért érte volna őket Isten igazságos büntetése. Saját hibájukból kifolyólag nem ismerték meg Isten akarátát. Ugyanolyan alkalmuk kínálkozott a közzétett rendelkezések megismerésére, mint a nép többi részének, ezért tudatlanságuk és meg nem értésüknek a bűne ép oly nagy volt Isten szemében, mintha hallották volna és ennek dacára lépték volna át azokat.

Az Úr Lévi törzsének egyik családját bízta meg a frigyláda hordozásával; a törzs többi részét azzal bízta meg Isten, hogy a szentélyt és annak berendezési tárgyait hordozzák, valamint a szentély felállításáról és szétbontásáról gondoskodjanak. Ha valaki kíváncsiságból vagy rendetlenségből elhagyta kijelölt helyét és a szentélyt, vagy annak valamelyik edényét csak megérintette, vagy ha valamelyik dolgozó munkáshoz túlságosan közel ment, akkor ezért halállal lakolt. [82] Isten nem akarta azt, hogy bármelyik törzs magaválasztotta szolgálatot teljesítsen, hogy a szentély hordozását, felállítását és szétbontását mindenki tetszése szerint végezhesse, hanem olyan személyek lettek ezzel megbízva, akik a munka szentségét, amelyre elhivattak, értékelni tudták. Ezen Istentől kiválasztott emberek utasítást kaptak

arra vonatkozólag, hogy a nép elméjébe vessék a frigyláda különleges szentségének a tudatát; ezért ha valaki úgy tekintett rá ezen tárgyakra, hogy azoknak szentségét el nem ismerte, az olyat ki kellett rekeszteni Izráel népének közösségéből. Minden tárgyat, amely a szentek szentjéhez tartozott, csak a legnagyobb fokú tiszteletadással volt szabad szemlélni.

Izráel fiainak vándorlásai hűen fel vannak jegyezve; az Úr általi megszabadulásuk, tökéletes szervezetük és különleges rendjük, Mózes és Isten elleni zúgolódásuk által elkövetett bűneik, áthágásaik, lázadozásaik, Isten bölcs intézkedéseivel való szembehelyezkedésük miatti halálbüntetésük hű képe pereg le szemeink előtt a mi figyelmeztetésünkre, nehogy mi is hozzájuk hasonlóan el essünk, követvén az ő engedetlenségük példáját. „De azoknak többségét nem kedvelé Isten, mert elhullának a pusztában. Ezek pedig példáink lőnek, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak. Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, amint meg van írva: Leüle a nép enni és inni és felkelének játszani. Se pedig ne paráználkodjunk, mint azok közül paráználkodtak némelyek és elestek egy napon huszonháromezren. Se a Krisztust ne kísértsük, mint közülük kísértették némelyek és elveszének a kigyók miatt. Se pedig ne zúgolódjatok, miképpen ő közülük zúgolódának némelyek és elveszének a pusztító által. Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megíratok pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknék vége elérkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” [83] Megvázolt-e Isten, mint a rend Istene? Nem. Ő ma ugyanaz, mint aki a multban volt. Pál ezt mondja: „Isten nem a rendetlenségnek, hanem a békességnek Istene.” Isten ma éppen olyan pontos, mint annakidején volt, ő azt kívánja, hogy rendet és szervezetet tanuljunk abból a tökéletes rendből, melyet Mózes idejében Izráel népe javára léptetett életbe.

* * * * *

Az iratterjesztés fontossága

(Testimonies, Vol. VI, p. 313—316.)

A megfelelő módon végzett iratterjesztés elsőrangú missziómunka, melynél jobb módszert, az embereknek a jelenkorra vonatkozó fontos igazságokkal való megismertetésére el sem képzelhetünk. A prédikatori hivatás fontossága minden kétségen felül áll. Sokan vannak azonban olyanok, akik bár éheznek az életnek kenyerét, mégsem részesülhetnek abban az előjogban, hogy Istentől elhívott prédikátor ajkairól hallják az igét. Ebből az okból kifolyólag fontos, hogy iratainkat széleskörben elterjesszük. Ilyen módon eljuthat az üzenet oda is, ahová az élő prédikátor nem képes elmenni és sok lélek figyelme rá lesz irányítva a világtörténelem lezáródásával összefüggő eseményekre.

Isten arra rendelte az iratterjesztés művét, hogy eljuttassuk az emberekhez a könyveinkben lévő világosságot és a könyvevangélistáknak gondolatába bele kell vésni, hogy mennyire fontos a világot a lehető legrövidebb időn belül ellátni könyveinkkel, melyekre az embereknek lelki nevelésük és megvilágosodásuk szempontjából szükségük van. Ennél fontosabb munkát Isten népének, az ő akarata szerint ebben az utolsó időben aligha kell végeznie. Mindazok, akik [84] átadják magukat Istennek, hogy mint könyvevangélisták tevékenykedjenek, ezzel a maguk részéről hozzájárulnak ahhoz, hogy a világ megkaphassa az utolsó figyelmeztető üzenetet. Ezt a munkát aligha lehetséges túlbecsülnünk, mert a könyvevangélisták fáradozásai nélkül sokan maradtak volna már eddig is megintetlenül.

Igaz ugyan, hogy egyes vevők a könyveket egyszerűen a könyvállványukra helyezik és csak ritkán tekintenek azokra, Isten azonban gondot visel az ő igazságáról és egyszer elhozza annak az idejét, hogy ezek a könyvek előkerüljenek és olvasva legyenek. Betegség vagy valami szerencsétlenség térhet be a házba, amikor azután Isten békességet, reményt és nyugalmat adhat a szívnek, ezen könyvekben tartalmazott igazságok által. Nyilvánvaló lesz előttük Isten szeretete

és megismerik a bűnbocsánat rendkívül értékes voltát. Így dolgozik az Úr karöltve az ő önmegtagadó munkásaival.

Sokan vannak olyanok is, akik előítéleteik következtében addig nem ismerhetik meg az igazságot, amíg nem viszik azt nékik házhoz. A könyvevangélistának alkalma van ilyen lelkekre bukkani és rajtuk segíteni. Mivelhogy házról-házra jár egy bizonyos természetű munkát nagyobb eredménnyel végezhet el, mint bárki más. Megismerkedhetik az emberekkel, megértheti szükségleteiket, imádkozhatnak velük és rámutathat előttük az Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűneit. Ily módon készíthető elő az út az illető lelkek szívéhez, a mi korunkra szóló igazság számára.

A könyvevangélistán nagy felelősség nyugszik. Munkálkodása közben készen kell állania az Írás magyarázására is. Ha Istenbe veti bizodalját, akkor angyalok fogják őt kísélni útjában, egyik helyről a másikra és sok lélek fog világosságban, reménységben és bátorságban részesülni általa.

A könyvevangélistának meg kell gondolnia, hogy néki igen jó alkalma nyílik a vizek mentén elhinteni a magot. Gondoljon azonban arra is, hogy a könyvek eladása által az igazság ismeretét közvetíti, Isten munkáját végzi és hogy minden képessége az ő nevének megdicsőítését szolgálja. Isten segítségével biztosítva van mindazoknak, akik behatolni kívánnak az igazság ismeretébe, hogy azután másoknak tisztán és érthetően adhassák azt tovább. Isten érthetően és világosan szólott: „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel.” Jel. 22, 17. Ne vonakodjunk közölni velük az igazság ismeretét a Jézus Krisztusban.

Isten nyájának juhái mindenfelé el vannak széledve és az érdekekben végzendő munka el van hanyagolva. A nékem adott világosság alapján tudom, hogy ahol jelenleg egy könyvevangélista dolgozik, ott legalább száznak kellene tevékenykednie. Fel kell bátorítani őket ezen munka felvételére és hogy egyszerű történelmi könyvek helyett olyan könyveket vigyenek a világnak, melyek a jelenkorra vonatkozó fontos igazságot tartalmazzák.

A könyvevangélisták azzal a gondolattal eltelve vigyék ki Isten igéjét, hogy azok, akik megtartják Isten parancsolatait és másokat is tanítanak azoknak megtartására, azzal fognak megjutalmaztatni, hogy tapasztalni fogják a lelkek megtérését és hogy az őszintén

megtért lelkek ismét újabb lelkeket fognak Krisztushoz vezetni. Így fog a mű egyre nagyobb mértékben kiterjedni.

[86] Itt van azon idő, midőn a könyvevangélisták által nagy munkának kell végbemennie. A világ alszik. Ezért kell nekik mint őrállóknak megkongatniok a vészharangot, hogy az alvók a veszedelem tudatára ébredjenek. Az egyházak és gyülekezetek nem ismerik meglátogatásuknak idejét. Gyakran a könyvevangélista munkája által ismerkedhetnek meg legjobban az igazsággal. Aki az Úr nevében indul el, az hirnöke neki, hogy a sötétségben és tévelygésben élő sokasághoz eljuttassa a megváltásnak azt az üzenetét, amely Krisztus által és a törvény iránt tanúsított engedelmség által megy végbe.

Nékem meg lett mutatva, hogy még ott is, ahol prédikátor ajkairól hallhatják az emberek az üzenetet, a könyvevangélista az ő munkáját a prédikátorral összhangban tovább folytassa; mert bármennyire lelkiismeretesen adja is elő a prédikátor az üzenetet, az emberek nem lesznek képesek mindent emlékezetükben tartani. Az iratterjesztés tehát nemcsak azért fontos, hogy felébressze az emberek érdeklődését a jelenvaló igazság iránt, hanem azért is, hogy megalapozódhassanak és meggyökeresedhessenek az igazságban, minden tévelygés ellen. Könyvek és iratok az Úr különleges eszközei abban, hogy a jelenvaló igazság állandóan az emberek szemei előtt lebegjen. A lelkek megvilágosítása és igazságban való megszilárdítása által az iratok sokkal nagyobb méretű munkát fognak végezni, mint aminőt tisztán az ige prédikálása által végezhetnénk. Ezek a csendes hirnökök, akik a könyvevangélisták munkája révén jutnak el az emberek házaiba, minden tekintetben támogatói lesznek az evangélium hirdetésének; mert a Szentlélek e könyvek olvasóit éppen úgy meg fogja győzni az igazság felől, mint ahogy azoknak szívét meggyőzi, akik hallgatják az ige prédikálását. Az angyaloknak ugyanazon szolgálata kíséri az igazságot tartalmazó könyveket, mint a prédikátor tevékenységét.

* * * * *

A könyv evangélista tulajdonságai

(Testimonies, Vol. VI, p. 317-320.)

Mivelhogy a mi irataink terjesztése missziómunka, ezért missziós szempontból kell történnie. Csakis olyan férfiakat és nőket alkalmazzunk, akik átérzik a szolgálat terhét és akiknek célja nem a nyereség elérése, hanem az embereknek nyújtandó világosság adása. Egész szolgálatuk Isten dicsőségének jegyében történjék és azt a célt szolgálja, hogy a sötétségben élők világossághoz jussanak. Önző alapelvekről, nyereségvágyról, tekintély és állás utáni törekvésről közöttünk sohasem lehet szó.

[87]

A könyvevangélistáknak naponként meg kell térniök, hogy szavaik és cselekedeteik az élet illata legyenek az életre és bűntől szabadító befolyást gyakorolhassanak. Sokan azért voltak eredménytelenek a könyvátvitásban, mert nem voltak igazi keresztények; mitsem tudtak a megtérés lelkéről. Ismerték ugyan a munka elvégzésének elméletét, de nem érezték át Istentől való függőségüket.

Könyvevangélisták! gondoljatok arra, hogy ti nem a Babilon borával és a föld nagyjai által követett tévtanokkal telt kelyhet nyújtjátok az embereknek, hanem azt a kelyhet, amely a megváltás értékes igazságaival van megtöltve. Akkor a ti lelketek alárendeltségi viszonyba kerülhet Krisztus akaratával és ő képes benneteket saját kezevonásának jelével ellátni. Ha őreá néztek, akkor egyik dicsőségből a másikba fogtok átalakulni és jellemetekben lépcsőfokról lépcsőfokra fogtok emelkedni. Isten azt akarja, hogy lépjete az első sorokba és azokat a szavakat szóljátok, melyekre ő ihlet benneteket. Meg kell mutatnotok, hogy milyen magasra értékelitek a Krisztus drága vérében megváltott embereket. Ha ráestek a Sziklára és összetörtök, akkor tapasztalatból ismeritek meg Krisztus erejét és mások is észlelni fogják rajtatok keresztül az igazság erejét.

Akik azért látogatják iskoláinkat, hogy eltanulják a munka végzésének legjobb módszereit, azoknak a következőket szeretném mondani: Ne felejtsetek el, hogy csakis az Istennek való naponkénti

[88] odaadás által válhattok lélekmentőkké. Voltak olyanok is, akik túlságosan szegények voltak ahhoz, semhogy az iskolában való költségeit fedezhették volna; de miután Isten gyermekeivé lettek, azért mégis munkához fogtak ott, ahol pillanatnyilag tartózkodtak és ott munkálkodtak az emberek és a környezetük érdekében. Iskolai ismereteik hiányában is Istennek szentelték életüket és Isten működött is általuk. A háló mellől elhívott tanítványokhoz hasonlóan, nyertek ezek értékes tanításokat a Megváltótól. Összekapcsolódtak a nagy tanítóval és az írásból merített ismeretek alapján képesek voltak másoknak is beszélni Jézus Krisztusról. Így lettek igazában bölcsek, mert saját szemeikben nem voltak azok és alkalmasak lettek a felülről jövő tanítás befogadására. A Szentlélek megújító ereje ellátta őket a lelkek megmentéséhez szükséges cselekvő erővel.

A lelkeknek Krisztushoz vezetése szempontjából a legtanultabb ember tudása is oktalanság, ha nem járta ki Krisztus iskoláját. Isten csak az olyanok által működhetik, akik készek eleget tenni ezen meghívásnak: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.” Máté 11, 28-40.

[89] Sok könyvevangélista letért a helyes alapelvekről; miután földi előnyöket keresnek, lelkületük eltért a munka tulajdonképpeni céljától és helyes szellemétől. Senki sem gondolja, hogy a külső látszat helyes benyomást képes gyakorolni az emberekre. Ilyen módon nem lehet a legjobb és legmaradandóbb eredményeket elérni. A mi feladatunkat az képezi, hogy az emberek gondolatait a jelenkor ünnepléses igazságaira irányítsuk. Fáradozásainkat csakis abban az esetben fogja eredmény kísérni, ha szívünk telve van azon igazságokkal, melyeket az általunk terjeszteni kívánt könyv tartalmaz és ha az emberek figyelmét alázatosan hívjuk fel rájuk. Csak ebben az esetben lehet jelen a Szentlélek, hogy meggyőzze az emberi szíveket a bűnről, igazságról és ítéltről.

Könyveinket kizárólag olyan szentéletű emberek terjesszék, akiket Isten Lelke eszközéül képes felhasználni. Krisztus a mi erősségünk! Hirdessük az igazságot a maga egyszerűségében és hagyjuk, hogy a benne rejlő élet illata által, önmaga terjessze az életet.

Az alázatos és bensőséges ima jobban hozzá fog járulni könyveink elterjesztéséhez minden olyan költséges diszítésnél, melyet a világ szokott felhasználni. Ha a munkások arra irányítanak figyelmüket, ami igaz, eleven és valóság és bizalmukat a Szentlélekbe helyeznék, úgy annak áldásos befolyása hatalmas mennyei folyamánként áradna ki rájuk és az emberek szívében helyes és maradandó benyomást hagynának. Ezért imádkozzatok és dolgozzatok; dolgozzatok és imádkozzatok és az Úr együtt fog munkálkodni veletek.

Minden könyvevangélistának állandóan szüksége van az angyalok közreműködésére; mert olyan fontos munkának az elvégzése hárul rája, melyet önerejéből képtelen lenne elvégezni. Aki felülről újjászületett és hagyja magát Isten Lelke által vezetetni, aki mindenre kész a Krisztusért és úgy dolgozik, mintha látná, hogy tevékenységét az egész menny figyelemmel kíséri, azokat szent angyalok kísérik és tanítják és egyengetik előttük az utat, amint az emberek lakóhelyei felé irányítják lépteiket. Az ilyen segítség messze felülmúlja mindazon előnyöket, amit a könyv diszes kiállítása nyújthatna.

Ha valaki felismeri azon időt, amelyben jelenleg élünk, akkor úgy fog dolgozni, mintha a menny színe előtt munkálkodna. A könyvevangélista akkor olyan könyveket fog terjeszteni, melyek erőt és világosságot nyújtanak a léleknek. Magába szívja azon könyv szellemét és egész szívét belehelyezi a bemutató szavakba. Ereje, bátorsága és sikere attól fog függni, hogy mennyire szövődtek egybe a könyvben tárgyalt igazságok az ő saját életével és tapasztalatával és hogy milyen mértékben látszik meg azoknak hatása mindennapi életében. Ha saját élete ilyen irányú átalakuláson ment már át, akkor másokkal is közölheti az általa terjesztett igazságokat. Isten Lelkétől áthatva mély és gazdag tapasztalatokat fog szerezni és Isten angyalai eredményessé fogják tenni munkáját.

Könyvevangélistáinknak és mindazoknak, akiknek Isten képességeket adományozott a vele való együttműködésre, szeretném odakiáltani: Imádkozzatok, oh imádkozzatok mélyebb tapasztalatokért. Miután a jelenkorra vonatkozó értékes igazságok tanulmányozása útján Isten meglágyította és engedelmessé tette szíveteket, menjetek ki az igazság terjesztésére. Igyatok bőségesen az üdvösség vizéből, hogy az olyan élő forrássá válhassék a ti szívetekben, melynek víze felüdíti a veszedelemben forgó lelkeket. Isten bölcsességet ad néktek, hogy helyes módon tudjátok azt másokkal közölni. Az

[90]

Úr olyan csatornákká tesz benneteket, melyeken keresztül áldását árasztja szét és segítségtekre lesz az ő tulajdonságainak kinyilvánításánál, miután közlitek másokkal azt a bölcsességet és ismeretet, melyet tőle nyertetek.

Kérem az Urat, hogy legyen segítségtekre mindennek megértésére egész szélességében, hosszúságában és magasságában, hogy tudattá váljék bennetek azon kötelesség, mely szerint Krisztus jellemét türelem, bátorság és megtántoríthatatlan becsületesség által kell képviselnetek. „És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” Fil. 4. 7.

* * * * *

A könyvevangélista, mint az evangélium szolgája

[91]

(Testimonies, Vol. VI, p. 321-325.)

Az istenfélő, igazságszerető és értelmes könyvevangélistát tiszteletben kell tartani, mert az általa betöltött hivatás egyenlő a prédikátoréval. Sok fiatal prédikátorunk és olyanok, akik a prédikatori hivatásra készülnek elő, igen sok jót cselekedhetnének, ha az irat-terjesztés munkájában tevékenykednének, feltéve természetesen, hogy valóban megtértek. Az emberekkel való állandó érintkezés által olyan tapasztalatokhoz jutnának, aminőket csupán igehirdetésük útján sohasem szerezhethetnének. Miközben házról-házra járnak, alkalmuk adódik az emberekkel való közvetlen érintkezésre és a krisztusi élet kellemes illatának terjesztésére. Miközben azon fáradoznak, hogy másoknak áldására legyenek, önmaguk részesülnek áldásban és mélyebb hittapasztalatokban. Bibliaismeretük állandóan gyarapodna és egyre jobban megtanulnák, hogy mimódon kell a lelkeket Krisztushoz vezetni.

Prédikátoraink hordjanak maguknál állandóan könyveinkből és ahová csak mennek, mindenütt terjesszék azokat. Ahol csak látogatást tesz a prédikátor, mindenütt visszahagyhat egy könyvet, akár eladás, akár pedig kikölcsönzés által. Az üzenet hirdetésének kezdeti szakában ilyen módon lett végezve a munka. A prédikátorok könyvevangélisták gyanánt dolgoztak és a könyvek eladása által befolyt összegekkel olyan helyeken támogatták a mű előhaladását, ahol a legnagyobb szükség mutatkozott. Ilymódon tapasztalatokat szereztek ezen a téren, ezért útmutatással és tanáccsal tudnak szolgálni a mű ezen ágában is.

Senki se gondolja, hogy az evangélium prédikátorára nézve lealacsonyító dolog a könyvterjesztés és az igazságnak ilyen módon való előmozdítása. Aki így cselekszik, az csak Pál apostol példáját követi, aki így szól: „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiából jöttem, mint viseltem magamat tiköztetek az egész idő alatt, szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és

[92]

kisértetek között, melyek énrajtam a zsidóknak utánam való leelkedése miatt estek. Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, bizonyágot tévén mind zsidóknak, mind görögöknek az Istenhez való megtérés és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felelő.” Ap. csel. 20, 18-21. A kiváló szónoki képességekkel megáldott Pál apostol, akinek olyan csodálatos módon nyilatkoztatta ki magát az Úr, alázatosságban tett bizonyágot az igazságról.

Aki igazi szolgálatra való alkalmat kíván a maga számára és teljesen átadja magát az Úrnak, az a könyvtárúsítás közben számtalan alkalmat fog találni arra, hogy az eljövendő örök életről beszélgesse az emberekkel. Az így nyert tapasztalatok nagyon becsesek lesznek azoknak, akik a lelkeszi pályára készülnek elő. Csakis Isten Szentlelkének vezetése alatt álló férfiak és nők válhatnak Isten nyájának igazi pásztoraivá. Ha sohasem feledkeznek meg arról, hogy állandóan Krisztus kíséretében járnak, akkor a legsúlyosabb kísértések és viszontagságok közepette is istenfélelmet és magasztos örömet éreznek. Munkájuk közben megtanulnak imádkozni. Szert tesznek a türelem, nyájasság, barátság és szolgálatkészség magasztos tulajdonságaira. Miközben arra gondolnak, hogy az ő állandó kísérőjük Krisztus nem hagyhatja jóvá a barátságtalan szavakat és érzelmeket, igazi keresztényi udvariasságot fognak tanusítani. Szavaik tiszták lesznek. A beszéd hatalmát olyan szent adománynak fogják tekinteni, melyet oly célból nyertek, hogy egy magasztos és szent művet végezzenek el általa. Az emberi eszköz meg fogja tanulni, hogy miként kell az ő isteni kísérőtársát, akivel szoros kapcsolatban áll, kinyilatkoztatnia az embereknek. A legnagyobb tisztelettel és félelemmel adóznak majd ezen láthatatlan kísérőjüknek, mert hiszen az ő szent és tiszta útjain járnak és az ő igáját hordozzák. Mindazok, akik bizalmukat ezen isteni utitársba helyezik, fejlődni fognak és fel lesznek ruházva olyan képességekkel, melyeknek segítségével az igazságot szent szépséggel övezhetik.

[93]

Vannak egyesek, akik egyéniségüknél fogva a könyvtárúsítás terén nagyobb hasznára válnának a műnek, mintha a prédikátori műben működnének. Ha Krisztus Lelke lakozik bennük, úgy számtalan alkalmat fognak találni Krisztus igéjének másokkal való közlésére és sok lélek figyelmét hívhatják fel a jelen idők fontos igazságaira. Sok jó munkaerő vállalkozik ezen munka végzésére, azonban

akadnak olyan prédikátorok is, akik úgy akarnak ezeknek hizelegni, hogy elhítetik velük, miszerint képességeik révén alkalmasabbak volnának a prédikátori hivatás betöltésére. Ily módon arra lesznek befolyásolva, hogy prédikátori állást nyerjenek el és azok, akiknek különös adományaik voltak arra, hogy mint misszionáriusok házról-házra járjanak és otthonaikban hirdessék az igazságot az egyes családoknak, ily módon el lesznek vonva tulajdonképpeni munkakörüktől. Ilyen módon elhanyagolják azt a munkát, melyben oly sok áldással lehetnének a lelkekre és lesznek belőlük hiányos felkészültségű prédikátorok. Az ige prédikálása oly eszköz, mely által az Úr, az utolsó figyelmeztető üzenetet kívánja a világgal közölni. A Szentírás a hű tanítót Isten nyájának pásztora gyanánt ábrázolja. Tisztelni és munkáját becsülni kell tudni. A prédikátori hivatással karöltve jár az orvosi missziómunka is, viszont a könyvadás műve úgy a prédikátori, mint az orvosi misszió- műnek is egy részét képezi. Azokhoz, akik ezen munkában tevékenykednek a következő szavakat szeretném intézni: Ha meglátogatjátok az embereket, mondjátok meg nekik, hogy az evangélium szolgálói vagytok, hogy az Urat szeretitek. Ha idegen helyen jártok, ne szállodában vagy vendéglőben béreljétek magatoknak lakást, hanem inkább magánembereknél, hogy megismerkedhessetek azzal a családdal, amelynél laktok. Krisztus mindenütt, amerre csak járt-kelt elvetette az igazság magvát. És ha ti igazi tanítványai és követői vagytok úgy mindenütt bizonyosságot fogtok tenni róla és nagy áldására fogtok szolgálni egész családoknak. Eközben csüggedt és beteg lelkeket is találtok, akikhez eljuttathatjátok a békesség és vigasz üzenetét. Ragaszkodjatok szilárdan Jézushoz és hordjátok kitartó szeretettel igáját, hogy megtanulhassátok miként kell az elcsüggedteket és szomorú szívűeket megvigasztalni. Hívjátok fel a csüggedők figyelmét Isten szavára és imádkozzatok a betegekért. Imaközben, mint kedves, bizalmas barátokhoz szóljatok Krisztushoz. Mint Isten gyermekei igyekezzetek nyugodt, kedves és keresetlen magatartást tanusítani. Ez megszerzi az emberek elismerését.

A könyvevangélistáknak képeseknek kell lenniök tanáccsal szolgálni a betegek ápolása tekintetében. Ezért el kell sajátítani az egyszerűbb betegápolás szabályait. Ha ennek eleget tettek, akkor orvosi misszionáriusok gyanánt működhetnek és a szenvedőket testileg és lelkileg egyaránt szolgálhatják. Ha ezt a munkát kellő buzgalom-

[94]

mal végeznék a világ minden részén, akkor Isten szolgálóinak imái és tanításai által igen sokan részesülnének áldásban.

[95] Szükséges annak felismerése, hogy milyen nagy fontosságú a könyvadás műve, mint a veszedelemben forgó lelkek elérésére szolgáló legfőbb eszköz. A könyvevangélistáknak sohasem szabad meg- tiltani azt, hogy Krisztus szeretetéről beszéljenek és Mesterük szolgálatában szerzett tapasztalataikat jelentsék. Imádkozzanak és beszélgessenek azokkal is, akik már felébredtek; a Jézus szeretetének legegyszerűbb vázolója is megnyitja előttük még a hitetlenek házá-
nak ajtaját is. Midőn a könyvevangélista otthonukban látogatja meg az embereket, gyakran alkalmat fog találni arra, hogy a Bibliából vagy más, igazságot tartalmazó könyvből egy-egy részt felolvas-
son. Ha olyanokra akad, akik keresik az igazságot, azoknak bátran tarthat bibliai felolvasásokat. Az embereknek éppen ezen bibliai felolvasásokra van szükségük. Isten az olyan embereket, akik mély érdeklődéssel viseltetnek az elveszett lelkek sorsa iránt, alkalmazni akarja művében. Általuk kívánja közölni világosságát azokkal, akik készek a tanítás elfogadására. A könyvadásban működő testvérek közül sokan oly irányban buzgólkodnak, amely gyakran eltéríti őket tulajdonképpeni hivatásuktól. Mivel sok könyvevangélista tetszel-
gett magának a prédikátori vagy teológus szerepében, majdnem szükségesnek mutatkozott könyvevangélistáinknak bizonyos korlá-
tokat felállítanunk. Ha az Úr szava kérdi: „Kit küldjek, ki megy el nekünk?” — akkor Isten Lelke ezt a feleletet adja szívünkbe: „Im-
hol vagyok én, küldj engemet!” Ésaías 6, 8. De ne feledjétek, hogy előbb a mennyei oltárról vett tüzes parázssal kell ajkatokat érinteni és azt minden tisztátalanságtól megtisztítani, akkor az általok idézett szavak bölcsék és szentek lesznek. Akkor elegendő bölcsességgel tudtok rendelkezni ahhoz, hogy megállapíthassátok, mit szabad és mit nem szabad mondanotok és nem igyekeztek majd tudástokat teológusok gyanánt fitogtatni. Akkor óvakodni fogtok a vitatkozás szellemének felélesztésétől, nem fogtok vitás kérdéseket felvetni. Elegendő dolgot fogtok találni, amiről ellentmondás nélkül is be-
[96] szélhettek, ami által az emberek szívei megnyílnak és helyet adnak az Isten igéjének mélyebb ismerete számára.

Az Úr azt kívánja, hogy lélekmentők legyetek. Ezért anélkül, hogy tantételeket akarnátok az emberekre rákényszeríteni, mindig legyetek készek „megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek

a bennetek lévő reménységről, szelídséggel és félelemmel”. 1. Péter 3, 15. 16. Miért félelemmel? Félelemmel azért, nehogy szavaink olyasmit tartalmazzanak, ami nincs a cél szolgálatában, vagy ami káros hatással lehet az illető lélekre. Félelemmel azért, hátha nem egyezik magatartásunk azzal a példaképpel, melyet Krisztus élete tár elénk. Szoros összeköttetésben kell állanunk Krisztussal és úgy kell hirdetni az igazságot, ahogyan él. Ha Krisztus által szerzett engesztelésről beszélünk, lehetetlen, hogy a hallgatók szíve meg ne induljon, ha megtanuljuk Krisztus alázatosságát és szelídségét akkor tudni fogjuk, hogy mit kell az embereknek mondanunk, mert Isten Szentlelke helyezi majd ajkainkra a szükséges szavakat. Mindazok, akik belátják annak szükségességét, hogy a szívük állandóan Isten Lelkének befolyása alatt álljon, olyan magot fognak elvetni életük útján, amely az örökélet gyümölcsét fogja megteremni. Ez képezi a könyvevangélista evangélizáló munkáját.

* * * * *

A könyvterjesztési mű fölélesztése

(Testimonies, Vol. VI., p. 329-349.)

[97] A könyvterjesztési mű fontossága állandóan foglalkoztat engem. Újabb időben már nem fektettek ebbe annyi életet, mint egykor első apostolai öntöttek bele. Sok esetben a legkiválóbb könyvevangélistákat szólították el a munkából, hogy más természetű működést fejtsenek ki. Ennek nem volna szabad így lennie! Azok a könyvevangélisták, akik igazán megtért életet élnek és akik minden fentartás nélkül ajánlották fel magukat az Úr munkájára, a könyvátvitel terén sokkal többet tehetnek az igazság hirdetése érdekében, mint a munka bármely más ágában.

Isten szava megmutatja nekünk, hogy a vég közel van. Az egész világot figyelmeztetnünk kell erre és ma sokkal nagyobb szükség van rá, hogy Krisztus munkásai legyünk, mint bármikor ezelőtt. A figyelmeztetés művét reánk bízta az Úr. Legyünk oly vezetékek, amelyek a világosságot közvetítik a világ számára. Sugároztassuk szét mind azt a fényt, melyet a világosság forrásától nyertünk. Isten megvizsgálja minden egyes ember szavait és cselekedeteit, tegyünk meg hát halogatás nélkül mindent, amit csak meg kell tennünk a világ figyelmeztetése szempontjából. Ne hagyjuk tönkremenni a könyvátvitelt. Vigyük el ha lehet minden emberhez a jelenkorra szóló igazságokat tartalmazó könyveket. Az egyesületek elöljárói és más felelős állásban levő férfiak tartsák kötelességüknek arra ügyelni, hogy a munka minden egyes ága ugyanazon figyelemben részesüljön. Újabb és újabb könyvevangélistákat kell kiképezni, akik készek a jelenkori igazságot, amelyre a világnak oly égető szüksége van, a legnagyobb buzgalommal terjeszteni. Ebből a célból képzett, mély keresztényi tapasztalatokkal rendelkező, meggondolt és szilárd jellemű férfiakra van szükségünk. Az Úr azt kívánja, hogy olyan erők lépjenek munkába, akik még lelkesíteni tudják a sokat ígérő munkásokat a legbuzgóbb és legkitartóbb tevékenységre és akik kellő módon tudják azokat fokozottabb és sikeresebb tevékenységre ki-

képezni. Sok kiváló műveltséggel és képességgel rendelkező egyén van sorainkban, akiknek segítségével az újabb fiatal munkaerőket oly kiképzésben részesíthetjük, hogy a könyvadás munkájában az eddigiéknél nagyobb eredményeket tudnánk elérni. Aki tapasztalattal rendelkezik ebben a munkában, arra még ezen felül a mások oktatásának különleges kötelezettsége is ráhárul. Képezzetek ki fiatalembereket arra, hogy azon könyveket, amelyeket Isten Lelkének sugalmazására írtak az Úr szolgálói, minél nagyobb arányokban terjesszék el. Képezzétek ki őket, képezzétek ki őket! Isten elvárja tőlünk, hogy hűségesen fáradozzunk azoknak a továbbképzésén és nevelésén, akik az igazságot elfogadták, hogy hitüknek határozott célja legyen és hogy az Úr ügyét meggyőződéssel és értelemmel szolgálhassák. A tapasztalatlanok szegődjenek a tapasztaltabb munkások mellé, hogy alkalmuk legyen megtanulni az eredményes munkálkodást. Keressék komolyan az Urat. Jó munkát végezhetnek a könyvadásban, ha ezen szavakhoz igazodnak: „Vigyázz magadra és a tanításra!” 1. Tim. 4, 16, Azok, akik az igazi megtérés bizonyítékait szolgálják és a könyvadás munkájára vállalkoznak, csakhamar úgy fogják találni, hogy ez a munka képezi a legjobb előkészítést a mű egyéb ágai számára.

[98]

Aki ismeri az igazságot és át akarja vinni azt a gyakorlati életbe, az mindig meg fogja találni az emberekkel való érintkezésbe jutás útját és módját. Isten előrelátása folytán kellett az őskeresztény gyülekezetnek is szétszóródnia és a szélrózsa minden irányában elszélednie. Krisztus tanítványai korántsem maradtak Jeruzsálemben és a környező városokban, hanem átlépve hazájuk határán, elszéledtek a világforgalom útjain, hogy keressék az elveszett lelkeket. Isten ma is azt szeretné látni, hogy üzenete bejárja sok országot sok városát. Nem szabad tevékenységünket csupán néhány helyre korlátozni.

Nem szabad testvéreinket elbátortalanítani és kezeiket elgyengíteni, mert akkor nem végződhetik el azon munka, melynek Isten akarata szerint el kell végződnie. Ne fordítsunk túlsok időt a munkások kiképzésére sem. Igaz ugyan, hogy a tanításra szükség van, de ne feledjük, hogy Krisztus a nagy Mester, forrása minden tudásnak és igazi bölcsességnek. Ifjak és öregek egyaránt adják át magukat Istennek, fogjanak hozzá a munkához és tevékenykedjenek alázattal a Szentlélek vezetésével. Akik pedig az iskolában tanultak, azok szintén induljanak a munkába és igyekezzenek ott

[99]

elméleti tudásukat gyakorlatilag is értékesíteni. Ha a könyvevangélisták így fognak eljárni, ha felhasználják Istentől nyert képességeiket, ha Istentől kérnek tanácsot és ha a könyvárusítást összekapcsolják a lelkek érdekében végzett munkával, úgy az állandó gyakorlat csak növelni fogja tudásukat és tapasztalataikat és olyan praktikus ismeretekre tesznek szert, amelyeket az iskolában sohasem sajátíthattak volna el. Ezen, gyakorlati úton nyert oktatást joggal nevezhetjük magasabbfokú kiképzésnek.

Az evangélizáló könyvárusításnál nincsen magasztosabb munka, mert ez magába foglalja a legfontosabb erkölcsi kötelességek teljesítését. Aki ezt a munkát akarja végezni, annak állandóan Isten Szentlelkének befolyása és uralma alatt kell állania, és nem szabad önmagát felmagasztalnia. Ugyan mit nevezhetünk magunkénak, amit nem Krisztustól kaptunk volna!? Testvérek gyanánt kell szeretnünk egymást és ezen szeretetről azáltal tehetünk bizonyságot, ha segítségére vagyunk egymásnak. Egymás iránt résztvevőknek és előzékenyeknek kell lennünk, össze kell tartanunk és ugyanazon kötelet kell feszítenünk. A világra elkövetkező megpróbáltatásokban csak azok fognak tudni megállni, akik Krisztus imája alapján élnek és naponta gyakorlatilag értékesítik annak tanulságait. Aki felmagasztalja magát, az belesik Sátán béklyójába és áldozatává válik csalásának. Isten a következő szózatot intézi népéhez: Emel-

[100]

jétek egyre magasabbra a zászlót? Ha engedelmességek Isten szavának, akkor együtt fog velünk munkálkodni és fáradozásainkat a legteljesebb siker fogja koronázni. Munkánkban gazdag áldásban fogunk részesülni és kincseket gyűjtünk magunknak Istenünk királyi székénél.

Ha tudnánk, hogy mi áll előttünk, akkor nem lennénk olyan hanyagok az Úr munkájának végzésében. Olyan időben élünk, amelyben minden megrostálendő megrostáltatik. Az Úr nem fogja elfogadni az olyanok mentegetődzését, akik az igazság ismerete dacára sem engedelmeskednek az ő parancsainak. Ha nem veszünk magunknak fáradságot arra, hogy lelkeket nyerjünk meg Krisztus számára, akkor felelőssé leszünk téve mindazon munkáért, melyet elvégezhetünk volna, de amelyet szellemi tunyaságunk folytán elhanyagoltunk. Mindazoknak, akik valóban az Isten országába tartoznak, komolyan kell dolgozniuk a lelkek megmentése érdekében. A maguk részé-

ről hozzá kell járulniok a törvény érvényesítése és a tanítványok elpecsételése érdekében. Ésa. 8, 16.

Isten azt kívánja, hogy a Szentírásban nekünk ajándékozott világosság hatalmas fénysugarak formájában áradjon szét az emberiségre és elsősorban a könyvevangélistákra hárul Isten eme szándéka beteljesítésének feladata. Igen nagy és fontos munka vár reánk. Jól tudja ezt a lelkek ellensége, aki ezért minden eszközt és hatalmat felhasznál, hogy a könyvevangélistát rábírja a könyvárusítás abbahagyására és valami egyéb foglalkozási ág folytatására. Ezen a téren változásnak kell beállnia. Isten visszahívja a könyvevangélistákat a könyvárusítás munkájába. Önként jelentkezőket szólít fel arra, hogy minden erejüket és tudásukat a munka szolgálatába állítsák és mindenütt, ahol csak alkalom adódik erre, segédkezzenek a munkában. A Mester mindenkitől elvárja, hogy képességeinek arányában vegye ki a maga részét a munkából. Ki akarja az Úrnak ezen hívását követni? Ki akar Krisztus bölcsességében, kegyelmében és szeretetében embertársaiért dolgozni, a közelben és távolban? Ki akarja feláldozni kényelmét és jólétét és elmenni olyan helyekre, ahol legnagyobb a sötétség és ahol a babonának és bűnnek hatalma nagy, hogy ott bátran hirdesse az igazságot, hogy hitben és folytonos imában dolgozzék és házról-házra járva terjessze az igazság világosságát? Ki kész arra ebben az időben, hogy kimenvén a táboron kívülre, gyalázatot szenvedjen Krisztusért, hogy megnyitván az írást, megtérésre hívja fel az embereket?

[101]

Istennek minden korszakban megvannak a maga munkásai. Ha elhangzanak Istennek ezen szavai: „Kit küldjünk és ki megy el nekünk?” — akkor ez emberek válasza így fog szólni: „Im itt vagyok küldj engemet!” Ésa. 6, 8. Akik eredményes munkát fejtenek ki a könyvárusításban, azok bensejükben azon megnyugtató tudattal bírhatnak, hogy ők az Úr munkáját végzik, miközben azok megmentésén fáradoznak, akik még nem ismerik a jelenvaló igazságot. Úton-útfélen hangzik el rajtuk keresztül Isten meghívása, hogy oly nép készíttessék, amely méltón fogadhatja az Úr nagy napjának csakhamar bekövetkező beköszöntét. Nincsen veszteni való időnk. Támogatnunk kell ezt a munkát. Ki áll készen nyomtatványaink terjesztésére? Isten mennyei erővel ruházza fel azokat a férfiakat és nőket, akik együtt kívánnak véle munkálkodni ezen műben. Felvevén Isten fegyverzetét, bátorságot, készséget, képességet, hitet és

kitartást önt beléjük Isten Szentlelke. Hatalmas munkának kell ezen a világon elvégeztetnie és bizonyára akadni fognak emberi eszközök is, akik eleget tesznek a felhívásnak. Ha ezért elhangzik a felhívás: „Kit küldjünk és ki megy el nekünk?” — akkor add le tisztán és érthetően a te válaszodat: „Imhol vagyok én küldj engemet.”

[102] *Könyvárusítói képességek.* Az egyik ember jobban alkalmas bizonyos teendők elvégzésére, mint a másik. Ezért helytelen volna azt gondolni, hogy mindenből jó könyvevangélista válhatik. Egyesek nem rendelkeznek képességekkel ezen hivatáshoz. Ezeket ezért még korántsem szabad hitetleneknek, vagy vonakodóknak tartani. Az Úr nem állít fel értelmetlen követelményeket A gyülekezet olyan kert, amelyben mindenféle virág terem, melynek mindegyike különböző sajátságokkal rendelkezik. Ha sok tekintetben el is térnek egymástól, önmagában véve mindegyiknek megvan a maga értéke.

* * * * *

A prédikátori hivatásra való előkészítés. Sokan azok közül, akik jelenleg mint prédikátorok tevékenykednek, a könyvárusításban kezdték meg pályájukat. A nékem adott világosságnál fogva meg vagyok arról győződve, hogy az Isten kinyilatkoztatott igazságait legeredményesebb módon a családok közvetlen meglátogatása által terjeszthetjük. Beszélgetések folyamán gyakran nyílik alkalmuk a bibliai vallásról szólani. Ha ezt a munkát igazi jelentőségében tudnák felfogni, akkor a munkások családokat látogatnának meg és keresztényi szeretetet és előzékenységet tanúsítanának a lelkekkel szemben, miáltal igen sok jót hoznának létre. Kitűnő tapasztalat lenne ez azok számára, akik a prédikátori hivatásban való foglalkoztatásra számítanak.

Aki a prédikátori hivatásra készül elő, az semmiféle más foglalkozást nem találhat, amely a könyvárusításnál jobban megfelelne a szükséges tapasztalatok megszerzése szempontjából.

* * * * *

[103] *A nekézségek elviselése.* Akinek munkaközben igen sok akadállyal és nehézséggel kell megküzdenie, az vonja le ezen tapasztalataiból azt a tanulságot, hogy határozottabban kell magát Istennek

átadnia és életének minden pillanatában tőle kell függnie.

Ne támadjon keserűség szívükben és ne hagyja el panaszszó ajkaikat. Az elért eredmény ne tegye őket büszkévé; az eredményt tisztára a szent angyalok közreműködésének tulajdonítsák. Sohase feledjék el, hogy az angyalok az öröm és a bánat pillanataiban egyaránt körülöttük vannak. Ismerjék el, hogy minden jó adomány az Istentől származik és örömmel magasztalják ezért őt.

Krisztus levetette dicsőségét és lejött e világra, hogy a bűnösökért szenvedjen. Ha munkánk közben akadályokkal kell megbirkózunk, tekintsünk őreá, hitünk megkezdőjére és bevégezőjére. Akkor sohasem fogunk elcsüggedni, hanem mint Jézusnak hűséges katonái, a fáradságokat és viszontagságokat türelmesen fogjuk tudni elviselni. Gondoljunk arra, hogy mit mond az Úr minden igazi hívőről: „Mert Isten munkatársai vagyunk, Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.” 1. Kor. 3, 9.

* * * * *

Egy nagyon becses tapasztalat. Aki a könyvárusítást megfelelő módon akarja folytatni, annak egyidejűleg tanulónak és tanítónak is kell lennie. Miközben azon szorgoskodik, hogy másoknak oktatást adjon az igazságban, magának is tanulnia kell a könyvevangélista legjobb munkamódszereit. Ha alázatos szívvel és komoly munkaszándékkal indul munkahelyére, akkor sok olyan elcsüggedt lélekre fog bukkanni, akik között ha alapos munkát végzett, elmondhatja az apostollal: „Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban.” Efézus 5, 8. És mások bűnös életét látva, így szólhat: „Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézus nevében, a mi Istenünk Lelke által” 1. Kor. 6, 11.

Sokszor érik csalódások azokat, akik Istenért dolgoznak, de mindenkor övük e magasztos ígéret: „Imé én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Máté 28, 20. Isten csodálatos tapasztalatokban részesíti azon lelkeket, akik így szólnak: „Én hiszek ígéreteidben; nem félek és nem csüggedek!”

[104]

* * * * *

A tapasztalatok jelentése. Akik a könyvárúsítás terén tapasztalatokra tesznek szert, számoljanak be ezekről folyóiratainkban, hogy másoknak is buzdítására szolgáljanak. Hadd beszéljen a könyv-evangélista azon örömről és áldásról, melyet munkájának közepette élvezett. Ezen jelentéseknek feltétlenül helyet kell adnunk lapjainkban, mert messzeható befolyást gyakorolhatnak. Mint kellemes jó illat, mint az élet illata hatnak ezek a gyülekezetekre és mindenki meggyőződést szerezhet arról, hogy Isten van azokkal, akik együtt munkálkodnak véle.

* * * * *

Az egészségügyi reform példaképe. A hitlenekkel való érintkezés közben ne távozzatok el a helyes alapelvektől. Ha asztaluknál ültök, legyetek mértékletesek és csak olyan ételeket egyetek, melyek nem izgatják és nem homályosítják el az értelmet. Óvakodjatok a mértéktelenségtől. Semmi olyasmit nem szabad tennetek, ami gyengítené szellemi vagy testi erőteteket, ha nem akartok képtelenné válni a lelki dolgokban való ítélésre. Tartsátok lelketeket olyan állapotban, hogy Isten betölthesse azt igéjének drága igazságával.

[105] Akkor másokra is befolyással fogtok bírni. Sokan oly módon gondolják mások életét megjavítani, hogy elítélőleg nyilatkoznak arról, amit rossz szokásnak ismertek fel náluk. Felkeresik azokat, akik véleményük szerint téves utakon járnak, kimutatják hibáikat, anélkül azonban, hogy komoly erőfeszítéseket tennének a helyes alapelvekre való vezérlésük érdekében. Ilyen magatartással nem lehet a kívánt eredményt elérni. Midőn másokat igyekszünk megjavítani csupán ellentmondást váltunk ki és így több kárt, mint hasznot idézünk elő. Ne azért figyeljetek meg másokat, hogy figyelmeztethessétek őket hibáikra és tévedéseikre, hanem tanítsátok őket példaadástok által. Szolgáljon a ti önmehtagadástok és az étvágy felett kivívott győzelmetek szemléltető példájául az igaz elvek iránti feltétlen engedelmességeteknek. Hadd legyen éltetek az igazság felemelő és megszentelő befolyásáról tett bizonyosság.

A beszéd adománya a legbecsesebb minden isteni adomány között. Ha meg van szentelve a Szentlélek által, sok jót és szépet hozhat létre. Nyelvünk a meggyőzés eszköze; általa hozunk Istennek imáinkban hálaáldozatot és általa közvetítjük a Megváltó szeretetéről

szóló értékes gondolatainkat. A beszédadománya jó felhasználása által sok szívbe vetheti el a könyvevangélista az igazság magvát.

* * * * *

Becsületesség az üzleti ügyekben. Csak feltartóztatják a művet azok, akik Jézus híveinek vallják ugyan magukat, de az evangélium alapelveit nem részesítik kellő figyelemben. Azon hanyag módszer, ahogyan egyes fiatal és idős könyvevangélisták a hivatásukat folytatják, bizonyoságai annak, hogy ezeknek még jónéhány fontos tanítást kell elfogadniok. Sok könnyelmű munka lett nékem bemutatva. Egyesek hibás szokásokra tettek szert, melyeket magukkal hoztak az Isten művébe. A kiadóhivatalok nagy adósságokba jutottak, mert a könyvevangélisták adósságaikat nem fizették ki. Egyes könyvevangélisták megsértődtek, mert azt követelték tőlük, hogy a kiadótól rendelt könyveket pontosan fizessék meg. Csak a pontos fizetés által lehet egy vállalatot fenntartani.

* * * * *

Úgy kell a dolgokat rendezni, hogy a könyvevangélisták adósságok csinálása nélkül tudjanak megélni. A kísértésnek ezen ajtaját be kell zárni és el kell reteszelni. Bármennyire tisztességes is a könyvevangélista, közbejöhethet munkájában olyan körülmények, amelyek igen kemény próbát jelentenek számára.

[106]

* * * * *

Hanyagság és lustaság nem a kereszténység fáján termő gyümölcsök. Egyetlen lélek sem lesz büntetlen, ha lelkiismeretlen és tisztességtelen módon bánik az Úr javaival. Aki ezt cselekszi, az ilyen magatartás által Krisztust tagadja meg. Miközben vallja és tanítja Isten törvényének megtartását, azalatt annak alapelveit teljesen figyelmen kívül hagyja.

Az Úr javaival lelkiismeretesen kell gazdálkodni. Az Úr életet, egészséget és értelmi erőket bízott reá az emberekre, testi és szellemi erőket adott nekik azért, hogy felhasználják azokat. Vajjon ne szolgáljanak-e ezen adományok az ő nevének szorgalmas és lelkiismeretes megdicsőítésére? Tudatában vagytok-e annak testvéreim,

hogyminden egyes, az Úr által reátok bízott képességről egykor számot fog kelleni adnotok? Bölcsen kezeltétek-e Istenetek javait, vagy pedig könnyelműen elpazaroltátok azokat, úgyhogy a menny könyveiben hűtlen szolgák gyanánt vannak feljegyezve neveitek? Sokan az ő Uruk pénzét élvezetekre adják ki, ha ugyan egyáltalán lehetséges ezzel összefüggésben élvezetről szó. Nem nyernek tapasztalatot az önmegtágadás terén, hanem hiúságokért adják ki pénzüket és elmulasztják a keresztfelvévését és Jézus követését. Sokan elmulasztották azokat a becses alkalmakat, melyeket Isten kegyelmében nekik nyújtott és mostan gondban és nyomorban tengetik életüket.

[107] Isten azt kívánja, hogy határozott javulás álljon be a mű különböző ágaiban. Az Isten művével összefüggő üzletvezetésnek pontosabbnak és alaposabbnak kell lennie. Mindeddig nem történtek határozott erőfeszítések arra, hogy egy igazi reformnak az útja készüljön.

* * * * *

A könyv alapos ismerete szükséges. Könyvevangélistáink alaposan ismerkedjenek meg a terjesztendő könyvvel, hogy az emberek figyelmét annak legfontosabb fejezeteire irányíthassák.

* * * * *

Iratterjesztés. A könyvadásító evangélista hordjon magánál traktátokat, füzeteket és kisebb könyveket is, hogy azoknak is adhasanak, akik nincsenek abban a helyzetben, hogy nagyobb könyvet vásároljanak. Ilyen módon sok házba juthat el az igazság.

* * * * *

Szorgalom. Mihelyt a könyvevangélista elkezdte a munkát, semmi által se engedje figyelmét a kitűzött céltól elfordítani, hanem teljes szorgalommal törekedjék annak elérésére. Ennek dacára sem szabad figyelmetlenül elhaladnia az olyan lelkek mellett, akik több világosság után vágyakoznak és akiknek szükségük van az Irás nyújtotta vigaszra. Ha a könyvevangélista Istennel jár, ha mennyei

bölcsességet kér munkájának jó elvégzéséhez, akkor képes lesz felismerni az alkalmakat és azon lelkek szükségleteit, akikkel érintkezésbe jut. Amennyire csak lehetséges minden alkalmat fel fog használni arra, hogy lelkeket vonjon Krisztushoz közelebb. Krisztus szellemében készségesen fogja szólni a megfáradottakhoz is a megfelelő szavakat.

* * * * *

A könyvárusításban való szorgalom és a keresztre való utalás hűsége által a könyvevangélista megkétszerezi hasznosságát. Ha be is mutatunk munkamódszereket, mégsem állíthatunk fel általános szabályokat, melyeket mindenkinek követnie kell, mert a magatartás minden egyes esetben a mindenkori körülményekhez igazodik. Isten hatni fog azoknak szívére, akik készek az igazság elfogadására és vágyódnak a vezetés után. Így fog szólni emberi képviselőihez: „Szólj ehhez, vagy ahhoz Jézusnak szeretetéről”. Alighogy ki lett ejtve Jézusnak neve gyengéden és szeretettel, máris közelednek Istennek angyalai, hogy a szívet megpuhítsák és készségesé tegyék.

[108]

Könyvevangélistáink legyenek lelkiismeretes tanulók, akik megtanulják, hogy miképpen végezhetnek eredményesebb munkát. Mialatt ezzel vannak elfoglalva, tartsák nyitva szemeiket, füleiket és értelmüket, hogy befogadhassák Isten bölcsességét és tapasztalhasssák, hogy miként kell azokon segíteni, akik Krisztus ismeretének hiányában abban a veszedelemben forognak, hogy elvesznek. Minden munkás szedje össze erejét és helyezze tevékenységbe képességeit, hogy elláthassa a legmagasztosabb szolgálatot, amely nem más, mint az embereknek Sátán béklyóiból való kiszabadítása és az Istennel való összekapcsolása. A Jézus Krisztustól való függés láncával kell erősen ahhoz a trónhoz kapcsolni az embereket, amely körül ott ragyog az ígéret szivárványa.

* * * * *

Az eredmény bizonyos volta. Az evangélizáló könyvárusítás révén jó és nagy munkát lehet véghezvinni. Az Úr képességekkel és finom érzéssel látta el az embereket. Akik a nékik adott talentumokat az ő dicsőségére használják fel és munkájukban bibliai alapelveket juttatnak érvényre, azok bizonyosak lehetnek az eredményben.

Imádkozzunk és dolgozzunk, bizalmunkat pedig vessük abba, aki sohasem hagy figyelmen kívül bennünket.

* * * * *

[109] A könyvevangélisták adják át magukat teljesen a Szentléleknek és engedjék őt magukban működni. Kitartó ima által vegyék birtokukba az Istentől eredő erőt és élő hittel bízzák rá magukat. Istennek nagy és hatalmas befolyása el fogja kísérni minden hívő munkását.

Miként a prédikátort megáldja Isten azon komoly fáradozása közben, midőn az igazságot megismerteti az emberekkel, éppen úgy áldja meg a hűséges könyvevangélistát is.

* * * * *

Az az alázatos és ügyes munkás, aki engedelmesen követi Isten hívását, bizonyos lehet abban, hogy isteni segítségben fog részesülni. Már magábanvéve az ilyen magasztos és szent kötelességnek a tudata is megszentelő hatást gyakorol a jellemre. A legjobb szellemi képességeket helyezi működésbe és állandó használata erősíti és tisztítja a szívet és az értelmet. Kiszámíthatatlan ennek a hatása úgy az illetőnek, mint másoknak az életére.

Lehetséges, hogy a felületes megfigyelők munkátokat nem méltányolják és fontosságát el nem ismerik. Lehet, hogy csak veszteséggel járó üzletnek és hálátlan munkának, vagy nagy önfeláldozásnak tekintik a ti életeteket. Jézus szolgája azonban a keresztről áradó világosság fényében másként látja a dolgokat. Saját áldozatai csekélyeknek tűnnek fel szemeiben a Mesteréhez viszonyítva és örvend annak, hogy az ő lábnyomdokaiban haladhat. Munkájának eredménye a legtisztább örömmel tölti el őt és ez képezi türelmes fáradozásainak legnagyobb becsű jutalmát.

* * * * *

A komoly erőfeszítések szükségessége

[110]

(Testimonies, Vol. IX, p. 43-48.)

Krisztus meghatalmazott szolgálóinak a Lélek erejében kell bizonyosságot tenni az ő vezetőjükről. Minden fáradozásukat jellemezze az a szívből fakadó vágyódás, mellyel a Megváltó sóvárogja a bűnösök megmentését. A Jézustól származó kegyelemteljes meghívást emberi ajkaknak kell ismételniük mindenfelé a földön: „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” Jel. 22, 17. A gyülekezet pedig szóljon így: „Jövel!” Minden bennük lévő erő Krisztus oldalán tevékenykedik. Krisztus követőinek egyesülten kell rendkívüli erőfeszítéseket tenniük abból a célból, hogy a világ figyelmét reáirányítsák a Biblia gyorsan beteljesedő jövődöléseire. Hitetlenség és spiritizmus egyre jobban megvetik lábukat a világon. Szabad-e most hidegeknek és hűtleneknek lenniük azoknak, akik nagy világosságban részesültek?

Közvetlenül a nyomorúságos időknek a beköszöntése előtt állunk és sohasem sejtett nehézségek várnak reánk. Egy mélységből eredő hatalom befolyásolja az embereket a menny ellen való harcra. Emberi lények sátáni eszközökkel szövettek Isten törvényének megdöntésére. A mi világunk lakói éppen olyan gyorsan érnek meg az ítéletre, mint a Noé idejében élők, akiket az özönvíz pusztított el, vagy mint Sodoma lakosai, akik a tűz martalékaivá lettek. Sátán erői működésben vannak, hogy az emberek figyelmét eltereljék az örökkévaló valóságokról. Az ellenség olyan intézkedéseket tett, amelyek megfelelnek az ő saját céljainak. Üzletkötések, sportünnepélyek és a legújabb divat, foglalkoztatják a férfiak és nők gondolatvilágát. Szórakozások és rossz olvasmányok megrontják az emberek ítélőképességét. Az örök pusztulás felé vezető széles útvonalon végelláthatatlan a menetelők csapata. Az erőszakosságokkal, kicsapongásokkal és iszákossággal telt világ magához téríti az egyházat. Az Isten törvénye, amely változhatatlan zsinórmértéke az igazságoknak, egyszerűen érvényét veszítettnek van kijelentve.

[111]

A folyton növekedő igazságtalanságnak ebben az idejében, új, a minden élet forrásából eredő életnek kell azok életét birtokába vennie, akiknek szíve telve van Isten szeretetével és így kell kimenniök a megfeszített és feltámadt Üdvözítőről szóló üzenet hirdetésére. Komoly és fáradhatatlan erőfeszítéseket kell tenniök a lelkek megmentésére. Példaadásuknak jóra befolyásoló benyomást kell tenni a környezetükre. A mi Urunk Jézus Krisztus mindent felülmuló ismeretével szemben minden egyebet értéktelennek kell tekinteniök.

Mélységes komolyságnak kellene uralkodnia mostan egész lényünkön. Szunnyadó erőinket fáradhatatlan munkára kell felébreszteniük. Megszentelt munkásoknak kell a munkaterületeken a király útját előkészíteniök és új helyeken kell győzelmet aratniök. Kedves atyámfia és testvérnőm, közönyösen érint-e az téged, hogy naponként sokan szállanak sírba megintetlenül, mitsem tudva arról, hogy a Megváltó kiengesztelte őket és meg van adva számukra az örökkévaló élet lehetősége? Nem törődsz-e azzal, hogy a világnak csakhamar találkoznia fog kelleni az Úrral, az ő áthágott törvénye felett? Mennyei angyalok csodálkoznak azon, hogy olyanok, akik már évek óta a világosság birtokába vannak, nem viszik el az igazság fáklyáját a föld sötét részeibe.

[112] A megváltásunk érdekében hozott rendkívül nagy áldozat mutatja, hogy milyen rettenetesen gonosz valami a bűn. Isten eltávolíthatta volna teremtésének ezt a fekete foltját, ha a bűnöst kiirtotta volna a föld színéről, ő azonban „úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ján. 3, 16. Miért nem tanúsítunk nagyobb komolyságot? Miért lusták olyan sokan? Miért nem igyekeznek mindazok, akik szeretik Istent, szomszédaikat és társaikat felvilágosítani arról, hogy ne hallogassák már tovább üdvösségük ügyét?

A részvét hiánya

A magukat keresztényeknek vallók között teljesen hiányzik a meg nem mentett lelkek iránt érzett részvét. Ha szívünk nem dobog Krisztus szívével összhangban, vajjon hogyan foghatjuk fel ezen szavak fontosságát és szentségét: „Úgy őrködjetek a lelkek felett, mint akik számadással tartoztok értük.” Beszélünk kereszténymisszi-

ókról; halljátok szavaink hangját, de érezzük-e vajjon Krisztus szelíd vágyódását is a lelkek megmentése iránt?

A Megváltó fáradhatatlan munkás volt; nem órák szerint mérte munkáját. Idejét, szívét és erejét teljesen az emberiség javának szolgálatába állította. Egész napi munkája után olykor az egész éjszakát imában töltötte el, hogy szembeszállhasson a ravasz ellenség minden hazug működésével és hogy megerősödjék annak a műnek az elvégzésére, mely az emberiség felemelését és megnemesítését célozza.

Az Istent szerető férfi nem a nyolc órai munkarendszer alapján végzi munkáját. Hanem minden órában munkálkodik és soha sincsen szolgálaton kívül. Ahol csak alkalom kínálkozik reá, jót cselekszik. Minden helyen és minden időben alkalmat fog találni az Istenért való munkálkodásra. Ahová csak eljut, mindenütt jóillatot terjeszt. Egészséges légkör veszi körül lelkét. Elrendezett életének szépsége és isteni magatartásának kedvessége hitet, reményt és bátorságot kölcsönöz másoknak is.

Szívből eredő missziómunkára van szükség. A mi missziómunkánknak szívügygé kell válnia. Mesterségesen létrehozott, rövid ideig tartó erőfeszítéseknek csekély értékük van. Le kell bilincselnünk az emberek figyelmét. Nagyon komolyan kell vennünk a dolgot.

[113]

A lélekmentés művét támadó módszerrel kell előbbre vinnünk az ellentállás, veszedelem, veszteség és emberi szenvedés közepette. Midőn egy harcban a támadás visszavetette az egyik ezredet, az első vonalban lévő egyik zászlós az ezred visszavonulása dacára is kitartott a helyén. A százados felszólította, hogy vigye vissza a zászlót; ő azonban így válaszolt: „Hozza a csapatokat ide a zászlóhoz!” Minden hűséges zászlótartónak ez képezi a kötelességét; tudniillik az embereket a zászló köré csoportosítani. Az Úr osztatlan szolgálatot követel tőlünk. Mindannyian jól tudjuk, hogy sok, magát kereszténynek valló egyén vétkezik abban, hogy ha nekik maguknak nincsen bátorságuk és erejük kitartani a zászló mellett, társaikat is a zászló elhagyására indítják.

Mindenfelől hallatszik a macedóniai kiáltás: „Jer által és segíts rajtunk!” Isten megnyitotta előttünk a munkaterületeket és ha az emberi eszközök együtt fognak munkálkodni Istennel, akkor sok lélek lesz megnyerhető az igazság számára. Isten népe azonban elhanyagolta, sőt sok helyütt teljesen érintetlenül hagyta a reábizott

munkát. Isten egyik üzenetet a másik után küldte, hogy felrázza népünket valaminek a gyors véghezvitelére. Ezen kérdésre: „Kit küldjek el?” csak igen kevesen válaszoltak így: „Itt vagyok Uram küldj engemet.” Ésaiás 6, 8.

[114] Ha a gyülekezet meg fog tisztulni a renyheség és hanyagság jogos szemrehányásától, akkor az Úr kegyelme is meg fog nyilatkozni irányában. A gyülekezet látni fogja a seregek fejedelmének gondos irányítását. Az igazság világossága hatalmas és tiszta sugarakban fog világolni és az apostolok idejéhez hasonlóan sok lélek fog a tévelygésből az igazság- hoz fordulni. Az Úr dicsősége fogja besugározni a földet.

A menny angyalai már régóta várnak emberi eszközökre, gyülekezeti tagokra, hogy együtt munkálkodhassanak velük az elvégzendő műben. Várnak reátok is! A terület oly nagy, a terv pedig annyira mindent magába foglaló, hogy minden megszentelt szív szolgálatra lesz készítve, mint az isteni hatalom egyik eszköze.

Ezzel egyidejűleg azonban egy alantas hatalom is működésben lesz. Mialatt Isten angyalai megszentelt emberek által munkálkodnak, azalatt Sátán is munkába űzi eszközeit és mindent kihasznál, ami uralma alá állítja magát. Sok Úr és sok Isten lesz majd. Akkor hallani fogják ezt a kiáltást: „Imé itt a Krisztus!” és „Imé ott a Krisztus!” Mindenfelé nyilvánvalókká lesznek Sátán cselvetései, hogy eltérítse az emberek figyelmét a jelenlegi kötelességek teljesítésétől. Jelek és csodák fognak végbemenni. A hívő szemek azonban mindezekben a nagy és rettenetes jövő előhírnökét és az Isten népére váró végső győzelem előjelét fogják látni.

Tevékenykedjétek, ó tevékenykedjétek, le sem véve tekinteteket az örökkévalóságról! Nagy munkát kell még elvégezni. Rebegjétek őszinte ajakkal ezen imát: „Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orcáját rajtunk, hogy megismerjék a földön a te utadat, minden nép közt a te szabadításodat.” Zsolt. 67, 2. 3.

Mindazok, akik csak kissé is felfogják azt a kegyelmet, amit a megváltás az ő és az embertársaik számára jelent, azok hitben fognak járni és némi fogalmat fognak tudni alkotni magoknak az emberiség nagy szükségleteiről. Ha megpillantják a széles rétegekben uralkodó szükségletet, a ruházat és élelem után vágyó tömeg nyomorát, ezek erkölcsi segélyreszorultságát, amellyel szemben minden testi szenved-

dés majdnem semminek tekinthető, akkor szíveiket át fogja járni a részvét érzése. [115]

Gondolják meg a gyülekezeti tagok azt, hogy a gyülekezeti könyvekbe bevezetett nevük még korántsem biztosítéka üdvösségüknek. Olyan munkásoknak kell bizonyulniok, akiknek nem kell szégyenkezniök, akikről világosan látható, hogy Istentől nyerték elismertetésüket. Jellemüket napról-napra Krisztus utasításai szerint kell alakítaniok. Benne kell maradniok és állandóan ki kell mutatniok beléje vetett hitüket. Ilyen módon el fogják érni az érett férfikort a Krisztusban és egészséges, vidám, háládatos, egyre több világosságban járó keresztyének válnak belőlük. Ha nem ez válna tapasztalatukká, akkor egy napon keserű panaszhangon fogják kiáltani: „Elmult az aratás, oda a nyár” és az én lelkem nem lett megmentve! Miért nem menekültem biztonságomért az erősségbe? Miért játszottam lelkiüdvösségemmel és vetettem meg a kegyelem Lelkét?

„Az Úr nagy napja közel van; közel van és igen siet.” Sof. 1, 14. Legyünk az evangélium saruival ellátva, hogy a pillanat hívására előnyomulhassunk. Minden óra és minden perc értékes. Nincsen időnk a saját én kielégítésével tölteni időnket. Körülöttünk mindenfelé veszélyben forgó lelkek vannak, akik bűneikben fognak elpusztulni. Minden nap van valami tennivalónk Urunk és Mesterünk ügyében. Naponként kell a lelkek figyelmét Isten Báránya felé irányítanunk, aki a világ bűneit hordozza.

„Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia.” Máté 24, 44. Este ne térjete addig nyugalomra, amíg minden bűnötöket be nem vallottátok. Így cselekedtünk mi 1844-ben, midőn vártuk az Urral való találkozásunkat. És ma közelebb van hozzánk ezen nagy esemény, mint akkor, midőn hívókké lettünk. Legyetek készen minden időben; reggel, délben, este egy- aránt, hogy amikor majd elhangzik ezen kiáltás: „Imé jön a vőlegény, menjete ki elébe!” hogy még álmotokból felriasztva is diszes és égő lámpákkal mehessete elébe. [116]

* * * * *

A gyülekezeti tagoknak fel kell ébredniök

(Testimonies, Vol. VIII. p. 244-246.)

Az egyes gyülekezeti tagokon sokkal nagyobb felelősség nyugszik, mint ahogy gondolják. Nem veszik figyelembe Isten követelményeit. Eljött az ideje annak, hogy minden lehetséges eszközt felhasználjunk egy olyan nép előkészítésére, amely meg fog állani az Úrnak napján. Nyitott szemekkel kell rendelkezünk, ha nem akarjuk a kedvező alkalmakat elmulasztani. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a lelkek megnyerése, Isten szeretése és Isten parancsolatainak megtartása érdekében. Ezt Jézus mindazoktól megkívánja, akik az igazságot ismerik. Jogosult-e vajjon ezen kívánság? Nem áll-e előttünk példa gyanánt Krisztus élete? Nem vagyunk-e adósai Megváltónknak sok szeretettel és önzetlen munkával, azok érdekében, kikért ő életét adta?

Nagy gyülekezeteink számtalan tagja alapjában véve semmit sem cselekszik. Sok jó munkát végezhetnének, ha ahelyett, hogy tömörülnek, szétszélednének a falvakba, ahová az igazság eddig még nem jutott el. A sűrűn ültetett fák nem fejlődnek. A kertész kénytelen elültetni egymástól, hogy több terük legyen a növekedésre és ne maradjanak csenevészek. Ezen szabályt igen jól lehet alkalmazni a mi nagy gyülekezeteinkre. Emiatt következik be sok tag lelki halála. Gyengék és hasznavehetetlenek lesznek. Ha átültetnék őket, akkor erősek és elevenek lennének.

[117] Istennek nem az a szándéka, hogy népünk nagyobb csoportokban telepedjék le. Krisztus tanítványai, Krisztus képviselői a földön és Isten azt akarja, hogy elszóródjanak az egész országban, városokban és falvakban, mint világítók a sötétségben. Legyenek Isten misszionáriusai, akik hitük és cselekedeteik által a Megváltó eljövételének közelségéről tesznek tanúságot.

Gyülekezeteink tagjai olyan munkát végezhetnek, melyet eddig alig kezdtek meg. Világi előny kedvéért senki se költözzék valami más helyre; ahol azonban lehetőség nyílik az életfentartási szük-

ségletek megkeresésére, ott telepedjen le egy-két, az igazságban jól megalapozott család és folytasson missziómunkát. Igen nagy emberszeretettel kell rendelkezniük ahhoz, hogy kötelességüknek tartsák a lelkekért való munkálkodást és azon módozatokon való gondolkozást, hogy miképpen lehetne őket megnyerni az igazság számára. Terjeszthetik irodalmunkat; házaikban összejöveteleket tarthatnak, melyre meghívhatják szomszédaikat. Ilyen módon látván az emberek az ő jócselekedeteiket, világosságul lehetnek számukra.

A munkások egyedül Istenre bízzák magukat és sírjanak, imádkozzanak, valamint munkálkodjanak embertársaik üdvössége érdekében. Gondoljatok arra, hogy versenyfutásban vesztek részt és a halhatatlanság koronája után törekésztek. Miközben oly sokan az emberi dicséretet többre becsülik Isten elismerésénél, ti arra törekedjétek, hogy alázatosan munkálkodjatok. Tanuljatok hitet gyakorolni oly módon, hogy Isten kegyelmi trónusa előtt megemlékeztek szomszédjaitokról és kéritek Istent, hogy indítsa fel azoknak szívét. Ilyen módon eredményes missziómunkát lehet végezni. Olyan lelkeket lehet így elérni, akik esetleg egy prédikátorra vagy könyvevangélistára nem hallgatnának. Akik ilyen módon új helyeken munkálkodnak, azok tapasztalni fogják, hogy miként közelíthetik meg az embereket és egyengetni fogják más munkások számára is az utat. [118]

Aki ilyen munkát igyekszik végezni, az igen értékes tapasztalatokat szerezhethet. Szívén viseli szomszédainak sorsát. Szükségét érzi Jézus segítségének. Mennyire elővigyázatos lesz minden dolgában, hogy semmi olyasmit ne tegyen, ami akadálya lehetne imái meghallgatásának és gondolni fog arra is, hogy valamilyen dédelgetett bűn el ne válassza őt Istentől. Az ilyen munkás, mialatt másokon segít, maga is lelki erőt és ismeretet nyer; ily módon képesítést szerez ebben az egyszerű iskolában arra, hogy nagyobb területen vegye fel a munkát.

Krisztus így szól: „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek.” János 15, 8. Isten képességeket és talentumokat bizott reánk, hogy az ő szolgálatában használjuk fel azokat. Mindenkinek ki van osztva a maga működési tere, nemcsak az anyagi, hanem a lelkek üdvössége érdekében való komoly és kitartó lelki munka terén is. Isten templomában minden egyes kőnek élőnek és világítónak kell lennie, amely világosságot áraszt a világba. Ha gyülekezeteink tagjai minden tőlük telhetőt megtesznek és

tálcumaikat helyesen alkalmazzák, akkor Isten még több kegyelmében fogja részeltetni őket és képességeiket meg fogja növelni. Sok missziós vállalkozásunk azért nem jár sikerrel, mert sokan vannak, akik vonakodnak a felhasználhatóság nyitott ajtaján bemenni. Vajha minden igazságot ismerő komolyan hozzálátna a munkához! Végezzétek a hozzátok legközelebb eső munkát; tegyetek meg mindent, mégha oly csekélynek is látszik a munka, semmint Méroz embereihez hasonlóan semmivőkkel váljatok.

[119] Ha Istenben bízva megyünk előre, akkor nem fogunk hiányt szenvedni anyagi eszközökben. Az Úr nagy dolgot akar cselekedni mindazok érdekében akik hisznek benne. Ha gyülekezeti tagjaink feleszmélnének és minden tőlük telhetőt megtennének, hogy a küzdelmet saját költséjükre vegyék fel a lelkek megnyerése érdekében, akkor szemtanui lennénk annak, hogy mily sokan hagyják el Sátán táborát és seregeinek Krisztus zászlaja köré. Ha népünk azon világosság szerint járna el, amely ezen néhány útmutató szóban is kifejezésre jutott, akkor bizonyosan meglátnánk Isten üdvösségét. Csodálatos ébredések következnének be. Bűnösök térnének meg és számosan csatlakoznának a gyülekezethez. Ha szívünk mélyéből egyé válunk Krisztussal és életünket összhangba hozzuk az ő művével, akkor bennünket is illetni fog az a Lélek, amely pünkösdpénztár napján a tanítványokra lett kiárasztva.

* * * * *

A gyülekezeti tagokért való munka

(Testimonies, Vol. VII. p. 18-24.)

Az Úr olyan üzenet hirdetésével bízott meg bennünket, melynek a világ számára való hirdetése a Lélek teljességét igényli. Vajha prédikátoraink felismernék annak a szükségét, hogy utána menjenek az elveszetteknek és megmentsek őket! A megtéretlenekhez határozott követelményekkel kell fordulnunk. „Miért eszik ez a ti Mesteretek a bűnösökkel és vámszedőkkel együtt?” kérdezték a farizeusok a Jézus tanítványait. „Nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre,” hangzott a Megváltó válasza. Máté 9, 11. 13. Ezt a feladatot bízta reánk is. Ennek a végrehajtása még sohasem volt fontosabb, mint éppen most.

Isten nem azt tette prédikátorai feladatául, hogy a gyülekezetben rendet teremtsenek. Mert alighogy ez megtörtént, legalább is lát-szat szerint, máris újból kezdődhetne a rendcsinálás munkája. Azok a gyülekezeti tagok, akikre ily módon annyi gond lesz fordítva, végeredményben gyengélkedőkké lesznek a vallás terén. Mennyivel nagyobb lenne az előhaladás, ha annak az erőfeszítésnek a kilenc-tized része, amely az igazságot már ismerő lelkekre lett fordítva, azoknak lett volna szentelve, akik még mitsem hallottak róla. Isten visszatartotta áldásait, mert gyermekei nem jártak el előírásaival összhangban.

[120]

Az igazságot ismerőket hitükben gyengíti az, ha prédikátoraink idejüket és képességeiket, melyeket a megtéretlenekre kellene fordítaniok, rájuk használják fel. Nagy városi gyülekezeteinkben szombatról-szombatra a prédikátor beszél és a gyülekezeti tagok szombatonként eljönnek az Isten házába, anélkül, hogy egyetlen szavuk volna azon áldásokról, melyekben részesültek, mialatt áldásokat osztottak. Hétközben nem szorgalmaskodtak a szombaton kapott utasítások gyakorlati keresztülvitelében. Ameddig a gyülekezeti tagok nem tesznek erőfeszítéseket a kapott segítségnek másokkal

való közlése érdekében, mindaddig a lelki gyengeség jelei fognak mutatkozni.

Testvéreinknek akkor lehetünk legjobban segítségükre, ha megtanítjuk őket az Istenért való munkálkodásra és figyelmeztetjük őket arra, hogy ne bízzák rá magukat a prédikátorra. Meg kell tanulniok úgy munkálkodni, mint ahogyan Krisztus dolgozott. Oda kell szegődniök szolgálói seregéhez és hűséges szolgálatokat kell teljesíteniök.

Olykor-olykor helyes, ha prédikátoraink rövid beszédet tartanak gyülekezeteinkben, melyek telítve vannak Krisztus életével és szeretetével; a gyülekezeti tagok azonban ne várjanak minden egyes szombaton prédikációt.

[121] Gondoljunk arra, hogy idegenek és vándorok vagyunk e földön, akik egy jobb mennyei otthont keresünk. Olyan odaadással és komolysággal dolgozzunk, hogy bűnösök vonattassanak ezáltal Krisztushoz. Mindazokon, akik a szolgálat szövetségét kötötték Krisztussal, rajtuk nyugszik azon kötelesség terhe, hogy egyesüljenek vele a lélekmentés magasztos munkájában. A gyülekezeti tagok végezzék el hétköznap hűségesen a maguk munkáját és szombaton beszéljék el tapasztalataikat. Akkor az összejövetel idejében való eledel lesz és mindenkinek új életet és bátorságot fog kölcsönözni. Ha Isten gyermekei látják a bűnösök megtéréséért való működés nagy szükségét, mint ahogyan azt Jézus látta, akkor a szombatonként elmondott bizonyságtevésüket erő fogja kísélni. Örömmel fogják elbeszélni azon értékes tapasztalataikat, melyeket a mások érdekében végzett munkájuk közben gyűjtöttek.

* * * * *

Prédikátoraink ne azzal töltsék az időt, hogy azokkal munkálkodjanak, akik az igazságot már elfogadták. A szivükben lobogó Krisztus szeretetével igyekezzenek bűnösöket megnyerni a Megváltó számára. Vessék el az igazság magvát mindenfelé. Egyik helyet a másik után keressenek fel és gyülekezetet gyülekezet után alapítsanak. Mindazok, akik az igazság oldalára állanak, legyenek gyülekezetté megszervezve és azután vonuljon a prédikátor valamelyik más, fontos munkaterületre.

Mihelyt a gyülekezet meg van szervezve, a prédikátornak azonnal munkába kell állítania a tagokat. Oktatást kell nyerniök az eredményes munkálkodás módszereiről. Ezért a prédikátor több időt fordítson a tanításra, mint a prédikálásra. Oktatni kell a hívőket arra, hogy a megnyert ismereteket, hogyan közölhetik másokkal. Míg egyrészt arra kell figyelmeztetni az újonnan megtérteket, hogy olyanokhoz forduljanak tanácsért, akik a munkában nagyobb tapasztalatokkal rendelkeznek már, addig másrészt óvni kell őket attól, hogy a prédikátort mintegy Isten helyébe tegyék. A prédikátorok [122] emberi lények csupán, akiknek gyengéik is vannak. Krisztushoz kell segítségért feltekintenünk. „Az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk . . . aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” „És az ő teljességéből vettünk mindnyájan, kegyelmet is kegyelemért.” János 1, 14. 16.

A megnyert gyülekezetekre le kell szállnia az evangélium erejének és elő kell készítenie azokat a szolgálatra. Egyes újonnan megtértek annyira telve lesznek Szentlélekkel, hogy azonnal a munkába mennek. Ezek oly szorgalmasan fognak dolgozni, hogy sem idejük, sem pedig kedvük nincsen ahhoz, hogy testvéreik karját báránytalan kritika gyakorlása által gyengítsék. Egyedüli kívánságuk az lesz, hogy az igazságot más tájak felé is hirdethessék.

Az Úr megmutatta nékem azt a munkát, amely városainkban vár elvégzésre. Ezen városok hívői a legközelebbi szomszédságban munkálkodhatnak Istenért. Nyugodtan és alázatosan kell dolgozniök és ahová csak mennek, mindenütt a menny légkörét kell terjeszteniök. Ha önmagukat teljesen szem elől tévesztik és állandóan Krisztusra utalnak, akkor észlelhető lesz befolyásuknak ereje.

Ha a munkás, minden hátsó gondolat nélkül adja át magát az Úrnak szolgálatára, akkor olyan tapasztalatra tesz szert, amely egyre jobban fogja őt képesíteni a Mesterért való munka eredményes kifejtésére. Az a befolyás, amely őt magát Krisztushoz vonta, segítségére lesz abban, hogy másokat a Megváltóhoz vezessen. Talán soha sem fog megbízást kapni arra, hogy mint szónok álljon fel egy összejövetelel és ennek dacára mégis Isten szolgálója ő, mert munkája tanúsítja, hogy Istentől született.

Az Úrnak nem az képezi az akaratát, hogy a magvetés nagyobbik részét a prédikátorok végezzék el. Azokat a férfiakat, akik nincsenek elhíva a prédikátori tisztségre, bátorítani kell arra, hogy képes- ségeik [123]

szerint munkálkodjanak a Mesterért. A jelenleg tétlen férfiak és nők százai végezhetnének elfogadható szolgálatot. Ha az igazságot eljuttatnák barátaikhoz és szomszédjaikhoz, még nagy dolgot cselekedhetnének a Mester számára. Isten előtt nincsen személyválogatás. Néki odaadó, alázatos keresztényekre van szüksége, mégha azok nincsenek is olyan alaposan kiképezve, mint mások. Házról-házra járva tevékenykedhetnek érte. Ha alázatosak, értelmesek és istenfélők, akkor a családi kör keretén belül sokkal jobban megérthetik a valódi szükségleteket, mint akár egy felszentelt prédikátor.

* * * * *

Miért nem éreznek a hívők mélyebb és komolyabb részvétet azokkal szemben, akik Krisztus nélkül élnek? Miért nem egyesülnek ketten vagy hárman imában és kérik Istentől egyik személy üdvösségét a másik után? Alakuljanak gyülekezeteinkben szolgálatkész kisebb csoportok. Mint emberhalászok kapcsolódjanak össze a szolgálattételre. Arra törekedjenek, hogy lelkeket hozzanak a világ romlottságából Krisztus megváltó szeretetének tisztaságához.

Az, aki sohasem tévedhet, megmutatta nekem, hogy kis csoportok alakítása képezi a keresztényi munkálkodás alapját. Ha a gyülekezetnek nagyobb számú tagja van már, akkor kisebb csoportok alakulhatnak, melyek nemcsak a gyülekezeti tagokért, hanem a hitetlenekért is munkálkodhatnak. Ha egy helyen csak ketten-hárman vannak, akik ismerik az igazságot, akkor alkossanak ezek munkaközösséget, az összetartozás kötelékét ne lazítsák meg, szeretetben és egyetértésben dolgozzanak, bátorítsák egymást az előhaladásra, úgyhogy egymás által kölcsönösen nyernek bátorságot és erőt a munkára. Krisztus kegyelmét és türelmét kell kinyilvánítaniok, nem szabad magukat meg gondolatlan beszédre ragadtatniok, hanem arra használják fel a beszéd adományát, hogy építsék egymást a szent hitben. Keresztényi szeretetben dolgozzanak a nyájon kívül állókért és feledkezzenek meg teljesen önmagukról, miközben másokért tevékenykednek. Ha Krisztus nevében dolgoznak és imádkoznak, akkor számuk gyarapodni fog, mert a Megváltó ezt mondja: „Hogy ha ketten közületek egy akaraton lesztek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.”

[124]

A föld puszta helyei

Az Úr szőlőjének puszta helyeire családok telepedjenek le, amelyek alázatos függőségüket érzik Istennel szemben. Megszentelt férfiakra és nőkre van szükség, hogy mint az igazság gyümölcstermő fái álljanak a föld puszta helyein. A magvetésnél gyakorolt önmegtagadó fáradozásaik jutalmaként, gazdag aratásban lesz részük. Ha egyik családot a másik után látogatják meg és a lelki sötétségben lévők előtt megnyitják az írást, sok ember szíve fog megindulni.

Olyan területeken, ahol nehéz és csüggesztő a helyzet, úgy hogy sok munkás vonakodik az ottani munkát felvenni, a gyülekezeti tagok önzetlen erőfeszítései révén figyelemreméltó javulás állhat be. Ezen alázatos munkások sokat fognak véghezvihetni, mivelhogy türelmes, kitartó erőfeszítéseket tesznek és nem emberi erőre, hanem Istenre bizzák magukat, akinek jóakarata kíséri őket. Hogy mennyi sok jót visznek véghez ilyen munkások, az e világban sohasem lesz nyilvánvalóvá.

Önfentartó misszionárius

Az önfentartó misszionáriusok gyakorta nagy eredményeket érnek el. A ő művük, amely kicsiben kezdődik, egyre nagyobb lesz, mert Isten Lelkének vezetése alatt mennek előre. Ketten vagy hárman együtt mehetnek az evangélizációs munkába. A mű élén állólóktól talán nem fognak bátorításban részesülni, munkájuk anyagi támogatását illetően; azonban ettől függetlenül haladjanak előre, imádkozzanak, énekeljenek, tanítsanak és hitéletet éljenek. Könyv-árusításba foghatnak és ilyen módon vezethetik be sok családba az igazságot. Munkájuk folytatása által gazdag tapasztalatokra tesznek szert. Magárahagyatottságuk tudatában megalázkodnak, de az Úr előttük jár és úgy a szegények, mint a jómóduak között kedvező fogadtatásra találnak. Ily módon gazdag tapasztalatokra tesznek szert. Ezen önfentartó misszionáriusok szegénysége is olyan, amely alapul szolgál arra, hogy bemenetelt kapjanak az emberekhez. Mialatt útjukat járják, sokféle úton-módon azok fogják őket segíteni, akiknek a lelki eledelt viszik. Isten üzenetét hordják széjjel és fáradozásaikat eredmény fogja koronázni. Sokan fognak eljutni az igazság ismere-

[125]

tére olyanok is, akik ezen egyszerű tanítók nélkül sohasem lehettek volna megnyerhetők Krisztus számára.

Isten felszólítja a munkásokat, hogy menjenek ki az érett kalászatokat ringató gabonaföldekre. Várjanak-e vajjon amiatt, mert a pénztárban nincsen elegendő anyagi eszköz ezeknek a támogatására? Menjetek hitben előre és Isten veletek lesz! Így szól az ígélet: „Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő kévéit emelve:” Zsolt. 126, 6.

Semmi sem olyan biztató, mint az eredmény. Ha kitartó erőfeszítések által eredmény lesz elérve, akkor a munka feltartóztathatatlanul halad előre. Új területek nyílnak meg. Sok lélek jön az igazság ismeretére. Azonban nagyobb, Istenbe vetett hitre van szükség.

* * * * *

[126] A mi népünk nagy világosságot kapott, de a prédikátorok ebből sokat fordítottak a gyülekezetekre; azokat tanították, akiknek maguknak is tanítóknak kellett volna lenniök; azokat öntözték, akikből az élő vizek forrásainak kellett volna fakadniok; azokat gazdagították, akiknek maguknak kellett volna lenniök az értékes kincsek bányájának; azoknak adták ismételten az evangéliumi meghívást, akiknek a föld minden tájára szétszóródva maguknak kellett volna a mennyei üzenetet hirdetniök; azokat táplálták, kiknek maguknak kellett volna kimenniök az országutakra és közölni e meghívást az emberekkel: „Jöjjetek, immár minden kész.”

* * * * *

Mindazok, akik a bűn béklyóit lerázták magukról és összetört szívvel keresték az Urat, választ nyervén tőle a megigazulásért való könyörgésükre, sohasem lehetnek hidegek és lelki élet nélküliek. Szívük telve van bűnösök iránt érzett önzetlen szeretettel. Letesznek minden világi becsvágyról és önzésről. Az istenség mélységeivel való érintkezésbe jutásuk egyre jobban hasonlóvá teszi őket a Megváltóhoz. Örvendeznek győzelmei felett és tökéletes férfiúságra fejlődnek a Krisztusban.

* * * * *

Munkálkodás a belmisszióban

(Testimonies, Vol. IX. p. 30—32.)

Isten személyes szolgálatot vár mindazoktól, akikre rábízta a jelenvaló igazság ismeretét. Nem mindenki mehet ki mint misszionárius idegen országokba, de családjában és szomszédságában mindenki végezhet missziószolgálatot. A gyülekezeti tagok igen sokféle módon juttathatják el környezetükhöz az üzenetet. Legeredményesebb módszer a segítségre készsége, önzetlen keresztényi élet. Akiknek az élet küzdelmeiben nagy nehézségek közepette kell megállaniok, úgyszólván semmibe sem kerülő figyelmességekkel felüdíthetők és megerősíthetők. Jóságos szavak, kicsiny szerény módon véghezvitt szolgálatok elűzik a kísértés fellegeit, melyek a lélek körül tanyáznak. A keresztényi részvét őszinte és szívélyes kifejezésnek hatalma van megnyitni az emberek szívének ajtaját, mert szükségét érzik az Isten Lelkével való érintkezésbe jutásnak.

[127]

Krisztus nagy örömmel fogad minden egyes emberi eszközt, amely átadja magát neki. Ő az emberit összeköttetésbe hozza az istenivel, hogy közölhesse a világgal a testté vált szeretet titkait. Töltsétek be a világot az ő igazságának üzenetével, beszéljétek róla, imádkozzatok érte, énekeljétek meg és vigyétek azokhoz is, akik hatáskörötökön túl laknak.

Mennyei erők várnak arra, hogy földi eszközökkel együtt munkálkodjanak, hogy tudathassák a világgal, hogy mivé válhatnak az emberi eszközök és mit képesek befolyásuk által létrehozni olyan lelkek megmentése érdekében, akik már közel állanak a megsemmisüléshez. Aki valóban megtért, az annyira telítve lesz Isten szeretetével, hogy vágyakozni fog a saját maga által érzett örömmek másokkal való közlésére. Az Úr azt kívánja, hogy gyülekezete bemutassa a világnak a szentség szépségét. Ennek kell a keresztény vallás erejét kinyilvánítania. A keresztények jellemében a mennynek kell visszatükröződnie. A sötétségben élők ajkain hála és dicsérő énekek visszhangozzanak. Az evangélium örömmüzenete és a benne

foglaltatott ígéretek felett úgy fejezzük ki hálánkat, hogy igyekszünk másokkal jót cselekedni. Az ilyen munka a mennyei igazság sugarait fogja közölni a tévelygő és szenvedő lelkekkel. Egyúttal forrás is ez, amely az úton elfáradott szomjuhozó lélek számára folyik. Az irgalmasság minden cselekedeténél, a szeretet minden munkájánál, az Isten angyalai jelen vannak.

[128] Krisztus felszólít bennünket, hogy kitartóan és türelmesen dolgozzunk azon ezrekért, akik bűneikben pusztulnak el és akik az elhagyott, partmenti hajóroncshoz hasonlóan szétszóródva élnek minden országban. Mindazok, akik osztoznak Krisztus dicsőségében, vegyenek részt szolgálatában is és segítsenek a nyomorultakon és az elcsüggedteken.

Mindazok, akik hozzáfognak ezen munkához, tegyék tanulmányuk tárgyává Krisztus életét. Teljes komolysággal dolgozzanak és állítsák minden képességüket az Úr szolgálatába. Őszinte és önzetlen fáradozásaiknak meg lesz a maga értékes eredménye. A munkások a legnagyobb tanítótól fogják nyerni kiképzésüket. Akik azonban nem közlik másokkal a kapott világosságot, egy napon felismerik majd, hogy rettenetes veszteséget szenvedtek.

Az emberek nincsenek feljogosítva azt feltételezni, hogy a lélekmentés munkájában való erőfeszítéseiknek bizonyos határ van szabva. Elfáradt-e valaha is Krisztus az ő munkájában? Visszariadt-e valaha is az áldozatok és nehézségek elől? A gyülekezeti tagok szakadatlan és kitartó erőfeszítéseket tegyenek. Minden időben hajlandóknak kell lenniök a Mester parancsára munkába állani. Ahol elvégzendő munkát látunk, azt Jézusra szegezett tekintettel végezzük. Ha gyülekezeti tagjaink figyelembe vennék ezen utasításokat, akkor százakat és százakat lehetne megnyerni Jézus számára. Ha minden gyülekezeti tag élő misszionárius lenne, akkor az evangélium nagy gyorsasággal lenne hirdethető minden nép, nemzetség és ágazat között.

A nagylelkű erőfeszítések eredményei

[129] A jelenvaló igazság hirdetésének művét megszentelt képességekkel kell végezni. Ha az ellenség most győzelmet aratna, az csak arra volna visszavezethető, hogy a gyülekezetek elhanyagolták az Isten által reájuk bízott művet. Már évek hosszú során át reá lett mutatva

erre a munkára, sokan azonban aludtak. Ha a Hetednap Adventisták mostan feleszmélnek és a reájuk bízott meghatározott munkát elvégzik, akkor az igazság világos és érthető módon a Szentlélek erejében lesz hirdetve a mi elhanyagolt városainkban.

Ahol nagylelkű munkát végeznek, ott jelentkezni fog Krisztus kegyelme erejének hatása is. Sion falai őrállóinak helyükön kell lenniök és másokat is fel kell rázniok. Isten gyermekeinek az érette végezett munkában oly hűségeseeknek és komolyaknak kell lenniök, hogy életükből teljesen eltűnjék minden haszonlesés. Akkor szolgálói szemeikkel fogják látni, hogy miként nyilatkozik meg az Úr karja, amely a Krisztus életében is látható volt. A bizalom helyre lesz állítva és gyülekezeteinkben teljes egység fog uralkodni.

A szolgálat különböző ágai

Az Úr szolgálatra szólítja fel az ő népét a mű legkülönbözőbb ágaiban. Akik az országutakon és az élet ösvényein járnak, azoknak hallaniok kell az evangéliumi üzenetet. A gyülekezeti tagok végezzenek evangélizáló munkát szomszédjaik házaiban, ahol még nem hallották az egész jelenvaló igazságot.

Isten felszólítja a keresztyén családokat, hogy olyan vidékekre menjenek, amelyek még a sötétségben és tévelygésben élnek és dolgozzanak ott bölcsen és kitartóan a Mester érdekében. Önmegtagadásra van szükség, ha ezen követelménynek eleget akar tenni valaki. Mialatt sokan arra várnak, hogy minden akadály elháruljon az útból, azalatt hányan halnak meg reménység és Isten nélkül a világban? Sokan, nagyon sokan vannak olyanok, akik világi előnyök, vagy tudományos ismereteknek szerzése kedvéért elhagyták a vidékeket keresnek fel és ott nélkülöznek és szenvednek. Hol vannak azonban azok, akik ugyanerre hajlandók azért, hogy a Megváltóról beszélhessenek másoknak? Hol vannak azok a férfiak és nők, akik olyan területekre szeretnének menni, melyeknek szükségük van az evangéliumra, hogy a sötétségben élők figyelmét a Megváltóra irányítsák?

[130]

Irataink terjesztése

Isten gyermekei közül sokaknak olyan helyeket kell felkeresniök iratainkkal, ahol a hármás angyali üzenet még nem lett hirdelve. Könyveinket számos nyelven kell terjesztenünk. Alázatos és hűséges testvéreink mint könyvevangélisták menjenek ki, hogy elvigyék az igazságot olyanokhoz, akik másként nem jutnának hozzá a világhoz. Akik a műnek ezen ágában felveszik a munkát, azok készüljenek elő arra is, hogy alkalomadtán orvosi munkát is végezhessenek. A szenvedőknek és betegeknek segítséget kell vinni. Sokan azok közül, kikkel ezen irgalmasságot gyakoroljuk, hallani fogják és el is fogadják az életnek beszédét.

A Szentlélektől áthatott könyvevangélista munkája csodálatos alkalmat szolgáltat a jócselekedetekre. Az igazságnak házról-házra való szeretetteljes hirdetése olyan munka, amely összhangban van azon megbizatással, melyet Jézus adott tanítványainak, midőn küldte őket a missziómunkába. Imával és dicsénekekkel pedig nem egy lélekhez lehet hozzáférkőzni. Az isteni segítő jelen lesz és el fogja érni a szíveket. „Imé én veletek vagyok minden napon” — így szól az ő ígérete. Az ilyen segítő maradandó jelenlétének bizonyos voltában, hittel, reménnyel és bátorsággal dolgozhatunk.

Városról-városra, országról-országra terjesszék azon iratokat, melyek hirdetik a Megváltó hamar bekövetkezendő visszajövetelét. [131] Ezen iratokat minden nyelvre le kell fordítani; mert hiszen az evangéliumnak az egész világon hirdettetnie kell. Krisztus minden egyes szolgájának megígéri azt a segítséget mely által eredmény koronázza működését.

Akik már régóta ismerik az igazságot, azok imáikban tárják az Úr elé azon komoly szándékukat, hogy dolgozni akarnak szomszédaik megmentése érdekében. Kedves testvéreim, látogassátok meg a szomszédaitokat és igyekezzetek őket részvételre és barátságosságotok által megnyerni. Igyekezzetek úgy dolgozni, hogy minden előítélet megszűnjön és új előítélet kizárt legyen. Gondoljatok arra, hogy mindazok, akik a jelenvaló igazságot megismerték, de tevékenységük körét csupán a gyülekezetre korlátozták és vonakodnak megtéretlen szomszédaik érdekében dolgozni, egykor majd felelőségre lesznek vonva kötelességüknek elhanyagolása miatt.

Kölcsönözzétek oda szomszédaitoknak egymásik kisebb könyvünket. Ha felébredt bennük a vágy, akkor adhatjátok a nagyobb könyveket is. Ha csak lehetséges, használjátok fel az alkalmat arra, hogy az igazságra tanítsátok őket. Minden víz mentén vessétek el a magot, dacára annak, hogy nem tudjátok mi lesz annak a sorsa.

A házról-házra való munka

Sok vidéken vannak szorgalmas földművesekből létesített telepek, ahol még semmit sem hallottak a jelenvaló igazságról. Az ilyen helyeket át kell dolgozni. Gyülekezeteink vállalják magukra a szolgálatnak ezen nemét. Sokat tehetnének szomszédságukban a könyvek kölcsönzése vagy eladása, valamint a bibliaórák megtartása által. A lelkek iránti szeretettől áthatva, oly erővel hirdethetnék az üzenetet, hogy ennek következtében igen sokan megtérnének.

Láttam, hogy két bibliamunkás egy család körében a nyitott Bibliából Jézus Krisztusról, a bűnbocsátó Megváltóról beszélt. Komoly áhitattal imádkoztak, és erőteljesek voltak. Láttam, hogy az igének megmagyarázása után mintegy fénylő világosság keretezte be az említett íráshelyeket és én halkán így szóltam: „Eredj el az utakra és az ösvényekhez és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljék az én házam”. Lukács 14, 23.

[132]

A nagyszerű világosságot az egyik szomszéd tovább adta a másiknak. Az elhagyott családi oltárok újból felépültek és sok lélek megtért az Úrhoz.

Atyámfiái és testvérnőim! Szenteljétek magatokat oda az Úrnak szolgálatára. Ne engedjétek egyetlen alkalmat sem kihasználatlanul. Látogassátok meg a betegeket és szenvedőket és mutassátok ki, hogy együttéreztek velük. Ha lehetséges, tegyetek valamit helyzetük megkönnyítése érdekében. Ezáltal megnyerhetitek őket és szólhattok hozzájuk Krisztus felől.

Olyanok, akik a földművelésben jártasak, vagy akik értenek az egyszerű épületek építéséhez, sokszor segítségére lehetnek az embereknek. Az ilyenek jó munkát végezhetnek és egyúttal jellemük által példát nyújthatnak azon magasztos álláspontról, melynek elérése népünk előjogát képezi. Földművesek, pénzemberek, építésszek és ügyes iparosok egyaránt letelepedhetnek az elhagyott területeken, ott megművelhetik a földet, vagy műhelyt rendezhetnek be szerény

otthonnal a maguk számára és szomszédaikkal közölhetik a jelenvaló igazság ismeretét.

A nők részére való munka

[133] A nők részére éppen úgy, mint a férfiak részére nagy és tág tere van a szolgálatnak. A jó szakácsnő, varrónő és ápolónő segítsége szükséges. A szegény családok tagjait meg kell tanítani a helyes főzésre, a ruhadarabok kijavítására, a betegek ápolására és a háztartás jó ellátására. Sőt még a gyermeket is rá kell tanítani arra, hogy kicsiny szeretetszolgálatokat és irgalmassági cselekedeteket vigyenek véghez azokkal, akik nincsenek olyan jó helyzetben mint ők.

Az otthon misszióterülete

A szülők ne feledkezzenek meg arról a nagy misszióterületről, amely saját otthonukban fekszik előttük. A reábizott gyermekekben minden anya Istentől néki kiosztott hivatást lásson, „Vedd ezt a fiút és ezt a leányt” — mondja Isten — „és neveld fel őt az én számomra. Adj nekik olyan jellemet, amely egy palota szépségéhez hasonló, hogy állandóan ott ragyogjon az Úrnak udvarában.” Az Isten trónjáról származó fény és dicsőség nyugszik meg a hűséges anyán, aki úgy igyekszik felnevelni gyermekeit, hogy képesek legyenek ellentállni a gonosz befolyásának.

Mindenki számára van hely

Minden kéz számára van fontos tennivaló. Vajha minden ténykedés hozzájárulna az emberiség felemeléséhez! Oly sok embernek van szüksége a segítségre! Aki nemcsak önmagának él, hanem azért is, hogy másoknak áldására szolgáljon, annak szíve kielégülést fog találni a jócselekedetekben. Vajha minden hanyag felébredne és a való életre szegezné tekintetét! Vegyétek kezetekbe Istennek igéjét és kutassátok át annak lapjait. Legyetek az igének cselekvői, akkor az élet eleven valósággá lesz számotokra és úgy fogjátok találni, hogy a jutalom sokkal gazdagabb, mint reméltétek.

Az Úr nagy tervében mindenki számára van hely. Felesleges adományokat nem ad az Isten. Bármily kicsiny legyen is valakinek a tálentuma, Istennek van helye ennek a számára is, és ha bölcsen

használja fel, akkor éppen az Isten által szándékolt munkát végzik el általa. Az egyszerű ember adományai a házról-házra folyó munkában nyernek telhasználást és ebben a szolgálatban többet végezhetnek el, mint akár a legtündöklőbb adományok.

Az ajtók ezrei állanak nyitva előttünk, hogy hasznosakká tegyük magunkat. Mi panaszkodunk a jelenleg rendelkezésünkre álló segélyforrások csekély volta miatt, mialatt a legkülönbözőbb anyagi eszközöket és embereket kérő hívások érnek el bennünket. Ha egészen komolyan akarnánk, akkor a segélyforrásokat már most is akár megszázsorozhatnánk. Az önzés és a kényelmes élet szeretete azonban útját állják ennek.

Gyülekezeti tagok! Engedjétek fényleni a ti világosságtokat. Alázatos imákban emeljétek fel szavakat e világ mértéktelensége, balgasága és szórakozásai ellen és hallassátok hangotokat a jelenvaló igazság hirdetésében. Hangotok, befolyásotok és időtök, Istentől nyert adományokat képeznek, hogy lelkeket vezessetek általuk Krisztushoz.

Látogassátok meg szomszédjaitokat és mutassátok ki, hogy lelki üdvösségük a ti szíveteken fekszik. Működtessétek szellemi képességeteket! Mondjátok el nekik, hogy minden dolognak elközelgett a vége. Az Úr Jézus Krisztus majd megnyitja szívük ajtaját és maradandó benyomást gyakorol rájuk.

Igyekeztek a férfiakat és nőket felébreszteni lelki álmukból. Beszéljétek el nekik, hogy miként ismertétek meg őt és hogy milyen boldogok vagytok, mióta tapasztalatokra tehettek szert az ő szolgálatában. Beszéljétek nekik azon áldásokról, melyekben részesültök, midőn Jézus lábainál ülve nagyszerű tanításban gyönyörködtök. Írjátok le előttük, hogy milyen vidámmá és örömteljessé teszi a kereszténység az életet. Meleg és bensőségteljes szavaitok arról fogják meggyőzni őket, hogy megtaláltátok az értékes drágakövet. Örömmel teljes bátorító szavaitokon léssek meg, hogy ti már megtaláltátok a magasba vezető utat. Így lehet igazi missziómunkát végezni. Ha így cselekednétek, akkor sokan, mint álomból ébrednének fel ennek hatása alatt.

Még mindennapi foglalkozásuk elvégzése által is vezethetnek Isten gyermekei másokat Krisztushoz. És mialatt ezt cselekszik, abban a nagyszerű érzésben lehet részük, hogy a Megváltó mellett áll. Ne gondolják, hogy csupán saját gyenge fáradozásaikra

[134]

[135]

vannak utalva. Krisztus olyan szavakat fog szájukba adni, melyek alkalmasak arra, hogy a szegény, küzködő, sötétségben lévő lelkeket felüldítse, bátorítsa és erősítse. Mialatt felismerik a Megváltó ígéretének beteljesedését, saját hitük is erősítést nyer ezáltal. Nemcsak mások számára lesznek áldássá, hanem önmaguk is áldásban részesülnek azon munka által, melyet Krisztusért végeznek.

Sokan vannak, akik ezen általam megemlített munkát elvégezhetik, sőt el is kell végezniök. Mit teszel te Krisztusért kedves atyámfia és testvérnőm? Igyekszel-e arra, hogy másoknak áldására légy? Szólod-e a barátságosság, részvét és szeretet szavait? Teszel-e komoly erőfeszítéseket, hogy megnyerjél másokat a Megváltó számára?

A tétlenség következményei

Aránylag kevés missziómunka lesz elvégezve, és mi ennek a következménye? Nem terjednek azon igazságok, melyekre Jézus tanított bennünket. Isten gyermekei közül sokan nem növekszenek az igazságban. Sokan lehangoltak és állandóan hajlamosak a panaszkodásra. Aki nincsen segítségére másoknak a jelenvaló igazság felismerésében, annak önmagával szemben is elégedetlennek kell lennie. Sátán kihasználja a maga javára az ő tapasztalatlanságukat és arra buzdítja őket, hogy mindent kifogásoljanak és kritizáljanak. Ha ellenben szorgalmasan arra törekednének, hogy megismerjék és cselekedjék Isten akaratát, akkor olyan terhet éreznének az elvesztett lelkekkel szemben és lelkiismeretükben annyira nyugtalanok lennének, hogy a világon semmi sem tarthatná őket vissza ezen megbízatás teljesítésétől: „Elmenvén e széles világra hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” Márk 1, 15.

Fáradhatatlan munkálkodásra való felhívás

Az Úr felszólítja népét, hogy ébredjen álmaiból. Minden dolgok vége elközelgett. Ha mindazok, akik megismerték az igazságot, Isten munkatársai akarnának lenni, akkor az igazság gyümölcsei láthatókká lennének. Missziótevékenységük által megnyilatkozó isteni szeretet következményeképpen sokan felébrednének és belátnák eljárásaik mélységesen bűnös voltát és rájönnének arra, hogy önzésük következtében a múltban alkalmatlanok voltak arra, hogy Isten

munkatársai legyenek. Isten szeretetének önzetlen szolgálat által való megnyilatkozása eszközül fog szolgálni arra, hogy a lelkek úgy higgyenek Isten igéjében, amint az meg van írva.

Isten szeretné az ő népét a Szentlélek kiárasztása által felüdíteni és szeretetében újjólag megkeresztelni. A gyülekezetnek nem feltétlenül kell nélkülöznie az Isten Lelkét. Krisztus mennybemenetele után a Szentlélek oly mértékben és erővel áradt le a várakozó és imádkozó tanítványokra, hogy minden egyes szív felüdülést nyert általa. A közel jövőben a földnek az Úr dicsőségétől kell fénylenie. Az igazság által megszentelt egyénektől megszentelő befolyásnak kell a világra áradnia. A földet a kegyelem légkörének kell körülvennie, hogy a szentlélek az emberi szívekben munkálkodván, isteni igazságokat nyilatkoztasson ki.

Missziós családok

[137]

Jelentékenyen többet lehetne Krisztusért tenni, ha mindazok, akik az igazság világosságával rendelkeznek, valóban az igazság életét élnék. Egész családok állhatnának a misszió szolgálatába, személyes munkát végezhetnének és mindig újabb és újabb módszereket gondolhatnak ki, melyekkel a munkát eredményesebbé tehetnék. Oly sok komoly, értelmes, melegszívű férfi és nő van, akik igen sokat tehetnének Krisztusért, ha átadnák magukat Istennek, ha közelednének hozzá és teljes szívükből átadnák magukat őnéki!

Kedves testvéreim! Vegyetek tevékeny részt a lélekmentés munkájában. Ez a munka megeleveníti a ti szellemi és lelki erőiteket. Krisztustól áradó világosság fog szívetekben világítani. A Megváltó a ti szívetekben fog maradni és az ő világosságában látni fogjátok a világosságot.

Adjátok át magatokat teljesen az Isten művének, ő a ti erősségeitek és ő oldalatok mellett fog állani, hogy segítségtekre legyen kegyelemteljes szándékának végrehajtásánál. Igyekeztek személyes munkátok által a környezetetekben lakó embereket elérni. Törekedjete megismerkedni velük. Csupán prédikálás által nem lehetne, az Isten művében elvégzésre váró munkát befejezni. Isten angyalai kíséren el benneteket, midőn az ilyen látogatásokat végzitek. Ebben a munkában senki sem helyettesíthet benneteket. Sem a kölcsönadott, vagy akár odaajándékozott pénz, sempedig prédikáció nem

pótolhatja a személyes látogatást. Ha meglátogatván az embereket, beszéltek, imádkoztok és rokonszenveteket éreztetitek velük, akkor megnyeritek szívüket. Ez a missziómunkának elképzelhető legjobb módszere. Ehhez azonban szilárd és kitartó hitre, kimeríthetetlen türelemre és mélyen átértzett szeretetre van szükség.

[138] Igyekeztek érintkezésbe jutni szomszédjaitokkal. Ha pedig az igazságról beszéltek nékik, akkor keresztényi rokonszenvtől kísért szavakat válasszatok. Gondoljatok arra, hogy az Úr Jézus a Mester. Ő öntözi meg az elvetett magot. Ő olyan szavat ad ajkaitokra, melyek a szívet érintik. Elvárhatjátok Istentől, hogy támogatni fogja megszentelt és önzetlen munkátokat. Engedelmesség, Istenbe vetett hit és bizalom békességet és örömet fognak adni. Munkálkodjatok önzetlenül, szeretetteljesen és türelmesen mindazokért, akikkel érintkezésbe kerültök. Ne legyetek türelmetlenek. Ne mondjatok ki barátságtalan szavakat. Lakozzék bennetek Krisztus szeretete és a barátságosság törvénye uralja a ti ajkaitokat.

Titok az, hogy miért nem dolgoznak ott százan, ahol jelenleg csupán egy ember tevékenykedik. Az egész menny csodálkozással van eltelve azoknak részvétlensége, hidegsége és hanyagsága miatt, akik Isten fiainak és leányainak nevezik magukat. Az igazságban eleven erő van elrejtve. Hittel fogjatok hozzá az igazság hirdetéséhez, hogy megláttassék, miszerint valóban hiszitek is azt, amit hirdettek; hadd ismerjék fel mindenek, hogy az igazság eleven valósággá lett számotokra.

Fejlődés szolgálat által

Mindannyian, akik életeteket Krisztus szolgálatának szentelitek, tudjátok, hogy mi az igazi boldogság. Ezeknek igyekezete és imái az önző érdekeken felül állanak. Miközben másokon igyekeznek segíteni, önmaguk növekszenek. Átfogó tervek és lelkesítő vállalkozások meglátása adatik nékik és mivel ők maguk is a mennyei világosság folyamának árában állanak, természetesen csak növekedhetnek. Mennyei bölcsességet kapnak és egyre jobban egybefornak Krisztussal, az ő terveinek véghezvitelében. Az ő számukra nincsen alkalom a szellemi tétlen- égre. Miközben teljes figyelmüket állandóan lekötik olyan magasztos érdekek és célok, melyek szent

[139]

törekvésekkel vannak összefüggésben, bennük nem jelentkezhetik az önző becsvágy.

* * * * *

Vallásoktatás az otthonban

(Testimonies. Vol. VI. p. 119.)

Aki a világnak az utolsó kegyelmi üzenetet viszi, tekintse kötelességének, hogy a szülőket kioktassa a vallás fontosságáról az ő saját otthonukban. A nagy reformmozgalmat azzal kell megkezdeni, hogy úgy az atyák, mint az anyák és gyermekek alapos magyarázatot nyerjenek az Isten törvényének alapelveiről. Midőn a férfiak és nők meggyőződtek az engedelmeskedés kötelező voltáról, azonnal rá kell előttük mutatni arra, hogy elhatározásuknak mi a következménye, nemcsak önmaguk, de gyermekeik szempontjából is. Meg kell nekik magyarázni, hogy az Isten törvényeivel szemben tanúsított engedelmességünk képezi az egyedüli védőszert azon gonoszság ellen, amely a világot a pusztulásba taszítja. Szülők vagy az engedelmeseknek, vagy pedig az áthágásnak a példáját tárják gyermekeik elé. Rendszerint példaadásuk és tanításaik által döntenek el hozzátartozóik örök sorsát. Későbbi életéveikben az lesz a gyermekekből, amivé szüleik tették őket.

Ha egyes szülők megfigyelhetnék cselekedeteik következményeit és látnák, hogy példaadásuk révén miként erősítették a jónak vagy a gonosznak befolyását, akkor bizonyosan megváltoztatnák eddigi életmódjukat. Akkor sokan megszabadítanák magukat a születés és szokás adta béklyóktól.

[140] Prédikátorok utaljanak összejöveteleik alkalmával ezen dolog fontosságára és emlékeztessék a szülőket oly soká elhanyagolt szent kötelességeikre. Ennél jobban semmi sem alkalmas arra, hogy elűzze azt a szellemet, amely farizeizmusban és az igazságnak való ellentétben nyilvánul meg. Az otthonban gyakorolt valláson nyugszik a mi legnagyobb reménységünk, mert kilátásba helyezi, hogy az egész család megtér Isten igazságához.

* * * * *

Családi áhitatok

(Testimonies, Vol. VII. p. 119.)

Ha volt valaha idő, amelyben minden háznak az ima helyévé kell válnia, úgy ez most van. Hitetlenség és kételkedés uralkodnak. Az igazságtalanság növekszik. Ereinkben romlottság folyik és a nyilvános életben is terjed az Isten elleni lázadás. A bűn Sátán uralma alatt fogva tartja a lelki erőket. Kisértéseit a lélek megejtése céljából folytatja és ha egy másik hatalmasság ki nem nyujtaná karját az ember védelmére, akkor arra haladna, amerre az ő lázadó vezeti őt.

És mégis vannak korunkban egyesek, akik kiteszik magukat annak a nagy veszedelemnek, hogy dacára keresztény voltuknak, a házi áhitatot nem gyakorolják. Az ilyenek nem adják meg otthonukban Istennek a kijáró tiszteletet és nem tanítják meg gyermekeiket arra, hogy Istent szeressék és féljék. Sokan oly messzire eltávolodtak tőle, hogy büntetésnek tekintik, ha közeledniök kell hozzá. Nem képesek örömmel „a kegyelem királyi széke elé” (Zsid. 4, 16.) járulni és „harag és versengés nélkül” (1. Tim. 2, 8.) tiszta kezeiket az ég felé emelni. Nem állanak Istennel eleven összeköttetésben. A jámborság látszatával bírnak, de annak ereje nélkül.

Legeredményesebben kísérti és legbiztosabban tönkreteszi Sátán a lelket azzal a gondolattal, hogy az imádkozás lényegtelen. Ima azon Istennel való érint-kezés, aki egyaránt forrása az igazságnak, erőnek, békességnek és boldogságnak. Jézus „erős kiáltás és könnyhullatás közben” (Zsid. 5, 7.) imádkozott az Atyához. Pál pedig arra serkenti a hívőket, hogy „szüntelenül” (1. Thes. 5, 17.) imádkozzanak, „minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben”, (Ef. 6, 18.) hogy „minden alkalommal” (Fil. 4, 6.) hálaadással tárják fel kívánságaikat Isten előtt. „Imádkozzatok egymásért” írja Jakab apostol. Másutt pedig ezt mondja: „Az igaz ember bensőséges imája sokat érhet el.” (Jak. 5, 16. eredeti szöveg szerint.)

[141]

A szülők bensőséges és őszinte imáik által mintegy kerítést vonnak gyermekeik köré. Teljes hittel kérik ezért Istent, hogy maradjon náluk és hogy szent angyalai megőrizték, úgy őket mint gyermekeiket Sátán kegyetlen hatalmától.

Minden családnak legyen meghatározott ideje a reggeli és estvéli áhitat számára. Mily szép is az, ha a szülők gyermekeikkel együtt, korán reggel, még mielőtt étkeztek volna, együttesen mondanak hálát Istennek az éjszakai nyugodalomért és oltalmát, segítségét, irányítását kérik az előttük lévő nap számára is. És ha eljő az est, mily szép az, ha a szülők és gyermekek ismét összegyülekeznek az Úr orcája előtt, hogy hálát mondanak az elmúlt nap áldásaiért!

Az áhítatot az apa — ha ő távol van, akkor az anya — vezesse, olyan bibliaverseket választván ki erre a célra, amelyek kívánatosak és könnyen megérthetőek. Az áhitat rövid legyen. Ha hosszú fejezetet olvasnak és hosszú imát mondanak, akkor az áhitat fárasztóvá lesz és bizonyos megkönnyebbülést érez az ember, ha már vége van. Ha az áhitat órája száraz és fárasztó, ha annyira és oly kevéssé vonzó, hogy a gyermekek félnek tőle, akkor ezzel Isten lesz megcsúfolva.

[142] Apák és anyák! Tegyétek az áhitat idejét lebilincselővé. Nincs semmi ok arra, hogy ne ez az idő- pont legyen az egész nap legkellemesebb és legélvezetesebb órája. Ha némi időt szentelnétek az előkészületre, akkor képesek lennétek vonzóvá és hasznohozóvá alakítani azt. Időről-időre változásnak kell beállania az áhítatban. A felolvasott íráshelyekhez kérdéseket lehet feltenni és néhány jelentőségteljes, megfelelő megjegyzést hozzáfűzni. Énekelhettek is. Az ima legyen rövid és találó. Aki imádkozik, egyszerű bensőségteljes szavakkal adjon hálát Istennek az ő jóságáért és kérje az ő segítségét. A körülményekhez képest gyermekek is részt vehetnek, úgy az olvasásban, mint az imádkozásban.

Majd csak az örökkévalóság fogja kinyilvánítani, hogy mily sok jót hoztak létre az áhítatnak ilyen órái.

Ábrahám élete imaélet volt. Ahol csak sátorát felütötte, mindennütt oltárt épített mellette, ahol bemutatta estvéli és reggeli áldozatát. Ha felszedte sátorát az oltár ottmaradt. És ha egy vándorló kanaánita érkezett az oltárhoz akkor tudta, hogy ki járt itt előtte. És ha ő is ott ütötte fel ismét sátorát, kijavította az oltárt ott imádkozta az élő Istent.

Így legyenek a keresztény otthonok is világító szövétnekek a világban. Reggel és este imák szálljanak fel édes illat gyanánt az

Istenhez. Harmathoz hasonlóan fog akkor Isten áldása és kegyelme az imádkozóra leszállani.

Apák és anyák! Gyűjtsétek össze minden reggel és minden este gyermekeiteket magatok köré és alázatos könyörgéssel emeljétek föl segítségért a ti szíveteket Istenhez. Szeretteitek naponként a legkülönbözőbb kísértéseknek vannak kitéve. Veszedelmek környékeznek az ifjú és öreg ösvényét egyaránt. Aki ilyen körülmények között, szerető és örömteli életet akar élni, annak imádkoznia kell. Csak akkor tudunk győzelmet aratni saját énünk felett, ha állandóan segítséget kapunk Istentől.

Reggelenként ajánljátok fel magatokat és gyermekeiteket utólag Istennek az előttek fekvő nap számára is. Ne számoljatok hónapokra és évekre előre, mert ez az idő nem a tiétek. Csak egy nap adatott számunkra! E napnak minden órájában úgy dolgozzatok Mesteretekért, mintha e nap volna a földön életetek utolsó napja. Terveiteket terjesszétek Isten elé és igyekezzetek azokat az ő előrelátásának megfelelően végrehajtani, vagy ha kell feladni. Fogadjátok el az ő terveit sajátotok helyébe, még akkor is, ha ez legkedvesebb tervetek feladásával jár. Abban az esetben éltetek egyre jobban hasonlónak válik isteni Mesteretek életéhez „és az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni, szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Filippi 4, 7.)

[143]

* * * * *

A házásélet felelősségei

(Testimonies, Vol. VII. p. 45-50.)

Kedves atyámfiai és kedves testvérnőim! Ti egy életreszóló szövetséget kötöttetek. Megkezdődött a ti nevelésetek a házásélet keretein belül. Házáséltetek első éve a tapasztalatok esztendeje. Miként a gyermek az iskolában feladatát tanulja, úgy tanulja megismerni a házáséletben egyik a másiknak legkülönbözőbb jellemvonásait. Házáséltetek eme első esztendejében ne tűrjete meg semmi olyasmit, ami jövőendő boldogságotokat hátrányosan befolyásolná.

Egész életre van ahhoz szükség, hogy a házáséletben helyes megértést nyerjünk a kölcsönös vonatkozásokra nézve. Aki megnősül olyan iskolába lép be, melyből az egész életen keresztül többé ki nem léphet.

[144] Atyámfia, a te feleséged élete úgy életkorát, erejét, mint boldogságát illetőleg szorosan össze van kapcsolva a tiédde. A te befolyásod lehet számára az élet illata életre, vagy a halál illata halálra. Órizkedj attól, hogy életét tönkre tedd.

Kedves testvérnőm, te most fogod megkapni az első gyakorlati leckéket a házásélet felelősségeire vonatkozólag. Igyekezzél ezen leckét napról-napra hűségesen megtanulni. Sohase adjál helyet az elégedetlenségnek és sértődöttségnek. Ne igyekezzél kényelmes és henye élet után. Óvakodj helyet engedni az önzésnek.

Eletközösségtekben az egyik vonzalma járuljon hozzá a másik boldogságához. Egyik a másik boldogságát szolgálja. Ez az Isten akarata. Ha együvé is kell olvadnotok, személyiségét egyiteknek sem kell azért elveszítenie. Ti Isten tulajdonát képezitek és ezért fel kell tennetek a kérdést: Mi a helyes? Mi a helytelen? Hogyan vagyok képes életcélokat a legjobban betölteni? Ti „nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek ezért az Istent a ti testetekben és Ielketekben, amelyek az Istenéi.” (1. Kor. 6, 19. 20.) Az emberi dolgok iránti szeretetetek legyen alárendelve az Isten szeretetének. Szeretetetek gazdagsága őreá áradjon ki, aki az ő

életét adta értetek. Ha valaki Istennek él, akkor magáénak vallhatja a legjobb és legmagasztosabb érzéseket. Vajjon a ti szeretetetek arra irányul-e legfőképpen, aki meghalt értetek? Ha így áll a dolog, akkor az egymás iránti szeretet is a mennyei szabály szerinti lesz.

Lehet a szeretet olyan tiszta, mint a kristály, lehet szép és világos, de azért amíg próbára nem lett téve, mindaddig nem biztos, hogy nem felületes. Legyen Krisztus minden dolgokban a kezdet és a vég. Tekintsetek állandóan Őreá, s akkor a ti szeretetetek napról-napra mélyebb és erősebb lesz iránta, még ha megpróbáltatásoknak is lesz kitéve. Amilyen arányban növekszik iránta való érzelmek, úgy fog elmélyülni és megerősödni egymás iránti vonzalmatok is. „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak lelkétől.” (2. Kor. 3, 28.)

[145]

Olyan kötelelességeket kell most teljesítenetek, melyekről házasságtok előtt mit sem tudatok, „öltözzétek fel azért a könnyörületes szívet jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést.” (Kol. 3, 12.) Vizsgálgassátok figyelmesen a következő utasítást: „Járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket. ... Ti asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak és ugyan ő megtartója a testnek. De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjöknek mindenben. Ti férfiak szeressétek a ti feleségeiteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat és önmagát adta azért.” (Efézus 5, 2. 22-25.)

A házasság mint egy életreszóló kapcsolat, jelképe a Krisztus és gyülekezete közötti viszonynak. A férfi és nő olyan lelkületet tanúsítsanak egymással szemben, mint aminőt Krisztus nyilvánít meg, az ő gyülekezetével szemben.

A házasság között egyik fél se formáljon jogot a másik fél felett való uralkodásra. Az Úr megállapította azt az alapelvet, melytől a házasság vezettségük magukat. A férfi gondoskodik a feleségéről, mint ahogy Krisztus az ő gyülekezetéről gondoskodik. Másrészt az asszony szeresse és tisztelje az ő férjét. Úgy az egyik, mint a másik a barátságosság lelkét kell hogy ápolja, s legyenek mindketten szilárdan elhatározva, hogy egymást meg nem szomorítják.

[146] Kedves atyámfia és kedves testvérnőm! Ti mindketten nagy akaratőrrel rendelkeztek. Ez úgy néktek, mint mindazoknak akikkel érintkezésbe kerülök, nagy áldására szolgálhat, de esetleg átokká is válhat. Ne igyekezzetek saját akaratotokat egymásra kényszeríteni. Egyiktek sem teheti azt meg anélkül, hogy egyúttal a másik szeretetét el ne veszítse. Az akaratosság megnyilatkozásai megrontják a ház boldogságát és békéjét. Ne engedjétek, hogy házaséletek a viszály és veszekedés életévé válják. Ha mégis így tennétek, akkor mindketten boldogtalanok lesztok. Legyetek szavaitokban barátságosak, és magatartástokban alázatosak. Mondjatok le saját kívánságaitokról. Ügyeljétek jól szavaitokra, mert ezek hatalmas befolyást gyakorolhatnak úgy a jóra, mint a rosszra. Ne essetek bele az erős és durva hangnembe. Töltsétek be közös élteteket azzal a jó illattal, amely a Krisztushoz való hasonlóságból származik.

Mielőtt valaki az ilyen benső kapcsolatba belemenne, előbb tanulja meg azt, hogy hogyan kell önmagát uralnia és miképpen kell másokkal bánnia.

A gyermek nevelésénél vajmi gyakran előfordul, hogy a gyermek értelmetlen és neveletlen akarata szembefordul az anya szilárd és érett akaratával. Ilyen esetekben az anya részéről nagy bölcseségre van szükség. Meggondolatlan magatartás, szigorú kényszer alkalmazásával nagy károkat okozhat az ő gyermekének.

Ha csak lehetséges igyekezni kell az ilyen kiéleződéseket elkerülni, mert ez nagy küzdelmet jelent, úgy az anya, mint a gyermek számára. De ha már erre kerül a sor, akkor rá kell bírni a gyermeket, hogy alkalmazkodjék a szülők bölcsőbb akaratához.

Az anyának teljesen uralkodnia kell tudni önmagán és mindent el kell kerülni, ami felébreszthetné a gyermekben az ellentállás szellemét.

[147] Rendelkezéseit ne adja ki parancsoló hangon a gyermeknek. Már azzal is sokat érhet el, ha kissé elfojtott, szelíd hangon beszél. Úgy kell bánni a gyermekkel, hogy az vonzódjék ezáltal Jézushoz. Ismerje fel az anya, hogy Isten az ő segítsége és hogy az ő ereje a szeretetben van. Ha bölcs keresztény, akkor nem fogja gyermekét engedékenységre kényszeríteni, hanem bensőségteljesen imádkozik, nehogy az ellenség győzedelmeskedhessen; és miközben imádkozik tudatára jut lelki élete megújulásának. Látja, hogy a benne működő erő az ő gyermekében is munkálkodik. Barátságosabb és engedelme-

sebb lesz. A csata meg van nyerve. Türelme, bátorságossága, bölcs önuralma megtették a maguk hatását. A vihart nyugalom követi, mint ahogy az eső után napfény következik. Az angyalok azonban, akik ezen esetet figyelték, örömeinkbe kezdenek.

A férfi és a nő élete olykor szintén kiéleződik. Ha nem Isten Lelke uralja őket, akkor ilyen alkalmakkor szenvedélyes és értelmetlen lelkületről tesznek tanuságot, amelyet a gyermekek vajmi gyakran utánoznak. Mint amikor két tűzkő egymásra ütődve szikrázik, úgy ütköznek össze ilyenkor az ellentétes akaratok is.

Kedves atyámfia, légy barátságos, türelmes és elnéző. Gondolj arra, hogy feleséged nem azért ment férjhez hozzád, hogy uralkodjál rajta, hanem, hogy segítőtje légy neki. Sohase légy parancsoló és fölényes. Ne arra használd fel erős akaratodat, hogy feleségedet kívánságaidhoz való alkalmazkodásra kényszerítsd. Gondolj arra, hogy néki is van akarata és néki is igénye van rá, hogy az ő akarata ép úgy érvényesülhessen, mint ahogy te szeretnéd, hogy a tiéd érvényesüljön. Ne feledd el azt sem, hogy nagyobb tapasztalataid révén te előnyben vagy. Légy elnéző és udvarias. „A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes”. Jak. 3, 17.

Egy győzelmet mindkettőtöknek feltétlenül ki kell küzdenetek — győzelmet, saját kemény akaratotok felett. Ebben a harcban azonban csak Krisztus segítségével állhattok meg. Kemény és hosszú küzdelmet vívhattok az én legyőzése érdekében és mégsem járhat fáradozástok sikerrel, ha nem nyertek felülről származó segítséget. Krisztus kegyelme által azonban kivívhatjátok a győzelmet saját éneitek és önzéseitek felett. Ha az ő életét élitek, ha minden lépéseteknél önmegtagadásról tesztek tanuságot, és ha állandóan egyre nagyobb részvétet éreztek azok iránt, akik a segítségeteket igényelik, akkor győzelemről-győzelemre fogtok jutni. Napról-napra egyre jobban megtanuljátok saját éneitek legyőzését és jellemetek gyenge pontjait erősítitek. Az Úr Jézus lesz a ti világosságtok és erősségtok, ő lesz a ti örömtök koronája, mert akaratotokat alárendelitek az övének.

Úgy a férfiak, mint a nők elérhetik az Isten által eléjük szabott célt, ha a Krisztust segítségül hívják. Adjátok át magatokat feltétel nélkül Istennek. Erősíteni és vigasztalni fog benneteket az a tudat, hogy az örök életért harcoltok. Krisztus eljuttat a győzelemhez és

az ő segítségével azután teljesen kiirthatjátok magatokból az önzés gyökereit.

Krisztus azért halt meg, hogy az emberek élete az Istenséggel való közösség által az ő életével egyesülhessen. Eljött e világba, ahol isten-emberi életet folytatott, hogy a férfiak és nők élete is olyan kiegyensúlyozott legyen, amilyennek Isten szándéka szerint lennie kell. A Megváltó felszólít benneteket saját magatok megtagadására, s a keresztfelvételére. Akkor már nem lesz semmi többé, ami fejlődésteket akadályozná. Naponkénti tapasztalatotok egészséges és kiegyensúlyozott eljárásokról fognak tanuskodni.

[149] Gondoljatok arra, kedves atyámiai és kedves testvérnőim, hogy az Isten szeretet, és hogy az Isten maga a szeretet és hogy az ő kegyelme által sikerülhet egymást boldoggá tennetek, mint ahogy azt a házassági fogadalmatokban egymásnak megígértétek. A Megváltó erejében, valamint a tőle nyert bölcsesség és erő tudatában azután arra is törekedhettek, hogy a görbe utakon járókat az egyenes útra, Isten akaratának teljesítésére segítsétek. Mi az, amit Isten meg ne tehetne? Hisz ő tökéletes bölcsességben, igazságban és szeretetben egyaránt.

Ne zárkozzatok el másoktól, nehogy önmagatokkal megelégedvén szeretetetek csupán egymás felé irányuljon. Ragadjatok meg minden kínálkozó alkalmat arra, hogy a körülöttetek élők boldogságához hozzájáruljatok. És ne vonjátok meg tőlük szereteteteket. A barátságos szavak, a részvételtjes pillantások, a megbecsülés kifejezésre juttatása, nem egy küzködő, magányos ember számára, hasonló lesz a szomszjúhozó léleknek nyújtott pohár üdítő vízhez. A bátortás egyetlen szava, vagy egy szivesség sokban hozzájárulhat fáradt válakon nyugovó terhek megkönnyítéséhez. Igazi boldogságot, csak önzetlen szolgálatban találhatunk. Minden ilyen természetű szó és minden szolgálat fel lesz jegyezve a mennyei könyvekben, mintha ezzel magának a Krisztusnak tettünk volna szolgálatot. „Amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámiai közül, énvelem cselekedtétek meg”. Máté 25, 40. Éljetek a Megváltó szeretetének napfényében. Akkor a világra gyakorolt befolyásotok valóban áldás lesz. Engedjétek magatokat Krisztus lelkétől uralni és a kedvességnek törvénye legyen mindig ajkaitokon. Figyelmesség és önzetlenség képezik azok szavainak és cselekedeteinek ismertetőjeleit, akik újjászülettek és a Krisztusban új életet élnek . . .

„Közülünk senki sem él önmagának”. Róm. 14, 7. A jellem önmagát nyilatkoztatja ki. A tekintet, a hangnem, a cselekedet, egyaránt befolyásolják a családkor boldogságát; vagy elősegítik, vagy szétrombolják azt. Minden hozzájárul a gyermek jellemének kialakulásához; vagy reménnyel és szeretettel telíti meg őket, vagy romlásukra szolgál nékik. Ezen befolyások által vagy jobbra, vagy rosszabbra, boldoggá, vagy szerencsétlenné lesznek. Kötelesek vagyunk családjainkkal szemben az Ige ismeretét a gyakorlati életbe is átvinni. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy azokat, akik a családi kötelességgel velünk össze vannak kapcsolva, megtisztítsuk, megvilágosítsuk, vigasztaljuk és bátorítsuk.

[150]

* * * * *

A szülők kötelességei gyermekeikkel szemben

(Review and Herald, 1854 szept. 19.)

„Az utolsó napok” jelei közé tartozik az is, hogy a gyermekek engedetlenek lesznek szüleikkel szemben. (2. Tim. 3, 2.) Felismerik-e a szülők felelősségüket? Sokan figyelmen kívül hagyják a gyermekeik felett való őrködést és megtűrik az engedetlenséget, valamint a gonosz szenvedélyek ápolását. Csak kevéssé veszik figyelembe a gyermekek makacsságát, csak amikor már ők maguk felbosszankodnak, akkor büntetik meg őket haragjukban.

Sok szülő végeredményben rettenetes számadásra lesz majd vonva gyermekei elhanyagolásáért. Miközben kívánságaikhoz és akaratukhoz alkalmazkodtak, erősítették és ápolták gyermekeik gonosz hajlamait. Így érdemlik ki azután az apák és anyák, valamint a gyermekek is Isten haragját.

Szülők, hát elfelejtettétek, hogy a Szentírásban meg van írva: „Aki megtartóztatja az ő vesszejét, gyűlöli az ő fiát.” (Példb. 13, 24.) A gyermekek nevelés nélkül nőnek nagygyá. Úgy vélik, hogy a tíztizenkét hónapos csecsemő még igen fiatal ahhoz, hogy megérthesse a rendreutasítás jelentőségét. A szülők megtűrik, hogy a gonosz hajlamaiknak és szenvedélyeiknek szabad folyást engedjenek, anélkül, hogy ezeket elnyomni, vagy megróni igyekeznének. Ezáltal azonban úgyszólván ők maguk ápolják e gonosz szenvedélyeket, úgy hogy ezek a gyermekkel egyidejűleg nőnek és erősödnek.

[151]

Szombatünneplők gyermekei vajmi gyakran megszenstelenítik Isten házát és megtörik a szombatot. Többek között azt is megengedik nekik, hogy Isten házában szaladgálgassanak, játszadozzanak, csevegjenek, hajlamaiknak szabad folyást engedjenek; mindezt pedig azon a helyen, ahol a szent Istent a szentség ékességében kell imádni. Ilyen módon szent az a hely, amelyben csendnek és tökéletes rendnek kell honolnia, ahol alázatos tiszteletadásban kell mindennek megnyilvánulnia, Babilonná azaz, zürzavar színhelyévé válik. Ez elégséges ahhoz, hogy Isten rosszalását fejezze ki az összejövétel

felett és az ő jelenlétét megvonja tőlük. Ezek a dolgok felkeltik az ő haragját és mindaddig, amíg ki nem lesznek küszöbölve, ő nem fog együtt vonulni Izráel népével, hogy hadakozzék érdekükben az ő ellenségeikkel. Így történhetik azután, hogy a mi hitünk ellensége engedélyt kap a felettünk való győzelemre.

A szülők Isten helyét foglalják el gyermekeikkel szemben és az Úr előtt egykor számot kell majd adniok arról, hogy hűségesen betöltötték-e az Istentől nekik kirendelt hivatásukat. Szülők! Egyesek közületek csak azért nevelnek gyermekeket, hogy a pusztító angyal egykor megölje őket; hacsak magatartástokat gyorsan meg nem változtatjátok. Isten még a gyermekeknél sem nézheti el az igazságtalanságot. Nem fogadhat el rakoncátlan gyermekeket, olyan gyermekeket, akiknek életében szenvedélyek nyilatkoznak meg. Ezeket nem mentheti meg a nyomorúság idején sem. Bele akartok törődni abba, hogy hanyagságtok következtében gyermekeitek elveszenek? Ha nem lesztek hűségesek, akkor az ő vérük rátok fog szállani és vajjon, ha azok a gyermekek, akik megmenthetők lettek volna, kötelességmulasztástok révén elpusztulnak, nem fogja-e ez a ti saját megmentésteget is kétségessé tenni?

[152]

Ábrahám felől így szól Isten: „Tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizték az Úrnak útát.” (1. Mózes 18, 19.) Isten azzal tisztelte meg ezért Ábrahámot, hogy minden hívők atyjává tette őtet. Szülők a ti kötelességtek gyermekeiteket engedelmisségre nevelni és a magatok részéről minden lehetőt megtenni, szenvedélyeik és gonosz hajlamaik elnyomása érdekében.

Ha a gyermekeiteket magatokkal viszitek az összejövetelekre értessétek meg velük, hogy most nem otthon vannak, hanem azon a helyen, ahol Isten találkozik az ő népével. Ne engedjétek meg nekik, hogy ott játszadozzanak, hanem legyenek csendben és nyugodtan. Akkor majd Isten felétek fordítja orcáját és megáld benneteket.

Ha a szentek összejövetelein figyelmet fordítanak a rendre, az igazság sokkal nagyobb befolyást gyakorolna a hallgatókra. A szükséges ünnepélyesség növekedne. Akkor nem ülné meg a hallgatókat valami halálhoz hasonló merevség; mert az igazságnak van ereje és hatalma a lelket az ő legmélyebb belsejéig megrázni. Ugy látszik, mintha egyes helyeken Isten frigyládája eltűnt volna a gyülekezetből, mert a szent parancsolatokat áthágják és Izráel erőssége

meggyengül. Szülők utasítsátok rendre gyermekeiteket. Kezdjétek meg akkor, mikor még fiatalok, mikor még könnyű rájuk hatni és könnyű a gonosz hajlamokat letompítani. Isten az ő igéje által figyelmeztet benneteket a gyermekek rendreutasítására. „Fenyítsd meg a te fiadat, mert még van remény felőle.” (Példb. 19, 18.)

[153] Szeretettel utasítsátok rendre a gyermekeket. Ne engedjétek szabad folyást az ő akaratuknak, mind- addig, amíg fel boszankodtok, hogy azután megbüntessétek őket. Az ilyen természetű büntetés még csak növeli a rosszat, ahelyett, hogy megszüntetné.

Ha kötelességeket hűségesen megcselekedtéték gyermekeitekkel szemben, akkor terjesszétek ügyeteket imában Isten elé és őt kérjétek, hogy segítsen nektek. Mondjátok meg néki, hogy ti a magatok részéről mindent megtettetek már és hitben kérjétek őt, hogy most ő cselekedje meg azt, amire ti nem vagytok képesek. Kérjétek az Urat, hogy a gyermek hajlamait szelídítse meg, hogy az ő szent lelke által tegye őket engedelmessé és alázatosokká. A Mindenható bizonyára meghallgatja a ti imáitokat.

A szülők határozottan Isten haragját hívják ki maguk ellen az olyan eljárással, mikor Istenre bizzák annak a megtevését, aminek a véghezvitele nekik lett megparancsolva. Isten rendreutasít bennünket, ha engedetlenek vagyunk és tőle eltávolodtunk. Így vannak a szülők is arra kötelezve, hogy Isten Igéje által azonnal rendreutasítsák gyermekeiket, mihelyt az engedetlenség és a gonoszra való hajlandóság tünetei jelentkeznek náluk. Akkor igyekezzetek megzabolázni a szenvedélyeket, mikor azok első ízben jelentkeznek. Akaratukat rendeljétek a magatoké alá, (de elővigyázatosan és gyöngédséggel tegyétek ezt) akkor gyermekeitek és ti magatok is, sokkal boldogabbak lesztek. Isten megemlékezik majd a ti erőfeszítéseitekről. Ő aki egy verebecskét is számon tart, aki Ábrahám hűségét dicsérte, nem fog megfélekedni a ti erőfeszítéseitekről sem. Ő aki nem szunnyad és nem alszik, segítségtekre lesz az ő Lelke által és meg fogja jutalmazni gyenge fáradozásaitokat.

[154] Mindenekelőtt szombaton ügyeljétek gyermekeitekre. Ne túrjátok, hogy Isten szent napját áthágják azáltal, hogy otthon, s a szabadban játszanak. Ha megengeditek, hogy a gyermekek a szombatot megtörjék, akkor ez olyan, mintha ti magatok tennétek ezt. Ha megengeditek, hogy gyermekeitek, szombaton ide-oda szaladgáljanak és játszanak, akkor Isten titeket magatokat tekint szombatrontóknak. A

gyermekek számára a ti szavatok Isten törvénye legyen. Vajha a szülők kötelességük felismerésének tudatára ébrednének még mielőtt késő lenne és teljes komolysággal fogván fel munkájukat, minden időt kihasználva, fáradságot nem kímélve, igyekeznének gyermekeiket megmenteni!

A szentségtelen gyermekek az ellenség feltétlen zsákmányát képezik, mivel ezek nem tapasztalták Jézus vérének megtisztító erejét. Egyes szülők gondtalanok és megengedik, hogy a gonosz angyalok gyermekeiket hatalmukba kerítsék és csupán kevés korlátozással bennük működjenek. Szülőkön nyugszik a gyermekek rendreutasításának nagy feladata. Nékik kell őket Istenhez vezetni és Isten áldását reájuk kérni. A szülők fáradhatatlan erőfeszítései és Isten kegyelmének áldásai által megtörik a gonosz angyaloknak a gyermekek fölött gyakorolt hatalma. Megszentelő befolyás fog a gyermekekre kiáradni; és a sötétség hatalmasságai vissza lesznek szorítva.

Mikor az öldöklő angyalnak keresztül kellett vonulni Egyiptomon, hogy megölje az állatok első-szülöttjeit, akkor Izráel népe parancsot kapott, hogy gyermekeiket családjakkal együtt házanként összegyűjtsék, az ajtófélfákat vérrel megjelöljék, hogy az öldöklő angyal ezen házakat elkerülje. Ha azonban ők elmulasztották volna Isten parancsának végrehajtását, akkor semmi különbség sem lett volna köztük és az egyiptomiak között.

Az öldöklő angyalnak nemsokára ismét lesz dolga, de akkor nemcsak az elsőszülötteket, hanem minden „vénet, ifjat, szüzet, gyermeket és asszonyt” (Ez. 9, 6.) meg kell ölnie, ha nem rendelkeznek Isten pecsétjével. Szülők, ha gyermekeiteket meg akarjátok menteni, akkor el kell különítenetek őket a világtól és meg kell őriznetek az istentelen gyermekek társaságától; mert ha megengeditek nekik, hogy rossz barátokkal érintkezzenek, akkor nem is akadályozhatjátok meg, hogy ők is részeseivé ne legyenek amazok istentelenségének és gonoszságának. Ünnepeyles kötelességték a gyermekek fölött való őrökösés és társaságuk gondos megválasztása.

Tanítsátok gyermekeiteket, hogy engedelmeskedjenek néktek, akkor aztán Isten parancsolatait is könnyebben betölthetik, követelményeinek előbb tehetnek eleget. Ne mulasszuk el a gyermekekkel való imádkozást sem. Mert aki azt mondta, „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket”, (Márk 20, 14.) az meg fogja hallgatni imáitokat és a hívő szülők pecsétje, illetve jele meg

fogja óvni a gyermekeket, ha azok fegyelmezetten lesznek az Úr számára felnevelve.

* * * * *

Midőn a Megváltó a földön tartózkodott a kisgyermeket ölébe vette és megáldotta. Egy ilyen alkalommal a tanítványok azt kívánták, hogy küldje el a gyermekeket. Jézus hallván az ő dorgáló szavaikat így szólt hozzájuk: „Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyeknek országa.” (Máté 19, 14.)

[156] Azokban a gyermekekben, akik érintkezésbe jutottak vele, Jézus azokat a férfiakat és asszonyokat látta már, akik egykor az ő kegyelmének örökösei és az ő országának polgárai lesznek és akik közül egyesek az ő nevéért vértanu halált is fognak szenvedni. Ő jól tudta, hogy ezek a gyermekek ővéi és hogy őt sokkal készségesebben fogadják el Megváltójuk gyanánt, mint azok a felnőtt emberek, akik közül sokan világi bölcsességgel telítettek, de egyuttal kemény szívűek is voltak. Tanításaiban Jézus leereszkedett a gyermekek álláspontjára. Ő, aki a menny fejedelme, nem vonakodott kérdéseikre választ adni, az ő fontos tanításait leegyszerűsíteni és azt gyermeki értelmükhöz szabni. Lelkükbe elültette az igazság magvát, melynek a későbbi években fel kellett nőnie, hogy meghozza az örökélet gyümölcsét. Még mindig igaz az, hogy az evangélium tanaival szemben a gyermekek fogékonyak leginkább. Szíveik nyitva állanak a mennyei befolyás előtt és elég erősek ahhoz, hogy a kapott leckéket meg is tartsák. Már a kis gyermekek is lehetnek keresztények és rendelkezhetnek életéveiknek megfelelő tapasztalatokkal. (Youth's Instructor, 1908 nov. 3.)

* * * * *

Szülők és gyermekek

(Testimonies, Vol. I, p. 384-389.)

Nékem meg lett mutatva, hogy az istenfélő szülők, akik gyermekeikre kemény kényszert alkalmaznak, foglalkozzanak behatóban gyermekeik hajlamaival és természetével és igyekezzenek azok szükségleteinek eleget tenni. Egyes szülők megfelelő módon gondoskodnak gyermekeik időleges szükségleteiről. Betegség esetén szívesen és hűségesen ápolják őket, mert azt gondolják, hogy ezzel már eleget tettek kötelességüknek. Ebben azonban tévednek, ezzel még csak kezdetét vette a feladat, mert lelki szükségleteikről is gondoskodni kell. A megsebzett lélek gyógyításához pedig bölcsesség kell, hogy a helyes eszköz nyerjen alkalmazást.

A gyermekeknek éppen olyan fájdalmas és nehéz küzdelmeik vannak, mint az idősebb embereknek. A szülők vajmi gyakran tanácstalanul állanak, félreértett nézetek és érzelmek miatt szenvednek. Sátán kísértéseinek vannak kitéve és ebben a küzdelemben alul maradnak. Indulatos szavakat mondanak ki, s oly módon fejezik ki magukat, amely alkalmas a gyermek haragjának felkeltésére. Sőt szigorúak és bosszúsak.

[157]

Ez a szellem átruházódik azután a szegény gyermekekre is; a szülők azonban nem tudnak rajtuk segíteni, mivelhogy ők maguk a nehézségnek okozói. Olykor, mintha minden felfordult volna. Köröskörül minden lehangolt és szerencsétlen. A szülők ezért gyermekeiket teszik felelőssé és igen engedetleneknek és neveletleneknek tartják őket. Azt mondják ilyenkor, hogy ők a legrosszabb gyermekek, pedig a nyugalanság okait önmagukban kellene keresniök.

Sok szülő azáltal idézi elő a vihart, hogy nem tud uralkodni magán. Ahelyett, hogy barátságosan kérnék gyermekeiket ennek, vagy annak a megtevésére, állandóan megrovó hangnemben parancsolgatnak nekik, ítélet és megrovás van az ajkaikon már akkor is, mikor a gyermek az ő magatartásával ezt még ki sem érdemelhette.

Szülők ha így bántok gyermekeitekkel, akkor szétromboljátok azoknak vidámságát és a tevékenységre való hajlamukat. Követik ugyan parancsaitokat, azonban nem szeretetből, hanem csupán azért, mert félnek annak ellenszegülni. Szívük távol van a dologtól. Ebben az esetben kényszerből, nem pedig szivességből cselekszenek. Ezért történik meg azután, hogy egyes utasításaitokat elfelejtik. Ez azután még jobban feldühösít benneteket. Ami viszont a gyermekek helyzetét még jobban megnehezíti. Ujból megrójátok őket. Ecsetelitek előttük rossz magatartásukat, olyannyira, hogy elcsüggednek és többé már nem is törődnek azzal, hogy tetszenek-e vagy sem. Végeredményben ez a gondolat fogja azután vezérelni őket: „Mi közöm hozzá?” és odáig jutnak, hogy szórakozásaikat és örömeiket, amelyeket otthon nem találnak meg, a szülői háztól távol igyekeznek megkeresni. Az uccai gyerekek közé elegyednek és nemsokára

[158]

ép olyan romlottakká válnak, mint a legrosszabbak amazok közül. Kit terhel azonban ezért a nagy bűnért a felelősség? Ha a szülők az otthont vonzóvá tennék, gyermekeikkel szemben gyengéd bánásmódot tanúsítanának és barátságos módon foglalkoztatnák őket; ha kívánságaiknak szeretettel szereznének érvényt, akkor visszhangot találnának az ő kicsiny szíveikben és kezeik lábaik, valamint szíveik készségesen alkalmazkodnának a parancsaihoz. Miközben a szülők uralkodnak magukon és barátságos szavakat szólva, gyermekeiket dicsérik, látván azoknak jóra törekvő igyekezetét; ha bátorítják erőfeszítéseikben, ezzel nagyon boldoggá tehetik őket; ez olyan varázst ad a családkörnek, amely elűzi a sötét árnyékokat és helyet enged a napfénynek.

A szülők gyakran azzal mentegetik helytelen magatartásukat, hogy nem jól érzik magukat. Idegesek, nem lennének képesek türelmesek, nyugodtak és barátságosak lenni. Ezzel azonban önmagukat csalják meg és Sátánnak okoznak örömet, aki ujjong azon, hogy Isten kegyelmét nem tartják elégségesnek a természetes gyengeségek leküzdéséhez. Isten azonban azt kívánja, hogy minden alkalommal uralkodjanak magukon, be kell látniok, hogy türelmetlenségük által másoknak okoznak szenvedéseket. A körülöttük élők mindannyian szenvednek ezen lelkület miatt és ha ezek ismét ugyanilyen szellemben járnak el, ezzel a helyzet még csak rosszabbodik és végeredményben minden felborul.

Szülők, ha bosszusak vagytok, ne kövessétek el azt a nagy vétket, hogy veszedelmes indulatosságtokkal az egész családot megmérgezzétek. Ilyen alkalommal legyetek kettőzött mértékben éberek magatokkal szemben és szívetekben tökéljétek el, hogy nyelvetekkel nem vétkeztek, hanem csak kellemes és barátságos szavakat szóltok. Így szóljatok önmagatokhoz: „Gyermekeim boldogságát nem akarom indulatos szavaimmal szétrombolni.” Miközben ily módon uralkodtok önmagatokon, erőhöz juttok. Idegrendszeretek nem lesz annyira érzékeny. A jogosság alapelvei által megerősítettek. A hűséges kötelességteljesítés tudata, erőt kölcsönöz néktek. Isten angyalai jóakarattal szemlélik erőfeszítéseiteket és erővel látnak el titeket.

[159]

Ha a gyerekek valami miatt fel vannak hevülve, akkor szelíd részvétellel kell őket lecsitítani. Kölcsönös barátságosság és türelem az otthont paradicsommá teszi és az ilyen családi kör vonzó a szent angyalok számára is.

Gyermekeitek előtt ne mutassatok sötét ábrázatot. Ha kisértésekben alul maradnak, de hibájukat azután nyomban belátják és megbánják, akkor éppen olyan készségesen bocsássatok meg nekik, mint ahogyan remélték a ti mennyei Atyátok bocsánatát. Oktassátok ki őket barátságosan és vonjátok őket szívetekhez.

A jelenlegi idő igen veszedelmes a gyermekek számára. Olyan befolyásoknak vannak kitéve, amelyek elidegenítik őket tőletek; ezért ezen befolyásokkal szembe kell szállnotok. Oktassátok őket erre, s akkor Sátánnak nem egy cselvetésétől meg fogjátok őket őrizni.

Ne kezeljétek gyermekeiteket olyan szigorúsággal, mintha elfeledkeztetek volna saját gyermekkorotokról, és arról, hogy csak gyermekkel állotok szemben. Ne várjátok, hogy tökéletesek legyenek, ne kíséreljétek meg, hogy máról holnapra olyan magatartást tanúsítsanak, mint a felnőttek. Ha így jártok el, magatok előtt zárjátok el az utat és arra készítitek őket, hogy a káros befolyásoknak tág kaput nyissanak; és mielőtt még a veszély tudatára ébrednétek, szíveik máris meg vannak mérgezve.

Sátán és serege az elképzelhető legnagyobb erőfeszítéseket teszi, hogy hatalmába kerítse a gyermekek szívét. Ezért igazságos, gyengéd és szeretetteljes elbánásban részesítsétek őket. Ez erős befolyást biztosít néktek, bennük pedig azt a tudatot kelti, hogy határtalan bizalommal viseltethetnek irányotokban. Vegyétek körül

[160]

a gyermeket társaságtoknak és az otthonnak varázsával. Ha így jártok el, akkor nem fognak annyira a hasonló életkorúak társasága után vágyódni. Mert Sátán dolgozik ezek által és arra törekszik, hogy egymást kölcsönösen befolyásolják és megrontsák. Ez képezi egyik legeredményesebb működési módszerét.

Az ifjúság hatalmas befolyást gyakorol az egykorúakra. Szórakozásaik nem mindenkor választékosak és jótékonyan hatók. Gonosz dolgokat sugdosnak egymás fülébe, amelyek azután, ha határozott ellentállásra nem találunk, a szívben gyökeret verve megtermik a maguk gyümölcsét és megrontják a jó erkölcsöket. A világban uralkodó gonoszság következtében és az ennekfolytán szükséges kényszerű korlátozás miatt, a szülőknek kettőzött mértékben kell igyekezniök gyermekeiket magukhoz bilincselni és éreztetni kell velük, hogy legfőbb törekvésük az ő boldoggá tételük.

A szülők ne feledkezzenek meg gyermekeveikről, ne felejtsek el, hogy ők maguk is mennyire vágyakoztak a szeretet után és mennyire boldogtalanok voltak, midőn megrovásban vagy szidásban részesültek. Érzelmeikben váljanak ismét ifjakká, és mélyedjenek el a gyermek szükségleteinek és gondolatainak világába, hogy megérthessék őket. Szeretettel párosított szilárdsággal követeljenek engedelmisséget gyermekeiktől. A szülői parancsoknak a gyermekek feltétlenül engedelmeskedjenek.

Istennek angyalai örködnek és a legmélyebb érdeklődéssel viseltetnek aziránt, hogy milyen jellemet fejlesztenek ki a gyermekek.

[161] Ha Krisztus úgy bána velünk, mint ahogyan mi gyakorta bánunk egymással és gyermekeinkkel, akkor annyira elcsüggednénk, hogy botorkálván csakhamar elesnénk. Én láttam, hogy Jézus ismeri a mi tökéletlenségeinket, és hogy a bűnt kivéve minden tapasztalunkban részes volt. Ezért olyan utat készített nekünk, amely számol erőinkkel és képességeinkkel, a Jákobhoz hasonlóan, mint törékeny, kicsiny gyermekkel lassú lépésben haladt velünk, úgyhogy azt elhordozhattuk és így társaságában vigasztalónk volt és ő vezetett minket. Nem veti meg, sem el nem hanyagolja nyája gyermekeit és nem is hagyja őket hátra. Nem azt ígérte meg, hogy előre fog sietni, és minket majd cserben hagy. Nem vándorolt oly sietve, hogy bennünket gyermekeinkkel maga mögött hagyott volna. Ő nem; sőt inkább annyira elegyengette az életnek ösvényét, hogy még a gyermekek is járhatnak azon. Ezért kapják az ő nevében azt a felhívást a szülők,

hogy vezessék gyermekeiket a keskeny ösvényen. Isten olyan út megtételét rendelte el, amely még a gyermekek erejét és képességét sem haladja felül.

* * * * *

A háztartási kötelességek hűséges teljesítése

(Testimonies, Vol. III. p. 79-81.)

[162] Kedves O. testvérnő! Úgy hiszem, hogy te nem vagy boldog. Nagy dolgok véghezvitelére készülsz, és eközben nem veszed észre azokat a jelenlegi kötelességeket, amelyek közvetlenül a te ösvényeden fekszenek. Azért nem vagy boldog, mert figyelmen kívül hagyod a mindennapi élet kicsiny kötelességeit és szeretnél valami nagyobb és magasabb munkát elvégezni. Nyugtalan, lehangolt és elégedetlen vagy. Inkább parancsolsz, semmint magad végeznél el valamit. Inkább másoknak szólsz, hogy mit tegyenek, semmint azt magad készségesen és örömmel elvégeznéd.

Sokkal boldogabbá tehetted volna Atyád otthonát, ha saját kívánságaidal kevesebbet, s mások boldogságával többet foglalkoztál volna. A mindennapi élet közönséges kötelességeit elmulasztod teljes szívvel és odaadóan betölteni. Valakinek azonban el kell végeznie azokat a dolgokat is, amelyek ellenedre vannak, melyeknek elvégzésében te nem találod örömet. Ha ezen kicsiny és szerény kötelességeket készségesen és hűségesen elvégeznéd, ezáltal olyan nevelésben részesülnél, amelyre feltétlen szükséged van, ha meg akarod szeretni a háztartás körüli kötelességeket. Olyan tapasztalatról van itt szó, melynek megszerzése rendkívül nagy fontossággal bír a te számodra, amelyet azonban te nem szeretsz. Panaszkodol sorsod miatt, miáltal boldogtalanná teszed környezetet és magad is veszteséget szenvedsz. Lehetséges, hogy te nem vagy elhíva olyan feladat teljesítésére, amely a nyilvánosság elé állít oda tégedet; azonban minden munkának megvan a maga erkölcsi értéke, legyen ez akár tányérmosogatás, asztalterítés, főzés, mosás, vagy betegápolás és mindaddig, amíg nem vagy képes ezen kötelességeket örömmel és elégedetten elvégezni, nem vagy megfelelő nagyobb és magasabb feladatok elvégzésére. Valakinek át kell vennie az előttünk lévő kicsiny munkákat is; akik azonban ezen munkákat elvégzik abban a tudatban élhetnek, hogy szükséges és tiszteletreméltó munkát

végeznek, hogy bármilyen kicsiny legyen is az ő feladatuk, ezzel éppen olyan bizonyosan Isten művét végzik, mint ahogy ezt végezte Gábiel, midőn a prófétához lett küldve. Mindenki a néki kiutalt munkakörben dolgozik. Az asszony az ő otthonában az élet egyszerű kötelességeinek teljesítésében tanusítson éppen olyan hűséget, engedelmességet és szeretetet, mint aminőt az angyal tanusított a maga hatáskörében. Minden elvégzendő munka tiszteletreméltóvá válik akkor, ha Istenért és Isten akaratával összhangban történik.

[163]

Hiányzik benned a szeretet és a vonzalom. Jellemednek át kell alakulnia. Gondjaidat le kell vetned és helyettük a jóságot és a szeretetet kell gyakorolnod. Tagadd meg magad! Habár kevésbé lettünk teremtve az angyaloknál, mégis fontos munka van reánk bízva. Mi nem a mennyben, hanem a földön tartózkodunk. Ha majd a mennyben leszünk, akkor mi is képesek leszünk a menny magasatos utasításainak eleget tenni. Ebben a világban azonban meg kell próbáltatnunk. Legyünk felvértezve a kötelességteljesítésnek nagy harcához.

Az ifjúság legfőbb kötelessége az, hogy szeretet és őszinte részvét által, áldás legyen saját otthonában az atya, anya, és gyermekek számára. Itt bebizonyíthatják önzetlenségüket a másokért való gondos munkában. Ez sohasem alacsonyít le egy nőt! Sőt! Ez a legszentebb és legmagasztosabb feladat, amit csak betölthet. Egy nővér nagy befolyást gyakorolhat az ő testvérei felett. Ha ő maga jól áll, elhatározóan befolyásolhatja jellemüket. Imái, szivességei és gyöngédsége igen sokat jelenthetnek a család számára.

Kedves testvérnőm! Ezen nemes tulajdonságokat addig nem közheted másokkal, amíg ezek a saját lényedben nincsenek meg. A szív megelégedettsége, lényednek szeretete, alázatossága és napfénye, olyan mértékben fognak reád visszaáradni, amilyen mértékben másokkal közlöd azokat. Ha Krisztus nem uralkodik a szívben, akkor elégedetlenség és erkölcsi vonatkozásokban való hiány ennek a következménye. Az önzés olyan dolgokat fog kívánni másoktól, aminőket, mi nem vagyunk hajlandók nekik adni. Ha Krisztus nem lakozik a szívben, akkor jellemünk sem lesz szép.

Azonban nemcsak egy nagy feladat és a nagy harcok próbálják meg az ember lelkét és bátorságát. A mindennapi étellel együtt járnak a nehézségek, küzdelmek és csalódások és vajmi gyakran a legcsekélyebb természetű feladat elvégzése kívánja meg a legna-

[164]

gyobb türelmet és erőt. Önbizalomra és határozottságra van szükség, ha minden nehézséggel szemben győzedelmesen akarunk megállni. Légy meggyőződve arról, hogy az Úr oldalad mellett áll, és minden helyzetben vigaszod és erősítőd kíván lenni. Különösen a szelíd és csendes lelkületre van szükséged. Enélkül nem lehetsz boldog.

Segítsen meg téged az Úr, kedves testvérnő, hogy törekedhessél a szelídség és igazságosság után. Az Isten Lelkére van szükséged. Ha azonban kész vagy minden, vagy ha kell semmi lenni, akkor Isten megsegít, megerősít és megáld téged. Ha azonban elhanyagolod a kicsiny kötelességek elvégzését, akkor sohasem fogsz megbízatást nyerni a nagyobb feladatok véghezvitelére.

Felhívás az ifjúsághoz

(Testimonies, Vol. III. p. 362-380.)

Kedves ifjúság! Időről-időre figyelmeztető bizonyosságot adott nékem az Úr a ti számotokra. Bátorító szavakat szól hozzátok, ha szíveteket megnyitjátok a legszentebb és legjobb érzelmek számára és teljesen átadjátok magatokat néki. Miközben ezen figyelmeztetések újból élénken szemeim előtt lebegnek, veszedelmeitek nagyságának olyan tudata él bennem, aminővel ti magatok sem rendelkeztek.

Leányok és ifjak! Ti felelősek vagytok Istennek azért a világosságért, amelyet tőle nyertetek. Ha ti figyelmen kívül hagyjátok ezt a világosságot és ezen figyelmeztetéseket, úgy azok bizonyosságot tesznek ellenetek az ítéletben. A benneteket fenyegető veszélyek világosan vázolja vannak. Isten házában hallgattátok a legünnepélyesebb és legsürgetőbb igazságokat, amelyeket Isten szolgálói a Lélek bizonyítékai által magyaráztak. Milyen benyomást gyakoroltak reátok ezen ünnepélyes felszólítások? Milyen hatásuk van a ti jellemetekre! Ti felelősek vagytok minden egyes ilyen felhívásért és figyelmeztetésért. Ezek az ítéletben tanuskodni fognak azok ellen, akik hiú, könnyelmű és büszke életet folytattak.

[165]

Kedves fiatal barátaim! Amit vetettetek azt fogjátok aratni is. Most van itt számotokra az aratás ideje. Milyen lesz az eredmény? Mi az, amit vetettetek? Minden kimondott szó, minden elvégzett cselekedet egy-egy mag, amely vagy jó, vagy gonosz gyümölcsöt fog teremni, vagy örömet, vagy szenvedést fog szerezni az elvetők számára. Az aratás olyan lesz, amilyen az elvetett mag. Isten nagy világosságot és sok előjogot adott néktek. Miután ezen világosságot megkaptátok, és a fenyegető veszedelmek meg lettek előttetek világítva, a felelősség teljes súlya tirajtatok nyugszik. Az a mód, hogy hogyan kezeltétek az Istentől nyert világosságot, a mérlegserpenyőbe lesz vetve, amely dönteni fog üdvösségtek és pusztulástok felett. Sorsotokat önmagatok készítitek elő.

[166]

Mindannyian jó, vagy rossz befolyást gyakoroltok mások szívére és jellemére. Ezen befolyások feljegyeztetnek a mennyei könyvekbe. Mindegyiketeket angyal kíséri, aki jelentést vezet szavaitok és cselekedeteitek felől. Vajjon reggelenként átérzitek-e a tehetlenségeket és az Istentől jövő erőre való szükségleteket? Alázatosan és szívből jövőn tárjátok-e fel kívánságaitokat a mennyei Atya előtt? Ha így áll a dolog, akkor angyalok figyelnek imáitokra. Ha ezen imák nem képmutató ajkakat hagynak el, akkor a védőangyalok oldalatok mellett áll, és amikor abban a veszélyben forogtok, hogy öntudatlanul rosszat tegyetek és olyan befolyást gyakoroljatok, amely má- sokat szintén rosszra indítana — ilyenkor a helyes útra vezetnek benneteket, szavakat adnak ajkaitokra és befolyásolják cselekedeteiteket.

Ha veszélyen kívül gondoljátok magatokat és nem imádkoztok segítségért a kísértésekkel szemben való ellentálláshoz, akkor egész bizonyosan el fogtok tévelyedni. Kötelességeitek elhanyagolását azonban a mennyei könyvekben feljegyzik és ennek a mulasztásnak a hiányát a kísértés napjaiban érezni fogjátok.

Környezetetekből egyesek vallásos nevelésben részesültek, mások azonban olyannyira dédelgetve, dicsérve és hizelkedő szavakkal voltak körülvéve, hogy a gyakorlati élet számára teljesen hasznavehetetlenekké váltak. Olyan személyekről beszélek, akiket ismerek. Jellemük annyira szenvedélyeiknek befolyása alatt áll, annyira kívánják a hizelgést és renyhéséget, hogy az élet számára hasznavehetetlenek. Ha azonban már a jelen életben is hasznavehetetlenek vagyunk, vajjon mit remélhetünk attól az élettől, amelyben minden tisztaság és szentség és amelyben mindenki kiegyensúlyozott jellemmel rendelkezik? Én imádkoztam ezen személyekért, sőt személyesen is érintkezésbe léptem velük. Láthattam, hogy milyen befolyást gyakorolnának más lelkekre, ha azokat az örökkévaló céltől, hiúság, gondtalanság és cicomázás által eltéríthetnék. Az emberek ezen osztálya számára az az egyedüli remény áll még fenn, hogy Isten előtt megalázkodva, bűneiket megvallják és megtérnek.

Az ifjúság számára nagy kísértést jelent a ruházkozásban való hiúság és a szórakozásoknak szeretete. Isten szent követelményekkel lép fel mivelünk szemben. Ő igényt tart szívünkre, lelkünkre és teljes értelmünkre. Erre olykor ilyen választ hallhatunk: „Óh, én egyáltalán nem akarok keresztény lenni!” De mit jelent ez? Vajjon

Isten nem ugyanazon igényekkel lép fel veled szemben, mint azzal szemben, aki gyermekének vallja magát? Azt gondolod talán, hogy az Úr minden további nélkül eltekint bűnös közönyödtől, csak azért mert olyan merészen megvted a szent dolgokat? Minden nap, amelyen megvted az Isten követelményeit, minden kínálkozó alkalom, amelyet figyelmen kívül hagytál, nagyítani fogja bűneid sorozatát, amelyek felolvastatnak majd ama napon, amidőn minden egyes lélek vizsgálat alá lesz véve.

[167]

Hozzátok fordulok ifjú férfiak és nők, akár keresztényeknek valljátok magatokat, akár nem. Isten a maga számára igényeli vonzalmatokat, engedelmisségeteket és örömteljes odaadástokat. Rövid vizsgálati idő adatott számotokra, amely alkalmat felhasználhatjátok arra, hogy minden feltétel nélkül átadjátok magatokat Istennek.

Isten követelményeivel szemben tanúsított engedelmisség és alárendeltség képezi azon feltételeket, amelyeket a Szentlélek által ihletett apostol megjelöl, amelyeknek betöltése által Isten gyermekeivé és a királyi család tagjaivá válhatunk. Jézus az ő saját vérével mentett meg minden gyermeket, minden ifjút, minden férfit, és minden asszonyt a pusztulásnak verméből, melybe Sátán hajszolta őket.

Vajjon fel vannak-e mentve kötelességeik alól azok, akik a felajánlott üdvösséget egyszerűen elutasítják maguktól? Vétkességüket nem kevesbíti az, hogy megmaradnak áthágásukban és bűneikben. Jézus nagy áron vette meg őket, ezért az övéi. Az ő tulajdonát képezik; ha azonban nem tanúsítanak engedelmisséget azzal szemben, aki életét adta értük, hanem Sátán szolgálatába állítják adományaikat és erőiket, akkor el fogják venni az ennek megfelelő jutalmat, t. i. a halált. Elmulthatatlan dicsőséget és örökéletet kínál fel jutalmul a Megváltó azoknak, akik engedelmeskednek néki. Neve által lehetővé tette számukra, hogy keresztény jellemet fejlesszenek ki magukban és hogy győzedelmeskedjenek őerte, mint ahogy ő győzött érettünk. Saját életével példát nyújtott nekik, hogy megmutassa a győzedelmes élet útját, „mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örökélet, a mi Urunk a Jézus Krisztusban.” Róma 6, 23.

[168]

Isten követelményei mindenki számára egyformán kötelezők. Mindazok, akik saját választásuk alapján a felkinált nagy üdvösséget elmulasztják, akik úgy határoznak, hogy Isten ellenségének szolgálnak és az önfeláldozó Megváltó ellenfelével együtt haladnak,

elnyerik majd a méltó jutalmat. Ezek a testnek vetnek és a testtől pusztulást fognak aratni.

Akik felöltözték Krisztust a keresztség által, akik kinyilvánították ezen lépésük által, hogy elszakasztották magukat e világtól és magukra vállalták, azt a kötelezettséget, hogy Jézus életét folytassák, azok őrizkedjenek attól, hogy szívükben bálványnak adjanak helyet. Ha azok, akik egykor a bűnbocsánat bizonyosságának örvendeztek és a Megváltó szeretetét megízlelték, még ezek után Krisztus ellenségével egyesülnek, a Krisztus által felkinált tökéletes igazságot elvetik és olyan útat választanak maguk számára, amelyet Krisztus elítél, akkor ezek nagyobb szigorúsággal lesznek megbüntetve, mint azok a pogányok, akik sohasem rendelkeztek világossággal, akik sem az Istent, sem az ő törvényét soha nem ismerték. Mindazok, akik vonakodnak az Isten által nyújtott világosságban járni és inkább választják a világ szórakozásait, hiúságait és balgaságait, akik nem akarják magatartásukat Isten törvénye igazságos és szent követelményeihez szabni, azok Isten szemében a legsúlyosabb bűnökkel vannak terhelve. Bűnük olyan mértékben lesz beszámítva és annak zsoldja kiosztva, amilyen mértékben egykor a világosság előjogában részesültek.

[169] A világ teljesen belemerül saját szórakozásaiba. Az emberek, de különösen az asszonyok első és legfontosabb gondolata a cicomázásnak, divatnak és szórakozásnak szól, amelyek azután ezreket tesznek tönkre. Egyesek azok közül, akik Isten törvényeit szeretik, és vallják, hogy meg is tartják, utánozzák az embereknek eme osztályát, mi alatt a keresztyén nevükre még mindig igényt tartanak. Egyes ifjak azonban annyira kívánják a feltűnést, hogy még a keresztyén nevük feladására is készek, ha ezáltal követhetik a divat- és szórakozásadta vágyaikat.

A ruházatban való önmegtagadás keresztyéni kötelességeink közé tartozik. Hitünknek megfelelően egyszerűen, minden cicomázás és ékeskedés nélkül kell ruházkodni. Azok közé tartozunk-e, akik látják, hogy a világi emberek milyen oktalanul túlfeszítik magukat a divat és a szórakozás szeretetében? Ha így áll a dolog, akkor legyünk mi is azok, akik elkerülnek olyasmít, ami ezt a szellemet erősítené, amely szellem azoknak szívét és lelkületét uralja, akik csak e világnak élnek, de az elkövetkezendő világgal mit sem törődnek.

Keresztény ifjúság! Fájdalmasan érintett engem, hogy egyeseknél közületek látnom kellett a divathoz és a cicomázáshoz való ragaszkodást. A Megváltót elszomorítja és az Isten ügyére szégyent hoz az, aki dacára annak, hogy gyermekségétől fogva a vallásos nevelés előjogában részesült és a keresztség által vallást tett arról, hogy Krisztust felöltöztvén, meghalt a világnak, mégis tetszését leli a divatban és az állhatatlan magaviseletben. A ruházkodástokban való csinosításhoz és diszítéshez való ragaszkodástokban én fájdalommal láttam vallási életetek szétomlását. Egyesek szerencsétlenségükre arany láncok és melltűk birtokába jutottak és rossz izlésről tettek tanuságot akkor, midőn ezeket magukra vették és úgy viselték, hogy mindenkinek szemébe ötlött és figyelmét magára vonta. Az ilyeneket én csak a hiú pávával hasonlíthatom össze, amely az ő disztollait szintén azért mutogatja, hogy csodálkozást keltsen. Ez az állat csak tollainak pompájával képes a figyelmet magára vonni, mert sem a hangja, sem pedig az alakja nem teszi őt vonzóvá.

[170]

Az ifjúság azon szelíd és csendes lelkület ékessége után törekedjék, amely felmérhetetlen becse, dacára is hivalkodás nélkül viselhető. Az ilyen ékszer sok emberre vonzó hatást fog gyakorolni, ezt Isten angyalai is értékelni fogják, sőt a mennyei Atya tetszését is megnyeri. Ennek a viselői szívesen látott vendégei lesznek a mennyei városnak.

Isten a szentély mérlegserpenyőjében méri meg jellemünket, magatartásunkat és indítóokainkat. Rettenetes lenne, hogy ha Megváltónk, aki azért halt meg érettünk, hogy szíveinket engedelmesség és szeretet által magához láncolja, kénytelen volna kijelenteni rólunk, hogy könnyűnek találtattunk. Nagy és becses ajándékokat kaptunk Istentől. Világosságot és tudást nyertünk tőle, úgy hogy nem szükséges sem eltévelyednünk, sem pedig a sötétségben botorkálnunk. Rettenetes lesz, ha a döntés és jutalmazás ama napján, megmértevé könnyűnek találtattunk; mert ez oly hiba, amelyet soha többé jóvá nem tehetünk. Ifjú barátaim! Azt akarjátok-e vajjon, hogy a ti neveteket ne találhassák majd meg Isten könyvében?

Isten olyan munkának elvégzésével bízott meg benneteket, amely munka az ő munkatársaivá tesz titeket. Körülöttetek mindenütt vannak megmentésre váró lelkek, akiket komoly erőfeszítéseitek által bátoríthatok és akiknek számára áldássá válhattok. A bűntől az igazsághoz fordíthatjátok a lelkeket. Ha csak némileg is felfogjá-

[171] tok a rajtatok nyugvó kötelesség fontosságát, akkor érezni fogjátok az imában való hűség és az ébrenlét szükségét Sátán kísértéseivel szemben. Ha valódi keresztények vagytok, akkor sokkal inkább fogtok szomorkodni a világ er- kölcsi sötétsége felett, semmint a divat és könnyelműség hiúságát ápoljátok. Akkor azok közé fogtok soroltatni, akik sóhajtoznak és jajgatnak az országban végbemenő gonoszságok felett. Ellent fogtok állani Sátán ama kísértésének, amellyel rá akar bírni benneteket, hogy hiú magaviselet és ékszerek hordozása által feltűnjetek. A lélek megszürkül és az értelem megkicsinyül, ha magasabb kötelességek elhanyagolása által az ilyen csekély dolgok véghezvitelében leli kielégítését.

Korunk ifjúsága Krisztus munkatársává lehet és munkaközben hitük megerősödik és Isten akarátának ismerete kibővül. Minden őszinte szándék és becsütetes cselekedet az élet könyvébe lesz feljegyezve. Oh vajha felrázhatnám az ifjúságot, hogy lássák, mily bűnös dolog az önző élet és az olyan közönséges, hiú dolgokkal való foglalkozás, amelyek végeredményben az ő értelmük erejét összezsugorítja. Ha az ifjúság az ő gondolkozásában és szavaiban felülemelkedne ezen világ csábításain és Isten megdicsőítését tűzné ki célul maga elé, akkor magukénak mondhatnák azt a békességet, amely minden emberi értelmet felülhalad.

Milyen kegyelemteljesen és enyhén bánik mennyei Atyánk az ő gyermekeivel! Ezer és ezer olyan veszélytől, Sátánnak olyan cselvetéseitől óvja meg őket, melyeket ők nem is látnak, de amelyek biztosan tönkretennék őket. Mivel pusztá szemeinkkel mit sem látunk Istennek s az ő angyalainak védő gondoskodásából nem veszünk magunknak fáradságot arra, hogy a mi jóságos teremtőnk részvételével foglalkozzunk és azt méltóképpen megbecsüljük. Ugyanezen okból kifolyólag nem vagyunk hálásak vele szemben azon kegyelméért sem, melyben naponként részesít bennünket.

[172] Az ifjúság tudatlanságban él azon veszedelmek felől, melyeknek naponként ki van téve. Mind- annyival nem is lehetnek tisztában; de ha vigyáznak és imádkoznak, akkor Isten fogékonnyá teszi lelkiismeretüket és megőrzi igazságérzetüket, oly annyira, hogy az ellenség cselvetéseit felismerik és támadása ellen védekezni képesek. Sok ifjú azonban oly sokáig követte saját hajlamait, hogy a kötelesség jelentőség nélküli szó lesz számukra. Nem jönnek tudatára magasztos és szent kötelességeiknek, melyeket mások javára és Isten dicsősé-

gére kellene véghez vinniök és így teljesen elmulasztják azoknak betöltését.

Ha az ifjúság felébredne és mélyen meggyőződne arról, hogy mennyire szüksége van Isten erejére Sátán kísértéseivel szemben, akkor nagyszerű győzelmeket aratna s a hitharcban értékes tapasztalatokat szerezne. Mily kevesen vannak, az ifjúság között olyanok, akik gondolnak Péter apostolnak a Szentlélek által adott ezen figyelmeztetésére: „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén kit elnyeljen. Aki nek álljatok ellen, erősek lévén a hitben.” (1. Pét. 5, 8. 9.) János apostol egyik látomásában szemlélte, hogy milyen nagy hatalma van Sátánnak az emberek fölött és így kiáltott fel: „Jaj a föld és a tenger lakosainak, mert leszállott az ördög tihozzátok nagy haraggal teljes, úgymint, aki tudja, hogy kevés ideje van.” (Jel. 12, 12.)

Az ifjúság egyedüli biztonsága a szüntelen őrködésben és aláztos imában van. Ne képzeljétek azt, hogy enélkül is lehettek keresztények. Sátán az ő kísértéseit és szándékait a világosság köpenyébe burkolja, úgy mint egykor midőn a pusztában a Krisztushoz közeledett. Akkor Isten angyalának az alakját öltötte magára. A mi lelkünk ellensége hozzánk is mint mennyei vendég fog közeledni. Az apostol ezért ajánlja a józanságot és őrködést az egyedüli biztonság gyanánt. Az az ifjúság, amely átadja magát a gondtalanságnak, könnyelműségnek és elhanyagolja a keresztényi kötelezettségeket, az ellenség kísértései közepette elbukik. Nem úgy járnak mint Krisztus, aki győzedelmeskedett.

[173]

Kedves ifjú barátaim miközben imádkoztok, hogy kísértetbe ne essetek, gondoljatok arra, hogy a ti művetek az imával még korántsem ért véget. Amennyire csak lehetséges elsősorban magatoknak kell választ adni imáitokra, még pedig úgy, hogy ellentálltok a kísértésnek és csak azt bizzátok rá Jézusra, aminek véghezvitelére magatokban erőt nem találtok. Szavaitokban és magaviseletetekben nem tanúsíthatok elegendő elővigyázatosságot ahhoz, hogy az ellenség kísértését távartartsátok magatoktól. Ifjúságunk közül sokan az ő gondtalan lényükkel és a kapott figyelmeztetések és tanácsok figyelmen kívül hagyásával, kitárják Sátán előtt az ajtót. Ha Isten igéje a mi vezetőnk és Jézus a mi mennyei tanítónk, akkor úgy Isten követelményei, valamint Sátán cselvetései felől nem kell tudatlanságban maradnunk és ily módon nem is kell senkinek elbuknia. Ha

teljesen alárendeljük magunkat Isten lelke vezetésének, akkor az Isten akaratainak teljesítése egyáltalán nem lesz kellemetlen feladat számunkra.

Az ifjak oly képességekkel rendelkeznek, amelyek helyes kiképzés mellett alkalmassá tehetik őket csaknem minden bizalmi állás betöltésére. Ha célul tűzik ki maguk elé, hogy olyan nevelésben részesüljenek, amely képessé teszük őket az Isten által elnyert erőnek olyan felhasználására, hogy mások áldására legyenek általuk, akkor szellemi képességeik nem fognak mélyebb fokra süllyedni és összezsugorodni. Gondolataikban mélyenjárók, alapelveikben szilárdak, befolyásukban figyelmetkeltők lesznek akkor. Másokra oly magasztos befolyást gyakorolhatnak, amely arra készíti a lelkeket, hogy felismerjék és elismerjék a józan keresztényi életben rejlő erőt.

[174] Megszentelt és személyes erőfeszítések által az ifjúság csodálatraméltó munkát végezhet úgy önmagán, mint másokon. Ha hűségesek lennének az igazság világosságának visszasugárzásában, a jó cselekedetben és a hasznos beszédben úgy ez állandó növekedést jelentene szellemi ismeretükben. Az Isten szeretete által befolyásolt szív, miközben segélyreszoruló lelkek érdekében működik, önmaga a békesség és kielégítettség édes érzésével fog megtelni. Az Úr azonban az ilyen ifjúságot arra fogja felhasználni, hogy nagy és jó művet vigyen végbe velük mások érdekében. Átalluk isteni természetének elolthatatlan jeleit fogja szemük elé tárni.

(Youth's Instructor 1909 április 27.)

* * * * *

Bibliaellenes házasság

(Testimonies, Vol. IV. p. 503-508.)

Krisztus visszajövele közelségének egyik jelét a házasság után való nagy vágy jellemzi. Mi ezen utolsó napokban élünk, midőn az ilyen dolgokban nem fordulnak tanácsért Istenhez. Feláldoznak vallást, kötelességet és alapelvet, csak hogy követhessék megszen-teleetlen szívük tanácsát. Nem kell olyan nagy ünnepséget csinálni és nem szükséges oly nagyon örülni egy házasság létrejöttkor. Száz megkötött házasság között nincsen egyetlen egy szerencsés kimenetelű sem; egy sincsen, amely elnyerte volna a mennyei igazolást és amely által a férj az eddigieknél inkább képessé vált volna Isten megdicsőítésére. A szerencsétlen házasságok rossz következményei számtalanok. Az ilyen házasságok érzelmi felhevülésben lesznek megkötve. Alig gondolnak arra, hogy az ilyen ügyeket lelki ismeretesen meg kell fontolni és túlhaladott álláspontra tartják a tapasztaltabb tanácsának kikérését.

Érzelmi felhevülés és megszen-teleetlen szenvedély foglalják el a tiszta szeretet helyét. Sokan veszedelembé döntenek saját lelküket és kihívják Isten átkát, mert olyan házasságot kötnek, amely nem szolgál egyéb célt izlésük kielégítésénél. Előtte elvonult néhány olyan eset, midőn azok, akik az igazság vallóinak tartják magukat, abba a nagy hibába estek, hogy hitetlenekhez mentek férjhez. Azt a reményt táplálták, hogy hitetlen férjük később elfogadja az igazságot. Miután azonban ez elérte az ő célját, még messzebb távolodott az igazságtól mint valaha. Azután megkezdődnek Sátán ravasz fondorlatai és állandó kísérletei, hogy a hívő félt is az igazságtól elidegenítse.

Sokan azért veszítik el az igazság iránt való szeretetüket és bizalmukat, mert a hitetlenekkel szorosán összekapcsolják magukat. A kételkedés, bizalmatlanság és hitelenség lelkületét szívják magukba. Nem látnak maguk előtt mást hitelenségnél; végül önmaguk is ebbe esnek bele. Egyesekben talán meg van az a bátorság, amely képes ellentállni ezen befolyásoknak, de még ilyen esetekben is

[175]

észrevétlenül alá lesz ásva a hit és nem kerülheti el a szétrombolást. Ekkor Sátán terveit eredmény kísérte. Eszközei olyan észrevétlenül működtek, hogy a hit és igazság korlátai félre lettek tolva, mielőtt a hívő tudatára ébredt volna cselekedete horderejének.

[176] Veszedelmes dolog a világi házassági kapcsolat. Sátán igen jól tudja, hogy sok ifjú férfi és fiatal lány számára a házasságkötés órája jelenti azt az időpontot, amikor lezáródik a vallásos dolgokban való használhatóságuk és tapasztalásuk története. Az ilyen ifjak elvesztek Krisztus számára. Ideig-óráig talán megkísérlik még a keresztyeni életet, fáradozásait azonban megnehezíti az, hogy állandóan küzdeniök kell a másik fél ellentétes befolyásával. Egykor előjoguk volt, hogy örömmel beszélhettek hitük- ről és reménységükről; most azonban kedvüket veszítik, mert tudják, hogy házastársuk, kivel sorsukat összekapcsolták, ezen gondolatmenetben nem vesz részt. Ennek következményeképpen az igazságban való hit eltűnik szívükből és Sátán ravaszul körülveszi őket a hitetlenség hálójával.

Ami önmagában véve megengedett dolog, túlhajszolás által súlyos bűnné válik. Ha az igazság ismerője házasságot köt egy hitetlennel, akkor ezzel lábbal tapodja Isten akaratát. Elveszíti Isten jóindulatát, amit később keserűen meg fog bánni. Lehet, hogy a hitetlen félnek kifogástalan erkölcsi jelleme van, az a tény azonban, hogy nem tett eleget Isten követelményeinek és elvetette magától a nagy szabadulásra való kilátást, képezzen elegendő okot az elutasító magatartásra. E hitetlen félnek a jelleme hasonló lehet esetleg azon emberéhez, akiről Jézus kijelentette: „Egy fogyatkozásod van,” (Márk 10, 21.) és éppen ez az egy az ami a legszükségesebb.

Olykor ellene vetik ennek, hogy a hitetlen barátságos magatartást tanúsít az igazsággal szemben és minden tekintetben megfelel a házastárs előfeltételeinek, eltekintve attól az egytől, hogy az illető nem keresztyén. Habár már a nyugodt megfontolás is beláttatja a hívővel, hogy nem tanácsos a hitetlennel egy életre szóló kapcsolatot felvenni; kilenc esetben tíz közül mégis a vonzalom győzedelmeskedik az értelem felett. A lelki szétesés abban a pillanatban veszi kezdetét, midőn az oltárnál a fogadalmat megtették. Az igazság utáni buzgalom ettől kezdve mindjobban eltompul, egyik erősség a másik után lerombolódik, míg végül mind a két fél Sátán fekete zászlaja alatt áll. Már a házassági ünnepek alkalmával is a világ győzedelmeskedik a lelkiismeret, a hit és az igazság felett. Az új ott-

honban nincs helye az imának. Vőlegény és menyasszony egymást választották. Jézust azonban mindketten elutasították. Lehetséges azonban, hogy kezdetben a hitetlen nem fejt ki ellentállást, mihelyt azonban a Biblia igazságai követendő példa gyanánt lesznek elibe állítva, azonnal kész az ilyen válasz: „Férjhez jöttél hozzám, dacára annak, hogy tudtad ki vagyok. Azt akarom hagyj békében és vedd tudomásul, hogy a te különleges nézeteiddel való eszmecserét mostantól fogva megtiltom neked.” Ha a hívő ilyenkor még buzogna az igazságért, akkor barátságtalanságnak tekintené és azt állítaná, hogy nincs érzéke a keresztényi tapintat iránt.

[177]

A hívő azt mondja önmagának, hogy egybenmásban eleinte engednie kell házasesetének kezdetén az ő élettársának. Így aztán társas és világi szórakozóhelyeket keresnek fel együtt. Kezdetben a benseje lázadozik az ilyesmi ellen, de mivel az igazság szeretete egyre csökken és a kétség, valamint a hitetlenség foglalja el annak helyét, idővel megszokja ezt is. Senki sem gondolta volna, hogy az egykor szilárd, lelkiismeretes és Krisztust követő hívő, valaha ilyen kétségektől kínozott személyiséggé váljék. És mindezt a változást egy oktalan házasságkötés idézte elő.

Mit tegyen azonban a keresztény, ha olyan helyzetbe kerül, melyben próbára van téve vallásos alapelveinek szilárdsága? Követendő határozottsággal nyíltan jelentse ki: „Én lelkiismeretes keresztény vagyok, aki hiszem, hogy a hetednap a Biblia szombatja. A mi hitünk és alapelveink kiegyenlíthetetlenül ellentétesek, ezért a mi házasesetünk nem is lehetne boldog, mert ha én továbbra is igyekszem Isten akaratának tökéletes megismerésére, akkor egyre kevésbé fogok hasonlítani a világhoz, de mindinkább hasonlatos leszek Krisztus képéhez. Ellenben ha te Krisztusban továbbra sem látsz semmi szeretetreméltót és az igazságban semmi vonzót, akkor te azt a világot fogod szeretni, amelyet én nem vagyok képes szeretni. Így előáll az az eset, hogy én Isten dolgait szeretem; ami iránt te viszont nem vagy képes szeretetet táplálni. Lelki dolgokat lelkiéppen kell megítélni. Lelki ítélőképesség nélkül sohse leszel képes megismerni azt, hogy mit kíván tőlem Isten és nem fogod tudni felfogni, hogy milyen kötelezettségeim vannak azzal a Mesterrel szemben, akinek szolgálók. Ezért az lesz a benyomásod, mintha vallásos kötelességeim miatt elhanyagoltalak volna. Nem leszel boldog! Isten iránti szeretetem féltékennyé tenne téged, én pedig hitemmel és vallásos meggyőző-

[178]

désemmel magamban állanék. Ha azonban megváltoznak nézeteid és szíved alkalmazkodik Isten kívánalmaihoz, ha megszereted az én Megváltómat, akkor majd újból felvehetjük az érintkezést.” A hívő lélek ily módon áldozatot hoz Krisztusért, amelyel bebizonyítja, hogy az örökéletet mindennél értékesebbnek tartja. Az illető meg van győződve arról, hogy sokkal jobb lenne hajadonnak, illetve nőt lennie maradni, mint életcéljait olyasvalakivel összekapcsolni, aki inkább választja a világot, mint Jézust, s aki ily módon csak eltávolítaná őt Krisztus keresztyéntől. Azonban nem ismerik fel annak a veszedelmét, amely abban rejlik, ha vonzalmukkal hitetleneket ajándékoznak meg. Az ifjúság lelkületében a házasságot valami meszerűség veszi körül és nehéz ettől az öltözékétől megfosztani, amelyen a képzelet annyira rajta csüng. Nehéz a lelkületet megtölteni érzékkel azon súlyos kötelességteljesítésekkel szemben, amelyeket a házassági fogadalom magával hoz. Ez a fogadalom két emberi életet oly szoros kapcsokkal fűz egybe, melyet csak a halál képes feloldozni.

[179] Vajjon szabad-e valakinek, aki Isten előtti dicsőség, halhatatlanság és örökélet után igyekszik, olyannal egyesülnie, aki vonakodik beállni Krisztus keresztyének harcosai közé? Ha a sötétség hatalmaságai kormányoznak téged, engedelmeskedhetsz-e vajjon annak, akit Mesteredül és Krisztusodul vallasz és összekapcsolhatod-e törekvéseidet az övéivel? „Vajjon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással.” (Amos 3, 3.) „Hogyha ketten közületek egy akaratton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek megadja nékik az én mennyei Atyám.” (Máté 18, 19.) Milyen sajtáságos kép lehet az, ha két egymással szorosan összekapcsolt egyén közül az egyik áhitatot tart, miközben a másik teljesen közönyösen viselkedik! Mialatt az egyik az örökélet után törekszik a másik a halál felé vezető széles úton jár.

Százan és százan feláldozták Krisztust és a mennyet azáltal, hogy megtéretlen személyeket választottak élettársul. Hát annyira csekély értékkel bír előttük Krisztus közössége és szeretete, hogy előtérbe helyezik ennek a szegény, halandó embernek a társaságát? Oly csekélynek tartják a mennyet, hogy készségesen kockára teszik annak örömeit egy olyan ember kedvéért, aki nem szereti a Megváltót?

A házasság boldogsága és jóléte a házastársak egységétől függ. Azonban hogyan egyezhetnek meg azok, akik közül az egyik testi, a

másik lelki, mint ahogy lelki volt Jézus Krisztus is. Az egyik testnek vet és saját szívének indulatai szerint gondolkozik, valamint cselekszik; a másik ellenben a léleknek vet, igyekszik az önzést elnyomni, természetes hajlamait legyőzni és Mestere iránti engedelmisségben élni. Állandóan ellentétes utakat járnak; izlésükben, hajlamaikban és szándékaikban egyaránt. Ha a hívő félnek nem sikerül a hit alapelveihez való állhatatos ragaszkodás által társát megnyerni, ami a leggyakrabban előfordul, akkor elcsügged és vallásos alapelveit végeredményben egy olyan ember kedvéért fogja feláldozni, aki nincsen összeköttetésben a mennyei.

Isten régen az ő népének szigorúan megtiltotta más nép hozzátartozóival a házasságot. Ma azt mondják erre, hogy Isten azért tette ezen intézkedést, hogy megakadályozza a zsidóknak a bálványimádókkal való összekeveredését és a pogány családokkal való rokoni kötelékeket. Az akkori pogányok azonban sokkal kedvezőbb helyzetben voltak, mint napjaink konok emberei, akik bár előttük van az igazság világossága, mégis vonakodnak azt elfogadni. A mi idők bűnöse sokkal vétkesebb, mint az egykori pogány, mert, hiszen őt az evangélium világossága veszi körül. Ő azonban erőszakot vesz lekiismeretén és szándékosan ellenségévé válik Istennek. 5. Móz. 7, 4. verse megállapítja, hogy miért tiltotta meg Isten az ilyen házasságkötéseket: „Mert elpártoltatja a te fiadat éntőlem.” Aki a régi Izráel idejében Isten tilalmát megszegni merészelte, az ezt a vallásos alapelvek rovására tehette csak. Salamon tapasztalata, kinek feleségei szívét elfordították Istentől, beszédes példája ennek.

[180]

* * * * *

A gyülekezet szükséglete

Testimonies Vol. VI. p. 261-268.

Mialatt a világnak szüksége van az Isten népe részéről megnyilatkozó részvételre, imára és segítségre, valamint a Krisztust követők életében megnyilatkozó bizonyosságra, addig más részről a hívőknek éppen olyan szükségük van azokra az alkalmakra, amelyek részvételüket felkeltik, imáiknak erőt adnak és jellemüket mennyei előképükkel összehangba hozzák.

[181] Isten a szegényeket, szerencsétleneket, betegeket és szenvedőket helyezte el közénk, hogy ezáltal ilyen alkalmakat nyújtson nekünk. Ezek Krisztus örökségét képezik a gyülekezet számára, hogy gondoskodjanak róluk. Ilyen módon Isten eltávolítja a salakot, megtisztítja az aranyat és abban a szív és jellemkiképzésben részesített bennünket, amelyre szükségünk van. Az Úr a mi hozzájárulásunk nélkül is elvégezhetné az ő művét. Ő nem függ a mi pénzünk, időnk és munkánktól. De azért a gyülekezet igen drága az ő szemeiben. A gyülekezet azon kazetta, amelyben az ő ékszerai vannak elhelyezve; az a juhakol, amely az ő nyáját magába zárja és ő szeretné, ha a gyülekezetét minden fogyatkozás és folt nélkül láthatná. Kimondhatatlan szeretettel vágyakozik utánuk. Ezért alkalmat nyújtott nekünk a munkálkodásra és szolgálatunkat szeretetünk és hűségünk jegyének tekinti.

Azáltal, hogy az Úr a szegényeket és szenvedőket közibénk állította megpróbálja azt, hogy mi lakozik a szívünkben. Ha eltávolodunk az alapelvektől, ha megsértjük a jogot, vagy nem gyakorolunk irgalmasságot, elkerülhetetlen veszedelemnek tesszük ki magunkat. Ha egy atyánkfia nyomorúságba esik, akkor ne kerüljük el őt a tulsó oldalon, hanem azonnali és határozott erőfeszítéseket tegyünk az ő felsegítése érdekében, hogy így Isten ígéje követelményének megfelelhessünk. Nem cselekedhetünk Isten utasításainak ellenére anélkül, hogy megtartásunk következményei visszahatást ne gyakorolnának

ránk. Mélyen vésődjék a mi tudatunkba, hogy semmi sem válhatik áldássá, ami életmódunkban Istent megcsúfolja.

Sziklába vésett betűkhöz hasonlóan vésődjék a mi lelkiismeretünkbe, hogy aki az irgalmasságot, részvétet és igazságot figyelmen kívül hagyja, a szegényeket elhanyagolja, a szükséglet látó és szenvédő emberiség mellett érzéketlenül elhalad, hogy az ilyent Isten nem segítheti az ő jellemének kifejlesztésében. Az érzelem és a szív kiképzése könnyebben történik, ha gyengéd részvétellel viseltetünk másokkal szemben és ha előjogainkat és előnyeinket, szükségleteik csilapítására használjuk fel. Benső szegénységét okozza önmagának az, aki mindent össze akar harácsolni és csak a maga számára megtartani. Akik azonban elvégzik az Isten által reájuk bízott munkát, azok Krisztus tulajdonságait fogják elnyerni, ha Krisztus értelmében viszik azt végbe.

[182]

Megváltónk az ő hirnökeit bizonyosággal küldi az ő népéhez. „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok és ő énvelem.” (Jel. 3, 20.) Sokan azonban vonakodnak őt elfogadni. A Szentlélek arra vár, hogy a szívek megpuhuljanak és alkalmazkodjanak, de az emberek nem akarják fölnyitni a Megváltó előtt ezt az ajtót, mert attól félnek, hogy valami lehetetlenséget talál kívánni tőlük. Így történik meg, hogy a názárethi Jézus elhalad a szív ajtaja előtt. Oh mily szívesen részeltethetné őket kegyelmének gazdag áldásaiban; ők azonban vonakodnak elfogadni azokat. Mily rettentő dolog, Krisztust az ő saját templomából kirekeszteni! És mily felbecsülhetetlen veszteség ez a gyülekezet számára is!

* * * * *

A jó cselekedetek áldozatba kerülnek, de éppen ez az áldozat kölcsönöz nevelő értéket a cselekedetnek. Ezen kötelezettségek harcra állítanak bennünket természetes hajlamainkkal. Miközben azonban teljesítjük őket, egyik győzelmet a másik után aratjuk jellemünk kifogásolható vonásai felett. A harc közepette pedig kegyelemben növekszünk. Ily módon Krisztus képét tükröztetjük vissza és előkészülünk arra, hogy egykor elfoglaljuk helyünket Isten országának örökösei között.

Ésaiás 58. fejezetének üzenete

[183] Gyülekezeti tagjainknak, mindazon igaz misszionáriusoknak, akik a hármás angyali üzenetben hisznek és lábukkal a szombatot már nem tapodják, nem tudom eléggé sürgetően ajánlani azt, hogy foglalkoz-
 zanak Ésaiás próféta 58. fejezetének fontos üzenetével. Ezen fejezetben megparancsolt jótékonyság képezi azt a munkát, amelyet ebben az időben Isten elvár az ő népétől. Tőle magától származik ezen munkára való felszólítás. Nincs kétség aziránt, hogy mire vonatkozik ez az üzenet és melyik azon időpont, amelyben be kell teljesednie, mert ezt olvassuk: „És nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.” (Ésaiás 58, 12.) A hetednap szombat képezi a világ megteremtésének emlékezetét, amelyet a bűn embere félretolt az útból. Isten népének azon különleges feladat jutott osztályrészül, hogy helyreállítsa az Isten törvényében végbevitt rombolást. Minél inkább közeledünk a véghez, ezen feladat annál inkább sürgetőbbé válik. Az Istent szeretők azáltal fogják bebizonyítani érzelmeik komolyságát, hogy a parancsolatok megtartása által Isten jelét viselik magukon. Ők azok, akik megújítják amaz ösvényeket, ahol az emberek lakozni óhajtanak. Az Úr így szól: „Ha megtartóztatod szombaton lábadat és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon és a szombatot gyönyörűségnek hívod az Úr szent és dicsőséges napjának és megszenteled azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást találván, hamis beszédet sem szólván, akkor gyönyörűséged lesz az Urban, és én hordozlak a föld magaslatain.” (13. 14. v.) Eszerint tehát az igazi orvosi missziómunka szétbonthatatlanul össze van kapcsolva az Isten parancsolatainak megtartásával, melyek közül a szombat megtartása különlegesen fel van említve, mivel ez képezi Isten teremtőművének nagy emléknapját. A szombat megtartása szoros összefüggésben van az emberben helyreállítandó Isten képmásával. Ezt a szolgálatot kell Isten népének ezen időben ellátni. Ha megfelelő módon viszik véghez, akkor ebből gazdag áldások származnak a gyülekezet számára.

[184] Mint Krisztushívőknek az eddiginél nagyobb hitre van szükségünk. Szükségünk van több imára és bensőségre. Sokan nem tudják maguknak megmagyarázni miért erőtlenek imáik és szeretnék tudni mi az oka hitük gyengeségének és állhatatlanságának, tapasztalataik sötét és bizonytalan voltak. „Hát nem böjtöltünk és nem sanyar-

gattuk meg magunkat az Úr orcája előtt?” kérdik az ilyenek. Ésaiás 58. fejezetében Krisztus megmutatta, hogy a dolgok ezen állapotán miként állhat be változás. Így szól: „Hát nem ez-é a böjt, amit én kedvelek, hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igazság köteleit megoldjad és szabadon bocsásd az elnyomottakat és hogy minden igát széttépjete? Nem az-é, hogy az éhezőknek megszegd a kenyeredet és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz felruházzad és tested előtt el ne rejtse magadat.” (És. 58, 6. 7.) Ez képezi Krisztus receptjét a csüggedt, kételkedő és reszkető lélek számára. A szomorkodók, akik gondterhelt ábrázattal járnak az Úr előtt, szedjék össze magukat és segítsenek valakin, aki a segítségükre rászorul.

Minden gyülekezetnek szüksége van a Szentlélek uraló hatalmára. Itt van az ideje, hogy ezért imádkozzunk. Isten azt az utat és módot követi az ő művében, mely által embereket munkatársává tesz. Ezért mélyebb vallásosságot, erősebb kötelelességtudást, kötelezettségeink teljesebb ismeretét várja el tőlünk, úgy embertársainkkal, mint Teremtőnkkel szemben. Azt kívánja gyermekeitől, hogy tiszta, megszentelt és munkálkodó nép legyen. A keresztényi szolgálat egyik eszközét képezi e cél elérésének; mert a Szentlélek mindazokkal érintkezésbe jut, akik Isten szolgálatába állanak.

Azoknak pedig, akik e szolgálatba bele fogtak, azt szeretné mondani, hogy csak folytassák ezt a munkát körültekintéssel és ügyességgel. Barátaitokat serkentsétek arra, hogy valami módon ők is közreműködjenek a munkában, hogy egységes módon közös munkát végezhessetek. Serkentsétek munkára a gyülekezetben levő fiatalembereket és nőket. Kapcsoljátok össze az orvosi missziótevékenységet is a harmadik angyal üzenettel. Szabályozott és tervszerű erőfeszítésekkel igyekezzetek a gyülekezeti tagokat átsegíteni azon a holtpontra, ahol már évek óta tartózkodnak. Olyan munkásokat küldjete a gyülekezetbe, akik az egészségügyi reform alapelvei szerint élnek, olyanokat, akik belátják annak a szükségét, hogy evésükben és ivásukban önuralmat gyakoroljanak. Egyébként csak tőrgyanánt fognak a gyülekezetnek szolgálni. Ügyeljete arra, hogy az élet lehelete meg fog-e elevenedni a gyülekezetben. Új elemet kell bevinni a munkába. Isten népének tudatában kell lennie annak, hogy mily nagy az ő szükséglete, de veszedelme is; és igyekeznie kell a hozzá legközelebb fekvő munkát elvégezni.

Akik ezen munkába belefognak és alkalmas, valamint alkalmatlan időben segítenek a szükségét látókon, elmondják nekik, hogy Krisztus milyen csodálatos szeretettel szereti őket, hogy ő kész mindég a szegények, szerencsétlenek és nyomorgók szívében munkálkodni, azok biztosak lehetnek a Megváltó állandó jelenléte felől. Mihelyt a gyülekezet elfogadja az Istentől reájuk bízott feladatot, néki szól ezen ígéret: „Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ” (Ésaiás 58, 8.) Krisztus a mi igazságunk. Ő az, aki előttünk jár ezen munka elvégzésénél és az Úrnak dicsősége követ bennünket.

[186] A menny egész kincse rendelkezésükre áll azoknak, akik Krisztus szellemében szeretnének munkálkodni. Ha gyülekezeteink tagjai személyesen hozzálátnának a nekik kiosztott munka elvégzéséhez, csakhamar egészen más légkör venné őket körül. Áldás és hatalom kísérné fáradozásaikat és ők maguk is magasabb fokú lelki és szellemi kiképzésben részesülnének. Lelküket fogvatartó önzést leküzdének, hitük élő alapelve válna és bensőségesebben imádkoznának. Végül pedig a Szentlélek megelevenítő és megszentelő befolyása alá kerülvén, az Isten országához közelebb jutnának.

* * * * *

Kötelességünk a világgal szemben

(Testimonies Vol. VI. p. 277-280.)

Ha segíteni akarunk a szegényeken, megvetetteken és elhagyottakon, akkor nem szabad éreztetnünk velük szemben fölényünket és méltóságunkat, mert abban az esetben semmit sem érhetünk el. Hanem valóban meg kell térnünk és attól kell tanulnunk, aki szelíd és alázatos szívű volt. Az Úr lebegjen állandóan szemeink előtt. Krisztusnak szolgálja sohase felejtse el és gyakran ismétlje önmagának: „Nagy áron lettem megváltva”.

Isten nemcsak jócselekedeteinket, hanem barátságos arcot, bátorító szavakat és meleg kézfogást is elvár tőlünk. Ha meglátogatjuk az elszomorodott szívűeket, vajmi gyakran találunk olyanokra is, akik teljesen feladták már eszményüket. Hozzuk vissza nekik a napfényt. Még mások is vannak, akik éheznek az élet kenyerét. Az ilyeneknek Isten igéjéből olvashatunk. Ismét mások vannak, akik lelkibetegségben szenvednek, melyre e világ nem talál balzsamot és az orvostudomány nem adhat gyógyírt. Az ilyenekért imádkozzunk és hozzuk őket Jézushoz.

Néha megtörténik, hogy egyesek felbuzdulásukban pillanatnyi cselekedetekre ragadtatják el magukat és úgy vélik, hogy valami nagy szolgálatot tettek ezzel Krisztusnak. Ez azonban nem áll. Buzgalmuk csakhamar alább hagy és Krisztus szolgálatát elhanyagolják. Isten nem fogadja el azt a szolgálatot, amely pillanatnyi felhevülésből ered. Érzelmi hullámvászonokon alapuló munkálkodással nem segíthetünk embertársainkon. Jóra igyekvő görcsös erőfeszítések több kárt, mint hasznot hoznak.

Gondos és sok ima közepette megfontolások után jöjjünk tisztába azon utakkal és módokkal, ahogy a szükségetlátókon segíthetünk. Istentől kérjünk bölcsességet, mert ő jobban tudja a rövidlátó halandóknál, hogy mivel lehet szolgálatára állni az ő teremtményeinek. Némelyik például kivétel nélkül mindenkinek ad, aki segítséget kér tőle. Az ilyen eljárás téves. Amikor segíteni igyekszünk a szüksé-

[187]

getlátókon, akkor a segítség helyes módja is fontos szerepet játszik. Mindég vannak olyanok, akik mint rendkívül segélyreszorulók a segítség után is állandóan támogattatják magukat. Az ilyenek mindaddig igénybeveszik a támogatást, amíg csak annak lehetősége nyitva áll számukra. Miközben az ilyen emberekre szükségtelen időt és figyelmet szentelünk, lustaságra, pazarlásra és mértéktelenségre bátorítjuk őket.

Mielőtt pedig a szegényeknek adnánk, tegyük fel magunknak ezt a kérdést: „Nem támogatok-e ezzel tékozló életmódot? Segítek-e rajtuk, vagy csak kárt okozok-e nekik?” Aki képes életfenntartási szükségleteit maga is megkeresni, annak nem lehet jogcíme arra, hogy másoktól támogatást igényeljen.

Ezen közmondás: „A világ tartozik nekem a megélhetéssel”, hazugságon és csaláson alapszik, mert a világ senkivel szemben sem köteles a megélhetést biztosítani, ha az illető munkaképes. De azért, ha valaki ajtónk előtt enni kér tőlünk, ne engedjük őt éhesen továbbmenni, mert szegénysége valami szerencsétlenségnek is lehet a következménye.

[188] Különösen azokon segítsünk, akiknek nagy családot kell eltartaniuk és amellet állandóan gyengélkednek és a szegénységgel küzdenek. Oh hány olyan özvegy anya van, akinek erejét túlfeszítve kell dolgoznia, hogy gyermekeit élelemmel és ruházattal elláthassa. Sok ilyen anyának okozza halálát a túlfeszített munka. Minden egyes özvegynek szüksége van a reményteljes vigasz és bátorítás ígéjére. De olyanok is vannak igen sokan, kiknek anyagi segítségben kell részesülniök.

Egészséges ítélőképességgel és bölcsességgel rendelkező férfiakat és nőket kell kiválasztani a szegények és szükségeltatók gondozására. Elsősorban a mi hitünk cselédeire kell gondolni. Ezek a kiválasztott eszközök tegyenek jelentést és ajánlatot a gyülekezetnek az elvégzendőkre vonatkozólag.

Arra kell törekednünk, hogy olyan helyzetbe juttassuk a szegényeket, melyben önmagukon segíthetnek, nehogy megerősítsük őket abbani véleményükben, hogy étel- és italszükségletükről most már teljesen gondoskodva lesz. Igyekeznünk kell őket munkával ellátni, és ha esetleg szükség van reá, bizonyos munkák elvégzésére is megtanítani. Szegény háztartások tagjai oktatást nyerhetnek a főzés legelőnyösebb módozatairól, a ruházatok elkészítése, kijavítása

és háztartásuk helyes vezetése tekintetében. Gondoskodjatok arról, hogy a fiúk és leányok alapos kiképzést nyerjenek valamilyen hasznos szolgálati ágban. Neveljük a szegényeket arra, hogy önmagukra, ne pedig másokra támaszkodjanak, mert csakis így segíthetünk rajtuk igazán. Ezáltal nemcsak olyan helyzetbe kerülnek, hogy önmagukat fenntartják, hanem képesek lesznek még másokon is segíteni.

Isten azt akarja, hogy gazdag és szegény egyaránt a részvétnek és szolgálatkészségnek kötelékeivel legyenek egymáshoz kapcsolva. Megparancsolja minékünk, hogy minden időben viseljünk gondot a szenvedőkről és szükségetlátókról, ha egy-egy eset a tudomásunkra jut.

Ne véljed, hogy csorbát ejt a te méltóságodon, ha a szenvedő emberiségnek szolgálsz. Ne tekints megvetéssel és közönnnyel azokra, akik megrontják a lélek templomát, mert ezek bírják a menny részvétét és a teremtő Isten gondoskodik róluk. Még a legmélyebbre süllyedtek sem esnek az ő szeretetének és részvétének körén kívül. Ha valóban tanítványai vagyunk néki, akkor ugyanazt a szellemet fogjuk megnyilatkoztatni. A Jézushoz való szeretetünk által táplált szeretet, minden egyes lélekben — legyen az akár gazdag, akár szegény — olyan értéket fog látni, amelyet semmiféle emberi mértékkel nem lehet összehasonlítani. Olyan szeretet nyilatkozzék meg a mi életünkben, hogy annak szavakkal való kifejezése úgyszólván lehetetlen legyen.

[189]

A megrovás gyakran csak megkeményíti az emberi szívet, viszont a Krisztusban való szeretetnek nem képesek ellentállani. Kérjük a bűnösöket, hogy ne tekintsék magukat az Istentől eltaszítottaknak, hanem nézzenek fel Jézusra, aki egyedül képes lelküket megtisztítani a bűn bélpoklosságától. Az elcsüggedt, bátortalan szenvedőknek juttassuk tudomására, hogy a fogolynak reménye van a szabadulásra. Így hangozzék üzenetünk: „Imé az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”. János 1, 29.

Kioktatást nyernek arra nézve, hogy az orvosi misszió által a legnagyobb mélységben is olyan embereket lehet felfedezni, akik mértéktelen és kicsapongó szokásaik dacára a helyes és megfelelő munka által könnyen elérhetőek. Csak meg kell találni és bátorítani kell őket. Ehhez természetesen türelmes, komoly erőfeszítésekre van szükség. Ezek az emberek önmaguktól nem képesek lábbaállni. Ha meg is hallják Krisztus hívását, füleik még süketek ennek megértésé-

[190] hez. Szemeik vakok és nem látják azt a sok jót, ami számukra el van készítve. Bűneikben és áthágásaikban holtak ők. De még az ilyeneket sem lehet kizárni az evangélium vacsorájáról, hanem juttassuk el hozzájuk is a meghívást: „Jer!” és ha méltatlannak találják magukat, akkor az Úr azt mondja nekünk „kényszerítsd őket bejönni”. Lukács 14, 17. 23. Nem szabad a kifogásokra hallgatni, hanem szeretet és barátságosság által kell őket elérni. „Ti pedig szeretetteim épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örökéletre és könyörüljetelem némelyeken megkülönböztetvén őket, másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadván őket a tűzből”. Júdás 20-23. Vácoljátok lelkiismeretük előtt az Isten törvénye áthágásának következményeit. Mutassátok meg nekik, hogy az embereknek nem Isten okozza a fájdalmat és szenvedést, hanem hogy az ember az ő saját tudatlansága és bűne folytán jutott ebbe a helyzetbe.

Ez a munka helyes vezetés mellett nem egy olyan bűnöst megmenthetne, aki a gyülekezet részéről el lett hanyagolva. Sokan azok közül, akik nem tartoznak a mi hittestvéreink közé, olyan segítséget igényelnek, amelynek véghezvitelére a keresztyének vannak kötelezve. Ha Istennek gyermekei megfelelő módon kivennék a maguk részét ebből a munkából, sokan meggyőződést szereznének korunk különleges igazságai felől. Művünket semmi sem ajánlhatja annál jobban, ha tartózkodási helyükön felkeresve, segítünk az embereken. Ezren és ezren örvendeznének ma az igazságnak, ha azok akik azt állítják magukról, hogy Istent szeretik és az ő parancsolatait megtartják, valóban úgy munkálkodnának, mint ahogy Krisztus munkálkodott.

Ha az orvosi misszió ilyen módon az embereket Krisztus és az ő igazsága megváltó ismeretéhez elvezeti, akkor minden meggondolás nélkül lehet reá pénzt és komoly munkát szánni, mert maradandó művet visz véghez.

Gyülekezeti kötelességek

[191]

(Testimonies, Vol. V, p. 613-621.)

Ahol az Isten Lelke lakozik, ott szelídség, türelem, barátságosság és hosszútűrés nyilvánulnak meg. Aki igazi tanítványa Krisztusnak, az igyekezzék mindenben utánozni őt. Arra fog törekedni, hogy az Isten akaratát e földön úgy cselekedje, amint azt a mennyben teljesítik. Bűnnel szennyezett szívű emberek nem lehetnek buzgók a jócselekedetekben. Az ilyenek nem teljesítik a 10 parancsolatnak sem azon első négy előírását, melyek az embernek az Isten iránti kötelességeit, sem pedig az utóbbi hat parancsolatot, melyek a felebarát iránti kötelességeit foglalják magukban. Szívük önzéssel van telve és mindig találnak hibát még az olyanokban is, akik jobbak önáluk. Olyan munkára teszik rá a kezüket, mellyel Isten nem bízta meg őket, de eközben elvégezetlenül hagyják azt a munkát, melynek teljesítésével valóban meg lettek bízva. Ez a munka pedig nem áll egyébből, minthogy vigyázzanak magukra, nehogy valami keserű gyökér felnövekedvén, elégedetlenséget és fertőzést okozzon a gyülekezetben. Szemeiket, melyeket befelé kellene irányítaniok, hogy megkísértsék és megvizsgálják a saját eljárásuk helyességét, inkább kifelé irányítják és leselkednek, hogy meglássák, vajjon mások jellemében nincsen-e valami helytelenség. Ha megüresítenék szívüket a saját éntől, irigységtől, gyanakvástól és gyűlölettől, akkor nem ítélkeznének a birói székből olyanok felett, akik az Isten szemében jobbak náluknál.

Aki másokat akar reformálni, önmaga javuljon meg. Mestere lelkét kell elnyernie, és hozzá hasonlóan készségesen el kell viselnie a szemrehányásokat és gyakorolnia kell az önmegtagadást, Az egész világ értéktelen, egyetlen lélek értékével összehasonlítva. Ha ápolják a hatalomrajutás és az Úr öröksége felett való uralkodás vágyát, annak következménye a lelkek elvesztése lesz. Aki igazán szereti Jézust, arra fog törekedni, hogy saját élete az ő képmására átváltoz-

[192]

zon és a Krisztus lelkületével fog mások megmentése érdekében dolgozni.

Krisztus elhagyta a mennyei királyi trónt és lejött e földre, hogy megnyerje magának az embereket és biztosítsa számukra az örök üdvösséget. Elszenvedte az ember helyett a bűn és gyalázat rettentességeit és meghalt az ő megszabadításuk érdekében. Tekintettel arra a végtelenül nagy árra, amit az ember megváltásáért fizetett, Krisztus nevének vallói közül senki se merészkedjen közömbösen bánni, akár az ő legkisebb gyermekével is. Milyen gondosan kell az atyafiaknak és testvérnőknek a gyülekezetben vigyázniok minden egyes szóra és cselekedetre, nehogy az olajat és bort megbántsák eljárásukkal. Mily türelmesnek, barátságosnak és szeretetteljesnek kell lenniök azokkal szemben, akik Krisztus vére által lettek megváltva! Mily hűen és szent komolysággal kell tevékenykedniök az elhagyottak és elcsüggedettek felemelésén! Mily szeretettel kell kezelniök azokat, akik bár igyekeznek az igazság útján járni, de otthonukban nemhogy bátorításban részesülnének, hanem éppen ellenkezőleg a hitetlenség és sötétség légkörét kénytelenek magukba szívni.

A tévelygőkkel való bánásmód

Ha valaki úgy gondolja, hogy valamelyik atyafi hibázott, akkor a testvérek ne súgjanak össze és ne ítélkezzenek az atyafi vélt tévedései és hibái felett, alaposan megnagyítván azokat. Ez vajmi gyakran megtörténik és a következménye az, hogy az Isten haragja sújtja azokat, akik ilyesmit tesznek. Sátán pedig újjong, hogy olyan lelkeket gyengíthet és bántalmazhat, akik az Úrban erősek lehettek volna. A világ látja a gyengeségeket, és az igazságot ezen emberek által megnyilatkozó gyümölcsök alapján itéli meg.

[193]

„Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik és igazat szól az ő szívében. Nem rágalmaz nyelvével, nem tesz rosszat felebarátjának és nem szerez gyalázatot rokonainak. A megbélyegzett utálatos az ő szemeiben, de az Urat félőket tiszteli; aki kárára esküszik és meg nem változtatja, pénzét nem adja uzsorára és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. Aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké.” Ezek szerint a rágalmazó ki van zárva az Isten hajlékában való lakozásból, valamint a szent hegyen való tartózko-

dásból. Aki szemrehányással illeti felebarátját, az nem nyerheti el Isten tetszését.

Óh hányszor megtörténik, hogy a prédikátorokat elszólítják valami fontos munkától, amelynek következtében a lelkek Istenhez és az igazsághoz térnének és a gyülekezeti nehézségeket kénytelenek a veszekedő és uralomravágyó lelkülettel bíró testvérek között elrendezni. Művünk fejlődése alatt újból és újból előfordult, hogy el lettek szólítva a férfiak az ő munkaterületükről; s ez nem volt egyéb, mint az emberek nagy ellenségének ravaszsága, amely által az Isten munkáját igyekezett megakadályozni. Hogyha az olyan lelkek, akik már azon a ponton állanak, hogy az igazság követése mellett kívánnak dönteni, ilyen kedvezőtlen befolyások alá kerülnek, egyszerre alábbhagy érdeklődésük és aligha sikerül őket megegyeszer oly közel vonni az igazsághoz. Sátán mindég gondoskodik az ő ravasz cselvetéseivel arról, hogy ilyen kritikus időpontokban a prédikátort eltávolítsa munkaterületéről, hogy elveszen munkájának eredménye.

Vannak a gyülekezetben olyan szentségtelen és megtéretlen férfiak és nők, akik sokkal inkább gondolnak saját véleményük és méltóságuk fenntartására mint felebarátaik üdvösségére; Sátán befolyásolja az ilyeneket, hogy olyan nehézségeket okozzanak, melyek teljesen lefoglalják a prédikátor idejét és tevékenységét úgy, hogy sok lélek elvész ennek következtében.

[194]

Ha a gyülekezet tagjai érzületükben megoszlanak, akkor kemény és érzéketlen a szív. Ilyenkor a prédikátor fáradozásai hasonlatosak a hideg vasra mért kalapácsütésekhez; mindegyik annál inkább fog a saját útjain járni, mint azelőtt. A prédikátor helyzete ilyenkor nem valami irigylésreméltó, mert akármilyen bölcsen járjon is el, mindég lesznek olyanok, akiknek az ő döntése nem fog tetszeni és így a pártoskodás lelkülete csak még jobban megerősödik.

Ha a prédikátor valamelyik családnál lakik, akkor a többiek bizonyára bizalmatlankodni fognak és azt fogják állítani, hogy onnét kapta a kedvezőtlen befolyást és ha tanácsot ad, akkor lesznek olyanok, akik így fognak szólni: „ez vagy az az illető előre beszélt vele”. S így történik azután, hogy a prédikátor szavai semmi benyomást sem gyakorolnak reájuk. Lelkük megtelik bizalmatlansággal és gonosz gyanakvással, a prédikátor pedig az ő előítéletüknek és féltékenységüknek áldozata lesz. Vajmi gyakran megtörténik, hogy

rosszabb állapotokat hagy maga után, mint mikor odament. Ha a prédikátor határozottan vonakodott volna egyesek kiszinezett és egyoldalú információira hallgatni, akkor tanácsait a bibliai szabályokkal összhangban adhatta volna le és Nehémiáshoz hasonlóan így szólhatott volna: „Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá”. Ily módon azután jobb helyzetbe került volna a gyülekezet.

[195] Azok a prédikátorok és gyülekezeti tagok, akik megengedik valakinek, hogy elbeszélje nekik atyjokfiai mulasztásait, vagy hibáit, Isten rosszalását vonják magukra. Ne hallgassanak az ilyen jelentésekre, hanem kérdezzék meg: „Pontosan követted-e Megváltód utasításait? Elmentél-e a vétkeshez és megmondad-e a hibáit négy szem között, vonakodott-e reád hallgatni? Vettél-e magad mellé másikat? Imádkoztál-e érte. Munkálkodtál-e vele alázatosságban és szeretetben. Túlrad-e szíved az iránta való szeretettől?” mert csak akkor lehet további lépést tenni, ha a nagy Vezetőnek utasításai és a tévelygőkre nézve vonatkozó szabályai előbb pontosan be lettek tartva. Mondjátok meg ezeket a gyülekezetnek és utasítsátok őket, hogy az írással összhangban járjanak el. Ha így történik, akkor Isten jóvá fogja hagyni a gyülekezet döntését, amely a vétkét meg nem bánó, botrányt okozó tag kizárását végzi el. Azonban ha nem így jártak el, akkor a panaszok találjanak nálad süket fülekre. Ne fogadd el felebarátod ellen való panaszokat. Ha nem volna egyetlen atyafi, vagy testvérnő sem, aki ennek megtevését elhanyagolná, akkor a gonosz nyelvek mihamar elhallgatnának, mert nem találták meg a marakodásra alkalmas kedvező talajt.

A vezetők választása

Pál apostol ezt írja Timótheusnak: „A hátramaradt dolgokat hozd rendbe és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én neked meghagytam. Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, kinek hívó, nem kicsapongással vádolt, avagy engedetlen gyermekei vannak. Mert szükséges, hogy a presbiter feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára.” Jó lenne, ha prédikátoraink figyelembe vennék ezen igéket és komoly megfontolás és ima nélkül nem helyeznének elsietve férfiakat a hivatásukba, hogy Isten Lelke kinyilatkoztathassa azt, akit elfogadni kíván.

Az apostol így szól: „A kézrátevést el ne hirtelenkedd!” Egyes gyülekezeteinkben nagyon gyorsan léptek a szervezés és a vén felszentelésének útjára; nem vették figyelembe a bibliai rendelkezéseket, minek következtében nagy nehézségek jöttek a gyülekezetre. Ne válasszanak és ne szenteljenek fel olyan vezetőket, akik nem képesek a felelősségteljes munka elvégzésére, hanem olyan férfiakat, akik megtértek, képzettek, nemesek és finom lelkületűek, akik beigazolták, hogy valamilyen minőségben valóban szolgálatára lehetnek Isten munkájának.

[196]

Az evangélium hálójában jók és gonoszok egyaránt bennakadnak. A jellem fejlesztése időbe kerül; az emberek kiismeréséhez tapasztalatra van szükség. Ezen hivatás betöltésére indítványozott egyén családját is figyelembe kell venni, hogy vajjon engedelmeskedik-e az Úrnak, hogy a férfi jól igazgatja-e a saját házát? Hogy milyenek gyermekei, hogy az apa befolyásának tiszteletet fognak tudni-e szerezni? Ha sem gyengédsége, sem bölcsessége, sem pedig kegyességének ereje nem nyilatkozik meg az ő saját családja körén belül, akkor ebből biztosan lehet arra következtetni, hogy ugyanezen hiányok meg fognak nyilatkozni a gyülekezet vezetésében is; hogy ugyanaz a szentségtelen vezetés ott is meg lesz található. Sokkal jobb valakit a hivatásba állítás előtt, mint után vizsgálat tárgyává tenni; jobb a döntő lépés előtt imádkozni és tanácskozni, mint később a ferde eljárás következményeinek kiküszöbölése végett fáradozni.

Egyes gyülekezetekben a vezető nem rendelkezik azzal a képességgel, hogy a tagokat munkára nevelje. Nem fordítottak ügyességet és egészséges ítélőképességet arra, hogy fenntartsák az Isten munkája iránti eleven érdeklődést. A vezető lassú és unalmas; túl sokat beszél és nyilvános imái igen hosszúak; nem rendelkezik az Istennel való eleven összeköttetéssel, amely által új tapasztalatokat szerezhetne. Minden gyülekezeti vezető legyen komoly, buzgósággal telt, önzetlenségtől vezérelt Istennek embere, akik a mű tekintélyét növelhetik. Imáikat hitben hozzák Isten elé. Magányos helyeken annyi időt szentelhetnek az imának, amennyit csak akarnak, de nyilvános imáik és bizonyágtételeik legyenek rövidek és találók. Mellőzni kell a hosszú, száraz imákat és intéseket. Ha a testvérek mondani akarnak valami olyasmit, ami mások felüdítésére és építésére szolgálhat, akkor annak először az ő szívügyüké kell válnia. Naponként kell ápolniok az Istennel való összeköttetést. Szükségleteiket az ő ki-

[197]

meríthetetlen tárházából kell fedezniök, abból a tárházból, amelyből őt és újat hozhatnak elő. Ha saját lelküket megelevenítette az Isten Lelke, akkor másoknak megörvendeztetésére és bátorítására fognak szolgálni; ha ellenben ők maguk se ittak az élő üdv forrásából, akkor természetesen másokat sem fognak tudni oda elvezetni.

Akik elfogadják az igazság elméletét, arra várnak, hogy a vallásos élményekre alapozott tapasztalatok által meggyőződést szerezzenek. A prédikátorok tartsák meg saját lelküket Isten szeretetében, azután pedig tárják az emberek elé a személyes megszentelődésnek és megtérésnek szükségességét. A tapasztalatot a maga részéről senki sem nélkülözheti. Krisztusnak kell betöltenie az ő szívüket, az ő Lelkének kell uralnia hajlamaikat, mert különben hitvallomásuk értéktelen és állapotuk még rosszabb lesz annál, mintha sohasem hallottak volna az igazságról.

Az igazságot elfogadó kisebb csoportok részére olyan intézkedéseket kell tenni, amelyek biztosítják a gyülekezet előrehaladását. A vezetéssel egy hétre, vagy egy hónapra az egyiket, azután ismét a másikat lehet megbizni. Ilyen módon többen vehetnének részt ebben a munkában; úgyhogy bizonyos próbaidő letelte után a gyülekezet választhat egy vezetőt, de azt sem hosszabb időre, mint egy esztendőre. Az év letelte után egy másikat, vagy ha az előbbi vezető szolgálata áldásosnak bizonyult, akkor ismét őt lehet megválasztani a gyülekezet vezetőjéül. Ugyan- ezt az alapelvet kell követni más felelős állások betöltésénél is, valamint az egyesületek tisztviselőinél. Kipróbálatlan egyének ne választassanak meg az egyesületek vezetői gyanánt. Sokan elhanyagolják ezen fontos ügyek megbíráását és ennek következtében örökkévaló értékeket veszélyeztetnek. Mi azt állítjuk magunkról, hogy Isten törvényének őrzői vagyunk, hogy minden más nép felett nagyobb világossággal és magasztosabb célra való törekvéssel bírunk; és ezért nagyobb tökéletességet és nagyobb odaadást is kell tanúsítanunk másoknál. A jelenvaló igazság elfogadása egy ünnepélyes üzenettel való megbizatást jelent. Fényeskedjék kifelé a mi világosságunk, hogy bevilágítsa a sötétségben járók ösvényét. Isten látható gyülekezetének a tagjai és az Úr szőlőjének munkásai, mint keresztények mindent tegyenek meg, hogy a gyülekezetben megőrizték a békességet, egységet és szeretetet. Vegyétek figyelembe Krisztus imáját: „hogy mindnyájan egyek legyünk, mint te énbennem Atyám és én tebenned, hogy ők is egyek legye-

[198]

nek mibennünk, hogy elhigye a világ, hogy te küldöttél engem.” A gyülekezet egysége meggyőző bizonyítékát szolgáltatja annak, hogy Isten elküldte Jézust Megváltó gyanánt e világra. Ha ezt a bizonyítékot szolgáltatjuk úgy a világi emberek ezt nem képesek elvitatni. Éppen ezért Sátán állandóan azon dolgozik, hogy ezen egységet és összhangot megakadályozza, hogy a hitetlenek látván a visszaeséseket és egyenetlenségeket, magukat keresztényeknek vallók viszálykodását, elveszítsék a vallásban való bizalmukat és megtéretlenségükben még jobban megkeményedjenek. Istent csúfolják meg azok, akik bár vallják az igazságot, egymással mégis egyenetlenkedésben és ellenségeskedésben élnek. Sátán az atyafiak nagy vádolója és mindazok, akik ilyen szolgálatra adják magukat, tulajdonképpen az ő szolgálatában állanak.

Azt állítjuk magunk felől, hogy más felekezetek- nél több világossággal rendelkezünk; mi hasznunk azonban belőle, ha ez nem készlet bennünket az Istennek való nagyobb odaadásra, valamint tisztább és szentebb életmódra? Ebben az esetben sokkal jobb lenne részünkre, ha sohasem pillantottuk volna meg az igazság világosságát, minthogy elfogadását valljuk, de életünk megszentelődésével adósak maradjunk. Hogy megismerhessük az igazsághoz való megtérésben rejlő fontos érdekeket, előbb a hallhatatlanság értékét kell tudnunk felbecsülni. El kell ismernünk a második halál rettenetes szenvedéseit; meg kell értenünk azt a dicsőséget és megtiszteltetést, mely az üdvözülendő számára készítettett elő és meg kell értenünk, hogy mit jelent annak a jelenlétében élni, aki azért halt meg, hogy az embereket megváltsa, megneemesítse és a győzőknek a fejére tegye a koronát.

A halandó ember nem képes felbecsülni az ember értékét. Mily hálásan fognak az üdvözültek és megdicsőültek visszaemlékezni azokra, akik megmentésük eszközei voltak. Akkor egyik se fogja sajnálni önmegtágadó fáradságát, kitartó munkáját, hosszútűrését és szívből jövő komoly óhaját az elveszettek megmentése érdekében, mert hiszen ha kötelességét elhanyagolta volna, ha a jó cselekvésben elfáradt volna, akkor ezen lelkek elvesztését vonta volna maga után. Most pedig mindnyájan fehér ruhába öltözöttek, a nagy pásztor nyájában vannak összegyűjtve. A hűséges munkás és a munkája által megmentett lélek, a Bárány által részesül az üdvözlésben és megnyílik előttük az élet fájához és az élet folyójához vezető út.

[199]

Mily örömmel nézi Krisztus szolgája azon megváltottakat, akik osztozhatnak a Megváltó dicsőségében! Mennyivel magasztosabb hely a menny azok számára, akik a lélekmentés munkájában hűségesek voltak! „A tanítók pedig fényleni fognak, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok, örökkön örökké.”

Az Isten házában való magaviselet

[200]

(Testimonies, Vol. V, p. 491-500.)

Az alázatos és hívő lélek számára Isten háza a menny kapuja a földön. A hálaének, az ima és a Krisztus képviselői által hirdetett igék, Istennek arra rendelt eszközei, hogy egy népet előkészítsen a mennyei közösség számára, ama fenséges istentiszteletre, melyen tisztátalan semmikép sem lehet jelen.

Abból a szentségből, mely a földi szentéllyel kapcsolatban megnyilvánult, megtanulhatják a keresztények, hogy miképpen tekintsenek arra a helyre, ahol az Úr egyesül az ő népével. Az istentiszteletet illetően a nép inkább kárára, mint javára változott meg szokásaiban és erkölcsében. Ama szent dolgok, melyek összekapcsolnak bennünket Istennel, csakhamar elveszítik elménkre és szívünkre gyakorolt befolyásukat és egészen közönséges dolgok számba lesznek tekintve. Rég eltűnt már az a mélységes tisztelet, mellyel Istennek hajdani népe közeledett azon szentélyhez, melyben istentiszteletét végezte. Isten maga adta az ő szolgálatára vonatkozó rendelkezéseket és fölébe emelte azokat minden mulandó dolognak.

A család szentélye az otthon; az a hely pedig ahol erőgyűjtés céljából magányos áhítatra elvonulunk, a benső kamra vagy az erdőnek csendje; az összejövetelel helység ellenben a gyülekezet szentélye. Az istentisztelet idejére, helyére és módozatára vonatkozólag szabályokat kell felállítani. Semmiféle szent és istentisztelethez tartozó dologgal nem szabad tiszteletlenül, vagy közömbösen bánni. Hogy az emberek megfelelően hirdethessék az Úr dicsőségét összejöveteleik alkalmával, a közönségest a szenttől meg kell különböztetniök lelkükben. Az isteni dolgokkal foglalkozók lelkének fenséges felfogásuk nemes gondolkozásuk és törekvésük van. Boldogok azok, kiknek van egy szentélyük. Legyen az akár pompás, akár igénytelen; a városban, vagy a hegyek barlangjaiban, a sátorban, vagy kint a vadonban, ha ezzel legjobbjukat ajánlották fel Mesterüknek, akkor

[201]

az ő jelenléte meg fogja szentelni ezt a helyet, és a seregek Ura számára szent lesz az.

Az áhítatos hívek tisztelettel lépjenek be a gyülekezeti helységbe és csendesen foglalják el helyüket. Ha kályha van a teremben, nem illik hanyag módon aköré gyűlni. Ne tűrjük Isten házában sem az istentisztelet előtt, sem pedig utána a közönséges beszédet, suttogást és nevetgélést. Buzgó és igazi istenfélelem jellemezze az imádkozókat. Ha egyeseknek váraoznunk kell az istentisztelet megkezdéséig, őrizzék meg az áhitatot csendes elmélkedés által és emeljék szíveiket fel Istenhez imában, hogy az istentisztelet olyan áldással lehessen szíveikre, hogy képesek legyenek mások megtérítésére és megmentésére. Gondoljanak arra, hogy mennyei hírnökök tartózkodnak azon a helyen. Az Istennel való dicső érintkezés nem egy órájától fosztjuk meg magunkat, mert nyugtalanok vagyunk és nem használjuk fel az elmélkedés és imádkozás pillanatait. A lelkiállapotot, a szívet és lelkületet gyakran kell vizsgálat tárgyává tenni és föl kell tárni azokat az igazság napjának sugarai előtt. Ha az emberek igazi istenfélelemmel járulnának az Úr elé és az Isten házában arra gondolnának, hogy az ő jelenlétében vannak, akkor a nagy csendességben kívánatos ékesség nyilatkozna meg. Mégha egyéb helyeken megengedettnek is tartjuk a suttogást, nevetgélést és beszélgetést, az összejövetel házában, ahol az Urat imádjuk, ne legyen ez megengedve. A lelkületet elő kell készíteni Isten igéjének hallgatására, hogy annak benyomása maradandó legyen és befolyásolja a szívet.

[202] A prédikátor komoly, ünnepélyes arcvonásokkal lépjen be az Isten házába. Mihelyt a szószékhez ér, csendes imában boruljon le és komolyan kérje Isten segítségét. Mily nagyszerű benyomást fog gyakorolni ez a jelenlétükre! Ünnepélyes és mély istenfélelem fogja megszállni a népet. Prédikátoruk Istennel beszélget, Istennek ajánlja fel magát, mielőtt a gyülekezet színe elé merne lépni. Ünnepélyes komolyság nyugszik meg mindenkin és Isten angyalai nagyon közel vannak. Minden egyes istenfélő, aki az összejövetelen jelen van, lehajtott fővel, csendes imában egyesüljön a prédikátorral, hogy az Úr megtisztelhesse a gyülekezetet az ő jelenléte által és erőt kölcsönözzön az emberi ajkáról származó igazságnak. Ha az összejövetel imával kezdetét vette, minden térd hajoljon meg a Szentnek jelenlétében és minden szív emelkedjék csendes, de mély áhítattal Istenhez. A hűséges és áhítatos hívek imái meghallgatásra találnak és az Ige

prédikálását eredmény fogja kísérni. A prédikációk hatástalanságának legtöbb esetben az az oka, hogy az imádkozók közönyösen viselkednek Isten házában. A sok ajakról felcsendülő, értelmes szavakban kifejezésre jutó ének, egyike az Isten eszközeinek, a lelkek megváltási munkájában. Az egész istentisztelet alatt komolyság és szent áhitat uraljon minket, mintha csak a Mindenhatónak látható jelenlétében volnánk.

A prédikációknál gondoljatok arra, kedves testvérek, hogy magának az Istennek hangját halljátok hivatott szolgája ajkáról. Hallgassátok őt figyelemmel. Ne szunnyadjatok el egy pillanatra sem, mert ezáltal éppen azokat a szavakat veszíthetitek el, amelyekre leginkább szükségetek volna, melyeknek figyelembevételével megőrizhette volna lábaitokat a hamis útra való letéréstől. Sátán és angyalai azon fáradoznak, hogy értelmeteket és gondolataitokat megzavarják, hogy így ne halljátok az intéseket és figyelmeztetéseket; vagy ha halljátok is, azok semmi benyomást se gyakoroljanak a szívre és semmi változást se idéznek elő az életben. Olykor egy kis gyermek annyira leköti a hallgatók figyelmét, hogy a drága isteni mag nem talál olyan talajra, ahol kikelvén gyümölcsöt hozhatna. Máskor, fiatal emberek oly csekély tiszteletet tanúsítanak Isten háza iránt, hogy a prédikáció alatt állandóan beszélgetnek. Ha az ilyenek láthatnák Isten angyalait, akik letekintve rájuk feljegyzik eljárásukat, akkor szégyenkezéssel vegyes félelemmel telnének el önmagukkal szemben. Isten figyelmes hallgatókat kíván. Miközben az emberek aludtak, azalatt Sátán is elvetette a konkolyt.

Mikor az áldást kérik, maradjanak még mindnyájan nyugodtan, nehogy elveszítsék Krisztus békességét. Minden tolongás, vagy hangos beszélgetés nélkül távozzanak, tudván azt, hogy Isten jelenlétében időznek, hogy az ő szeme rajtuk nyugszik és hogy úgy kell cselekedniök, mint az ő személyes jelenlétében. A kijáratoknál ne gyülekezzenek össze apró csoportokban, hogy egymást üdvözljék, vagy hogy egymással beszélgessenek, elzárván így az utat mások kimenetele előtt. Az Isten házában körzetét szent ünnepélyességgel kell körülvenni. Ne legyen régi barátok találkozó helye, vagy mindennapi gondolatok kicserélésének és világi ügyek elintézésének a színhelye. Ilyesmi nem tartozik Isten házába. A gondtalan hangos nevetés és suttogás, a lábakkal való csoszogás nem egyszer megcsufolták már Istent és az ő angyalait.

[203]

[204]

Ti szülők, úgy neveljétek bele gyermekeitek szívébe a kereszténységet, mint magasztos dolgot! Legyetek segítségükre abban, hogy Jézust befogadhassák mindennapi tapasztalataikba. Tanítsátok őket Isten iránti legnagyobb fokú tiszteletadásra úgyhogy, midőn belépnek oda szíveik meglágyuljanak és az alábbiakhoz hasonló gondolatokkal foglalkozzanak: „Itt Isten lakozik! Ez az ő háza! Tiszta gondolatokat és szentséges indokokat kell magamban táplálnom. Nem szabad megtúrnöm szívemben az irigységet, hazugságot és a gonosz gondolatokat, mert hiszen a szent Isten elébe járulok. Ez az a hely, ahol Isten találkozik az ő népével és megáldja azt. A magasságos és fenséges, aki örökkévalóságában lakozik, rámtekint, vizsgálhatja szívemet, ösmeri életemnek legtitkosabb gondolatait és cselekedeteimet is!”

[205]

Kedves testvérek! Nem akartok-e vajjon kissé gondolkozni ezen és megvizsgálni Isten házában való magaviseleteteket, valamint azt, hogy milyen erőfeszítéseket tesztek gyermekeitek oktatása és példaadó magaviseletetek által ezen tisztelet ápolása érdekében? Nagy kötelezettségeket hárítottok a prédikátorra, felelőssé teszitek őt gyermekeitek lelkiüdvösségéért, de ti nem érzitek szülői és nevelői kötelezettségeteket, hogy Ábrahámhoz hasonlóan megparancsoljátok házatok népének az Úr törvényeinek és rendelkezéseinek megtartását. Fiaitok és leányaitok rossz példaadástok és hanyag előírásaitok által megromlanak. Azonban dacára az otthoni nevelésben megmutató hiányosságnak, a prédikátortól mégis elvárjátok, hogy hanyagságtokat jóvátegye és elvégezze azt a csodálatos munkát, mellyel gyermekeitek szívét és életét erényessé illetve istenfélővé formálják. Ha a prédikátor minden tőle telhetőt megtett a gyülekezet érdekében, amit csak lehetett szeretetteljes hűséges intések, türelmes nevelés és buzgó ima által, fáradozását azonban mégsem kíséri eredmény, akkor a szülők gyakran őket dorgálják meg azért, hogy gyermekeik megtéretlenek, holott ez saját hanyagságuk következménye is lehet. A teher nagy része a szülőkön nyugszik; kívánják-e ők, ezen Istentől reájuk bízott munkát hűségesen végrehajtani? Akarnak-e türelemmel alázatossággal és kitartással dolgozva előbbre jutni, hogy elérvén a magasztos célt, gyermekeiket is magukkal vigyék? Nem csoda, hogy gyülekezeteink gyöngék és nem uralkodik közöttük mélységes komoly istenfélelem. Jelenlegi szokásaik, melyek Istent megcsúfolják és a szentet, a mennyeit földivé alacsonyítják, elle-

nük tesznek tanuságot. Nékünk komoly próbáratevő és megszentelő igazságunk van, de ha szokásaink és eljárásaink nincsenek ezzel az igazsággal összhangban, akkor bűnösök vagyunk, mert vétkezünk ezen nagy világosság ellen. Akkor Isten ama nagy napján a pogányoknak könnyebb lesz dolguk, mint nekünk.

Sokkal többet lehetne tenni az igazság világosságának terjesztése érdekében, mint amennyit jelenleg teszünk. Isten elvárja tőlünk, hogy sok gyümölcsöt teremjünk. A gyülekezet minden tagjától nagyobb hűséget, buzgóságot, szeretetet, komolyságot és erőfeszítést kíván a szomszédjaikért és olyanok érdekében, akik Krisztus nélkül vannak e világban. A szülőknek egy magasztos terv szerint kell megkezdeniük munkájukat. Mindazok, akik Krisztus nevét viselik, öltözzék fel a teljes fegyverzetet, kérjék intsék a lelkeket és igyekezzenek megnyerni őket. Ily módon minél többeket vezessetek Isten házába, az igazság hallására. Sokkal buzgóbbaknak kell lennünk, midőn a léleknek romlásból való kiragadásáról van szó.

Nagyon is igaz, hogy az Isten háza iránti tisztelet kialvóban van. A szent dolgok és helyek között nincsen különbség téve, a szent és magasztos nincs megbecsülve. Vajjon nem ez-e oka annak, hogy családjainkban hiányzik a komoly istenfélelem? Nem azért történik-e ez, mivel a vallásról való magasztos fogalmaink porba vannak tiporva? Isten annak előtte az ő népének pontos szabályokat és utbaigazításokat adott. Nem ugyanaz a hatalmas Isten ő, aki az egeknek egein uralkodik? Nem lenne-e helyes számunkra, ha olvasnánk azokat a rendelkezéseket, melyeket maga Isten adott az izráelitáknak, hogy mi is, akik a dicső igazság világosságával rendelkezünk, követhessük az izráeliták példáját az Isten háza iránti példaadás megnyilvánításában? Sok okunk van arra, hogy istentiszteleteink alatt komoly, odaadó lelkületről tegyünk tanuságot. Sőt nekünk a zsidóknál több okunk van arra, hogy az istentiszteleteken áhíthatosak és tiszteletteljesek legyünk. Az ellenség azonban munkában van, hogy megrendítse a keresztény istentisztelet szentségébe vetett hitünket.

Az Istennek szentelt helyen nem szabad világi üzleteket lebonyolítani. Ha gyermekek istentiszteletre gyülekeznek olyan helységben, amely a hét folyamán iskola, vagy üzlethelyiség céljait szolgálja, akkor mi sem természetesebb, minthogy vallási tevékenységükbe belekeverednek a hét folyamán előfordult dolgokról szóló gondolatok

és cselekedetek is. Az ifjúság kiképzése olyan természetű legyen, hogy a szent dolgokat szentnek tartsák és az Isten házában való magatartásukban igazi odaadás nyilatkozzék meg. Sokan azok közül, akik a mennyei király gyermekeinek valják magukat nem becsülik eléggé ezen örökkévaló dolgok fenségét.

Csaknem mindenkinek szüksége van arra vonatkozó oktatásra, hogy milyen magaviseletet tanúsítson az Isten házában. A szülők azonban ne csak oktassák gyermekeiket, hanem egyenesen parancsolják meg nekik, hogy a szent helyre nyugodtan és tiszteletteljesen lépjenek be. Isten szent templomában az imádkozók erkölcsi érzékének meg kell nemesednie, tisztulnia és szentelődnie. Sajnos ezek a dolgok nagyon el lettek hanyagolva. Mellőzésük miatt rendetlenség és tiszteletlenség uralkodik, miáltal Isten megcsúfoltatik. Ha a gyülekezet vezetőinek, a prédikátornak és a népnek, az atyáknak és anyáknak nincsenek magasztos nézeteik ezen dolgok felől, hogyan várhatják, hogy a tapasztalatlan gyermekek ilyennel rendelkezzenek? A gyerekeket gyakran csoportokba gyűlve, szüleiktől távol találhatjuk minden felügyelet nélkül. Eltekintve ettől, ők is Isten jelenlétében időznek és mialatt sugdosnak, nevetnek, felületesen, közönyösen, tiszteletlenül és figyelmetlenül viselkednek Isten szemeltekint rájuk és látja őket. Ritkán kapnak oktatást arra vonatkozólag, hogy a prédikátor Isten küldötte, hogy az általa hozott üzenet Istentől rendelt eszközt képez a lelkek megmentésére. Mindazok számára, kiknek előjogukat képezi annak hallgatása élet illata lesz az életre, vagy halál illata a halálra. Az ifjúság gyengéd és fogékony lelkülete ép úgy méltányolja az Isten szolgájának munkáját, mint az ő szülei teszik ezt. Sok családfő odahaza bírálgatja a prédikációt, miközben egyes dolgokat elfogadnak, másokat pedig elvetnek belőle. Ily módon Isten üzenetét bírálják, kérdésessé teszik azt és könnyelműen kezelik. Vajjon milyen befolyást gyakorolhatnak ezen könnyelmű és tiszteletlen megjegyzések az ifjúságra! Azt majd csak a mennyei könyvek fogják kinyilvánítani. A gyermekek számos dolgot sokkal gyorsabban fognak fel, mintsem a szülők azt gondolnák. Ezáltal erkölcsi érzékük helytelen irányítást nyer, amelyet teljesen helyrehozni később sohasem lehet már. A szülők panaszkodnak gyermekeik szívkeménysége miatt, hogy mennyire nehéz lelkiismeretüket felébreszteni, az Isten akaratának való engedelmeskedésre; a mennyei könyvek azonban kimutatják ennek igazi okait. A szülők

nem voltak megtérve. Nem állottak összhangban a mennyel és a művel. Korlátolt és lekicsinyelő fogalmaik a prédikátori tisztséget és az Isten szentélyének szentségét illetőleg be lettek szőve gyermekeik nevelésébe. Kérdéses, hogy aki éveken keresztül az otthoni nevelés ezen romlott befolyása alatt állott, fog-e valaha is igaz tisztelettel és megbecsüléssel tekinteni a prédikátori hivatásra, melyet Isten a lelkek megmentése érdekében rendelt eszközül. Tiszteletteljesen válogatott szavakkal és finomult érzéssel kell ezen dolgokról beszélgetnünk, hogy akivel csak érintkezünk, megismerhesse rólunk, miszerint mi Isten szolgálóinak üzenetét Isten üzenete gyanánt fogadjuk el.

[208]

Szülők, legyetek elővigyázatosak, midőn példát és fogalmakat adtok gyermekeiteknek! Ezekbe a gyengéd lelkekbe igen könnyen bevésődnek a benyomások. Ha például az istentisztelet prédikátora valami hibát követne el, akkor óvakodjatok arról beszélgetni. Beszéljete a jóról. Az általa előadott szép gondolatokról, melyeket úgy fogadtatok el, mint az Isten eszköze által jövőket. Könnyű felismerni, hogy miért gyakorol oly kevés benyomást a gyermekekre az Ige prédikálása és hogy miért viseltetnek a gyermekek oly kevés tisztelettel Isten házával szemben. Ebben a tekintetben hiányos volt a nevelésük. Szüleiknek szüksége van a naponkénti, Istennel való közösség ápolására. Saját gondolataikat meg kell tisztítaniok és nemesíteniök, ajkaikat az oltárról származó égő parázzsal kell érinteniök; akkor aztán szokásaik és cselekedeteik a család körében jó benyomást fognak gyakorolni gyermekeik vallási álláspontjára jellemére és lelkületére. Ilyen szülők nagy munkát fognak végezni Istennel. A földi és érzéki dolgok egyre jobban háttérbe szorulnak az otthonban és tisztaság, valamint hűség növekedőben lesznek. Az élet olyan ünnepélyességgel lesz felruházva, amiről még csak nem is álmodtak soha. Akkor azután semmi olyasfélét, ami az Isten tiszteletére és imáadására szolgál nem fognak a közönséges dolgok közé lealacsonyítani.

Gyakran midőn Isten házába belépek fájdalmat okoz nekem látván a jelenlévő férfiak és nők rendetlen ruházatát. Ha ezen emberek külseje alapján kellene itélni szívük és jellemük felől, akkor bizonyára semmi mennyeit sem találnánk benne. Fogalmuk sincs azon rendről, tisztaságról és finom magaviseletről, amelyet Istén megkíván mindazoktól, akik az ő jelenlétében imádni kívánják őt. Milyen

[209] benyomást tesznek ezen dolgok a hitetlenekre és az éles felfogóképességű, gyors következtetésű ifjúságra! Sokan Isten háza iránt nem viseltetnek más megszenteltebb gondolatokkal, mint bármilyen más közönséges hely iránt. Egyesek szennyes, rendetlen ruhában, kalappal a fejen lépnek be. Az ilyenek nem gondolnak arra, hogy most Istennel és szent angyalaival akarnak találkozni. E tekintetben alapos változásnak kell végbemenni gyülekezeteinkben. Még a prédikátorainknak is magasztosabb fogalommal és nagyobb fogékonysággal kell rendelkezniök ezen dolgokra nézve. A munkának ezen része eddig igen el volt hanyagolva. A viselkedésben és ruházkodásban való tiszteletlenség következtében Isten gyakran elfordul azoktól, akik az ő imáadására gyűltek össze és megfosztotta őket az áhítatos hangulattól.

Mindenkit ki kell oktatni arra nézve, hogy ruházatukban tiszták, csinosak és rendesek legyenek, de nehogy a külső diszítgetések ellentétes hibájába essenek, ami szintén nem méltó a szentélyhez. Ruházatban való látványosság még csak növeli a tiszteletlenséget. Az emberek figyelme gyakran egyik, vagy másik ruhadarabra irányul, miáltal olyan gondolatok hatolnak szíveikbe, melyek elvonják őket Istentől. Egyedül Istennek szabad lefoglalni gondolatainkat, ő legyen imáadásunk tárgya. Mindaz megsérti őt, ami ezen ünnepélyes és komoly szolgálattól eltereli az ember figyelmét. A sok csokrokkal, szalagokkal és tollakkal való diszítgetés, az arany és ezüst viselése a bálványimáadásnak egy neme, melyek nem illenek azon szent istentisztelethez, ahol minden imádó szemének csupán Isten dicsőségére kellene irányulnia. A ruházat legyen a Biblia előírásainak megfelelő. A divat bálványa, nemcsak a világot uralja, hanem gyakran becsúszik a gyülekezetbe is. A gyülekezet tegye Isten igéjét zsinórmértékké e dologban és a szülők is jól fontolják meg ezen tárgyat. Ha észreveszik, hogy gyermekeik hajlanak a világi divathoz akkor Ábrahámhoz hasonlóan határozott parancsot adjanak házuk népének. Ahelyett, hogy a világgal összeköttetésbe hoznátok őket, ahelyett inkább vezessétek Istenhez. Senkise szentségtelenítse meg Isten szentélyét feltűnő ruházkodással; mert Isten és az angyalok jelen vannak ott. Izráel Szentje így szól az ő apostola által: „Akinék ékessége ne legyen külső, hajaknak fonogatásából és aranynak felrakásából, vagy öltözékek felvevéséből való, hanem a szívnek elrejtett

[210]

embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.”

Ha egy gyülekezet megalakulásánál e tekintetben nem nyertek oktatást, akkor itt a prédikátor elhanyagolta kötelességét és Istennek fog kelleni számot adnia, azon befolyásokért, amelyeket uralkodni engedett. Ha a nép nem nyer helyes fogalmat az igazi istentiszteletre és tiszteletadásra vonatkozólag, akkor egyre jobban növekedni fog az a hajlam, hogy a szentet és örökkévalót a közönséggel egy fokra helyezték és így megtörténhetik, hogy az igazság vallói Istent megsértik és a vallás gyalázatát szolgálják. Hamis és fejletlen fogalmaikkal sohasem lesznek képesek a szent mennyet becsülni és nem fognak tudni előkészülni a mennyei udvarokban az imádókkal való egyesülésre, mert ottan, ahol csak tisztaság és tökéletesség uralkodik, minden lény csak tökéletes tisztelettel közeledhetik Istenhez és az ő szentségéhez.

Pál úgy írja le Isten hirnökének munkáját, mint amely által mindenkit tökéletesen kell előállítani a Krisztus Jézusban. Akik elfogadják a mennyei igazságot, azok megtisztulnak, megnemesednek és megszentelődnek általa. Azonban sok erőfeszítést igényel, amíg elérhetjük az igazi férfiúság isteni álláspontját. Az idomtalan követeket faragni és durva oldalait csiszolni kell. Korunkat a felületes munka, könnyű módszerek, kérkedő szentség jellemzik, amelyek távol állanak attól a jellemtől, amelyet Isten megkíván. Minden módszer, amely az utakat megrövidíti, vagy az elkülönített ösvényt könnyebbé teszi, minden tanítás, amely nem Isten törvényét emeli a keresztény jellem zsinórmértékéül, hamisnak bélyegzendő. A jellem tökéletesedésének munkája élethossziglani fáradságot igényel és mindazok számára elérhetetlen, akik nem akarnak az Istentől rendelt mód szerint lassan és fáradságosan arra törekedni. Ebben a tekintetben nem szabad félrelépnünk, hanem napról-napra növekednünk kell Krisztusban, aki a mi élő főnk.

[211]

* * * * *

A szombat megünneplése

(Testimonies, Vol. VI, p. 349-368.)

A szombat megünneplése nagy áldásokkal jár és Isten azt kívánja, hogy a szombat valóban örömnappal legyen számunkra, hiszen már annak beiktatásánál is öröm uralkodott. Isten benső megalégedettséggel szemlélte kezeink munkáját. Minden alkotásáról kijelentette, hogy „igen jó”. Az ég és föld egyaránt ujjongással telt meg. „Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok és Istennek minden fiai vigadoznak.” Jób 38, 7. Noha a bűn bejött e világba, Istennek tökéletes művét megszenteltetésére, Isten mégis megadta nekünk a szombatnapot, annak jele gyanánt, hogy a jóságos és kifogyhatatlan irgalmasságú Mindenható teremtett mindeneket. Mennyei Atyánknak az a kívánsága, hogy a szombat megtartása által fenntartassék az emberek között az ő ismerete. Azt szeretné, ha a szombat őhöz, az igaz és élő Istenhez vonna bennünket, hogy megismervén őt, benne leljük életünket és békességünket.

[212] Midőn az Úr kiszabadította az ő népét Egyiptomból és rájuk bízta törvényét, megtanította őket arra, hogy a szombat megünneplése által megkülönböztessék magukat a körülöttük élő bálványimádóktól. A szombat képezte a különbséget azok között, akik elismerték Isten uralmát és azok között, akik vonakodtak őt teremtőjük és királyuk gyanánt elfogadni. „Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez, így szól az Úr. Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről-nemzetségre örök szövetségül.” (2. Móz. 31, 16. 17.)

Amint a szombatnap már akkor is a megkülönböztetés jele volt, midőn Izráel Egyiptomból a földi Kánaánba vonult, ugyanúgy ma is Isten népének megkülönböztető jelét képezi, midőn a világból a mennyei nyugalomba bevonul. A szombat Isten és az ő népe közötti rokonság jelét alkotja. Olyan jel ez, amely igazolja, hogy tiszteletben tartják az ő törvényét. Ez a nap különbözteti meg a törvény hű követőit annak megrontóitól.

Krisztus kijelentette a felhőoszlopból: „Az én szombatimat bizony megtartsátok, mert jel az én közöttem és ti köztetek nemzetiségről-nemzetségre, hogy megtudjátok hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek.” (2. Móz. 31, 13.) A szombat, amely a világnak annak jeléül adatott, hogy Isten a teremtő, egyszersmind annak is jele, hogy Isten megszenteli őket. Az az erő, amely minden dolgot létrehozott ugyanazon erő, amely a lelkeket Isten képére újjáteremti. Azok számára, akik megszentelik a szombatot, a megszentelődés jelét is képezi. Az igazi megszentelődés Istennel való összhangot, jellemével való egységet jelent, melyet úgy érhetünk el, ha engedelmeskedünk azon alapelveknek, melyek az ő jellemének másai. A szombat az engedelmesség jele. Aki szívből engedelmeskedik a negyedik parancsolat követelményének, az engedelmes lesz az egész törvénnyel szemben; és engedelmissége által megszentelődik.

Miként Izráelnek, úgy nekünk is „örök szövetségül” adatott a szombat. Azok számára, akik tiszteletben tartják az ő szent napját, a szombat annak a jelét képezi, hogy Isten az ő saját választott népének ismeri el őket. Zálóga annak, hogy Isten beteljesíti rajtuk a velük kötött szövetséget. Minden egyes lélek, aki elfogadja Isten uralmának eme jelét, az isteni örökszövetség védelme alá helyezi magát; az engedelmisség aranyláncával köti magát össze, amely láncnak minden egyes szeme egy-egy ígéret. A tíz parancsolat közül csak a negyedik tartalmazza a nagy törvényadónak, az ég és föld teremtőjének pecsétjét. Aki ezen parancsolatnak engedelmeskedik, Isten nevét és e névben foglalt áldásokat veszi magára. „És szóla az Úr Mózesnek mondván: Szólj Áronnak és az ő fiainak mondván: Így áldjátok meg Izráel fiait mondván: Áldjon meg tégedet az Úr és őrizzen meg tégedet, világosítsa meg az Úr az ő orcáját terajtd és könyörüljön meg terajtd, fordítsa az Úr az ő orcáját tereád és adjon békességet néked, így tegyétek az én nevemet Izráel fiaira, hogy én megáldjam őket.” (4. Mózes 6, 22—27.) Mózes által adatott az alábbi ígéret is: „Az Úr felkészít téged magának szent néppé, amiképpen megesküdt néked, ha megtartod az Úrnak a te Istenednek parancsolatait és az ő útain jársz és megérti majd a földnek minden népe, hogy az Úrnak nevéből neveztetel ... és fejjé tesz téged az Úr és nem farkká és mindinkább feljebb való leszesz és nem alább való, ha hallgatsz az Úrnak a te Istenednek parancsolataira, melyeket én parancsolok ma néked, hogy tartsd meg és teljesítsd azokat.” (5.

[213]

[214] Mózes 28, 9—13.) A zsoltáríró a Szentlélektől indítatva így szól: „Jöjjetek el örvendezzünk az Úrnak, vigadozzunk a mi szabadításunk kősziklájának! Menjünk elébe hálaadással, vigadozzunk néki zengedezésekkel, mert nagy Isten az Úr és nagy király minden istenen felül. Akinek kezében vannak a földnek mélységei és a hegyeknek magasságai is az ővéi. Akié a tenger és ő alkotta is azt és a szárazföldet is az ő kezei formálták. Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk.” „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk, az ő népe és az ő legelőjének juhain vagyunk.” (Zsolt. 95, 1-7; 100, 3.) Ezen ígéret, amelyek egykor Izráel népének adtak, Isten jelenlegi népe számára is érvényesek. Ezek azok az üzenetek, amelyeket a szombat hoz nekünk.

Reformáció a szombatünneplés terén

A szombat képezi azon aranykapcsot, amely Istent az ő népével egyesíti. A szombat parancsát azonban áthágták. Isten szent napját megvetették. A bűn embere levetette a szombatot az ő helyéről és egy közönséges munkanapot helyezett annak helyére. A törvényben rés támadt, amelyet újból be kell falazni. Az igazi szombatnapot kell ismét felemelnünk az azt megillető helyre, mint Isten nyugalomnapját. Ésaiás könyvének 58. fejezetében megtaláljuk azon munkának a leírását, amelynek véghezvitele Isten népére hárul. Nekik kell a törvényt nagygyá és dicsővé tenni, nekik kell megépíteni azt, ami oly sokáig romokban hevert, nekik kell olyan alapokat lefektetni, amelyek örökre megállnak. Mindazokhoz, akik ezen munkát végzik így szól az Úr: „Neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak, ha megtartoztatod szombaton lábadat és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának és megszenveded azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban és én hordozlak a föld magaslatain és azt művelem, hogy Jákobnak, a te atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólt.” (Ésaiás 58, 12-14.)

[215] A szombat kérdés legfőbb pontját fogja képezni ama végső nagy küzdelemnek, amelyben az egész emberiség részt fog venni. Az emberek a mennyieknél többre becsülték a sátáni alapelveket. El-

fogadták a hamis szombatot, amelyet Sátán az ő hatalma jeléül szerzett. Isten azonban az ő királyi követelményére rányomta a maga pecsétjét. Mindkét szombat intézmény szerzőjük nevének jellegét viseli magán; oly csalhatatlan jel ez, amely mindegyiknek a hatalmát bizonyítja. A mi feladatunkat képezi, hogy ezt megértessük az emberekkel. Be kell bizonyítanunk előttük, hogy lényegbe vágóan fontos dolog az, vajjon az Isten országának, vagy pedig az ellenszegülés országának jelét hordozzák magukon, mert ezen magukra vett jel által az egyik, vagy a másik ország allattvalóinak vallják magukat. Isten elhívott bennünket, hogy megtaposott szombatjának zászlaját magasra emeljük. Mennyire fontos ezért, hogy a szombat megtartására vonatkozólag jó példát adjunk.

Új gyülekezetek szervezésénél a prédikátorok gondos utasításokat adjanak a szombat helyes ünneplésére nézve. Igen elővigyázatosaknak kell lennünk, mert különben a vasárnap ünneplés terén uralkodó szokásokat és erkölcsöket az Isten szent napjának ünneplői is utánozni fogják. A határvonalat tisztán és világosan meg kell vonni azok között, akik az Isten és akik az ellenszegülés országának ismertető jelét viselik. A szombatot sokkal szentebbnek kell tekinteni, mint ahogy ezt sok allítólagos szombatünneplő cselekszi. Nagyon kevésre becsülik Istent azok, akik a szombatot, sem a törvény betűje, sem pedig szelleme szerint meg nem tartják. Isten ezért reformációt követel a szombatünneplés terén.

Előkészületek a szombatra

A negyedik parancsolatot ezzel a szóval kezdi az Úr: „Megemlékezzél.” Ő tudta, hogy az emberek a gondok és fáradalmak között könnyen abba a kisértésbe jutnak, hogy mentegessék magukat, amiért nem képesek a törvény követelményeinek eleget tenni, vagy hogy elfeledkeztek annak szentséges jelentőségéről. Ezért mondja: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy azt megszenteljed.” 2. Mózes 20, 8. Egész héten keresztül legyen emlékezetünkben a szombat és tegyünk előkészületeket arra, hogy azt a törvény szerint megtartsuk. De azért a szombatot ne tartsuk csupán törvényes előírásnak, hanem igyekezzünk megérteni annak életünk minden cselekményére kiható lelki vonatkozásait. Mindazok akik a szombatot önmaguk és Isten közötti kapcsolat jelének tekintik, azáltal bebizonyítják, hogy Isten

[216]

az ő megszentelőjük, és képviselni fogják az ő uralmának alapelveit. Isten országa törvényeit fogják mindennapi életükben kinyilvánítani. Naponta imájukba foglalják, hogy a szombat megszentelő hatása rajtuk megnyugodjék. Naponként ápolni fogják a Krisztussal való közösséget és az ő jellemének tökéletességét fogják visszatükröztetni. Jó cselekedeteik által a világosság mások előtt naponként fog ragyogni.

A családkörben kell kivívni azon első győzelmeket, amelyek Isten ügyének eredményességét biztosítják. A szombatra való előkészülődésünknek itt kell kezdetét vennie. Gondoljanak a szülők egész héten keresztül arra, hogy az otthon azon iskola, melyben a gyermekek előkészítetnek a menny királyi udvara számára. Szavaik legyenek őszinték; ajkaikat ne hagyják el oly szavak, melyeket gyermekeiknek nem szabad meghallaniok; indulatosságukat le kell győzni. Szülők, éljeteik egész héten keresztül úgy, mint Isten jelenlétében, aki azért adta néktek a gyermekeket, hogy őket az ő számára felneveljétek. Otthonotok kicsiny gyülekezetét úgy vezessétek, hogy szombaton mindannyian készek legyenek az Urat az ő szentélyében imádni. Minden reggel és minden este úgy hozzátok Isten elé gyermekeiteket, mint az ő vérén megváltott örökségét. Tanítsátok és figyelmeztessétek őket arra, hogy legfőbb kötelességük és előjoguk Istent szeretni és néki teljes szívből szolgálni.

Különösen arra ügyeljenek a szülők, hogy Isten imádása szemléltető oktatásá váljék a gyermekek számára. Idézzenek gyakran bibliai szövegeket, de különösképpen olyanokat, amelyek alkalmasak a szív áhítatának előkészítésére. Ezen drága szavak: „Nyugodjál meg én lelkem az Úrban, mert ő az én reménységem” Zsoltár 62, 6. — gyakran ismételhetők. Ha ily módon emlékezünk meg a szombatról, akkor lehetetlenség, hogy az ideig való a lelkieket jelentékenyen befolyásolhassa. Akkor nem marad szombatnapra elvégezetlenül olyan kötelesség, amelyet a hat munkanap alatt kellett volna elvégezni. Akkor a világi dolgok nem fogják erőnket a hét folyamán annyira kimeríteni, hogy azon a napon, melyen az Úr megnyugodott és felüdült, fáradságunk miatt ne tudjunk részt venni az istentiszteleten.

Habár egész héten keresztül kell folytatni a szombatra való előkészületeket, mégis a pénteki nap képezi az előkészület különleges napját. Mózes által a következőképpen szólott az Úr Izráel fiaihoz:

„A holnap nyugalom napja az Úrnak szentelt szombat, amit sütni akartok, süssétek meg és amit főzni akartok, főzzétek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre.” „Kiömöl vala pedig a nép és szedik vala a manát és őrlik vala kézi malmokban, vagy megtörik vala mozsárban és megfőzik vala fazékban és csinálának vala abból pogácsákat.” (2. Mózes 16, 23; 4. Mózes 11, 8.) Izrael fiainak tenniük kellett valamit, hogy a mennyből küldött kenyeret elkészítsék. Az Úr mondá nekik, hogy ezt a munkát pénteken, az előkészület napján kell elvégezniük. Ez próba volt számukra; mert Isten látni akarta, hogy megszentelik-e a szombatot, vagy sem. Jehova szájából származó ezen utasítás nekünk is tanulságul szolgál. A Biblia tökéletes vezető és ha annak lapjait engedelmes, imádkozó szívvel kutatjuk, akkor senkinek sem kell ezen dologra nézve tudatlanságban lennie.

[218]

Sokan oktatást igényelnek arra nézve, hogy miképpen jelenjenek meg a szombati istentiszteleten. Ne járuljanak Isten elé abban a közönséges munkaruhában, amelyet egész héten keresztül hordanak, hanem mindenkinek legyen szombatnapi célokra külön ruhája, melyet az istentiszteleteknél használ.

Mialatt egyrésztől nem szabad a világi divathoz alkalmazkodnunk, másrésztől nem lehetünk közönyösek külső megjelenésünkre nézve sem. Öltözködünk tisztán és csinosan, azonban mellőzzük a cicomázást és ékszereket. Isten gyermekei kívül és belül egyaránt tiszták legyenek.

Pénteken be kell fejezni minden előkészületet a szombatnapra, utána kell nézni, hogy a ruházat és az étel elő van-e készítve, hogy a cipők ki vannak-e tisztítva, hogy a fürdésük el vannak-e végezve. Keresztül lehet vinni azt, hogy minden készen álljon; ha ezt szabállyá tesszük magunk számára, akkor keresztül is lehet vinni. A szombatnapot ne használjuk fel a ruházat kijavítására, az eledelek elkészítésére, szórakozásokra, vagy valamilyen világi foglalatosságra. Naplemente előtt félre kell tenni minden világi munkát újságot és könyvet. A szülők magyarázzák meg gyermekeiknek eljárásuk célját és rendeltetését, engedjék, hogy a gyermekek is részt vegyenek az előkészületben, hogy a szombatot a törvénnyel összhangban ünnepelethessék.

Buzgón őrödjünk a szombat kezdetére és végére, gondoljunk arra, hogy minden pillanata, megszentelt idő. Ahol lehetséges, a mun-

[219] kaadók alkalmazottaikat péntek déltől szabadságot adják, hogy idejük legyen az előkészületre és így nyugodt lelkülettel üdvözölhessék az Úrnak napját. Aki ilyen úton jár, az nem fog kárt szenvedni még a világi dolgokban sem.

A készülődés napján még egy további munka is megérdemli figyelmünket. Ezen a napon kell minden nézeteltérést elsimítani, úgy a családban, mint a gyülekezetben. Engedjétek szívetekből eltávolítani a keserűséget, a haragot és gúnyt. Alázatos lélekkel „valljátok meg egymásnak a ti bűneiteket és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” (Jakab 5, 16.)

Még mielőtt a szombatnap megkezdődne, úgy lelkünket, mint testünket el kell vonnunk a világi foglalatosságtól. Isten az ő szombatját a hat munkanap végére helyezte, hogy az emberek megálljanak és idejük legyen afelett elmélkedni, hogy az elmúlt héten keresztül mennyiben haladtak előre az Isten országára való előkészülődésükben, amelybe törvényszegő be nem juthat. Minden szombaton számoljunk lelkünkkel, hogy felismerhessük, vajjon lelki hasznot, vagy kárt hozott-e nekünk az elmúlt hét. Az Úr szombatjának megszentelése örök üdvösséget jelent számunkra. Isten így szól: „Aki engem tisztel, annak én is tisztességet szerzek.” (1. Sámuel 2, 30.)

Szombat a családban

[220] Naplemente előtt gyülekezzenek egybe a család tagjai Isten igéjének olvasására, éneklésre és imára. E téren is reformra van szükség, mert sokan hanyagok. Ezt be kell ismernünk önmagunk és Isten előtt és újból előkészületeket kell tennünk arra nézve, hogy a család minden egyes tagja kész legyen az Isten által megáldott és megszentelt napot méltón fogadni. Ne tékozzoljátok el az értékes szombati órákat az ágyban. Szombat reggel már korán legyen ébren a család, mert ha későn kellnek, akkor lázas kapkodás áll elő a reggelizés és szombatiskolára való előkészülődés terén. Ennek következtében sietnek, türelmetlenkednek és szentségtelen érzelmek lopóznak be a családba. Az ilyen módon megszentelt szombat olyan teherré válik, melynek elkövetkezésétől inkább félnek, mintsem örüdenének.

Szombatra ne főzzünk sokféle eledelt és ne tálaljuk fel az ételeket nagyobb változatosságban, mint egyéb napokon, sőt inkább legyen

egyszerű az eledel és abból is csak keveset együnk, hogy szellemünk tiszta és eleven maradjon a lelkiek befogadására. Túl sok étel megterheli az agyat, s akkor hallhatjuk a leggyönyörűbb szavakat, mégsem leszünk képesek kellően méltatni azokat, mert értelmünk a helytelen táplálkozás folytán megzavarodott. Akik túl sokat esznek szombaton, azok nagyobb tiszteletlenséggel illetik Istent, mintsem gondolnák.

Noha szombaton kerülendő a főzés, mégsem szükséges hideg eledellel élnünk. Hideg időben felmelegíthető, az előző napon elkészített étel. Úgyszintén legyenek az eledel egyszerűség dacára is izlésesek és vonzóak. Gondoskodjanak valami különlegességről, amiben a család nem mindennap részesül.

A családi áhitatokon a gyermekek is vegyenek részt. Mindnyájan vegyék elő a Bibliát és olvassanak fel egy-egy verset. Egy ismert ének eléneklése után következzen az ima. Erre nézve Krisztus adott nekünk példát. De azért az Úr akarata nem az, hogy a Miatyánkot egyszerűen forma szerint utánozzuk, hanem azért adta nekünk ezt a mintát, hogy a mi imánk is ilyen egyszerű, komoly és szívből jövő legyen. Egyszerű módon tárjad szükségleteidet az Úr elé és fejezd ki előtte háládat irgalmasságáért; azután hívd meg Jézust, kedves vendég gyanánt szívedbe és házádba. A család körében nem helyénvalók azok a hosszadalmas imák, amelyek távoli dolgok körül forognak. Ezek fárasztóvá teszik az imaórát, holott azt éppen ellenkezőleg előjognak és áldásnak kell tekintenünk. Tegyétek azt öröm és érdeklődés időpontjává.

A szombatiskola és az istentisztelet a szombatnapnak csupán egy részét veszi igénybe; a családnak alkalma nyílik, hogy a hátralévő időt az egész szombatnapnak a legszentebb és legdicsőbb óráivá tegyék. Ennek az időnek legnagyobb részét a szülők töltsék gyermekeik körében. Sok családban megtörténik, hogy a kisebb gyermekeket magukra hagyják, hadd szórakozzanak, ahogy nekik tetszik. Ily módon azonban a gyermekek nyugtalanok lesznek, játszani kezdenek és könnyen bajt okozhatnak. Akkor az ő számukra a szombatnap elveszít minden szent jelentőséget. Szép időben menjenek ki a szülők gyermekeikkel a szabadba és ott a természetben beszéljenek nekik a szombatnap jelentőségéről. Mondjátok el nekik, hogy miért szerezte Isten a szombatnapot. Írjátok le előttük a teremtés hatalmas művét, értessétek meg velük, hogy mily szent

[221]

és gyönyörű volt e föld, amikor az Isten teremtő keze alól kikerült. Mutassatok rá arra, hogy minden virág, bokor és fa betöltötte a Teremtő célját. Bármire is tekintett a szem, minden szép és szívet gyönyörködtető volt és Isten szeretetéről való gondolatokkal telítette meg az elmét. Minden hang zene volt, amely összhangban állott az Isten szavával. Mutassátok meg nekik, hogy a bűn rontotta meg Isten tökéletes művét, hogy a tövis és bojtornyán, a gond, fájdalom és halál, csak az Isten iránti engedetlenségnek a következményei. Világosítsátok fel őket, hogy noha a föld a bűn átka következtében eltorzult, azért még ma is kifejezésre juttatja Isten jóságát. A zöld mezők, a magas fák, a mosolygó napsugár, a felhő, a harmat, az éjszaka ünnepélyes csöndje, a csillagokkal teleszórt égboltozat, a hold pompája, mindmegannyi bizonyságai a Teremtőnek. Egyetlen csepp eső, egyetlen fénysugár sem érinti ezt a háládatlan világot úgy, hogy az ne Isten hosszútűrését és szeretetét juttatná kifejezésre.

[222]

Beszéljetez nekik az üdvösség útjáról, hogy az Isten annyira szerette e világot, „hogy az ő egyszülött fiát adá, hogy valaki hiszen ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. János 3, 16. v. Ismételjétek el előttük a kedves betlehemi történetet. Úgy állítsátok be előttük Jézust, mint szülei iránt engedelmes gyermeket, mint olyan ifjút, aki szorgalmas és hűséges munkájával hozzájárult családja létfenntartásához. Ilyen módon azután megtaníthatjátok őket arra, hogy a Megváltó ismer minden kísértést, nehézséget és megpróbáltatást, ismeri a gyermekek reményeit, örömeit és megajándékozta őket részvételével és segítségével. Olvassátok fel előttük időről-időre a Biblia érdekes történeteit és azután kérdezzétek ki, hogy mit tanultak a szombatiskolában és vegyétek át velük a következő leckét. Ha pedig a nap leáldozik, akkor ima és ének jelöljék a szent órák végét és kérjétek az Úr jelenlétét az elkövetkezendő munkahétre.

Ily módon a szülők a hét legszebb és legörömteljesebb napjává tehetik a szombatot, tehát igazi hivatását adhatják meg neki. Rávezethetik gyermekeiket arra, hogy tekintsék a szombatot gyönyörűségnek, a napok napjának, az Úr szentségének, akinek dicsőség legyen.

Azt tanácsolom neked kedves Atyámfia és Testvérnőm: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt”. Ha azt akarjátok, hogy gyermekeitek a törvény szerint ünnepeljék meg a szombatot, akkor parancs és példaadás útján kell őket erre tanítanotok.

A szívben mélyen meggyökerezett igazság sohasem pusztulhat ki teljesen; elhomályosulhat, de el nem enyészhet. A gyermekkorban nyert benyomások a későbbi években megnyilvánulnak. Jöhetnek olyan körülmények, amelyek elszakítják a gyermekeket a szüleiktől és az otthonuktól; azon tanítások azonban, melyeket gyermek és ifjúkorukban nyertek, egész életükön keresztül áldásukra fognak szolgálni.

[223]

Utazás szombatnapon

Ha az engedelmeseknek adott áldásigéretet el akarjuk nyerni, akkor az eddigieknél szigorúbban kell a szombatot megünnepeelnünk. Attól tartok, hogy igen gyakran utazunk ezen a napon, amikor azt el is kerülhetnénk. Az Úr által nékem adott világossággal összhangban kijelentem, hogy elővigyázatosabbak is lehetnénk a szombatnapokon való vasuti és hajóutazások tekintetében. Ebben a tekintetben jó példával kell előljárnunk a gyermekek és az ifjúság előtt. Esetleg valóban szükségessé válhat a szombaton való utazás, hogy elérhessük azon gyülekezeteket, melyeknek az üzenetet visszük és amelyeknek segítségünkre van szükségük, de amennyire csak lehetséges, jegyünket és az utazáshoz szükséges egyéb dolgokat még az előző napon szerezzük be. Ha hosszabb útra indulunk, akkor igyekezzünk utitervünket úgy beosztani, hogy ne szombatnapon érkezzünk meg az utazásunknak céljához.

Ha mégis kénytelenek vagyunk szombatnapon utazni, akkor igyekezzünk elkerülni az olyan emberek társaságát, akik világi dolgokra terelnék figyelmünket. Gondolatunkban az Istennel foglalkozunk és vele beszélünk. Ahol pedig csak alkalom nyílik, szólunk másoknak az igazságról és legyünk mindenkor készek a szenvedőkön és szűkölködőkön segíteni. Az ilyen esetekben Isten azt akarja, hogy a minékünk adott ismeret és bölcsesség fel legyen használva. Ennek ellenére se beszéljünk üzleti ügyekről és ne bocsátkozzunk könnyelmű, világias beszélgetésekbe. Minden időben és minden helyen megköveteli tőlünk Isten, hogy a szombat tiszteletbentartása által bebizonyítsuk az ő iránta való hűségünket.

[224]

Szombati összejövetelek

Krisztus mondotta: „Ahol ketten vagy hárman egybegyülnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”. Máté 18, 20. Ha csupán két vagy három hívő volna egy helyen, ezek akkor is jöjjenek össze szombatnapon és vegyék igénybe maguk számára az Úrnak ígését. Hacsak kevesen gyülnek is össze szombaton az istentiszteletre, joguk van kérni Jehova gazdag áldását. Hihetik, hogy az Úr Jézus Krisztus megtiszteli a gyülekezetet az ő jelenlétével. Minden, a szombatot ünneplő igaz hívőnek joga van erre az ígéretre: „Hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek”. 2. Mózes 31, 13.

Szombati összejöveteleinken általábanvéve rövid legyen a prédikáció. Adjunk alkalmakat az Istentszerető lelkeknek, hogy hálájukat és tiszteletüket kifejezésre juttathassák. Ha a gyülekezetnek nincsen prédikátora, akkor valakit meg kell bízni a gyülekezet vezetésével, de azért korántsem szükséges, hogy a prédikáció az istentiszteletnek a legnagyobb részét igénybe vegye. Egy-egy rövid és érdekes bibliafelolvasás gyakran hasznosabb lehet egy prédikációnál. Ezt követheti azután az ima és tapasztalati óra.

A gyülekezet vezetői ne merítsék ki a munkanapok alatt annyira testi és szellemi erőiket, hogy szombatnapon ne legyenek képesek Krisztus evangéliumának megelevenítő erejét a gyülekezetbe hozni. Inkább csökkentsd mindennapi világi dolgaidat, de ne foszd meg az Urat azáltal, hogy olyan szolgálatot mutatsz be néki szombaton, amelyet ő el nem fogadhat. Ne legyetek hasonlóak a lelkiéletet nélkülöző emberekhez, mert a népnek szombaton szüksége van a ti segítségtekre, az igéből nyújtott táplálékra. A legszebb adományaitokat az Úr szent napján mutassátok be. Adjátok át néki megszentelt szolgálatra lelketek drága életét.

[225]

Senki se jöjjön aludni az Isten házába, mert az alvóknak nem a gyülekezetben a helyük. A világi foglalatosságok közben nem álmosodtok el, mert azt érdeklődéssel végzitek. Vajjon szabad-e az örökkévaló célokat szolgáló istentiszteletet kevesebbre becsülnünk életünk múltó ügyeinél?

Ha így járunk el, akkor elvész számunkra azon áldás, melyet az Úr akar nyújtani nekünk. A szombat nem a haszontalan henyélés napja; úgy a családban, mint a gyülekezetben szolgálatkész szellemnek kell megnyilatkoznia. Az az Isten, aki a hat napot adta földi

ügyeink elintézésére, a hetedik napot megáldotta, megszentelte és a maga számára elkülönítette. Akik ezen a napon az ő szolgálatára szentelik oda magukat, azokat különleges áldásban óhajtja részeltetni.

Az egész menny ünnepli a szombatot, de nem közönyös és semmittevő módon. Ezen a napon legyen éber a lélek minden képessége, mert hiszen Istennel és Üdvözítőnkkel, Jézus Krisztussal óhajtunk találkozni. Hitben szemléljük őt, aki arra vágyik, hogy minden egyes lelket megáldjon és felüdítsen.

Erezze mindenki kötelességének, hogy a maga részéről a szombatnapi összejövetelt a lehető legvonzóbbá tegye. Összejövetelünk ne csak szokásból történjék, hanem hogy kicseréljük gondolatainkat, elbeszéljük tapasztalatainkat, kifejezést adjunk hálánknak és kinyilvánítsuk az isteni megvilágosítás utáni őszinte vágyunkat, hogy megismerjük Istent, és akit ő küldött, az Úr Jézus Krisztust. Ha együttesen elbeszélgetnek Krisztusról, a lélek megerősödik, és előkészül az élet megpróbáltatásai és küzdelmei számára. Sohase gondoljátok, hogy aki önmagába visszavonul az keresztény lehet. Kiki közülünk az emberiség nagy szövetének egy-egy részecskéje és minden egyes lélek tapasztalata nagy mértékben társa tapasztalata által lesz befolyásolva.

Nem nyerjük el századrészét sem annak az áldásnak, amelyet az istentiszteleteknél kell kapnunk. Felfogóképességünket erősítenünk kell. Az egymással való közösség töltsön el örömmel bennünket. Tekintve a bennünk élő reménységet, mindannyiunk szíve lángoljon az Isten iránti szeretettől.

[226]

Minden egyes összejövetelre vigyük magunkkal azon eleven lelkitudatot, hogy Isten és az ő angyalai jelen vannak, hogy az igazhívókkal együtt munkálkodjanak. Ha beléptek az összejövetel színhelyére, kérjétek az Urat, hogy távolítson el szívetekből minden gonoszt. Csak olyasmit vigyetek az ő házába, amire áldását adhatja. Hajtsatok térdet az Isten előtt az ő templomában és szenteljétek néki Krisztus vére által szerzett tulajdonát. Imádkozzatok a gyülekezet vezetőiért és a szónokért, hogy nagy áldás származzék a jelenlévőkre az ige hirdetőjén keresztül. Ti magatok is komolyan törekedjétek az áldás elnyerésére. Isten mindenkit meg fog áldani, aki az istentiszteletre ilymódon készül elő; ezek azt is meg fogják érteni, hogy mit

jelent a lélek bizonyosságával rendelkezni, mert Krisztust hit által a maguk számára elfogadták.

Lehetséges, hogy az összejövétel helye szegényes, de azért az Isten előtt mégis becses. Azok számára, akik Istent lélekben és igazságban szentségében és ékességében imádják ez a hely a menny kapuja. A hívők száma lehet, hogy kicsiny, de azért az Isten szemeiben értékesek. Az igazság pörölye által kivágattak e világ kőbányájának durva kövei közül, és Isten műhelyébe vitettek, hogy ott faragják és kiformálják őket. De jelenlegi faragatlan állapotukban is becsesek Isten előtt. A nyomorúság fejszéje, pörölye és simító vasa ügyes kezekben van, amelyek nem rontásra, hanem a lelkek tökéletesítésére lesznek felhasználva. Isten azt kívánja, hogy mint egy palotához kicsiszolt drágakövek foglaljunk helyet az ő mennyei templomában.

[227] Isten határozatai és számunkra biztosított javai határtalanok. Maga a kegyelmi trón a legnagyobb vonzóerő, mert olyan valaki foglal helyet azon, ki megengedi nekünk, hogy Atyánknak nevezzük őt. Isten azonban a megváltás alapelveit nem tartotta tökéletesnek, ha csupán az ő szeretete ékesítené azokat. Kinevezett egy közbenjárót, aki a mi természetünkkel felruházva áll az ő oltára előtt. Mint közbenjárónknak az a feladata, hogy minket Isten előtt fiai és leányai gyanánt mutasson be. Krisztus mindazok számára közbenjáró, akik elfogadták őt. Tulajdon érdeme alapján, erőt kölcsönöz nekik arra, hogy a királyi család tagjaivá és a mennyei Király gyermekeivé legyenek. Az Atya azáltal fejezi ki a Krisztus iránti végtelen szeretetét, aki drága vérét váltságdíjúl adta értünk, hogy Jézus barátait saját barátaik gyanánt elfogadja és üdvözli. Meg van elégedve az elvégezett engeszteléssel. Az Atya dicsőül meg Fiának testté válása, élete, halála és közbenjárása által.

Isten gyermekei mindaddig nem közeledhetnek a kegyelem királyi trónjához, amíg a közbenjárónak védelme alá nem helyezkednek. Mihelyt a bűnös első alkalommal tesz vallomást bűneiről, Jézus azonnal pártfogásába veszi őt és ügyét, kérelmét sajátjének tekinti és úgy terjeszti az Atya elé.

Miközben Krisztus értünk imádkozik, az Atya megnyítja kegyelmének kincses tárházát, hogy drága javaiban részesülhessünk, hogy azoknak örvendezve másoknak is továbbíthassuk. „Az én nevemben kértek majd” — mondotta Krisztus. „Nem mondom nektek, hogy én kérni fogom az Atyát ti értetitek; mert maga az Atya szeret

titeket, mivelhogy ti szerettetek engem”. Vegyétek igénybe az én nevemet! Így hatásosak lesznek imáitok és az Atya részeltetni fog benneteket az ő kegyelmének gazdagságában; azért hát „kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen”. János 16, 24.

Isten azt kívánja, hogy engedelmes gyermekei igényt támasszának az ő áldásaira és hogy hálával és dicsérettel járuljanak eléje. Isten minden életnek és hatalomnak forrása, aki a pusztából termőföldet alkot, parancsait megtartó népe számára, hogy ez is nevének dicsőségét szolgálja. Választott népe érdekében már eddig is oly sokat cselekedett, hogy minden szív hálátelt lehetne és ő szomorú, mert oly kevés dicsérettel fordulnak hozzá. Isten szeretné, ha népe gyakrabban kifejezné hitbeli bizonyosságát, mert az sok öröme és vidámságra segítené őket.

Isten eljárását népével szemben, gyakran vissza kell idézni emlékezetünkbe. Mily sok útmutatót állított fel az Úr a régi Izraellel szemben tanúsított eljárásában! Hogy a rég múlt idők történeteit el ne felejtsek, Isten megparancsolta Mózesnek, hogy mindezen tényeket foglalja össze egy énekbe úgy, hogy a szülők gyermekeiket taníthassák arra. Össze kellett gyűjteniök ezen időknek emlékeit és szembetűnő helyen kellett azokat felállítani. Különleges gonddal kellett őrködni rájuk, hogy a kérdezősködő gyermekeknek pontosan elbeszélhessék az ezzel összefüggő történeteket. Ily módon emlékezetükben tarthatták Isten gondviselését nyilvánvaló jóságát és irgalmasságát, amelyek által népe szabadulása érdekében működött. Mi is figyelmeztetve vagyunk: „Emlékezzetek pedig vissza a régi napokra, amelyekben minekutána megvilágosítottatok, sok szenvedésteljes küzdelmet állottatok ki”. Zsidók 10, 32. Az Úr az ő népének ebben a nemzedékben is mint élő és csodatévő Isten mutatkozott be. Az adventi mozgalom történetét gyakrabban kell elismételgetni ifjak és öregek előtt. Gyakran kell beszélnünk Istennek irántunk tanúsított jóságáról és magasztalnunk kell őt csodatetteiért.

Miközben az Úr figyelmeztet bennünket, hogy összejöveteleinket el ne hagyjuk, fontoljuk meg, hogy a gyülekezetek nem csupán a mi felüdülésünkre vannak rendelve. Nagy buzgóság indítson bennünket arra, hogy az elnyert vigaszt másokkal is közöljük. Kötelességünk buzgón őrködni Isten dicsősége felett és ügyelnünk kell arra, hogy szomorú ábrázatunk, vagy gondtalan szavaink által rossz bizonyosságot ne tegyünk. Ne mutassuk azt, mintha az Úr követelése

[228]

[229]

a mi szabadságunk korlátozását jelentené. Az Úr pedig azt kívánja tőlünk, hogy még ebben a gonddal, csalódással és bűnnel teljes világban is örömteljesek és erősek legyünk, az ő erejének hatalma által. Előjogunkat képezi, hogy egész lényünkkel minden tekintetben bizonyságot tegyünk. Arcvonásaink, kedélyállapotunk, szavaink és egész magatartásunk által kell bebizonyítanunk azt, hogy jó dolog szolgálni az Urat. Ezáltal azt hirdetjük, hogy „az Úrnak törvénye tökéletes és megvidámítja a lelket”. Zsolt. 19, 8.

Mindazok, akik naponta odaszentelik magukat az Istennek, valásuk ezen világos és kedves oldalát fogják megnyilatkoztatni. Ne illessük az Urat tiszteletlenséggel azáltal, hogy elmondjuk a szomorú tapasztalatainkat és megpróbáltatásainkat, amelyek fájdalmasan érintettek bennünket. Minden megpróbáltatás, amelyet Isten nevelő eszköze gyanánt fogunk fel, csak örömünkre fog szolgálni. Egész vallásos életünk ennek következtében emelkedett, nemes és jócselekedetek illata által kellemes lesz. Az ellenség örvend azon, ha levert, nyomott kedélyállapotban időzünk, ha sokat panaszkodunk, mert ő éppen azt akarja előidézni, hogy hitünk ilyen hatást hozzon létre. Istennek azonban az az óhaja, hogy ne egy ilyen alacsonyrendű álláspontot foglaljunk el; ő azt szeretné ha minden egyes lélek ujjongna a Megváltó megtartó ereje felett érzett örömeiben. A Zsoltáríró így szól: „Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek fiai, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet, adjatok az Úrnak, neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben”. „Magasztallak Uram, hogy fel-emeltél engem és nem engedted, hogy elleségeim örüljenek rajtam. Uram Isten hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál engem. Uram felhoztad a seolból az én lelkemet. Felélesztettél a sírbaszállók közül. Zengedeztetek az Úrnak ti hívei, dicsőítsétek szent emlékezetét!” Zsoltár 29, 1. 2; 30, 2-5. v.

[230]

Isten gyülekezete itt e földön lényegében egy a mennyei gyülekezettel. A hívők e földön és a soha el nem bukott mennyei lények odafenn egy közös gyülekezetet alkotnak. Minden mennyei lény érdeklődik a földön lakó szentek összejövetelei iránt, mikor azok az Isten imáadására gyűlnek össze. A belső mennyei udvarban figyelmesen hallgatják Krisztus tanuinak bizonyságtételeit, akik a földön a külső udvarban tartózkodnak. A hívők hála- és dicsénekei idelentről egybeolvadva a mennyei karok énekeivel és ez a közös hála- és dicsőhimnusz áthatja az egész mennyet. S ennek az éneknek az a tartalma,

hogy Krisztus nem hiába halt meg Ádám elbukott gyermekeiért. Miközben az angyalok közvetlenül isznak a forrásból, addig a földi szentek az Isten trónusától eredő tiszta folyamból merítenek. Azon folyamokból, amelyek a mi Istenünk városát megvidámítják. Óh, bárcsak mindannyian megismernők, hogy mily közel van az ég a földhöz! Anélkül, hogy Isten porból alkotott gyermekei tudnának róla, állandóan kísérik őket a világosság angyalai. Egy hallgatag tanu őrzi és vezeti a lelkeket, aki azon fáradozik, hogy Jézushoz vonja azokat. A mennyei lények mindaddig nem szűnnek meg vezetni őket, amíg a legcsekélyebb reménység is van számukra. És csak akkor hagyják el őket, ha szembehelyezkednek a Szentlélekkel. Ne feledjük el soha, hogy a szentek minden összejövetelén jelen vannak az Isten angyalai is, akik az ő bizonyágtételeiket, énekeiket és imáikat hallgatják. Gondoljunk arra, hogy dicsénekeinket a mennyei angyalsereg karénekei egészítik ki.

Ha már most szombatról-szombatra összejöttök, énekeljetek annak magasztalására, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el benneteket, dics- és hálaénekeket. Mutassuk ki szívünk háláját annak, aki „minket szeretett és vére által bűneinkből megmosott”. Krisztus szeretete képezze a tanítás fő tárgyát. Érthető és egyszerű szavakkal adjunk kifejezést hálánknak. Engedjétek, hogy imáitokat Isten lelke sugallja. Miközben pedig az élet igéjét hirdetik, szíveitek ne maradjanak adósok a felelettel, mellyel bizonyítjátok, hogy az üzenetet mennyből jövő üzenetként fogadjátok el. Jól tudom, hogy ezt egy ó-divatu dolognak tekintik, azonban az Isten hálaáldozatként fogadja, melyet az éhező lélek mutat be néki az élet kenyeréért. A Szentlélektől származó sugallatra megadott eme választok meg fogja erősíteni saját lelkeiteket és másoknak is bátorítására fog szolgálni; igazolni fogja azt, hogy Isten házában élő kövek vannak, melyekből világosság sugárzik.

Ha visszatekintünk az Isten nagy irgalmasságára, és végtelen szeretetének számtalan bizonyítékaira, elfeledkeztünk tapasztalataink sötét oldaláról, akkor sokkal több okot fogunk találni a magasztalásra mint a panaszra. Akkor beszélni fogunk az Isten szeretetteljes hűségéről, a nyáj igaz és részvétteljes pásztoráról, akinek kezéből senki sem ragadhatja ki a juhokat. A szívből jövő szavak nem fognak önző zúgolódásban és rossz kedélyállapotban megnyilvánulni, hanem tiszta folyamokhoz hasonlóan magasztaló énekek fognak elő-

[231]

törni az Isten gyermekeiből. „Jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom, hosszú ideig”. „Tanácsoddal igazgatsz engem és azután dicsőségbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben, náladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön.” Zsoltár 23, 6; 73, 24. 25.

[232] Miért nem akarjuk földi vándorútunk alatt hangunkat lelki dicséretre felhasználni? Miért nem vagyunk képesek visszatérni az egyszerű és buzgó élethez? Azért nem vagyunk vidámabbak, mert elvesztettük első szeretetünket. Legyünk tehát buzgóságosak és térjünk meg, mert különben az Úr kimozdítja helyéből a mi gyertyatartónkat.

Isten mennyei temploma állandóan nyitva áll és küszöbei túlradnak attól a dicsőségtől, amelyből minden olyan gyülekezetnek juthat, amely szereti az Istent és megtartja az ő parancsolatait. Kutatnunk, gondolkoznunk és imádkoznunk kell, akkor a lelki szemeink megpillantják a mennyei templom belső udvarát és megértjük azt az okot, amiért a mennyei karok dicsénekeket zengenek a trón körül. Ha Sion felszerken és megvilágosodik, akkor annak világossága igen átható lesz és a szentek gyülekezeteiben hallatszani fognak majd a drága dics- és hálaénekek. A kicsiny csalódások és nehézségek feletti zúgolódás valamint panaszkodás meg fognak szünni. Ha használatba vesszük a drága szemgyógyító-írt, akkor meg fogjuk pillantani a túlvilág dicsőségét. A hit át fogja törni Sátán sötét árnyait és meg fogjuk látni közbenjárónkat, amint éppen az ő érdemeinek kedves illatát mutatja be érettünk. Ha ezt úgy látnók, amint a valóságban végbemegy és amint azt az Úr akarja, hogy lássuk akkor csodálnók Isten szeretetének nagyságát és sokoldalúságát.

Isten arra tanít bennünket, hogy midőn az ő házában összegyülekezünk a tökéletes szeretetnek tulajdonságait ápoljuk. Ezáltal a föld lakosai előkészülhetnek ama lakások elfoglalására, melyeket Krisztus készít az őt szeretők számára. Ott majd a szentélyben, szombatról-szombatra és újholdról-újholdra összejönnek, hogy szavukat a legmagasztosabb dics- és hálaénekekben emeljék fel, annak magasztalására, aki a királyiszékben ül és a Bárány dicséretére örökön-örökké.

Hűség az egészségügyi reformban

[233]

(Testimonies, Vol. XI. p. 153-166.)

Utasítást kaptam, hogy egész népünknek közvetítem az egészségi reformra vonatkozó üzenetet, mivel sokan az alapelvek követésében eltértek a régi hűséges magatartásuktól. Istennek az a szándéka, hogy gyermekei elérjék a teljes férfikort a Krisztusban. E célból azonban a szellem, lélek és test minden képességét helyesen kell tudnunk felhasználni. Nem szabad eltékozolnunk szellemi és testi erőinket.

Igen fontos kérdés egészségünk megóvásának a kérdése. Ha Isten félelmében közeledünk ezen kérdéshez, akkor felismerjük, hogy úgy testi, mint lelki jólétünk szempontjából az a legjobb, ha a táplálkozás terén az egyszerűséghez alkalmazkodunk. Vizsgáljuk meg türelmesen ezt a kérdést. Ismeretre, valamint ítélőképességre van szükségünk, ha ebben az ügyben bölcs magatartást akarunk tanusítani. Ne ellenkezzünk a természet törvényeivel, hanem igyekezzünk azoknak minden tekintetben engedelmessé válni.

Mindazok, akik felvilágosításban részesültek a húsételek, a tea, a szemeskávé, a nyalánkságok egészségtelen voltáról és arra az elhatározásra jutottak, hogy az Istennel való szövetségüket áldozatokkal kívánják megerősíteni, azok nem fogják továbbra is tudatosan kielégíteni vágyaikat. Isten azt kívánja, hogy az ilyen kívánságoktól megtisztuljunk és hogy önmegtágadást gyakoroljunk azon dolgokra vonatkozólag, amelyek károsak az emberi szervezetre. Ennek a munkának meg kell történnie, mielőtt Isten népe mint tökéletes nép megállhatna Isten előtt. (Lásd e kérdés felől még: 236 old. 2 bekezdés; 239 old. 3 bekezdés; 240 old. 1 bekezdés; 244 old. 1 bekezdés.)

Személyes felelősség

Isten népének maradékát ki kell oktatni. Ezen üzenet hirdetése a Lelkek megtérését és megszentelését fogja eredményezni. Ebben a

[234]

mozgalomban éreznünk kell az Isten lelkének erejét. Nékünk csodálatos és határozott üzenetünk van. Ez az üzenet annak a számára, aki elfogadja azt, mindent jelent. Ezért hangos kiáltással kell azt hirdetni. Szilárd és folytonos hittel kell rendelkezünk arra nézve, hogy az üzenet fokozódó jelentőséget fog nyerni, egészen az idők végezetéig.

Vannak hittestvéreink, akik a bizonyágtételek egyes részeit Istentől jövő üzenet gyanánt fogadják, azon részeket ellenben, amelyek az ő és kedvenc bűneiket elítélik, elvetik. Ezáltal úgy saját, mint a gyülekezet érdeke ellen cselekszenek. Szükséges, hogy addig járjunk a világosságban, amíg a világossággal rendelkezünk. Aki az egészségügyi reform hívójének vallja magát, magatartásában és a mindennapi életében ellenben alapelvei ellen cselekszik, nemcsak saját lelkének okoz kárt, hanem helytelen benyomásokat hagy hátra a hívők és hitetlenek lelkében is.

Erő engedelmesség által

Mindazokra, akik az igazságot ismerik, az a szent kötelesség hárul, hogy törekedjenek cselekedeteiket hitükkel összhangba hozni; azért életüknek nemeseknek és megszenteltnek kell lennie, hogy előkészüljenek annak a műnek a végrehajtására, amelyet ezekben az utolsó napokban gyorsan kell elvégezni. Nékik azonban sem idejük, sem erejük nincsen arra, hogy azt az étvágy kielégítésének tékozzolják. A következő szavak komolyan figyelmeztetnek bennünket: „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől és elküldje Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett.” (Ap. csel. 3, 19. 20.) Sokan vannak közöttük, akik hiányt szenvednek a lelkes lelkületben és ha ezek teljesen meg nem térnek, akkor határozottan el fog-
[235] nak pusztulni. Azt akarjátok, hogy idáig fejlődjön a dolog?

A büszkeség és hitgyengeség sokakat megfosztanak Isten áldásaitól. Sokan lesznek olyanok, akik ha meg nem alázkodnak Isten előtt, meglepődötten és csalódottan fogják hallani a kiáltást: „Imé jön a vőlegény!” (Máté 25, 6.) Ezek rendelkeznek ugyan az igazság elméletével, nincsen azonban olajuk, a lámpában és az edényben. Ebben az időben hitünknek nem szabad megállania annál, hogy a hármass angyal üzenet elméletét elfogadjuk és hisszük, hanem ren-

delkeznünk kell Krisztus kegyelmének olajával, hogy szétáraszthassuk magunkból az élet világosságát, amely megvilágítja a sötétben veszteglők útját.

Ha kerülni akarjuk azt, hogy beteges tapasztalatot szerezzünk, akkor komolyan és halogatás nélkül kell hozzáfognunk ahhoz, hogy félelemmel és rettegéssel vigyük véghez üdvösségünket. Sokan vannak, akik nem tudnak határozott bizonyítékot felmutatni arra nézve, hogy hűek maradtak keresztségi fogadalmukhoz. Ezeknek a buzgalma megmerevedik a formaiság, a világi becsvágy, büszkeség és önszeretet következtében, de nem esnek rá Jézus Krisztusra a sziklára. Nem jönnek bűnbánó szívvel Istenhez. Aki az igazi megtérés munkáját az ő szívéen tapasztalja, az ilyen az ő életében a lélek gyümölcseit fogja kinyilvánítani. Oh vajha mindazok, akik kevés lelkiérettel rendelkeznek, felismernék azt, hogy az örökéletet csak azok fogják elnyerhetni, akik részeseivé váltak az isteni természetnek, hogy csak ezek fognak megmenekülni abból a pusztulásból, amely ezt az élvvágyó világot fogja utolérni. 2. Péter 1, 4.

Egyedül Krisztus ereje képes a szívet és lelkiületet megváltoztatni. Egyedül ő képes a változást előidézni, amelyet mindazoknak tapasztalniuk kell, akik mennyei országában részesülni kívánnak. [236] „Ha valaki ujonnan nem születik — mondotta Jézus — semmiképpen nem mehet be az Isten országába.” János 3, 3. Az Istentől származó vallás az egyetlen, amely Istenhez vezetheti az embert. Ha helyes módon akarjuk szolgálni őt, akkor isteni lélektől kell születnünk. Ez vigyázásra serkent, megtisztítja a szívet, megújítja a lelkiületet és új képességeket nyújt Isten megismerésére és szeretésére. Ez készséges engedelmisséget plántál belénk minden parancsolatával szemben. Ez az igazi Istenimádás.

Isten azt kívánja, hogy az ő népe állandóan előre haladjon. Meg kell tanulnunk, hogy az étvágy kielégítése a szellem tökéletesedésének és a lélek megszentelődésének egyik legfőbb akadálya. Sokan vannak, akik dacára annak, hogy az egészségi reform híveinek vallják magukat, mégsem étkeznek helyes módon. Az étvágy kielégítése képezi a legfőbb okát minden testi és szellemi megbetegedésnek. Ennek a rovására írható legfőbbképpen a gyengeség és a korai halál. Mindenki, aki lelkitisztaságnak a birtokába kíván jutni, gondolja meg azt, hogy Krisztus ereje elégséges az étvágy uralására.

Húsételek

Ha hasznos dolog lenne húsételek utáni kívánságunkat kielégíteni, akkor nem intézném hozzátok ezen felhívásomat. Én tudom azonban, hogy ez nem lehetséges. A húseledek hátrányosak a testi jólét szempontjából. Ezért meg kell tanulnunk, hogy nélküle is el lehessünk. Aki olyan helyzetben van, amely lehetségessé teszi számára a növényi étkezést és ennek dacára saját izlésétől engedi magát vezetetni, azt eszi és issza, ami jól esik neki, az lassanként gondtalanná válik a jelenvaló igazság egyéb pontjaira nézve is és elveszíti értelmét az igazság felismerésére. Bizonyára azt fogja aratni, amit vetett.

[237] Utasítást nyertem, hogy tanulóinknak az iskolákon sem húst, sem pedig egyéb olyan ételeket ne nyujtsanak, amelyek egészségtelenek. Semmi olyasminek nem volna szabad az asztalra kerülnie, ami erősíti az izgatóságok iránti vágyat. Mindenkihez fordulok, ifjúhoz, öreghez és középkorúhoz egyaránt. Vonjatok el étvágyatoktól olyan dolgokat, amelyek károsak a ti számotokra. Áldozat által szolgáljatok az Úrnak.

A gyermekek is vegyenek részt értelmes módon ebben a műben. Mi mindnyájan az Úr családjának tagjai vagyunk és Isten azt kívánja, hogy összes gyermekei; ifjak úgy, mint öregek elhatározzák magukban, hogy ellene mondanak az étvágy kielégítésének és az így megtakarított összegeket gyülekezeti helyiségek építésére és a misszionáriusok támogatására szánják.

Utasítást nyertem, hogy megmondjam a szülőknek: „Egész lelketekkel és testetekkel álljatok ebben a kérdésben az Úr oldalára.” Gondoljunk állandóan arra, hogy a megpróbáltatásoknak eme napjaiban a világ Ura próbál meg bennünket. Nem akartok-e megszűnni káros vágyaitok kielégítésétől? Könnyű és olcsó dolog valamiről vallomást tenni, de azért önmegtagadó cselekedetek által igazoljátok be, hogy a követelményeknek engedelmeskedni kívántok, melyeket Isten az ő népe számára felállít. Azon anyagi eszközöknek egy részét, amelyet ezen önmegtagadás által megtakarítottok, helyezétek az Úrnak kincstárába és akkor elégséges eszköz fog rendelkezésre állani Isten művének folytatásához.

Sokan azt gondolják, hogy húsételek nélkül nem lehet élni. Hogyha az Úr oldalára állának és szilárdan elhatároznák, hogy

azon úton járnak amelyre az Úr vezeti őket, akkor Dánielhez hasonlóan kapnának erőt és bölcsességet. Rájönnének arra, hogy az Úr egészséges ítélőképességet adott nekik. Sokan meg- [238] lepődnének azon, ha látnák, hogy önmegtagadás által, mily sokat lehet Isten ügye számára megtakarítani. Azon kicsiny összegek, amelyeket ilyen cselekedetek által takarítanak meg, amelyekkel bizonyos áldozat van összefüggésben, többet fognak véghez vinni Isten művének kiépítésénél, mint nagyobb adományok, amelyekkel azonban nincsen önmegtagadás összekapcsolva.

A hetednapot ünneplő adventisták fontos igazságok őrei. Több mint 40 évvel ezelőtt az Úr különleges világosságot adott nekünk az egészségügyi reformra nézve. Azonban miképpen járunk ebben a világosságban? Sokan vannak, akik vonakodtak az Istentől nyert tanácsok szerint élni. Népünknek a kapott világosság arányában kellene előre haladnia. Kötelességünk, az egészségügyi reform alapelveit közérthetővé tenni és azoknak tiszteletet szerezni. A mértékleteségi mozgalmak terén minden más embertársunk előtt kell járnunk. Ennek dacára vannak közöttünk jó oktatásban részesült gyülekezeti tagok, sőt még evangéliumi prédikátorok is, akik kevésre becsülik azt a világosságot, amelyet Isten ezen tárgyra nézve adott. Ők is úgy esznek és dolgoznak, ahogy éppen nekik jól esik.

Művünk tanítói és vezetői a maguk részéről döntsenek az egészségügyi reform tekintetében; álljanak a Biblia alapjára és tegyenek bizonyosságot azoknak, akik azt hiszik, hogy a föld történetének utolsó napjaiban élünk. Éles határvonalat kell húznunk azok között akik Istennek szolgálnak és azok között, akik csak önmaguknak szolgálnak.

Meg lett nekem mutatva, hogy az üzenet első napjaiban adott alapelvek ma még éppen olyan fontosak és épp olyan lelkiismeretesen kell azokat betartani mint akkoriban. Vannak egyesek, akik sohasem követték a helyes étkezésre vonatkozó világosságot. Íme itt az ideje annak, hogy a véka alá rejtett világosságot elővegyük [239] és tiszta sugarakkal világítani engedjük.

Az egészséges életmód alapelveinek fontos jelentőségük van, úgy a személyes, mint a közösségi életre. Midőn én annak idején az egészségügyi reformra vonatkozó üzenetet megkaptam, gyenge és erőtelen voltam, gyakori ájulási rohamok jöttek reám. Istenhez fordultam segítségért, mire ő kinyilatkoztatta számomra az egész-

ségügyi reform fontos tárgyát. Kioktatott engem arra nézve, hogy mindazoknak, akik az ő parancsolatait megtartják, egy megszentelt viszonyba kell kerülniök vele és hogy az étkezés és ivásban gyakorolt mértékletesség útján fogják megkapni testük és lelkük számára az Isten szolgálatához szükséges kedvező körülményeket. Ez a világosság az én számomra nagy áldásnak bizonyult. Én egy egészségügyi reformátor álláspontjára helyezkedtem, mert jól tudtam, hogy az Úr meg fog erősíteni engem. Ma pedig, előhaladott korom dacára sokkal jobb egészségnek örvendek, mint fiatalabb éveimben.

Egyesek azt a hírt terjesztik, hogy én az egészségügyi reform alapelveit nem úgy követtem, mint ahogy azt leírtam. Én azonban hangsúlyozhatom, hogy az egészségügyi reformnak hűséges követője voltam. Mindenki, aki háztartásomhoz tartozik jól tudja, hogy ez igaz.

Isten dicsőségére

Mi nem állítunk az étkezésre nézve pontos szabályokat, hangsúlyozzuk azonban, hogy olyan országokban, ahol gyümölcs, gabona és dió bőven található a húsétel nem megfelelő táplálék Isten népe számára. Oktatást nyertem arról, hogy a húsétel hajlamosítja a természetet az eldurvulásra, a szeretet és részvét meggyengülésére mindkét nemnél egyaránt, és elősegítik az alantas szenvedélyek uralomra jutását a teremtmény magasabbrendű erői fölött. Ha valaha egészséges is volt a húsétel ez ma már kevésbé áll. Rák, daganatok és tüdőbetegségek sok esetben a hús élvezete által jönnek létre.

[240]

A hús élvezését ne tegyük a közösség próbakövévé; mérlegeljünk azonban, hogy milyen befolyást gyakorolnak a húsevő hittestvéreink másokra. Mint Isten hírnökei ne mondjuk-e a népnek: „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljete.” 1. Kor. 10, 31. Ne tegyünk-e határozott bizonyosságot a romlott izlés kielégítése ellen? Előforduljon-e az, hogy egyesek, kik az evangélium prédikátorai, és a legünnepélyesebb igazságot hirdetik, melyet halandóra eddig biztak, példát mutassanak arra nézve, hogy miképpen kell visszatérni Egyiptom húsos fazeikaihoz? Szabad-e azoknak, akik Isten tárházának tizedéből élnek, megengedni maguknak, hogy az ereikben folyó éltető véráramot étvágyuk kielégítése által megmérgezzék? Szabad-e nekik figyel-

men kívül hagyni azt a világosságot és figyelmeztetést, melyet Isten adott nekik? A test egészségét lényeges dolognak kell tekintenünk a kegyelemben való növekedés és a kiegyensúlyozott jellem elnyerése szempontjából. Ha pedig nem helyesen gondoskodunk a gyomor szükségleteiről, akkor akadályozzuk a becsületes és erkölcsös jellem kialakulását. Az agy és az idegrendszer a gyomor szenvedő társává válik. Helytelen evés és ivás, helytelen gondolkodáshoz és cselekvéshez vezet.

Most jött el a megpróbáltatás és megtisztítás ideje. Krisztusban megkeresztelkedtünk és ha a magunk részéről minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy elszakadjunk attól, ami lefelé húz bennünket, akkor erőt nyerünk ahhoz, hogy Krisztusban, mint főben növekedjünk és látni fogjuk Isten üdvét.

Csak abban az esetben ébredhetünk fel teljesen és ismerhetjük meg a helytelen életmódból származó károkat, ha értelmes magatartást tanúsítunk az egészséges életmód alapelvei iránt. Akinek van bátorsága hibáinak felismerése után szokásait megváltoztatni, az tapasztalni fogja, hogy e reform keresztülvitele erős harcot és nagy kitartást igényel; de ha egyszer kifejlődött a helyes izlés, akkor rá fog jönni arra, hogy azok az ételek, melyeket annakelőtte ártatlanoknak tartott, lassan, de biztosan lefektették az emésztési zavarok és egyéb betegségek alapját.

Apák és anyák virrasszatok imában! Nagyon őrizkedjete a mértéktelenség minden nemétől. Tanítsátok gyermekeiteket az egészségügyi reform alapelveire. Világosítsátok fel őket arról, hogy mit kerüljenek, ha egészségesek akarnak maradni. Isten haragja megkezdte már a büntetését az engedetlenség fiain. Milyen bűnök, vétkek, milyen igazságtalan cselekedetek lesznek mindenfelé nyilvánvalóvá! Mint Isten népének, kötelességünk gyermekeinket nagy gonddal őriznünk a romlott barátok befolyásától.

Tanítás az egészségügyi reform alapelvei felől

Nagyobb erőfeszítéseket kell tenni testvéreinknek az egészségügyi reform alapelveivel való megismertetése céljából. Főzőiskolákat kellene alapítani és házról-házra kellene oktatást nyújtani arról, hogyan kell az egészséges ételt elkészíteni. Öreg és fiatal egyaránt tanulja meg az egyszerű főzést. Ahol az igazságot hirdetik, ott ok-

tassák ki az embereket arranézve is, hogy miképpen kell az ételeket egyszerű, de amellet mégis izletes módon elkészíteni. Meg kell nekik mutatni, hogy hús nélkül is lehet tápláló ételeket előállítani.

[242] Tanítsatok meg mindenkit arra, hogy jobb dolog tudni az egészség fenntartásának módját, mint azt, hogy hogyan kell a betegségeket gyógyítani. Orvosaink legyenek bölcs nevelők, akik mindenkit óva intenek az étvágy kielégítésének veszélyétől és reámutatnak arra, hogy az Isten által megtiltott dolgoktól való tartózkodás képezi az egyetlen módját a testi és a szellemi összeomlástól való őrizkedésnek.

Sok bölcsességre és körültekintésre van szükség, olyan tápláló eledel elkészítésénél, amelyek elfoglalják annak a helyét, ami azelőtt képezte eledelünket. Istenbe vetett hit, céltudatosság és szolgálatkészség szükséges ehhez.

Olyan étkezés, amelyből hiányzanak a szükséges tápanyagok, csak szégyent hozhatnak az egészségügyi reform ügyére. Mi halandók vagyunk, ezért hát el kell magunkat látnunk olyan táplálékkal, amelyek a szükséges tápanyagot nyújtják a testnek.

Túlzások az életmódban

Egyes testvéreink, akik lelkiismeretesen távortartják magukat az egészségtelen ételek fogyasztásától, elmulasztják magukhoz venni azokat a szükséges anyagokat, amelyek a test fenntartásához szükségesek. Olyanok, akik túlzó nézeteket ápolnak magukban az egészségügyi reformra nézve, abban a veszélyben állanak, hogy az ételeket íztelenül állítják elő, melyek nem elégíthetik ki őket. Az ételeket olyan módon kell elkészíteni, hogy egyrésztől táplálók, másrésztől, étvágygerjesztők legyenek. Nem szabad az ételeket megfosztani azoktól az anyagoktól, amelyekre a testnek szüksége van. Én például kevés sót használok és mindég is használtam, mert a só nemhogy egészségtelen lenne, hanem valójában szükséges anyaga a vérnek. A főzeléket tejjel, tejfellel vagy egyéb hasonló értékű dolgokkal lehet megízesíteni.

Igaz, hogy figyelmeztetések adattak azon veszélyekre nézve, melyek a vaj használata folytán keletkezett betegségek által jöttek létre, továbbá a tojás korlátlan felhasználásáról kisgyermekéknél, azért mégsem szabad alapelveink áthágását látni abban, ha oly to-

jasokat használunk, melyek jóltartott és egészséges étellel táplált tyúkoktól származnak. A tojásban olyan tulajdonságok vannak, amelyek bizonyos mérgek fejlődésével szemben gyógyító ellenhatást gyakorolnak.

[243]

Egyesek, akik tartózkodtak a tej, tojás és a vaj élvezetétől, elmulasztottak gondoskodni a test szükséges pótló anyagairól, aminek következtében legyengültek és a munkára képtelenné váltak. Ezért azután az egészségügyi reform rossz hírbe jutott. A mű, melyet szilárd alapokra helyezni igyekeztünk, idegenszerű dolgokkal lesz összekeverve, melyeket Isten nem kíván meg és ezáltal a gyülekezet erői megbénulnak. Isten azonban belenyúl, hogy elejét vegye a következményeknek, melyeket ezen egyoldalú elképzelések okoznak. Az evangéliumnak a bűnös emberiséget egységessé kell tennie. Gazdagot és szegényt együttesen vezet Jézus lábaihoz.

El fog jönni az idő, midőn majd egyes élelmiszereket, amelyeket jelenleg még élvezünk mindannyian pl: a tejet, tejfelt és tojást, kerülni leszünk kénytelenek. Nem szükséges azonban nehézségekbe juttatnunk önmagunkat azáltal, hogy ideje előtti túlhajtott korlátosságokat veszünk magunkra. Várjatok, amíg a körülmények ezt szükségessé fogják tenni. Az Úr majd elő fogja készíteni ennek az útját.

Aki az egészségügyi reform alapelveinek hirdetésében eredményes kíván lenni, annak az Isten ígését kell a maga tanácsadójává tennie. Csak ebben az esetben foglalhatnak el az egészségügyi reform alapelveinek tanítói, előnyös álláspontot. Sohase tegyünk bizonyosságot az egészségügyi reform ellen azáltal, hogy elmulasztjuk a káros ételeknek a pótlását, egészséges és ízletes ételekkel. Óvakodjatok attól, hogy valami olyasmit cselekedjete, ami az izgatószerkektől iránti vágyatokat növeli. Egyszerű és egészséges étellel éljetekek és szüntelenül mondjatekek hálát Istennek az egészségügyi reform alapelveiért. Legyetekek hűségesekek és becsületeksekek minden dologban és akkor dicső győzelmeket fogtatekek aratni.

Ételkérdés a különböző országokban

[244]

Ha szembe is fordulunk a dőzsöléssel és mértékletlenséggel, mégis tekintetbe kell vennünk azokat az állapotokat, melyeknek az emberi család természetétől fogva alá van rendelve. Isten gondosko-

dott a föld legkülönbözőbb országaiban szétszórt lakosokról. Akik munkatársak akarnak lenni, alaposan gondolják meg, hogy mit szabad és mit nem szabad enni, mielőtt pontosan megállapítanak azt. Nékünk kapcsolatba kell jutnunk a néptömegekkel. Ha az egészségügyi reformot legtúlzóbb formájában hirdetőnk azoknak, kiknek életkörülményei ellene mondanak ennek, akkor ezáltal több kárt, mint hasznot okoznának. Ha a szegényeknek hirdetem az evangéliumot, akkor a nékem adott utasítás szerint azt fogom nekik mondani, hogy olyan ételeket egyenek, amelyek a legtáplálóbbak. Nem szabad azonban azt mondanom nekik: „Nem szabad tojást ennetek, tejet innotok és tejfelt használnotok, vaját sem szabad az ételek elkészítésénél alkalmaznunk”. Az evangéliumot a szegényeknek kell hirdetni, azonban még nem jött el az ideje annak, hogy az étkezésre vonatkozó legszigorúbb szabályokat is tekintetbe vegyük.

Egy szó az ingadozókhöz

Azok a prédikátorok, akik nem vonakodnak az étvágyuknak hódolni, nagyon eltévesztik céljukat. Isten azt kívánja tőlük, hogy az egészségügyi reform hívei legyenek. Ő azt akarja, hogy azon világosság szerint éljenek, melyet ő e tárgyról adott. Elszomorít engem ha látom, hogy olyanok, akiknek buzgón kellene az egészségügyi reform alapelveiért lelkesedniük, még maguk sem tértek meg a helyes életmódhoz. Kérem az Urat, hogy győzze meg őket, miszerint ezáltal nagy veszteségük van. Ha gyülekezeteink egyes családjainak háztartása olyan volna, mint amilyennek kellene lennie, akkor [245] mégegyszer annyit tehetnénk az Úrért, mint amennyit teszünk.

Az imameghallgatás előfeltételei

Ha a hetednapos adventisták meg akarnak tisztulni és tiszták is akarnak maradni, akkor be kell fogadniuk úgy szívükbe mint házaikba a Szentlelket. A nékem adott világosság szerint, ha a mai Izráel megalázkodna előtte és ha a Lélek templomát ilyen módon megtisztítaná, akkor meghallgatná a betegek érdekében mondott imáikat és megáldaná őket, mikor a betegségek meggyógyulása okából az általa rendelt orvosságokat használják. Ha az emberi eszközök hitben mindent megtennének a betegségek elleni küzdelemben és emellett

használnák az Isten által nyújtott egyszerű módszereket, akkor Isten minden bizsonnyal megáldaná fáradozásait.

Ha azonban Isten gyermekei, miután oly sok világosságot nyertek, továbbra is helytelen szokásoknak hódolnak még, kielégítik az ént, elutasítják a reformot, akkor kénytelenek lesznek áthágásuk elkerülhetetlen következményeit viselni. Hogyha azonban romlott izlésüknek minden áron érvényt akarnak szerezni, akkor nem várhatják, hogy Isten csodálatos módon megőrizze őket étvágyuk kielégítésének következményeitől. Az ilyenek „fájdalomban fognak feküdni”. Ésaías 50, 11.

Aki kihívó magatartást tanusít és így szól: „Az Úr meggyógyított engem és ezért nem szükséges életmódomat korlátozni, ehetek és ihatok, ahogy énnékem tetszik” — annak rövid időn belül szüksége lesz teste és lelke számára egyaránt Istennek gyógyító erejére. Ha az Úr kegyelme meg is gyógyított benneteket az még nem jogosít fel arra, hogy azt gondoljátok, miszerint követhetitek a világnak fékezetlen szokásait, hanem cselekedjeteink inkább úgy, amint Krisztus mondotta a meggyógyítottaknak: „Menj el és többé ne vétkezzél”. [246] János 8, 11. Az étvágy ne legyen a mi Istenünk.

Az Úr a régi Izraelnek azt az ígéretet adta, hogy ha hűek lesznek hozzá és minden parancsolatát megtartják, akkor ő is megőrzi őket mindazon betegségektől, melyekkel az egyiptomiakat sújtotta. Ez az ígéret azonban az engedelmesség feltételéhez volt kötve. Ha az izraeliták követték volna a kapott tanácsokat és annak előnyeiket magukévá tették volna, akkor egészség és jólét tekintetében az egész világ példaképei lehettek volna. Az izraeliták azonban elmulasztották Isten szándékának betöltését és ennek következtében elmulasztották az áldásokat is magukévá tenni. Azonban József és Dániel, Mózes és Illés, valamint sokan mások is találó példájukkal mutatják meg nekünk, hogy milyen következményei vannak a helyes életmódnak. Ugyanazon hűség ma is ugyanazon következményekkel fog járni. A mi számunkra is meg van írva: „Ti pedig választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket”. 1. Péter 2, 9.

Önátadás és nyugalom

[247] Óh mily sokan mulasztják el magukévá tenni azon gazdag áldásokat, melyeket Isten az egészség és lelkiadományok alakjában tart készen számukra! Vannak lelkek, akik különleges áldásokért és győzelmekért küzdenek, hogy valami nagy dolgot vihessenek véghez. Ennek következtében az a benyomásuk, hogy kínos harcot kell megharcolniuk ima és könnyek közepette. Ha az ilyen lelkek imával tanulmányoznák az írást, hogy megismerjék belőle Isten kifejezett akaratát és ha ezen felismert akaratot szívből minden korlátozás és önző érdek nélkül cselekednék, akkor nyugalmat találnának. Azonban minden önkinzásuk, minden sírásuk, minden küzdelmük sem fogja meghozni számukra a kívánt áldást. Az ént kell teljesen feladni. Véghez kell vinniük azt a munkát, melynek véghezvitelére éppen alkalmuk kínálkozik és magukévá kell tenniük a kegyelemnek ama teljességét, amelyet Isten azoknak ígért meg, akik hitben kérik azt.

„Ha valaki én utánam akar jönni” — mondja Jézus— „tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét mindennap és kövessen engem.” Kövessük a Megváltót egyszerűségben és önmegtagadással és magasztaljuk fel a golgota Emberét szavainkkal és szent életünkkel. A Megváltó igen közel jön azokhoz, akik néki szentelik magukat. Ha valaha volt olyan idő, mikor szükségünk volt Isten Lelkének szívünkön működő hatására, akkor éppen a mai idő az. Tegyük magunkévá ezt az isteni erőt, hogy elég erősek legyünk a megszentelt és az Istennek átadó életnek folytatására.

* * * * *

Isten ígéje legyen a mi tankönyvünk. Az Úr a mi segítőnk és a mi Istenünk. Tekintsünk őreá, hogy ő készítse elő terveink véghezvitelének útját.

* * * * *

A tea és szemeskávé élvezéséről

(Testimonies Vol. II. p. 64. 65.)

A tea és szemeskávé élvezete kárára van a testnek. A tea bizonyos mértékben bódító hatást gyakorol. Belejut a vérkeringésbe és lassankint legyengíti a test és a szellem erőit. Izgatja és felhevíti a szervezet élő gépezetét, gyorsítja a mozgásokat, természetellenes működést hoz létre és a teaivóban azt a benyomást kelti, mintha nagy szolgálatot tenne számára és erősítené őt. Ez azonban tévedés. A tea megtámadja az idegerőit és nagy mértékben legyengíti. Mihelyst hatása megszűnt és az élvezete által előidézett fokozott tevékenység alábbhagy, elerőtlenedik és gyengeség mutatkozik, amely a mesterséges élénkséghez viszonyítva sokkal nagyobb méretű.

[248]

Hogyha a szervezet már egyébként is túl van terhelve és nyugalomra van szüksége, akkor a tea a rágyakorolt izgató hatás következtében rendkívüli működést idéz elő, miáltal természetesen csökkenti a test teljesítő képességét és ellentálló erejét. Az ilyen ember erői sokkal hamarabb fogyatkoznak meg, semmint a menny azt akarná. A tea méreg a testnek. Keresztények tartózkodjanak attól.

A szemeskávé hatása bizonyos tekintetben hasonló a teához. A testre gyakorolt behatása azonban még amannál is rosszabb. Izgatólag hat; de éppen olyan mértékben, amilyen mértékben az élvezet által eleinte emelkedettnek érzi magát az ember, később a kimerültség lép fel. A tea- és kávéivóknak arcáról lehet leolvasni, hogy milyen élvezeteknek hódolnak. A bőr sápadt lesz, az arc színtelen kifejezést ölt és az egészséges arcszíne eltűnik.

Tea és szemeskávé nem nyújtanak tápértéket a testnek. Az általuk létrehozott hatás hirtelen áll be, mielőtt a gyomornak ideje jutna a megemésztésre. Ezen körülmény bizonyítja, hogy az, amit ezen izgatószerek használói erőnek neveznek, nem egyéb a gyomor idegeinek felkorbácsolásánál, amely idegek azután tovább adják ezt az izgalmat az agynak. Viszont az agy csak azért lesz felizgatva, hogy fokozódó szív működést hozzon létre és ezáltal az egész testnek

rövidéletű megújulási érzést kölcsönözzön. Azonban tévedésbeejtő erősség ez csupán, amely által végeredményben sokkal rosszabb helyzetbe jutunk, mint annakelőtte voltunk.

A tea ivásnak további hatásai: fejfájás, álmatlanság, szívdobogás, emésztési zavarok, idegreszketés és egyéb bajok.

* * * * *

A mértékletességi reform

[249]

(Testimonies Vol., VI. p. 110. 111.)

Művünkben a mértékletességi reformnak nagyobb figyelmet kell szentelnünk. A reform által követelt minden kötelesség egyúttal bűnbánatot, hitet és engedelmisséget is igényel. Jelenti a lélek fel-emelését egy új és nemesebb életre. Ezért minden igazi reformnak helye van a hármias angyali üzenet művében. Különösen megérdemli figyelmünket és támogatásunkat a mértékletességi reform. Általános összejöveteleinken irányítsuk erre a figyelmet és segítsük eredményre ezt a reformot. Vázoljuk az emberek szemei előtt az igazi mértékletesség alapelveit és szólítsuk fel őket, hogy kötelezzék magukat a bódító italoktól való tartózkodásra. A rossz szokások szolgátságában nyögő embereket, vegyük körül gondos figyelmességgel, hogy Krisztus keresztyéhez vezethessük őket.

Nagy összejöveteleinken orvosok is közreműködjenek. Ezek olyan emberek legyenek, akik bölcsességgel, egészséges ítélőképességgel bírnak, olyan emberek, akik megbecsülik az igehirdetést és nem estek áldozatul a hitetlenségnek. Ezek az emberek a nép egészségének őrei, miért megbecsülést és elismerést érdemelnek. Ezek oktassák ki az embereket a mértékletlenség veszélyeiről. Ezen elhatalmasodott rossz szokásokkal a jövőben bátrabban kell szembe szállnunk, mint a múltban tettük. Prédikátorok és orvosok egyaránt mutassák ki e mértékletlenség kárait. Mindkét részről működjenek közre az evangélium szolgálatában, hogy a bűnt megrójják és az igazságot felmagasztalják. Mindazok a prédikátorok és orvosok, akik nem intéznek személyes felhívásokat a néphez, elhanyagolják kötelességüket. Elhanyagolják azt a munkát, amelynek az elvégzésével Isten megbízta őket.

Más közösségekben is vannak keresztyének, akik a mértékletesség alapelveiért lelkesednek. Közeledjünk az ilyen munkásokhoz és adjunk nekik alkalmat arra, hogy velünk vállvetve munkálkodhassanak. Tekintélyes és becsületes embereket szólítsunk fel arra, hogy

[250]

támogassák, a mi fáradozásainkat, amelyek az elveszettek megmentésére irányulnak.

Ha a mértékletességi reformot úgy folytattuk volna, ahogy az harminc évvel előbb elkezdődött, ha a nagy összejöveteleinken kimutatnánk az evésben és ivásban való mértékletlenség kárait, de különösképpen a pálinka ivását; mindezt pedig Krisztus közeli eljövételének jeleivel összefüggésben; ha mindezt megtettük volna, akkor egy nagy mozgalmat hozhattunk volna létre az emberek között. Ha buzgalmunk arányban állana a ránkbizott igazságok fontosságával, akkor százak, sőt ezrek pusztulásból való megmentésének eszközéül szolgálhatnánk.

Az örökkévalóság fogja csak valójában megmutatni, hogy a szolgálat ezen neme által, mi lett véghezvívve. Mily sok kétségbeesett világi lélek lett a nagy orvoshoz hozva, akinek vágya, hogy mindazokat, akik hozzá jönnek, meggyógyítsa. Krisztus egy feltámadott Megváltó és az ő szárnyai alatt üdvösség található.

* * * * *

[251]

Ha látjuk, hogy az emberek olyan helyekre mennek, ahol az alkohol mérget osztogatják és az értelmet lerombolják, ha látunk veszedelemben forgó lelkeket, akkor meg kell kérdeznünk önmagunktól: „Mit teszünk megmentésük érdekében?” A megkísértettek és elesettek érdekében gyakorolt fáradozásainknak azonban csak akkor lehet igazi eredménye, ha a jellemet Krisztus kegyelme megváltoztatja és az illető ember élő kapcsolatba jut a végtelen Istennel. Minden igazi mértékletességi mozgalomnak ez a célja. Fel vagyunk szólítva arra, hogy ezt a művet emberi erőnél nagyobb erő segítségével végezzük, t. i. a Jézus Krisztusban való erő által. Ugyanaz, aki leszállott e földre, hogy az emberi természetet magára vegye, azt is megmutatja nekünk, hogy miképpen kell ezt a harcot megküzdenünk. Krisztus a mi kezeinkbe helyezte az ő művét. Küzdjünk az Istennel nappal és éjjel. Kérjük azt az erőt, amely láthatatlan. Ha Istent Jézus Krisztus által helyesen megértjük, akkor győzni fogunk.

* * * * *

Minél jobban közeledünk a vég idejéhez annál nagyobb erőfeszítéseket kell tennünk az egészségügyi reform és a keresztyényi

mértékletesség érdekében, hogy meghatározott és döntőbb formában tárjuk azt az emberek elé. Állandóan arra kell törekednünk, hogy az embereket nemcsak szavaink, hanem példák által is neveljük. Tanítás és példaadás együttesen beszédes befolyást gyakorolnak. (Testimonies vol. VI, p. 112.)

* * * * *

Megadni Istennek azt, ami az övé

(Testimonies, Vol., VI. p. 384-391.)

Az Úr egy, napjainkra vonatkozó üzenetet adott az ő népének, melyet Malakiás próféta könyvének 3. fejezetében találunk feljegyezve. Vajjon hogyan jegyezhetné fel az Úr világosabban követeléseit, mint ahogyan ezen fejezetben cselekedte! Gondolja meg mindenki, hogy Isten követeléseit minden más követelmény alapjául szolgálják részünkről. Isten bőségesen ellát bennünket és azon egységet kötötte az emberrel, hogy ő minden javainak tizedrészét visszaszolgáltatja néki. Az Úr az ő kincseit kegyelmesen rábízta szolgálóira, de a tizedről kijelenti: „Ez az enyém.” Azon viszonyból következik, ahogy Isten az ő tulajdonát az emberre bízta, hogy az ember minden javainak egy tizedét hűségesen beszolgáltassa Istennek. Maga Jézus Krisztus állapította meg ezt a határozott rendelkezést.

[252]

Ezen cselekedet ünnepélyes és örökkévaló következményeket zár magába és sokkal szentebb annál, semint hogy emberi beavatkozásra legyen bízva. Ne érezzük magunkat szabadnak, hogy ezen dologban úgy járjunk el, ahogy éppen akarunk. Hanem éppen ellenkezőleg, szabályszerűen tegyünk félre minden járulékot, mint szentet, mint Isten munkájára elkülönítettet.

A termés zsengeje

A tizeden kívül az Úr megkívánja még minden jövedelmünk zsengejét is, még pedig azon okból kifolyólag, hogy e földön végzendő munkája bőséges támogatásban részesülhessen. Az Úr szolgálói ne legyenek kénytelenek létfenntartásukat nélkülözés által korlátozni. Ha az igazságot tanítják, akkor álljanak rendelkezésükre olyan eszközök, melyek által a munkát a legjobb időben, a legáldásos-teljesebb módon folytathatják. Irgalmasságot kell gyakorolni. A szegényeken és szenvedőkön segíteni kell; erre a célra pedig adományokat és áldozatokat kénytelenek fordítani. Különösen oly területeken, ahol az igazság zászlaja még nincsen kibontva, kell ennek

megtörténnie. Ha mindenki, minden öreg és ifjú, aki Isten népe közé sorozza magát, megtenné kötelességét, akkor nem volna hiány az Úr kincstárában. Ha mindenki hűségesen befizetné a tizedet és jövedelmének zsengejét az Úrnak szentelné, akkor bőséges eszközök állanának az Úr munkájának rendelkezésére. De az Isten törvényét nem követik és nem veszik figyelembe, minek következtében nyomasztó szükség támad.

Gondoljatok a szegényekre

Éltünkben el kell tennie minden pazarlásnak, mert igen rövid már az az idő, mikor még alkalmunk van dolgozni. Magunk körül szű- [253]
kölködést és szenvedést látunk. Egész családoknak élelmezésre van szükségük. A kicsinyek kenyér után kiáltoznak. A szegények lakásaiban hiányos a butorzat és ágynemű. Sokan alacsony kunyhókban, minden kényelmet nélkülözve élnek. A szegények kiáltása felhatott az égbe és Isten hallja azt. Azonban sokan önmagukat dicsőítik; mialatt embertársaik éheznek és inséget szenvednek, ők dús terítékre költekeznek és a szükségesnél többet esznek. Hogyan fognak számot adni egykor az emberek Isten javainak önző felhasználásáról? Aki megveti azon intézkedéseket, melyeket az Isten a szegények érdekében tett, az majd tapasztalni fogja, hogy nemcsak embertársait, hanem Istent is megrabolta azáltal, hogy javaival hűtlenül bánt.

Minden Istené

Minden jó, melynek örvend az ember Isten kegyelméből származik. Ő az a nagy és jóságos adakozó. Az ő szeretete azokban az intézkedésekben nyilvánul meg, melyeket az emberek érdekében tett. Próbaidőt kaptunk tőle, melyben a menny számára való jellemeket kell fejlesztenünk. Nem azért szólít fel bennünket arra, hogy javainknak egy részét néki adjuk, mintha néki valamire szüksége volna. Egykor az Úr mindenféle fát teremtett az Éden kertjében, melyek tekintetre kedvesek és eledelre jók voltak és megparancsolta Ádámnak és Évának, hogy kedvük szerint örvendjenek azok gyümölcseiben. Csupán egy kivételt tett: a jó és gonosz tudásának fájáról nem volt szabad enniök. Ezen fát Isten a maga számára tartotta fenn, állandó emlékeztetjőül annak, hogy minden dolognak ő a tulajdonosa. Ily

módon kapott alkalmat az első emberpár, hogy engedelmessége által kinyilvánítsa Istenben való hitét és bizalmát.

[254] Így van az Istennek velünk szemben támasztott követeléseivel is. Ő aki kincseit az ember kezére bízta megköveteli, hogy annak egy tizede az ő műve számára el legyen különítve. Megkívánja, hogy ezt a részt kincstárába hozzák, mint tulajdonát néki átadják, hogy azt azok fenntartására fordítsa, akik széjjelviszik az egész világra az üdvösség üzenetét. Azért igényli Isten ezt a részt, hogy kincstárába állandóan anyagi eszközök folyjanak be, hogy ezáltal az igazság világoossága eljuthasson a közel és távol valókhoz egyaránt. Isten ezen követelése iránti, hűséges engedelmesség által elismerjük, Istennek mindenre vonatkozó tulajdonjogát.

És nincsen-e Istennek ahhoz joga, hogy ezt követelje tőlünk? Avagy nem azért adta-e oda elsőszülött Fiát, mert szeretett és a haláltól kívánt megmenteni minket? Ne folyjanak-e be hálaáldozataink az ő kincses tárházába, hogy onnan fel lehessen azokat használni az ő országa ügyének előmozdítására ezen a földön? Mivel minden javainknak Isten a tulajdonosa, ne ösztönözzön-e ez olyan hálára vele szemben, amely önkéntes adományokban nyilatkozik meg, hogy ilyen módon elismerjük a test, lélek, szellem és az anyagi javak feletti tulajdonjogát? Ha Isten terve szerint jártak volna el, akkor kincstárában elegendő eszköz állott volna rendelkezésére ahhoz, hogy a prédikátorok olyan helyzetbe jussanak, hogy új területekre mehethének és elegendő számú munkás egyesülhetne a prédikátorokkal, hogy az igazság zászlaját a föld sötét részein is magasra emeljék.

Nincs mentség

[255] Az Isten által meghatározott terv szerint, az ember köteles visszaadni néki azt, amivel tartozik, s ez oly világosan kifejezésre jut igéjében, hogy aki ezen kötelességeket és felelősségeket hamisan értelmezi, vagy az Istentől rászabott kötelességek elől kitér, annak semmiféle mentsége nem lehet. Azok, akik azt állítják, hogy nem tudják belátni ezen kötelességüket, a gyülekezet és a világ előtt egyaránt kinyilvánítják, hogy egyszerűen nem akarják ezen, világosan kifejezésre juttatott kötelezettséget elismerni. Ezek azt hiszik, hogy kisebb lesz a vagyonuk, ha követik az Úr tervét. Önző szívük

kapzsiságában az egész tőkét kamatostól a maguk egyéni céljaira kívánják felhasználni.

Isten ráteszi kezét az emberek minden vagyonára és így szól: „Én vagyok az egész világegyetem tulajdonosa és ezen javak az enyéim. Az általatok visszatartott tizedet az én szolgálaim fenntartására szántam, akik a sötétségben élők és törvényemet nem ismerő embereknek magyarázzák a Szentírást. Miközben tartaléktőkémeket saját vágyaitok kielégítésére használjátok fel, lelkeket raboltok meg attól a világosságtól, melyet ezáltal hozzájuk eljuttatni kívántam. Volt alkalmatok irántam való hűségetek kimutatására, de nem tetétek. Megpróbáltatok engem; elloptátok javaimat, azért átokkal vagytok elátkozva.”

Még egy alkalom

Az Úr hosszútűró és kegyelmes, ezért azoknak, akik elkövették a bűnt, még egy alkalmat nyújt a megjobbulásra. Így szól: „Térjetek hozzám és én is hozzátok térek.” De ők ezt mondják: „Miben térjünk meg?” (Mal. 3, 7.) Ezek javaikat saját énjük oltárán, öndicsőítésükre áldozták, mintha ezen javak saját tulajdonuk, nem pedig csupán kölcsönzött kincsek lettek volna. Lelkiismeretük annyira kemény és érzéketlenné vált, hogy nem képesek felismerni elkövetett bűnük nagyságát, midőn elzárták azt az utat, melyen az igazságnak kellett volna előre haladnia.

Emberek, halandó emberek, akik önmaguk céljaira használják fel azon javakat, melyeket Isten az üdvösség üzenetének hirdetésére tartott fenn, hogy veszendő lelkekhez eljuttassák a megváltó szeretet örömeit; önzésük által elzárják ezt az utat és még azt merik kérdezni: „Mivel csaltunk meg téged?” Isten erre így válaszol: „A tizeddel és áldoznivalóval. Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem; a nép egészben.” Az egész világ kiveszi részét Isten megrablásából. Azon pénzzel, melyet Istentől nyertek kölcsön, szórakozásoknak, élvezeteknek, multságoknak és káros kielégítéseknek hódolnak. Isten azonban azt mondja: „ítéletre indulok hozzátok.” (Mal. 3, 8. 9. 5.) Az egész világnak számot kell adnia majd ama nagy napon, amelyen mindenki cselekedetei szerint fog megítéltetni.

[256]

Az áldás

Isten biztosítékot adott arra nézve, hogy megáldja azokat, akik engedelmeskednek rendelkezéseinek. „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit és ha nem árasztok-e rátok áldást bőségesen és megdorgálom érettetek a kártevőt és nem veszíti el földetek gyümölcsét, és nem lesz szőlőtök meddő a mezőn azt mondja a seregeknek Ura. És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek, mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a seregeknek Ura.” (Malakiás 3, 10-12.) Hogyan merészkedhetnek az emberek szembeszállni a világosság és igazság igéivel, melyek oly érthető kötelelességeket tartalmaznak? Hogyan van merészségük engedetlenkedni Isten iránt, midőn az ő követeléseivel szemben való engedmesség úgy világi, mint lelki javakban áldást, az engedetlenség pedig átkot hoz? Sátán a pusztító. Isten nem áldhatja meg azokat, akik vonakodnak hűséges sáfárai lenni. Ezeken csak Sátán pusztító munkáját engedélyezheti. A nyomorúságnak minden faja és mértéke elárasztja a világot és ugyan miért? Mert Isten nem használja fel hatalmát arra, hogy a gonosz-
[257] nak gátat vessen. A világ megvetette Isten szavát; úgy él, mintha nem is létezne Isten. Noé idejében az emberek hasonlóképpen visszautasítottak minden Istenre vonatkozó gondolatot. Az istentelenség ijesztő módon uralkodik és a föld megérett az aratásra.

A zúgolódók

„Keményen szóltok ellenem, azt mondja az Úr és azt mondjátok: Mit szólunk ellened? Azt mondjátok: Hiábavaló az Isten szolgálata és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit és hogy alázatosan járunk a seregeknek Ura előtt? Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodnak, noha gonoszságot űznek és megszabadulnak, noha kisértik az Istent.” (Malakiás 3, 13-15.) Olyan emberek, akik elvonják Istentől azt, ami az övé, panaszkodnak így. Az Úr kéri őket, hogy próbálják meg őt azzal, hogy midőn tizedüket behozzák az ő tárházába figyeljék meg, nem áraszt-e rájuk áldást. Ámde ők szíveikben a lázadás gondolatát rejtegetik és zúgolódnak Isten ellen. Ugyanakkor megrabolják őt és eltulajdonítják javait. Ha

pedig bűnüket szemük elé tárják, akkor így szólnak: „Szerencsétlenül jártam; aratásom silány volt, ellenben az istentelenek gyarapodnak. Ugyan mit használ az, ha megtartjuk az Úr rendelkezéseit?”

Isten azonban nem kívánja, hogy valaki szomorkodó arccal járjon előtte. Akik ily módon Isten ellen zúgolódnak, saját maguk hoznak szerencsétlenséget önmagukra. Megrabolják Istent, föltartóztatják munkáját, mivel azt a pénzt, melynek az ő kincstárába kellett volna befolynia, önző célokra használták fel. Azáltal bizonyították be Isten iránti hűtlenségüket, hogy az előírt tervét nem hajtották végre. Midőn Isten sikert adott nekik és felszólította őket, hogy ők is tegyék meg a maguk kötelességét, akkor fejüket rázták és nem tudták belátni, hogy ez nekik kötelességük. Visszatartották az Úr pénzét és gátolták azon munkát melyet ő akart végezni. Bezárták értelmük szemeit, hogy ne lássanak. Azáltal, hogy a rájuk bizott javakat maradéktalanul felhasználták a maguk céljaira, Istent szentségtelenítették meg. Ezért átkot bocsát rájuk és megengedi, hogy a pusztító martalékvá legyenek, hogy termésük tönkre menjen és szerencsétlenséget hozzon rájuk.

[258]

Az istenfélők

Malakiás 3. fejezetének 16. versében egy további osztály van elénk tárva, amely nem azért gyülekezik össze, hogy az Istent bírálgassa, hanem azért, hogy dicsőségéről szóljon és kegyelméről beszéljen. Akik ezen osztályhoz tartoznak, azok hűségesek voltak kötelességük teljesítésében és megadták az Urnak azt, ami az övé. Az ő bizonyágtételük olyan volt, hogy az angyaloknak okot szolgáltatott a dicsénekre és örvendezésre. Ezek nem panaszkodnak Isten ellen. Oly lelkeket, akik a világosság szerint járnak, akik kötelességeik teljesítésében hűségesek és igazságosak, nem hallani panaszkodni, vagy hibákat másoknak szemébe vetni. Ezek a bátorításnak, reménységnek és hitnek hangját hallatják. Csak olyanok panaszkodnak, akik önmaguknak szolgálnak és az Istennek nem adják meg azt, ami az övé.

„Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét és azon a napon azt mondja a seregeknak Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és

kedvezek nékik, mint kiki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálja és a között, aki nem szolgálja őt.” 16-18. v.

[259]

Az önkéntes adakozás jutalma abban áll, hogy a szív és a lélek egyre szorosabb közösségre lép a Szentlélekkel. A szerencsétlenül járt, adósságokba keveredett ember ne vonja el az Úr részét csak azért, hogy ezzel hitelezőit kielégítse. Gondolja meg, hogy ezen eljárásával megrabolná az adakozót, aki ezt a helyzetet az ő megpróbáltatása végett teremtette. Ő mindazért, amivel rendelkezik, adósa az Istennek. Ámde kétszeresen adós lesz, ha az Úrét elhasználja, csak azért, hogy ezzel embertársainak tartozását kielégítse. Ebben az esetben a menny könyveiben a neve mellé ez a megjegyzés kerül: „Hűtlen Istennel szemben.” Ő köteles számot adni arról, hogy saját szükségletére használta-e fel az Úr javait. Az alapelvek hiánya, amely az Isten javainak hamis felhasználásában jutott kifejezésre, csakhamar meg fog nyilatkozni egyéb, más dolgokban és más eljárás módjaiban is. Sőt a foglalkozásának minden egyes ügyében meg fog ez látszani. Az Istent megrabló ember olyan jellemvonásokat fejleszt ki magában, amelyek végeredményben ki fogják őt zárni az Isten mennyei családjából.

* * * * *

A javaknak önző elhasználása által hűtlennek bizonyult ember alkalmatlanná válik a mennyei javak kezelésére.

* * * * *

Mindenütt vannak jócselekedetre kínálkozó alkalmak. Szükségletek pedig állandóan felmerülnek. A misszióterületek anyagi eszközök hiánya folytán gátolva vannak fejlődésükben, sőt, ha az Isten népe nem ébred fel igazi állapotának ismeretére, kénytelenek lesznek egyes helyeken abbahagyni a munkát. Ne várjatok a végrendekezéssel addig, amíg a halál órája elközelgett reátok, hanem rendelkezetek a javaitok felett akkor, mikor még életben vagytok.

* * * * *

Takarékosság a missziómunkában

[260]

(Gospel Workers, p. 355-358.)

Mi mindannyian Isten munkatársai vagyunk, kiknek belátással, megalégedetten és alázatosságban kell dolgoznunk. Vannak emberek, akik túl sokat akarnak elvégezni s ezért csak keveset végeznek el. Legyenek fáradozásaink egy pontra irányítva. Minden ütésnek legyen meg a maga hatása. A munkának úgy itt Európában, mint Amerikában kicsiben kellett megkezdődnie, de lehet azért úgy igazgatni, hogy nagyrészt önmagát fenntartsa. E célból jó eszköz az, ha elérjük, hogy az igazság érdekében kifejtett fáradozásaink révén másokat is megnyerjünk. Egyes lelkek, akik a világból meg lettek nyerve és az igazságban szilárdan megállapodtak, az apostolokhoz hasonló munkát végezhetnek mások érdekében.

Munkásaink legyenek eltökélve arra, hogy lemondjanak a meggyökerezett emberi szokásaikról, mihelyt az Isten munkájának előrehaladása azt megköveteli. Európában a mű már sokkal előbbre jutott volna, ha az igazságot elfogadók közül egyesek nem ragaszkodtak volna nemzeti szokásaikhoz és hagyományaikhoz. Ezek azt követelik, hogy a prédikátor az ő munkájában eme szokásokhoz és előítéletekhez alkalmazkodjék, ha el akar érni valamit. Ez az álláspont kezdettől fogva bénító befolyást gyakorolt a munkára.

A munkások együttesen, közösen tanácskozzanak. Senki se kezdjen valami új dolgot az ő saját, független ítélőképességére támaszkodva és ne dolgozzék munkatársainak tanácsára való tekintet nélkül tervének végrehajtásában. Ha elég ügyesnek tartjuk magunkat arra, hogy Isten munkáját vezessük és az eredményre nézve saját bölcsességünkre támaszkodunk, hogy terveket készítsünk és azokat végrehajtsuk, akkor a vereség és veszteség eljárásunk elmaradhatatlan következménye. Nékem meg lett az mutatva, hogy a munka tervezését ne bízunk tapasztalatlan emberekre. Aki nem szerzett alapos tapasztalatokat még akkor sem vehet magára felelősségeket, ha arra önmagát képesnek is tartja. Testvérei hiányokat láthatnak ott, ahol ő

[261]

csak tökéletességet pillant meg. Igen sok forog kockán, ha az Úr tárházából való eszközöket veszélybe döntünk. Ha valaki kísérleteket óhajt tenni, melyeket testvérei nem hagynak jóvá, ám tegye azokat a saját költségére, hogyha veszteségek állnak elő, egyedül ő legyen a károsult. A munkások nincsenek olyan sokan, az eszközök sem olyan bőségesek, ezért a munkát ahhoz mértén kell végezni. Nem felel meg Isten tervének az, ha nagy követelményeket támasztunk kincstárával szemben, hogy oly munkát támogassunk, amelynek módszere semmi különleges eredménnyel nem jár.

Az értelmet jól fel kell használni, hogy felismerjük a legjobb utakat és eszközöket a körülöttünk élő emberek megnyerésére. Vajmi gyakran megtörténik, hogy közellétünkben alkalmakat mulasztunk el csak azért, hogy a tőlünk távolabb eső kevésbé eredményes munkát végezzük. Ily módon megtörténhetik, hogy időnk és eszközeink mindkét helyen kárbavesznek. Fáradozásaink igen nagy területre kiterjedhetnek, időnket és anyagi eszközeinket felhasználhatjuk és munkánk mégis csak kevés gyümölcsöt mutat, csak kevés lélek akarja elősegíteni a munkát, fáradozásuk és anyagi eszközök által.

[262] Missziómunkásaink tanuljanak meg takarékoskodni. A legnagyobb víztartály sem fedezheti a szükségletet, legyen bármilyen bőséges tartalékforrással ellátva, ha rések vannak a tartályon. Ne legyen egy emberre bízva annak az eldöntése, hogy bizonyos területek nagyobb erőfeszítéseket igényelnek-e? Ha a munkások egy területen nagy kiadásokkal járó munkát folytatnak, akkor ezzel elzárják az utat a munkálkodás előtt más, olyan területeken, melyeken talán még jobban kifizetődött volna a munka. Fiatal munkásaink nyugodjanak bele abba, hogy olyan emberek vezetése alatt folytassák életútjukat, akik már több tapasztalatot gyűjtöttek. Egyesek igen sokat tartanak maguk felől. Az alázatosabb munka jobb eredményt hozna. Bátorító látni, amint fiatal emberek lelkesedéssel lépnek be a missziómunkába; azonban nem szabad őket magukra hagyni, nehogy Isten ügyét adósságokkal terheljék meg. Mindannyian arra törekedjenek, hogy bölcs intézkedés és komoly munka által eleget szerezzenek saját kiadásaik fedezésére. A munkások hassanak oda, hogy önfenntartóvá tegyék a művet és oktassák ki az embereket arra, hogy saját anyagi eszközeikre támaszkodjanak.

Prédikátoraink ne érezzenek szabadságot arra, hogy összejöveteli helységekért bármilyen nagy összeget fizessenek, ha nem érzik

annak a terhét, hogy a felkeltett érdeklődést személyes munka által továbbra is fenntartsák. Az eredmények igen bizonytalanok ahhoz képest, hogy igazolhatnák az anyagi javak oly hirtelen elköltését. Ha gyülekezeti termek és házak nyitva állanak a munkások számára és meg van a hallgatás utáni vágy, akkor ragadják meg az alkalmat és tegyék meg a tőlük telhető legjobbat, s legtöbbet; azonban nem tanácsos egy ember kedvéért úgy eljárni, mintha oly nagy képességekkel rendelkezne, mint egy Moody, vagy Sankey.

Midőn misszionáriusokat küldünk külföldre, olyanokat válasszunk, akik tudnak takarékoskodni, akiknek nincs nagy családjuk és akik tekintve az idő rövidségét és az elvégzendő munka fontosságát, minden olyasmitől távoltage magukat, ami elterelhetné gondolataikat ettől a nagy munkától. Az istenfélő feleség, ha ideje van rá, hogy férjének segítsen, éppen annyit tehet mint a férje. Olyan missziómunkásokra van szükségünk, akik a szó legszorosabb értelmében azok, akik félretéve minden önző érdeket, az Isten munkájának adják át az első helyet; akik csupán az Isten felmagasztalását tartván szem előtt, minden pillanatban készek odamenni, ahová ő küldi őket; akik az igazság ismeretének terjesztése érdekében bármilyen minőségben hajlandók dolgozni. A misszióterületeken olyan férfiakra van szükségünk, akiknek feleségeik félik az Istent, szeretik a művet és férjüknek munkájukban segítségükre lehetnek.

[263]

Munkásaink tanuljanak meg takarékoskodni. Nem csak a missziómunkában, hanem egyéni kiadásaikban is. Családjaikkal ott lakjanak, ahol fenntartásuk a lehető legkevesebbe kerül. A mi népünk nem részesül oly mértékben adományokban és örökségekben mint más felekezetek és azok, akik nem szokták meg, hogy életszínvonalukat bevételükhöz szabják, ezt most feltétlenül tegyék meg, vagy pedig keressenek maguknak valami más foglalkozást. Bizonyos önző szokások, izlésben és ügyességben való hiány, egyes feleségeket és anyákat állandó követelések támasztására ösztönöznek a pénztárral szemben. Lehetséges, hogy ez az anya azt gondolja, hogy a lehető legjobbat teszi, mivel sohasem nyert oktatást arra nézve, hogy korlátozza saját és gyermekeinek igényeit és mert sohasem követeltek tőle ügyességet és tapintatot a háztartás vezetésében. Ilyen módon az egyik család kétszerannyit használhat el fenntartására, mint amennyi egy ugyanannyi taglétszámú másik családnak szükséges.

[264]

Aki még nem tanult meg takarékoskodni, az igyekezzék ezt azonnal megtanulni. Tanuljon meg mindenki könyvvezetést. Egyesek mint lényegtelen elhanyagolják ezt a munkát, pedig ez nem helyes. Sok munkatársunknak még meg kell tanulnia, hogy minden kiadását pontosan jegyezze. Ha Isten munkájában foglalatoskodunk, szokásainkban nem szabad hanyagoknak és késlekedőknek lennünk; igyekezzék mindenki a maga munkakörében megbízható és ügyes lenni. Az Úrnak nem tetszik az, hogy pontosságban és rendben való hiány tapasztalható azok között, akik művével kapcsolatban üzleti ügyeket végeznek. Még a konferenciai gyűléseken is sok időt lehetne megtakarítani és sok hibát lehetne elkerülni gondosabb tanulmányozás által. Mindaz, ami bárminő kapcsolatban áll az Isten művével oly tökéletes legyen, amennyire emberi értelemtől és emberi kezek munkájától csak kitellik.

* * * * *

A dicsérés veszedelme

(Testimonies, Vol. III. p. 185. 186.)

Nékem meg lett mutatva az, hogy nagy elővigyázatosságot kell tanúsítani, midőn férfiakat és asszonyokat meg kell szabadítanunk a magabízás nyomasztó terhétől és figyelmeztetnünk kell őket, hogy ne felejtsek el az Istentől való függőségüket. Nem helyes dolog, ha egyes személyeket feldicsérnek, vagy Krisztus szolgájának képességeit magasztalják. Ama napon majd sokan megméretnek és az emberi felmagasztalás következtében könnyűnek fognak találtatni. Szeretném atyámfiait és testvérnőimet arra inteni, hogy ne hízelegjenek egyes személyeknek, dicsérvén az ő képességeiket, mert ők ezt nem képesek elhordozni. A saját én vajmi könnyen elbizakodik, minek következtében kibillennek az egyensúlyukból. Ismét hangsúlyozom kedves testvérek, hogy ha lelkeiteket tisztán akarjátok megőrizni minden ember vérétől, akkor sohase hízelegjétek, sohase dicsérjétek szegény halandók fáradozásait, mert ez csak romlásukra szolgálna nékik. Veszedelmes dolog, ha szavaink vagy cselekedeteink által egy atyafit vagy testvérnőt felmagasztalunk, bármennyire alázatosnak is lássék magaviseletük. Ha azonban az alázatosság és szelídség Isten által nagyrabecsült lelkületével rendelkeznek, akkor legyetek segítségükre azoknak megtartásában. Ez azonban ne azáltal történjék, hogy megfedditek őket, vagy hogy az igazi képességeiket kevésre becsülitek, de jól meg kell fontolnotok, hogy a dicséretet csak igen kevesen tudják lényeges kárvallás nélkül elviselni.

[265]

Egyes tehetséges prédikátorok, akik a jelenvaló igazságot hirdetik úgy szeretik a dicséretet, mint a részeges ember a bort és ugyanolyan serkentő hatást is gyakorol reájuk. Ha az ilyen prédikátort egy kis gyülekezetbe helyezik el, ahol nem egykönnyen tud majd lelkesedést vagy határozott ellentmondást kihívni, akkor csakhamar tapasztalni fogjátok, hogy az ilyenek elveszítik érdeklődésüket és buzgóságukat és munkájukban oly csüggetegek lesznek, mint azon iszákos, akitől elvonták a pálinkát. Ezek a férfiak mindaddig

nem lesznek igazi gyakorlati munkásokká, míg meg nem tanulják a dicsérés buzdítása nélküli munkálkodást.

* * * * *

Gyülekezeti fegyelem

(Testimonies Vol.. VII. p. 260-264.)

Ha Isten népének tévelygő gyülekezeti tagokkal van dolga, akkor pontosan követnie kell azon utasítást, melyet a Megváltó Máté evangéliuma 18. fejezetében adott. Minden emberi lény drága áron megváltva lett Krisztus tulajdonává, összekötve vele szeretet által, amelyet ő és az ő Atyja értünk kinyilvánítottak. Mily gondosaknak kell tehát lennünk, egymásközötti érintkezésünkben! Az embereknek nincs joguk ahhoz, hogy felebarátaikat gonosz dolgokkal meggyanusítsák. A gyülekezeti tagoknak nincs arra joguk, hogy tévelygő testvéreikkel szemben való bánásmódjukban saját sugallataikat és hajlamaikat kö- vessék. A tévelygőre vonatkozó előítéleteiknek nem szabad hangot adniok, mert ilyen módon továbbíthatják másoknak a gonoszság kovászát. Atyafiakról, vagy testvérnőkről szóló kedvezőtlen híreket az egyik gyülekezeti tag a másiknak továbbítja. Hibákat és igazságtalanságokat követnek el, mert egyesek nem hajlandók az Úr Jézus utasításait követni.

[266]

„Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négyszem közt,” — mondja Krisztus. (Máté 18, 15.) Az igazságtalanságot ne beszéld el másnak. Ha egyik, vagy másik személynek elmondják, az továbbítja a harmadiknak és növekszik állandóan a hír és ezzel együtt a baj is, amely alatt végül az egész gyülekezet szenvedni fog. Isten terve szerint négyszem között kell az ügyeket rendezni. „Ne indulj fel a versengésre hirtelen, hogy azt ne kelljen kérdened, mit cselekedjél azután, mikor gyalázattal illet téged a te felebarátod; a te ügyedet intézd el a te felebarátoddal, de másnak titkát el ne beszéld.” (Példabeszédek 25, 8. 9.) Ne tórd meg felebarátodnál a bűnt; de megszegyenítvén őt ne nagyobbítsd a nehézségeket, nehogy a rendreutasítás bosszúnak tűnjön fel. Fenyítsd meg őt az Isten ígéjének előírásai szerint. Az érzékenységet ne engedd gonoszsággá elfajulni. Ne engedd, hogy a seb elmérgesedvén, oly gonosz szavakban törjön elő, melyek megmérgezik a hallgatók lelkét. Ne

engedd meg, hogy elkeseredés vegyen erőt rajtad és ő rajta. Menj el atyádfiához és beszélj vele a dolgok felől alázatosan és őszintén.

[267] Bármily jellegű legyen is a vétek, az mitsem változtat azon a terven és utasításon, melyet Isten a félreértések és személyes megsértődések elintézésére adott. Ha a tévelygésben levővel Krisztus szellemében beszélnek, akkor a nehézség mihamar elmulik. Menjetek ezért Krisztus szeretetével és részvételével telt szívvel a tévelygőhöz és igyekezzetek vele rend- behozni az ügyet. Nyugodtan és szelíden beszéljessetek velük; ne engedjétek, hogy haragos szavak hagyják el ajkaitokat. Beszéljétek velük oly módon, amely alkalmas arra, hogy ítéletét javatokra megváltoztassa. Gondoljatok e szavakra: „Aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez.” (Jakab 5, 20.) Vigyétek testvéreiteknek azt a gyógyszert, amely képes meggyógyítani az elégedetlenség betegségét. Magatok részéről tegyetek meg mindent, hogy segítsetek rajta. A gyülekezet békességéért és egységéért nemcsak előjogotoknak, de kötelességeteknek is tartsátok ezt, hogy megtegyétek. Ha hallgat rátok, akkor barátotokká tettétek őt.

Az egész menny tevékeny részt vesz az igazságtalansággal illetett és a tévelygésben lévők között lefolytatott beszélgetésben. Ha a tévelygő elfogadja a Krisztus szeretetében közölt intést, ha belátván igazságtalanságát, bocsánatot kér Istentől és testvérétől, akkor a menny világossága tölti be szívét. A vizálynak vége van; barátságosság és bizalom tölti be annak helyét. A szeretet olaja eltávolítja az igazságtalanság okozta fájdalmat. Isten Lelke egybekapcsolja a szíveket és a mennyben örömujjongás van a létrejött megegyezés felett. Ha az ilyen keresztyéni közösségben egyesült lények Isten elé hozzák imáikat és ígéretet tesznek igazságos cselekedetre, az irgalmasság gyakorlására, az Isten előtt való alázatosságra, akkor nagy áldásban fognak részesülni. Ha igazságtalanságot követtek el másokkal szemben, akkor tovább folytatják a megbánás, bevallás és helyreállítás munkáját, készen állván arra, hogy jót tegyenek másokkal. Ez Krisztus törvényének betöltése.

[268] „Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet, vagy kettőt, hogy két, vagy három tanu vallomásával erősíttessék meg minden szó.” (Máté 18, 16.) Végy magad mellé olyanokat, akik lelkiek és beszélj őszintén a tévelygő atyafival az igazságtalanság

felől, hogy alávetvén magát az atyafiak együttes kérésének szíve, megvilágosodjon.

„Ha azokra nem hallgat”, mi történjék akkor? A bizottság néhány tagja vegye-e magára a tévelygő kizárásának felelősségét? „Ha azokra nem hallgat mond meg a gyülekezetnek.” (Máté 18, 17.) A gyülekezetnek kell tagjaiért felelősséget vállalni. „Ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és vámszedő.” (Máté 18, 17.) Ha nem akar a gyülekezet szavára sem hallgatni, ha visszautasít minden, megjavítására irányuló fáradozást, akkor a gyülekezeten nyugszik a közösségből való kizárás kötelessége. Akkor nevét ki kell törölni a gyülekezet könyveiből. Ne történjen meg, hogy valamelyik gyülekezeti tisztviselő, vagy bizottság, vagy akár a gyülekezet azt tanácsolja, hogy az igazságtalanságot elkövető neve kitöröltessék a gyülekezet könyvéből addig, amíg a Krisztus által adott utasítás pontosan be nem lett tartva. Ha ez megtörtént, akkor a gyülekezet tisztán áll Isten előtt, akkor hadd nyilvánuljon meg az igazságtalanságnak valódi arculata. Terjedése megakadályozandó, el kell azt a gyülekezetből távolítani. Meg kell őriznünk a gyülekezet tisztaságát és jólétét, hogy tisztán állhasson Isten előtt, felöltözve Krisztus igazságának ruháiba.

Ha a tévelygő megbánja tettét és aláveti magát Krisztus fenyítésének, akkor még egyszer kísérletet kell tenni vele. De ha nem is bánna meg még, ha a gyülekezeten kívül állna is, Isten szolgálói ne szünjenek meg munkálkodni az ő érdekében. Komolyan törekedjenek arra, hogy megbánásra indítsák őt. Lett legyen bármily súlyos is az ő bűne, ha aláveti magát a Szentléleknek, ha bűnének bevallása és elhagyása által bűnbánatának bizonyítékát adja, akkor meg kell neki bocsátani és ismét be kell fogadni a nyája közé. Testvéreinek bátorítani kell az ilyet a helyes útra és úgy kell vele bánniok, mint ahogy ők szeretnék, hogy velük bánjanak, ha amazoknak a helyzetében lennének; és vigyázzanak magukra, hogy ők is meg ne kísértessenek. Krisztus mondja: „Bizony mondom néktek, amit megkötök a földön, a mennyben is kötve leszén és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva leszén.” (Máté 18, 18.) Ezen kijelentésnek minden időkre nézve meg van az érvényessége. A gyülekezetre rá van ruházva a Krisztus helyében való cselekvés hatalma; Isten eszköze a rend és fegyelem fenntartására az ő népe között. Az Úr gyülekezetének adta a hatalmat, hogy fejlődésére, tisztaságára és

[269]

rendjére vonatkozó minden kérdést szabályozzon. Rajta nyugszik a felelősség, hogy azokat, akik keresztényietlen magaviseletük által méltatlanokká váltak és az igazságra szégyent hoztak, kizárják a közösségből. Ha a gyülekezet cselekedete összhangban áll az Isten igéjében adott utasításokkal, akkor annak határozata mennyei jóváhagyásban részesül. Nagy fontosságú ügyek kerülnek szabályozás végett a gyülekezet elé. Isten szolgáinak, kiket ő népe vezetőiül rendelt, ha megtették a maguk részét ebben az ügyben, akkor döntés végett át kell adniok azt a gyülekezetnek, hogy a döntésben egység nyilvánuljon meg.

Az Úr azt kívánja, hogy követői nagy gondosságot gyakoroljanak egymásközötti eljárásukban. Építsenek, bátorítsanak és gyógyítsanak, mindazáltal a gyülekezet helyes fegyelmezését sem szabad elhanyagolni. A tagok úgy tekintsék magukat, mint egy iskola tanulói, akiknek tanulniok kell, hogy jellemük a magasabb hivatás betöltésére méltó legyen. A földön levő gyülekezetben kell Isten gyermekeinek előkészülniök a mennyei gyülekezettel való egyesülésre. Azok, akik már itt összhangban élnek Krisztussal az üdvözültek családjában örökkévaló életnek néznek elébe.

[270]

Az a szeretet, amely Istennél az elesett emberi nemzedékkel szemben nyilatkozott meg, valami különleges szeretet, oly szeretet, amely kegyelemből fakad, hiszen az emberi lények nem érdemlik meg azt. A kegyelem előfeltételezi ama tárgy tökéletlenségét, amellyel szemben megnyilatkozik. A bűn következtében jutott a kegyelem tevékeny gyakorláshoz.

* * * * *

Lehetséges, hogy jellemed kiképzése végett sok munkára van szükséged, lehetséges, hogy te oly durva kő vagy, melyet előbb alaposan meg kell faragni és csiszolni, mielőtt Isten templomában betölthetné a maga helyét. Ne csodálkozz azon, ha Isten a te jellemednek éleit, kalapáccsal és vésővel eltávolítja, hogy elkészülhessél a részedre szánt hely elfoglalására. Ezt a munkát nem végezheti egyetlen ember sem, csupán maga az Isten. Abban azonban bizonyos lehetsz, hogy egyetlen felesleges ütést sem fog mérni reád, mert minden egyes kalapácsütés örök üdvösségedért való szeretet-

ből történik. Ő ismeri tökéletlenségeidet és nem azért munkálkodik, hogy téged elpusztítson, hanem azért, hogy téged helyreállítson.

* * * * *

„Mindentől, ami gonosznak látszik őrizzetek”

(Testimonies Vol., V. p. 591-603.)

[271] Indítatva érzem magamat, hogy azokhoz forduljak, akik hivatva vannak a világnak szóló intő üzenet hirdetésére. Jórészt a munkások személyétől függ, hogy azok, akiknek érdekében munkálkodnak megismerjék és elfogadják az igazságot. „Tisztítsátok meg magatokat, akik az Úrnak edényeit hordozzátok.” És Pál apostol kéri Timótheust: „Vigyázz magadra és a tanításra.” Ennek a műnek a munkásoknál kell kezdetét vennie. Nékiük kell úgy egyesülniök Krisztussal, mint a szőlővessző a tőkével. „Én vagyok a szőlőtőke, ti vagytok a venyigék,” mondja Krisztus. Ezzel a lehető legszorosabb összeköttetés van jelképezve. Ha a lombtalan ágat beleoltod a zöldelő szőlőtőkébe, úgy csakhamar ebből is élő ág lesz, amely nedvét és táplálékát a szőlőtőből szívja magába. Ez a nedv egyik rostból a másikba, egyik érből a másikba emelkedik, míg végül eléri a virágot és a gyümölcsöt is. A száraz ág a bűnöst jelképezi, aki ha Krisztussal egyesül, a lelke összeköttetésbe kerül az Isten Lelkével; a gyenge és halandó ember, a szent és végtelen Istennel; akkor eggyé lesz Krisztussal.

„Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” — mondá Krisztus. Vajjon összeköttetésben vagyunk-e ővele, akik Krisztus munkásainak nevezzük magunkat? Az általunk hordozott világraszóló üzenetnek el kell jutnia minden nyelvhez, néphez és nemzetséghez. Az Úr azonban egyikünktől sem követeli azt, hogy az ő kegyelme és ereje nélkül menjünk hirdetni az üzenetet, amit nem is tehetünk meg, ha oly módon akarjuk azt előadni az embereknek, amely annak fontosságával összhangban áll. Nagy kérdés ez ma számunkra: „Ugy adjuk-e elő ezen ünnepélyes és komoly igazságot, hogy annak fontossága mindenki számára nyilvánvaló lesz?” Ha a munkások Krisztusba vetik bizalmukat, úgy ő mindenkor velük kíván lenni. Ő sohasem gondolt arra, hogy misszionáriusai kegyelmétől és erejétől megfosztottan munkálkodjanak.

Krisztus kiválasztott bennünket a világból, hogy különleges és szent népe legyünk néki. Önmagát adta értünk, „hogy megváltson minket minden hamisságtól és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jócselekedetekre igyekezőt.” Isten munkásai legyenek az imának emberei, az írásnak buzgó kutatói, mint akik éheznek és szomjuhózzák az igazságot, hogy mások részére világossággul és erősségül szolgálhassanak. A mi Istenünk féltőn szerető Isten, aki azt kívánja tőlünk, hogy lélekben, igazságban és a szentség ékességében imádjuk őt. A zsoltáríró így szól: „Ha hamisságra néztem volna szívemben meg nem hallgatott volna az én Uram.” Mint munkásoknak jól kell vigyáznunk útainkra. Ha a zsoltáríró nem találhatott volna meghallgatásra, ha valami hamisság lett volna az ő szívében, hogy hallgatná meg az olyan férfiak imáit, akiknek szívében hamisság uralkodik!

[272]

Midőn elmúlt az 1844-es idő, vakbuzgóság (fanatizmus) lopódzott az adventisták soraiba. Isten intő üzenetekkel igyekezett a gonoszság behatolásának gátat vetni. A férfiak és nők között igen bizalmas viszony állott fenn. Én szemeik elé állítottam az igazság magasztos álláspontját, melyet el kell érnünk és annak a viselkedésnek tisztaságát, amelyet gyakorolnunk kell, ha Isten tetszését el akarjuk nyerni és az ilyen dolgokban szeplő és hiba nélkül meg akarunk állni. Olyan férfiak és nők ellen, kiknek gondolkozása nem volt tiszta, Isten részéről a legünnepélyesebb vádak lettek emelve. Habár ők azt állították, hogy ők Isten kölönös rokonszenvét élvezik, az általa adott üzenetet mégis megvetették és nem becsülték. Ellenem fordultak és így szóltak: „Hát csak általad szól az Isten, nem szól hozzánk is?” Ezek nem jobbították meg életük útját és Isten megengedte, hogy tovább haladjanak azon az úton, míglen bűnük nyilvánvalóvá nem lett.

Azonban még most sem vagyunk túl a veszélyen. Minden ember, aki hirdetni akarja e világnak az intő üzenetet, kemény próbára lesz téve és azon kísértésbe esik, hogy oly életet folytasson, amely által a hitet megtagadja. Sátán jól kigondolt terve az, hogy a munkásokat jellemhibáik által gyengítse az imában, és a befolyásban. A munkásoknak egyesülniök kell, hogy mindazt elítéljék és letapossák, ami érintkezésükben a legcsekélyebb módon is megközelíti a gonoszt. Hitünk szent. Munkánknak Isten törvénye megbecsülését kell helyreállítani. Nem szabad tehát olyan jellemmel rendelkezünk, amely

[273]

bárkit is gondolkozásában és viselkedésében alacsonyabb rendű viselkedésre késztet. Nékünk magasztos álláspontot kell elfoglalnunk. Az igazságot úgy kell elfogadnunk és hirdetni, ahogyan az Jézusban megnyilatkozott. Egy megszentelt szív sohasem fog tisztátalan cselekedetekre indítani. Ha valaki, aki azt állítja magáról, hogy az igazságot tanítja, és hajlamos arra, hogy legszívesebben leányok vagy asszonyok társaságában időzzön, ha szereti kezét bizalmas módon vállukra tenni és velük bizalmas módon beszélgetni, akkor őrizkedjetele tőle, mert az igazság tiszta alapelvei még nem hatották át az illető szívét. Az ilyen emberek nincsenek Krisztusban és Krisztus sincsen bennük. Mielőtt Isten az ilyenek munkáját jóváhagyhatná, előbb alapos megtérésele kell keresztülmenniök. A mennyből eredő igazság sohasem alacsonyíthatja le annak elfogadját. Sohasem csábíthatja még a legcsekélyebb bizalmasságra sem. Ellenben megszenteli, felmagasztalja, nemesíti és szoros összekötésbe hozza a hívőt Jézussal. Oda juttatja őt, hogy Pál apostolnak ama intésére figyelmezzon: „Mindentől, ami gonosznak látszik őrizkedjetele, hogy az igazságnak útja emiatt ne káromoltassék”.

Egy dolgot jól meg kell figyelni: t. i., hogy őrizkedjünk ezen lezüllött kor bűneitől. Távol kell állanunk minden illetlen bizalmasságtól, mert Isten elítéli azt. Ez tiltott talaj és bizonytalan dolog, lábainkat erre a tiltott terepre helyezni. Minden szó és minden cselekedet oda irányuljon, hogy a jellemet nevelje és nemesítse. Bűnös dolog ezekről könnyelműen gondolkozni. Pál apostol figyelmezteti és elővigyázatra inti Timotheust, hogy prédikátori hivatásában csak jóval és tisztával foglalkozzék, hogy minden dologban való gyarapodása nyilvánvalóvá legyen. Ezen tanítás napjainkban komoly megfontolást igényel és igen szükséges. Ha az emberek többet gondolkoznának és kevésbé engednék magukat pillanatnyi érzelmek által uralni, akkor munkájukban sokkal nagyobb eredményt érhetnének el. Végtelen fontosságú dolgokat kezelünk és nem szabad saját jellemhibáinkat belevinni a munkába, hanem Krisztus jellemét kell kiábrázolnunk.

Nagy munkát kell még elvégezni. Embereket kell felemelni, Krisztus számára megnyerni és komoly tanításban részesíteni, hogy ők is törekedjenek arra, hogy isteni természet részeseivé legyenek, miután kiszabadultak a világ ártalmas gyönyöreiből. A munkások minden gondolata, szava és cselekedete azt a magasztos jelleget vi-

selje, amely összhangban áll az általuk képviselt szent igazságokkal. Lehetséges, hogy fontos misszióterületeinken a nők és férfiak szükségképpen többé-kevésbé együtt kénytelenek dolgozni, de ha fenn áll is ez az eset, a lehető legnagyobb elővigyázatosságot ajánl. A nő férfiak legyenek tartózkodók és elővigyázatosak, nehogy valami rosszat mondhassanak felőlük. Olyan időben élünk, mikor megso- kasodott az igazságtalanság. Mikor egyetlen meggondolatlan szó, vagy illetlen cselekedet igen nagy kárára lehet annak hasznavehe- tőségére nézve, aki ezt a gyengéséget elárulja. A munkások tartsák meg a szükséges határvonalat; hogy semmi olyasmi elő ne fordul- hasson, amiből az ellenség tőkét kovácsolhatna. Ha vonzalmukkal az egyik, vagy másik felé fordulnak és kedvenceikkel szemben különös figyelmet és hizelgést tanúsítanak, akkor Isten elvonja tőlük az ő Lelkét.

Ha a nő férfiak munkába mennek és gyermekeik, valamint ház- tartásuk gondját feleségeikre bizzák, akkor az asszony és anya is époly nagyfon- tosságú munkát végez, mint a férfi és az apa. Ha az [275] egyik kint van misszióterületen, akkor a másik az otthonban misszi- onárius, akinek gondjai és nehézségei a férfi és apa gondjait és ne- hézségeit felülmúlják. Az anya munkája szent és fontos, mert általa gyermekei értelmét és jellemét formálja, őket hasznos emberekké és a jövő örökélet számára felkészültekké teszi. Lehetséges, hogy a misszióterületen dolgozó férfit embertársai megtisztelik, ellen- ben az otthon hűségese munkásnője semmiféle földi elismerésben nem részesül. De ha az anya családjá érdekében dolgozik és azon fáradozik, hogy gyermekei jellemét az isteni példakép szerint for- málja, akkor a jelentéstevő angyalok az ő nevét a világ legnagyobb misszionáriusainak nevei közé jegyzik fel. Isten nem úgy nézi a dol- gokat, mint a halandó emberek. Mennyi óvatosságra van szüksége a férfinak és atyának, ha házassági fogadalmához hű akar maradni! Mennyire elővigyázatosnak kell lennie, hogy fiatal lányoknál, vagy férjezett nőknél, ne keltsen oly gondolatokat, amelyek nincsenek összhangban magasztos és szent hivatásával és Isten törvényével. Ezek a parancsolatok Krisztus szerint igen nagy terjedelműek és magukba foglalják a szívnek indulatait és szándékait is. Ebben a tekintetben igen sokan áthágják a törvényt. Szívük gondolataiban nem él az a tiszta és magasztos jellemkép, amelyet Isten megkövetel tőlük akármilyen állást is foglalnak el. Isten azonban számontartja

gonoszságukat és sokkal súlyosabban fogja megbüntetni őket, mint azokat, akik kevesebb világossággal és befolyással rendelkeztek.

[276] Fájdalommal érint engem, midőn látom, hogy egyes férfiak mily sok dicséretben, hízelgésben és elkényeztetésben részesülnek. Az Úr megmutatta nékem, hogy azok, akik elfogadják ezen felmagasztalást, nem méltók arra, hogy nevét bűnös ajkukra felvegyék; és ennek dacára halandó emberek részéről, akik csak külsőleg ítélnék mégis égis magasztaltatnak. Kedves testvérnőim! Ne dicsérjétek az atyfiakat és ne hízelegjétek szegény tévelygő férfiaknak, akár nők, akár nőtlenek azok. Ti nem ismeritek az emberi gyöngeségeket és nem tudjátok, hogy fölösleges figyelmességtek és bizalmasságotok esetleg az ő vesztüket okozhatja. Megrettenek, ha arra gondolok, hogy egyesek mennyire rövidlátók és bölcsességet nélkülözők.

Azok a férfiak, akiknek szívében Krisztus lakozik és akik az Úr munkáját végzik, sohsem fognak erkölcsi álláspontjukból engedni, hanem éppen ellenkezőleg arra fognak törekedni, hogy azt egyre magasabbra emeljék. Ezek nem fognak örömet lelteni a nők hizelgésében és kényeztetésében. Minden férfiúnak, akár nő, akár nőtlen az illető, így kell szólni: „Távozz tőlem! Én nem akarok alkalmat adni arra, hogy a legcsekélyebb dologban is rosszat mondjanak rólam, nékem a jó hír értékesebb minden aranyból és ezüstből. Engedjétek, hogy azt szennytelenül megőrizzem, de ha mégis jó hírem az emberek támadásának középpontjába kerülne, akkor ez történjék ugyanazon oknál fogva, amiért Krisztusról is rosszat mondtak, mert utálták az ő jellemének tisztaságát és szentségét, amely állandó feddés volt az ő számukra.”

[277] Azt kívánom, hogy minden, az Úr munkájában dolgozó munkásnak belevésődjön emlékezetébe az ima szükséges volta és hogy ezt soha szem elől ne tévessze. Igaz, hogy nem lehet mindig térdreborulva imádkozni, de a szív szüntelen felemelkedhet Istenhez. Énok hasonlóképpen járt Istennel. Legyetek elővigyázatosak, ne-hogy önmegelegettekké válván, Krisztust kiűzzétek szívetekből és többet tegyetek saját erőtökből, mint Krisztus Lelke által. Egyetlen drága pillanatot se pazaroljatok el könnyelmű beszélgetéssel. Midőn visszatértek a missziómunkából ne önmagatokat, hanem Jézust magasztaljátok. Magasztaljátok fel a golgothai keresztet. Ne engedjétek meg, hogy valaki dicsérjen benneteket és hízelegjen néktek, vagy hogy kezeiteket olyan sokáig szorongassa, mintha sohasem akarná

többé elengedni. FéljeteK minden ilyen megnyilatkozástól. FéljeteK attól, ha fiatalok, vagy házasemberek hajlandóságot mutatnak arra, hogy családi helyzetüket elbeszéljék nékteK. Ha kifejezik hajlamukat arra, hogy vágyódnak részvététeK után, akkor tudjátok meg, hogy itt van a legnagyobb elővigyázatosság ideje. Akik Krisztus Lelkével bírnak és Istennel járnak, azokban nem támadhat a részvét utáni szentségtelen vágy. Ők oly közösséggel rendelkeznek, amely teljesen kielégíti lelkük és szívük vágyát. Azok a nőS férfiak, akik az asszonyok figyelmességeit, dicséreteit és hizelgéseit elfogadják, biztosak lehetnek abban, hogy ezen személyek szeretete és részvéte nem kívánatra méltók. A nők igen gyakran átveszik a kísértő szerepét. Ilyen, vagy amolyan ürügy alatt magukra irányítják a nőS, vagy nőtlen férfiak figyelmét és addig vezetik őket, míglen áthágják Isten törvényét: ily módon odavész a férfiak használhatósága és lelkük üdvössége is veszélyben forog. József története mindazoknak tanulságára szolgál, akik hozzá hasonló kísértésbe estek. József alapelveiben sziklaszilárd és állhatatos volt és így szólott a kísértő nőnek: „Hogyan követhetném el e nagy bűnt és vétkezhetném az én Istenem ellen?” Az ő erkölcsi erejéhez hasonló erő szükséges ma is. Ha a nők azon volnának, hogy életüket megigazítsák és nemesítsék, akkor sokkal kevesebb veszély rejlene befolyásukban. De jelenlegi közömbösségük háztartási kötelességeik elvégzésével és Isten követelményeivel szemben, oly helyzetbe juttatja őket, amelyben igen erős befolyást gyakorolnak a rosszra; erejük kevés van és munkájuk nem viseli magán az Isten pecsétjét. Sem otthonukban sem azonkívül nem misszionáriusok és gyakran az ő otthonuk, a drága otthon, vigasztalan képet mutat. Aki Krisztus nevét vallja, köteles [278] legyőzni minden férfiatlanságot, gyengeséget és balgaságot. Egyes emberek sohasem fognak eljutni a Krisztusban ékeskedő tökéletes kornak mértékére. Ezek gyermekiesek és önmegelégedettek. De az alázatos kegyesség mindezt kiküszöbölhetné. Az igazi vallás nem elégszik meg a gyermekies önmegelégedéssel, hanem a legvégső fokig becsületes.

Krisztus harcosainak soraiból a kísértés napján senkinek sem kellene meghátrálnia. Mindenkinek éreznie kell, hogy embertársainak a romlásból való felemelése képezi komoly feladatát. Abban a küzdelemben, amelyben az erkölcsiséget kívánatosnak, a bűnt pedig gyűlöletesnek kell tartani, senkinek sem áll jogában pihenőt tartani.

Élő keresztyén számára az örökkévalóságon kívül nincs más pihenő. Isten parancsolatainak engedelmeskedni azt jelenti, hogy minden körülmények között csak az igazat és igazságosat visszük véghez. Ez a keresztyén férfiaság. Sokaknak azonban gyakran nagy szükségük van arra, hogy tanulságot vonjanak Krisztus életéből, aki hitünknek megkezdője és bevégzője. „Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetekek lelkeitekben elalélván, mert még végig nem állottatok ellent tusa- kodván a bűn ellen.” Be kell bizonyítanotok a keresztyéni erényben való növekedésteket, még pedig azért, hogy még akkor is szelídek maradtok, ha igazságtalanul bántanak benneteket. Ha nem használ- tok durva kifejezéseket bebizonyítjátok, hogy tényleg az Üdvözítő lakik bennetek. Minden szavatok és minden cselekedetek szolgál- jon arra, hogy az embereket közelebb vonjátok Krisztushoz. Nagy munka vár reánk. Véghezvitelére azonban kevés az idő, ezért te- kintsétek élethivatástoknak, hogy bevéssétek mindenkinek elméjébe azt, miszerint Krisztusért nagy munkát kell még végezni. Vegyetek magatokra min- den olyan kötelességet, melyet mások, akik nem akarják meglátni élethivatásukat, nem voltak képesek felismerni és végezzétek el azt ti.

[279]

Isten népe még nem látja elég tisztán az erkölcsös életmód nagy fontosságát. Sokan vannak, akik azt állítják, hogy megtartják és védelmezik Isten parancsolatait, a valóságban azonban lábbal tapossák azt. A kisértések oly módon közelednek hozzájuk, hogy ők mentségeket találnak az áthágásra. A misszióterületre küldött férfiak és nők, Isten előtt olyanok legyenek, akik állandón Istennel járnak és beszélnek. Az Igehirdetés szent helyén állók pedig tanusítsanak szeplőtelen és tiszta magatartást, amelyhez a tisztátlanságnak leg- csekélyebb foltja sem tapad. Ne tedd tönkre becsületed azért, hogy rálépsz a kisértés útjára. Ha egy nő bizalmasan és hosszasan szoron- gatja kezedet, akkor gyorsan rántsd vissza tőle és őrizkedj a bűntől. Hogyha részvéted iránti vágyát fejezi ki előtted, vagy arról panaszkodik, hogy férje nem szereti őt, nem ért vele egyet, úgy vigyázz nehogy ezt a hiányt te igyekezzél betölteni. Egyedüli helyes út az, ha részvétedet magadban tartod. Irányítsd az ilyen lelkek figyelmét minden terhek hordozójához, a legjobb és legigazabb tanácsadóhoz. Mert, ha ez a lélek valóban Krisztust választotta vezetőjéül, akkor az ő kegyelméből tanácsot fog neki adni, hogy zúgolódás nélkül legyen

képes elhordozni az ő terhét. Ezenfelül minden tőle telhetőt el fog majd követni, hogy otthonát minél egyszerűbbé, minél vonzóbbá és kedvesebbé tegye. Ha minden fáradozása dacára sem ért célt, akkor kegyelmet fog nyerni szeretett Mesterétől, aki megsegíti őt, hogy képes legyen elviselni kötelességeinek minden nehézségét. De ha valaki halandó lényekkel közli mindezeket, hogy ők töltsék be Krisztus helyét, akkor hűtlenséget tanúsít Krisztussal szemben, aki minden esetben hajlandó betölteni az ember lelkének minden űrjét. [280] Panaszkodása által az ilyen lélek vétkezik Isten ellen. Sokkal jobban tenné azt, ha saját szívét komolyabban vizsgálná, hogy meglássa, nem az ő szívében leleselkedik-e a bűn. Az olyan szív, amely ily kívánságokat rejteget magában, amely elfogadja az emberek részvételét és titkos figyelmisségét, nem lehet tiszta és mocsoktalan az Isten szemeiben.

A gonosz asszonyok erős befolyásáról sok találó példát nyújt nekünk a Biblia. Midőn Bálámnak meg kellett volna átkozni Izráelt, ebben meg lett akadályozva, mert az Úr „nem vett észre Jákobban semmi hamisságot és nem látott gonoszságot Izraelben.” Bálám azonban engedvén a kísértésnek teljesen Sátán eszközévé lett és elhatározta, hogy amit Isten nem engedett meg egyenes úton, azt ő majd kerülő úton fogja végrehajtani. Tört vetett az izráeliták elé, hogy a szép midianita asszonyok által elcsábítván, Isten törvényének áthágására készítse őket. Ily módon igyekezett oly álláspontot teremteni, hogy bűnt lehessen találni Izraelben és ennek következtében Isten kegyelme ne őrkdjék többé felettük. Ennek következtében erejük meggyengült, úgy, hogy az ellenségnek nem volt többé félni valójuk tőlük, hiszen a seregek Ura nem járt többé seregével.

Legyen ez figyelmeztetés Isten népe számára az utolsó napokban. Ha ez a nép az igazságra és valóságos megszentelődésre törekszik, ha igyekszik Istennek minden parancsolatát hűségesen megtartani, akkor Sátán és eszközei nem győzhetik le őt. Akkor elerőtlenednek ellenségeik leghevesebb támadásai is, amelyek Isten plántálásának szőlőtökéjét akarják megsemmisíteni. Sátán jól tudja, hisz megtanította erre Bálám szomorú tapasztalata is, hogy Jákobon nem fog varázslás és Izraelen a jövendőmondás, mivel semmi bűn nem találtatott közöttük; azért erejét és befolyását arra irányította, hogy megbontván közöttük az összhangot, beszennyezve jellemük tisztaságát. Cselvetéseit ezer és ezer formában veti egyesek elé, hogy [281]

meggyengítse a jó cselekvésére irányuló erőiket.

Még egyszer szeretném elmétekbe vésni, minden szó, minden cselekedet tisztaságának szükséges voltát. Isten előtt önmagunk vagyunk felelősek azon személyes munkáért, melyet helyettünk senki más el nem végezhet, melynek célja az, hogy tanítás és személyes példaadás által megjavítsuk a világot. Mialatt társaséletem éltek, ne történjék ez a szórakozás kedvéért, hanem a lelkek megmentésének szándéka vezessen benneteket. Személyes fáradozásaitok révén lépjétek összeköttetésbe az üdvösség után vágyakozó lelkekkel. Nyissátok ki ajtaitokat a kísértésnek kitett ifjak előtt, akiket a gonosz minden oldalról megtámad, igyekezzetek inteni őket, ne távolodjatok el tőlük, hanem közeledjétek hozzájuk, hívjátok meg őket otthonotokba családi körötökbe és az istentiszteletre. Ezrekért és ezrekért kell ezt a munkát elvégezni. Sátán kertjének minden egyes fája csábító és mérges gyümölcsöt terem és jaj annak, aki ezekből szakít és eszik. Gondoljuk meg, hogy Isten a menny felé vezető útat széppé, világossá és vonzóvá akarja tenni a mi számunkra, hogy megszabadíthassuk a lelkeket Sátán veszedelmes varázslatából.

Isten azért adott nekünk értelmet, hogy nemes célra használjuk azt. Itt az ideje az örökélet próbaidejének. Ez az idő mindenki részére sokkal ünnepélyesebb, semhogy bárki is közönyös és gondtalan maradhasson. Másokkal való érintkezésünket tisztelet és mennyei gondolkodásmód jellemezze. Társalgásunk mennyei dolgok körül forogjon. De az istenfélők e szavakkal vigasztalják egymást: „Az Úr pedig figyelt és hallgatott és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét. És azon a napon azt mondja a seregeknek Ura, melyet én szerzek tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt.”

[282]

Vajjon mi lehet méltóbb a gondolkozás foglalkoztatására, az üdvösség tervénél? Ez kimeríthetetlen tárgy! Jézus szeretete, az elesett embereknek felkínált végtelen szeretetéből eredő megváltása, a szív szentsége, az utolsó idők megmentő üzenete, Krisztus kegyelme — mindezek olyan tárgyak, amelyek megelevenítik a lelket és a tiszta szívek megízlelik majd az örömet, amelyet az Úr tanítványai éreztek akkor, midőn az Emmausba vezető úton az Üdvözítő hozzájuk csatlakozott. Csak annak lesz majd öröme az ilyen szent közösségben, csak az fog isteni erőt nyerni ebből az érintkezésből, aki szeretet középpontjául Krisztust tette. Aki azonban semmi örömet nem érez

a vele való érintkezésben, akinek jobban esik érzelgős ostobaságokról beszélni, az egyre jobban eltávolodik Istentől és egyre fásultabbá válik a szent és szentséges törekvésekkel szemben. Ezek a földi és látható dolgokat mennyeknek tekintetik. Ha Isten igazsága szilárd alapelvvé lett a szívben, akkor ott élőforrása lesz. Akkor jöhetnek a kísérletek az igazság elfojtására, az más helyen fog előtörni: itt van és nem lehet visszatartani, az igazság a szívben az élet forrása, amely felüdíti az elfáradottakat és elfojtja a rossz gondolatok megnyilatkozását.

Nem történik-e sok minden körülöttünk, ami megmutatja az ösvényünket fenyegető veszedelmeket? Mindenfelé láthatni emberi roncsokat, elhanyagolt családi oltárokat és elpusztított családi viszonyokat. Elszakadnak az összes alapelvektől, lealacsonyítják az erkölcs álláspontját; a bűnök, amelyek miatt egykor az özönvíz sújtotta e földet Isten büntetéseként és tűz hullott Sodomára és Gomorára, napjainkban mindinkább elhatalmasodnak. Közeledünk a véghez. Isten régóta türi az emberiség romlottságát, de azért a büntetés nem fog elmaradni. Akik a világ világosságainak vallják magukat, távozzanak el minden igazságtalanságtól. Ma ugyanazt az igazságellenes lelkületet látjuk megnyilvánulni, mint amely Krisztus idejében nyilatkozott meg. Akik mindenáron igyekeznek Isten törvényét érvénytelenné tenni, bibliai bizonyítékok hiányában hazugságokat találnak ki, hogy legyalázzák és befeketítsék a munkásokat. Megtették ezt a világ üdvözítőjével is, megteszik tehát követőikkel szemben is. Minden alapot nélkülöző híreket igazságok gyanánt terjesztenek.

[283]

Isten megáldotta törvényét megtartó népét és minden ellenük hozott hazugság és ellenkezés dacára is meg fogja áldani azokat, akik rendíthetetlenül állanak a szenteknek adatott hit védelmezésében. De ha azok, akik azt vallják magukról, hogy Isten törvényeinek megtartói, megtapossák ezt a törvényt, akkor Isten elvonja tőlük védelmét és sokan elesnek makacsságuk, valamint engedetlenségük következtében. Ebben az esetben természetesen nem leszünk képesek ellentálni az ellenség törekvéseinek. Ha azonban Isten gyermekei elválasztva és elkülönítve maradnak a világtól, mint oly nép, amely igazságot cselekszik, akkor nem lesz sikere az ellenök felemelt fegyvernek, mert akkor Isten lesz az ő menedékük és védelmük.

[284]

Mint Isten népe, mely megőrzi az ő parancsolatait, ne távolítsuk-e el magunktól ebben a veszedelmes időben minden bűnt, igazságtalanságot és romlottságot? Azoknak a nőknek, akik vallják az igazságot, nem kell-e legszigorúbban ügyelniük arra, hogy a legcsekélyebb okot se szolgáltassák a meg nem engedett bizalmasságra? Az asszonyok jó néhány kísértés előtt bezárhatnák az ajtót, ha minden esetben szigorú tartózkodást és helyes magaviseletet tanusítanának. A férfiak József életéből vegyenek példát, hogy a leghatalmasabb kísértésben is kitarthassanak alapelveik mellett. Mi mindnyájan az igazságért helytálló erős férfiak és nők kívánunk lenni! Azonban sokan körülötünk erkölcsileg gyengék. Ezeknek olyan társaságra van szükségük, akik erősen állanak, s akiknek szíve szorosán össze van kapcsolva Krisztuséval. Minden egyes ember alapelvei próbára lesznek téve. Egyesek beleesnek a kísértésbe, mint a bolond a csapdába. Ezek úgyszólván meghívják az ellenséget, hogy kísértse meg őket. Önmagukat izgatják fel, mígnem erkölcsi erejük meggyengül, melynek következményeképpen szégyen és pusztulás következik rájuk.

Mennyire megvetettek a szent Isten szemében azok, akik mialatt azt állítják, hogy védelmezik a törvényt, azalatt lábbal tapossák annak előírásait. Ezek szégyent hoznak a munkára és alkalmat adnak az igazság ellenségeinek a diadalmaskodásra. Krisztus követői és Sátán követői között sohase töröltessék el a válaszfal. Maga Isten vont a határvonalat a világ és a gyülekezet, törvényének megőrzői és áthágói között. Ezek ketten nem érthetnek egyet. Ezek annyira különböznek egymástól izlésben, célkitűzésükben és jellemükben, mint észak különbözik a déltől. Ha Isten félelmét és szeretetét ápoljuk magunkban, akkor gyűlölni fogjuk mindazt, ami legkisebb mértékben is érinti a tisztátalanságot.

[285]

Vajha az Úr magához vonná a lelkeket, hogy közölje velük szent kötelességük öntudatát és oly jellemet alakítson ki bennük, amelynek következtében nem kell szégyelni Krisztusnak, hogy testvéreinek nevezze őket. Magas célt tűzzetek magatok elé, hogy mikor el fog jönni az a nap, amidőn minden ember aképpen nyeri el jutalmát, amint e földi életben járt, hogy akkor az Isteni áldás szavai hangozzanak el felettetek. Isten munkásai olyan életet folytassanak, mintha állandóan Isten szemei előtt járnának, hogy jellemükben és a kegyességben szüntelen fejlődjenek. Szívük és gondolatuk oly tökéletesen legyenek áthatva Krisztus Lelkével, annyira lelkesedjenek

az általuk hirdetett szent üzenetért, hogy minden egyes gondolatuk, eljárásuk és indítókuk annak kifejezésre juttatása legyen, hogy felleltek állanak minden földi és testi dolognak. Boldogságuk ne tiltott dolgok önző kielégítésében, hanem Jézusban és az ő szeretetében álljon.

Az én imám ez: „Oh Uram kend meg néped szeméit, hogy különbséget tehessen a bűn és szentség között, a tisztátalanság és igazság között és végül győztes lehessen.”

* * * * *

Egyetértés a különböző nemzetiségek között

(Testimonies, Vol. IX. p. 179-183.)

„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.” „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” János 7, 37; 4, 14.

[286] Ha mi az ilyen ígéretek dacára is azt választanok, hogy az élet vizének hiányában kiszáradjunk, akkor a hiba csak nálunk kereshető. Ha egy gyermek egyszerűségével járulunk a Krisztushoz, mint a gyermek földi szüleihez és miközben tőle kérjük ígéreteinek beteljesítését hisszük is azt, hogy megkapjuk tőle, akkor kétségtelesen részesülni fogunk benne. Ha mindnyájan gyakoroltuk volna a szükséges hitet, akkor összejöveteleinket az Isten sokkal gazdagabb mértékben megáldotta volna, mint ez eddig megtörtént. Én örülök annak, hogy összejöveteleinknek még néhány napja hátra van. (Ezt a beszédet 1885 szept. 24-én Svájcban a bászeli konferencián tartotta White testvérnő.) Most arról a kérdéstről van szó, „odajárulunk-e a forráshoz, hogy igyunk abból?” Az igazság tanítói példaképes magaviseletet fognak-e tanusítani? Az Isten nagy dolgokat fog érdeklünkben cselekedni, ha mi hittel szavánál fogjuk őt. Óh, vajha mindnyájan tanúi lennénk a szívek általános megalázkodásának Isten előtt e helyen!

Összejöveteleink kezdetétől fogva indítatva éreztem magamat, hogy különösen a szeretetről és a hitről beszéljek. Ez abból az okból kifolyólag történt, mert szükségetek van erre a bizonyágtételre. Egyesek, akik erre a misszióterületre jöttek, kijelentették: „Ti nem ismertétek a francia népet és a németet sem ismeritek. Ezekkel szemben ilyen és ilyen magatartást kell tanusítani.”

Én azonban kénytelen vagyok felvetni a kérdést: „Vajjon nem ismeri és nem érti meg őket az Isten? Nem ő-e az, aki szolgálainak e nép számára is adott egy üzenetet?” Ő jól tudja mire van szükségünk és hogyha ő egy üzenetet adott az ő szolgálain keresztül e nép számára,

akkor végre is fogja hajtani azt, amit maga elé tűzött. Mindannyiukat egygő fogja tenni a Krisztusban. Habár egyesek kimondottan franciák, mások határozottan németek, ismét mások feltétlenül amerikaiak; mindezek azonban éppen ilyen határozottan keresztényekké lesznek.

A zsidó templomot faragott kövekből építették, melyeket a hegyekben bányásztak. Minden egyes kő elő lett készítve a maga helyére, a templom épülete számára. Kifaragták, kisimították, a rendeltetéséhez idomították, mielőtt Jeruzsálembe szállították volna. Miután pedig mindezen köveket rendeltetési helyükre vitték, kezdetét vette az építkezés, amely a legkisebb zavaró hang, vagy kalapácsütés nélkül ment végbe. Ez az épület Isten lelki templomát szemlélteti, amely minden nemzet, nyelv és népből, mindenféle osztályból, előkelő és egyszerű, gazdag és szegény, tudós és tudatlan anyagból lett felépítve. Ez azonban nem valami holt anyag, amelyet kalapáccsal és vésővel kellene előkészíteni, hanem élő kövek, amelyek az igazság által törettek ki a világ kősziklájából. A nagy építőmester, a templom ura azonban kifaragja, kisimítja és előkészíti őket arra a helyre, amelyet az ő lelki templomában el kell foglalniok. Midőn ez a templom elkészül, minden részében tökéletes lesz, úgy hogy kivívja az angyalok és az emberek csodálatát egyaránt; mert az Isten annak az építője és teremtője.

[287]

Senki se gondolja, hogy néki nincs szüksége a faragásra. Nem létezik olyan személy, sem pedig olyan nemzet, amely minden szokásában és minden gondolatában tökéletes volna. Egyiknek a másiktól kell tanulnia. Az Isten azt akarja, hogy a különböző nemzetiségek összekeveredjenek egymással és egyek legyenek úgy ítéletükben, mint céljukban. Ezáltal kifejezésre fog jutni a Krisztusban való közösségük.

Én szinte félttem ezen országba eljönni, mert legkülönbözőbb oldalakról azt hallottam, hogy Európa különböző nemzetiségei oly sajátosságosak, hogy csak különleges utakon és módokon lehet őket elérni. Akik azonban saját szükségletüket érzik, azoknak az Isten bölcsessége van megígérve. Isten odáig viheti az embereket, hogy az igazságot elfogadják. Szükséges, hogy az Úr az ő lelkületüket birtokába vegye és azt úgy alakítsa, mint fazekas az agyagot. Akkor ezek a különbségek eltűnnek. Testvéreim tekintsetek Jézusra! Kövessétek az ő szokásait és az ő lelkületét és akkor nem okoz majd

néktek nehézséget a legkülönbözőbb osztályok elérése sem. Nékünk nincsen sem öt, sem hat példaképünk, aki után igazodnunk kellene, csak egyetlen egy — a Krisztus. Ha az olasz, a francia és német testvérek megkísérlik, hogy hozzá hasonlóvá legyenek, akkor lábaikat az igazságnak egyazon alapjára fogják helyezni. Akkor ugyanaz a lelkület fog lakozni úgy az egyikben, mint a másikban. Ez a lelkület nem más, mint a dicsőség remény-
 [288] ségének, Krisztusnak bennünk való lakozása. Atyámfiak és testvéreim, óva intelek titeket attól, hogy válaszfalat emeljétek a különböző nemzetiségek között. Éppen ellenkezőleg, ahol fennáll, ott is romboljátok le azt. Nékünk azon kell lennünk, hogy mindent a Jézussal hozzunk összhangba és csak egyetlen cél lebegjen szemeink előtt; embertársainknak megmentése.

Nem akarjátok-e ti kedves atyámfiak, akik a prédikátori hivatásban vagytok, megragadni az Isten gazdag ígéreteit? Nem szeretnétek-e az ént eltüntetni és a Jézust megjelentetni? Az énnak meg kell halnia, mielőtt Isten általatok működhessen. Nyugtalan vagyok, amikor látnom kell, hogy egyikben és másikban itt és ott miképpen nyilatkozik meg az én uralma. Mondom néktek a názáreti Jézus nevében, hogy a ti saját akaratotoknak meg kell halnia, Isten akaratával egyé kell lennie. Ő meg szeretne tisztítani titeket minden folttól. Nagy munkának kell a ti érdekekben megtörténnie, mielőtt Isten erejével lehetnétek betelve. Kérlek benneteket közeledjétek őhozzá, hogy elnyerjétek gazdag áldását még mielőtt ez az összejövétel széljeloslana.

Vannak közöttünk itt olyanok, akiknek figyelmeztetések és útbaigazítások alakjában nagy világosság jutott osztályrészül. Valahányszor figyelmeztetések lettek kiosztva, az ellenség mindenkor igyekszik az illetőben emberi részvét után való kívánságot felkelteni. Ügyeljétek azért, nehogy mások részvétéhez menekedjétek és hogyha visszatérnek elmúlt próbáitok, nehogy újból ugyanazon a ponton tévelyedjétek mint annakelőtte. Az Úr újból és újból hasonló helyzetbe juttatja az ő tévelygő gyermekeit; hogyha azonban állandóan figyelmen kívül hagyják Lelkének figyelmeztetéseit, ha nem igyekeznek minden tekintetben megtérni és tévedéseiktől megszabadulni, akkor végeredményben az Úr átengedi őket a saját gyengeségüknek.

[289] Atyámfiak kérlek benneteket járuljatok Krisztushoz és igyatok az üdvösség vizéből ingyen. Ne hivatkozzatok saját érzelmeitekre, ne

gondoljátok, hogy az érzelmi hullámzások teszik ki a jámborságot. Szabaduljatok meg minden emberi támasztól, egyedül Krisztusra támaszkodjatok. Néktek újból elő kell készülnötök a lélekmentés munkájának elvégzésére. Szavaitoknak és cselekedeteiteknek másokra nagy befolyásuk van és ezen befolyásért felelni fogtok az Isten napján. Jézus azt mondja: „Imé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat.” Jelenések 3, 8. Azon ajtóból világosság sugárzik és előjogotokat képezi ezen világosság elfogadása, ha úgy akarjátok. Irányítsuk tekintetünket ama nyitott ajtó felé és igyekezzünk elnyerni mindazt, amit a Krisztus adni kíván.

Közülünk mindenkinek heves harcokat kell vívnia, ha a bűnt szívében le akarja győzni. Ez olykor igen fájdalmas és csüggesztő feladatnak látszik, mert midőn jellemünk hibáit felismerjük, rendszerint azokra tekintünk állandóan, ahelyett hogy Jézusra néznénk és az ő igazságának öltözékét magunkra öltենék. Kivétel nélkül mindenki, aki Isten városának gyöngykapuin keresztül bevonul, csak mint győztes vonulhat oda be; a legnagyobb győzelem azonban a saját én feletti győzelem lesz.

„Ez okáért meghajtom térdeimet a mi Urunk a Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről nevezetik minden nemzetség mennyen és földön, hogy adja meg néktek az ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vévén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának. És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeret felülhaladó szeretetét, hogy eképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.” Efézus 3, 14-19. v.

[290]

Atyámfiak és testvérnőim, mint az Isten munkatársai támaszkodjatok teljesen a Mindenható karjára. Törekedjete egységre, szeretetre és akkor befolyást fogtok nyerni ezen a világon.

* * * * *

Testvérek, akik egyetértésben dolgozhatnak egymással, ha Krisztustól tanulnának és elfelejtenék, hogy ők amerikaiak vagy európaiak, németek vagy svédok, dánok vagy norvégok, úgy látszik nehezen tudnak beletörődni abba, hogyha más nemzetiségek közé

vegyültek, akkor nekik fel kell adniok egyet-mást saját országuk és nemzetük sajátságából és valami mást kell engedni annak helyébe lépni.

Kedves testvéreim, távoztassátok el magatoktól mindezeket! Néünk nincs jogunk arra, hogy önmagunkra gondoljunk, vagy arra, amihez előszeretettel vonzódunk, vagy ami izlésünknek megfelel. Ne törekedjünk arra, hogy egy olyan sajátságos egyéniséget őrizzünk meg magunkban, amely elválasztana bennünket többi munkatársainktól. Igaz, egy jellemet meg kell őriznünk, de ez a Krisztus jelleme. Ha a Krisztus jellemével rendelkezünk, akkor Isten művét is képesek leszünk együttesen végrehajtani, mert a bennünk lakozó Krisztus találkozni fog a mi atyánkfiaiban lakozó Krisztussal és a Szentlélek létre fogja hozni a szívek és módozatok azon egységét, amely a világ előtt igazolja, hogy Isten gyermekei vagyunk. Az Úr segítsen meg bennünket, hogy énünk meghaljon, hogy újjászülethessünk, hogy Krisztus mint élő és teremtő alapelv, mint megszentelő erő lakozhassék mibennünk. (Testimonies Vol., IX. p. 187. 188.)

[291] Igyekeztek komolyan egységre. Imádkoztatok és dolgoztatok ezért. Ennek a következménye lelki egészség, gondolatok nemesége, jellem magasztossága és a kegyesség növekedése lesz. Akkor képesek lesztek az önzést és irigységet legyőzni, annak segítségével, aki szeretett titeket és önmagát adta értetetek. Feszítétek meg önmagatokat és tekintsetek másokat előbbrevalónak magatoknál. Így lesztek egyek a Krisztussal. Akkor az egész világegyetem, a gyülekezet és a világ előtt félreismerhetetlen jelét adjátok annak, hogy az Isten fiai és leányai vagytok; Istent pedig eme példaadástok által megdicsőítitek.

A világnak látnia kell azt a csodát, mely abban nyilvánul meg, hogy az Isten gyermekeinek szívét a keresztyéni szeretetben összekapcsolja egymással. Látnia kell, hogy az Úr népe Krisztussal együtt foglal helyet a mennyei magaslaton. Nem akartok-e életetek által bizonyágot tenni arról, hogy mit tehet az Isten igazsága azokért, akik szeretik őt és szolgálnak neki? Isten jól tudja mivé lehetnétek. Ő tudja, hogy az ő kegyelme mit tehetne értetek, ha részeseivé lennétek az isteni természetnek.

Az utolsó döntés

(Testimonies Vol. IX. p. 11-18.)

A végnek idején élünk. A gyorsan beteljesedő idők jelei mutatják, hogy Krisztus visszajövele közel van. Ünnepléses és jelentőségteljesek a napok, melyekben élünk. Isten Lelke lassan, de biztosan el lesz vonva a földtől. Már is csapások és itéletek látogatják meg Isten kegyelmének megvetőit. A szárazon és vizen történő szerencsétlenségek, a társadalom bizonytalan állapota és a háborús hírek a szerencsétlenségnek előhírnökei. Legnagyobb jelentőségű események közelségét jelzik ezek.

A gonosz eszközei egyesítik erőiket és igyekeznek megerősíteni azokat. Erőt gyűjtenek az utolsó nagy döntésre. Csakhamar hatalmas változások fognak végbemenni a világon és az utolsó mozgalmak igen gyorsak lesznek. [292]

A dolgok állapota e világon felismerteti velünk, hogy a nyomoruságos idő közvetlen közelébe érkezünk. A napilapok telve vannak a legközelebbi jövőben lejátszódó rettenetes küzdelem célzásaival. Vakmerő rablótámadások igen gyakoriakká lettek. Munkabeszüntetések napirenden vannak. Rablások és gyilkosságok mindenfelé történnek. Gonosz szellemektől megszállott emberek asszonyokat és gyermekeket fosztanak meg életüktől. Sok embert ejtett tőrrebe a bűn, amely mindenféle alakjában uralkodik.

Az ellenségnek sikerült a jogot elferdíteni és az emberek szívét önző nyereség utáni vággyal megtölteni. „És eltávozott a jogoság és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az uccán és az egyenesség nem juthat be.” (Ésaiás 59, 14.) A nagy városokban ezrek és ezrek élnek szegénységben és nyomorúságban, úgyszólván minden élelem, ruházat és fedél nélkül. Mialatt ugyanabban a városban mellettük élnek olyanok, akik többel rendelkeznek, mint amit szívük megkívánhat, akik duslakodnak és pénzüket pompás épületekre, ékszerekre és ami még rosszabb, érzéki vágyaik kielégítésére, különösen pedig bódító italokra, dohányra és egyéb az

értelmet szétromboló eszközökre áldozzák; oly dolgokra, amelyek a lelket egyensúlyából kivetik és lealacsonyítják. Miközben az éhező emberiség kiáltásai fölhatnak Istenhez, addig egyesek elnyomás és mindenfajta kényszer alkalmazásával óriási vagyont halmoznak fel.

[293] Egy alkalommal, midőn éppen New-Yorkban tartózkodtam éjszakai látomásban szemléltem, hogy miképpen emelkednek az épületek emeletről-emeletre a menny felé. Ezen épületek állítólag tűzbiztosak és azért emeltettek, hogy tulajdonosukat és építőjüket dicsőítsék. Egyre magasabbra és magasabbra tornyosultak ég felé. Építésükhöz a legértékesebb anyagokat használták fel. A tulajdonosok nem kérdezték önmaguktól: „Miképpen dicsőíthetném a legmegfelelőbbben az Istent?” Az Urra ők nem gondoltak.

Én ezt gondoltam magamban: „Oh vajha ezek az emberek, akik anyagi eszközeiket ilyen módon fektetik be, úgy látnák az ő magatartásukat, mint ahogy Isten látja azt. Igaz, hogy pompás épületeket emelnek; de milyen oktalanság az ő tervezgetésük és találmányuk a világegyetem Uralkodójának szemeiben. Ők nem igyekeznek szívüknek és elméjüknek minden erejével megtudni azt, hogy miképpen dicsőíthetnék az Istent. Elvesztették érzéküket ezen legelsőbbrendű emberi kötelességgel szemben.”

Ugyanezen épületek fel lettek építve. Tulajdonosaik büszkén örvendeztek annak, hogy elegendő pénzük volt kívánságaik kielégítésére és szomszédaik irigységének felkeltésére. Az így befektetett pénznek jó részét a szegények nyomorgatása és elnyomása által szerezték meg. Ők elfelejtették, hogy a mennyben feliratnak az ő üzleti vállalkozásaik, hogy ott fel van jegyezve minden igazságtalan cselekedet és hazug eljárás. Eljön az idő, midőn az emberek fennhéjázásukban és hazugságukban elérik azt a határt, melyet Isten akarata szerint túl nem léphetnek már, akkor majd tapasztalniuk kell, hogy Jehova türelmének is van határa.

[294] A legközelebbi kép, amely elvonult előttem, egy lángban álló épület volt. Az emberek ott állottak a magas és állítólag tűzbiztos épület előtt. Föltekintettek rá és így szóltak: „Az épület teljes biztonságban van.” Én azonban láttam, hogy az épület úgy meg lesz semmisítve a tűz által, mintha pozdorjából lett volna építve. A gőzfecskendők nem tudtak a pusztulásnak megállást parancsolni. A tűzoltó legénység nem volt képes a fecskendőket felhasználni.

Nékem meg lett mutatva, hogy midőn eljön az Úrnak az ideje és ha a büszke és becsvágyó emberek szíve addig nem ment a szükséges átalakuláson keresztül, akkor az emberek kénytelenek lesznek azt a megállapítást tenni, hogy az a kéz, amely elég erős volt az ő megtartásukra, elég erős az ő elpusztításukra is. Nincs földi hatalom, amely Isten karját visszatarthatná. Ha elérkezett az Isten által rendelt időpont, midőn megbünteti az embereket törvényének megvetéséért és önző becsvágyukért, akkor nem lesz olyan építkezési anyag, amely képes lenne őket a pusztulástól megőrizni.

Nem sokan vannak, még a nevelők és államférfiak közt sem, akik számot adhatnának azokról az okokról, amelyekre a társadalom jelenlegi állapota visszavezethető volna. Senki azok közül, akik a kormányzás gyepelőit kezükben tartják, nem képes megoldani az erkölcs leromlásának, az elszegényedésnek és nyomorúságnak kérdéseit. Hiába igyeksenek az üzleti vállalkozásokat biztos alapokra helyezni. Ha ellenben inkább Isten igéjére szentelnének figyelmet, akkor megoldást találnának minden olyan kérdésre, amelyek megzavarják az emberek fejeit.

Az Írás vázolja azt az állapotot, melyben a világ rövid idővel Krisztus visszajövetele előtt van. Azokról az emberekről, akik rablás által nagy vagyonokat gyűjtenek így szól: „Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban. Ímé a ti mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a seregek Urának füléhez. Dözsöltetek e földön és dobzódtatok, szíveteket legeltettétek, mint áldozás napján. Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat. Nem állt ellent nektek.” (Jakab 5, 3-6.)

Kicsoda olvassa azonban azon figyelmeztetéseket, amelyek a jövendölések gyors beteljesedése által adják meg az idők jeleit? Milyen benyomást tesznek ezek a világi emberekre? Vagy milyen változást lehet az ő magatartásukban megfigyelni? Nem nagyobb, mint amelyet Nőé napjaiban lehetett tapasztalni a föld lakosainak magatartásában. A vízözön előtti emberek világi foglalatosságaikban és szórakozásaikban annyira elmerültek, hogy nem vették észre, mígnem „eljöve az özönvíz és mindannyiukat elpusztítá.” (Máté 24, 39.) A mennyből figyelmeztetéseket kaptak, de ők vonakodtak azoknak figyelmet szentelni. Ma a világ az örök pusztulásba rohan, anélkül, hogy a legkisebb mértékben is figyelne Isten óvó hangjára.

A világot a háború szelleme uralja. Dániel próféta könyvének 11. fejezetében adott jövendölés csaknem teljesen betölt. Csakhamar fellépnek majd a nyomorúság eseményei, amelyekről ebben a jövendölésben szó van.

„Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt és elfordítja színét és elszéleszti lakóit. . . mert áthágták a törvényt, a rendelést megszegették, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet és laknak a rajta lakók . . . megszűnt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendők zajgása, a citerának vidámsága megszűnt.” (Ésaiás 24, 1-8.)

„Jaj ez a nap. Bizony közel van az Urnak napja és mint a pusztítás úgy jött el a Mindenhatótól . . . elsenyvedtek a magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonásházak, összedültek a csűrök, mert kiaszott a gabona. Mint nyög a barom! Megháborodtak a marhacsordák, mert nincs legelőjük. Bűnhődnek még a juhnyájak is. . . . Elszáradt a szőlőtő, a fügefa elhervadt, a gránátfa, a datolyafa, az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott, bizony kiszáradott az öröm az emberek közül.” (Jóel 1, 15-18. 12.)

[296]

„Oh én bensőm, oh én bensőm, aléldozom oh én szívemnek rekeszei. Háborog a szívem, nem hallgathatok! Hiszen hallottad én lelkem a kürt szavát, a harci riadót! Vészre vész jelentenek; bizony elpusztulnak az én sátraim, kárpitjai egy pillanat alatt.” (Jeremiás 4, 19. 20.)

„Nézek a földre, de imé kietlen és pusztaság és az égre, de nincsen világossága. Nézek a hegyekre is, imé reszketnek; nézek a halmokra, de mind ingadoznak! Nézek és imé egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. Nézek és imé a bő termő föld pusztává lőn és minden városa összeomlott, az Úr előtt az ő haragjának színe előtt! (23-26. v.)

„Jaj, mert nagy az a nap, annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákobon; de megszabadul abból!” (Jer. 30, 7.)

Nem mindenki, aki e földön él, foglalt állást Isten ellen az elenség oldala mellett. Nem mindenki hűtelen. Van néhány hívő, aki hű maradt Istenhez, akikről János azt írja: „Itt van a szenteknek békességes türeése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” (Jel. 14, 12.) Csakhamar ki fog törni a heves küzdelem azok között, akik Istennek szolgálnak és akik néki nem szolgál-

nak. Nemsokára meg lesz mozgatva minden állhatatlan, hogy ami megmozdíthatatlan, az megmaradjon.

Sátán igen szorgalmas bibliakutató. Ő igen jól tudja, hogy ideje kevés, ezért minden tekintetben igyekszik e földön az Úr művének ellene dolgozni. Lehetetlen dolog Isten gyermekeinek tapasztalatát elképzelni, akik átélik, hogy a mennyei dicsőség miképpen találkozik régebbi üldözések megismétlődésével. Ezek abban a világosságban fognak járni, amely az Isten trónjától származik. Isten angyalai állandó összeköttetést fognak fenntartani a föld és a menny között. Sátán viszont körülvéve az ő gonosz angyalaitól Isten gyanánt fog megjelenni, mindenfelé csodát fog véghezvinni, hogyha lehetséges lesz még a választottakat is elhitesse. Isten gyermekei akkor az ő [297] biztonságukat nem csodák véghezvitelében fogják megtalálni, mert Sátán minden csodát, amely megtörténhetik, utánozni fog. Isten megpróbált gyermekei abban a jelben fognak erőt találni, melyről 2. Mózes 31, 12-18. versekben van szó. Ők állandóan az élő Igének eme kijelentésére fognak támaszkodni. „Megvan írva.” Ezen alapon megmozdíthatatlanul és szilárdan képesek megállni. Mindazok azonban, akik megtörték Istennel való szövetségüket azon a napon Isten nélkül és reménység nélkül fognak állani.

Isten imádói kiváltképpen azáltal fognak kitűnni, hogy megtartják a negyedik parancsolatot, amely Isten teremtő hatalmának a jele és amely bizonyága azon jogcímének, hogy igényt tart az emberek részéről való imádásra és magasztalásra. Az istentelenek ellenben azon fáradozásaik által fognak kitűnni, hogy igyekeznek a Teremtő emléknapiját lerombolni és helyébe Róma szerzeményét helyezni. Ezen harc kimenetelénél az egész kereszténység két osztályra oszlik. Az egyik oldalon azok fognak állani, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét, a másik oldalon ellenben azok, akik imádják a fenevadat és az ő képét, valamint bélyegét magukra veszik. Habár az egyház és állam egyesítik erejüket, hogy kényszerítsenek „kicsinyeket, nagyokat, gazdagokat, szegényeket, szabadokat és szolgákat, hogy az ő jobb kezükre, vagy homlokukra bélyeget tegyenek.” (Jel. 13, 16.) Isten népe azonban ezt nem fogja megtenni. A pátmosi látnok szemlélte azokat, „akik diadalmasok a fenevaden és az ő képén és bélyegén és az ő nevének számán” és látta őket, „állani az üvegtenger mellett és kezeikben valának az Istennek hárfái és

éneklik vala Mózesnek az Isten szolgájának énekét és a Baránynak énekét.” (Jel. 15, 2. 3.)

[298] Isten népére rettenetes kísértések és küzdelmek várnak. A háború szelleme a föld egyik végétől a másik végéig feltüzeli a nemzeteket. Az eljövendő nyomorúságos idő közepette azonban Isten választott népe megmozdíthatatlanul fog állani dacára annak, hogy olyan nyomorúság lesz, amelyhez fogható soha nem volt. Sátán és serege nem lesznek képesek megsemmisíteni az Isten gyermekeit; mert hatalmas erejű angyalok fogják védelmezni őket.

* * * * *

Isten így szól az ő népéhez: „Menjete ki közülük és szakadjatok el és tisztátalant ne illesek és én magamhoz fogadlak titeket és leszek néktek Atyátok és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá.” 2. Kor. 6, 17. 18. v. „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” 1. Péter 2, 9. Isten gyermekeinek azáltal kell kitűnniök, hogy teljes szívből szolgálnak az Istennek, hogy nem a maguk számára keresnek tisztességet, hanem mindenkor arra gondolnak, akihez ünnepeles igérettel odakötötték magukat és csak őnéki szolgálnak.

[299] „Szóla az Úr Mózesnek mondván: Te szólj az Izráel fiainak mondván: Az én szombatimat bizony megtartsátok, mert jel az én közöttem és ti közöttetek nemzetségről-nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek. Megtartsátok azért a szombatot, mert szent az tinéktek. Aki azt megrontja halállal lakoljon, mert valaki munkát végez azon, annak lelke irtassék ki az ő népe közül. Hat napon munkálkodjanak, a hetedik nap pedig a nyugalomnak szombatja, az Úrnak szentelt nap: valaki szombaton munkálkodik megölettség. Megtartsák azért Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről-nemzetségre örök szövetségül. Legyen ez közöttem és Izráel fiai között örök jel!; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszűnt és megnyugodott.” 2. Mózes 31, 12-17. v.

Nem úgy jelölnek-e meg bennünket ezen szavak, mint az Isten népét? Nem mondják-e nekünk ezen igék egyúttal azt is, hogy amíg időnk tart, tartsuk tiszteletben az Istenhez való hozzátartozandósá-

gunk szent ismertetőjelét? Izráel fiainak utódaiknál örök szövetségül kellett tartaniok a szombatot. A szombat jelentősége nem kisebbedett. Még ma is és minden időben is ez fog maradni Isten és az ő népe közötti jel gyanánt.

* * * * *

Látomás a küzdelemről

(Testimonies Vol., VIII. p. 41-47.)

Látomásban szemléltem, hogy két sereg rettenetes küzdelmet vívott egymással. Az egyik sereg a világ jelvényét viselő zászlót követte, a másik pedig az Imánuel fejedelem véráztatta zászlaját. Zászló zászló után hullott a porba, miközben az Úrnak seregéből az egyik csapat a másik után egyesült az ellenség seregével. Viszont az ellenség seregéből az egyik csoport a másik után egyesült Isten népével, amely megtartotta a parancsolatokat. Egy, az ég közepén repülő angyal sokaknak kezébe adta Imánuel zászlaját, miközben egy hatalmas vezető angyal hangos szóval kiáltotta: „Sorakozzatok! Mindannyian akik hűségesek vagytok az Isten parancsolatai és Jézus bizonyágtételei iránt, foglaljátok el most álláspontotokat. Menjetek ki közülük, különítsétek el magatokat és ne érintsetek tisztátalant, akkor magamhoz fogadlak titeket és leszek néktek Atyátok, ti pedig lesztek fiaim és leányaim. Jöjjetek mindannyian akik akartok, jöjjetek az Úr segítségére a hatalmasok ellen.”

[300]

A harc tombolt. Majd az egyik, majd a másik oldalra fordult a győzelem. Akkor a kereszt harcosai helyet csináltak, mint mikor a zászlóvivő megfáradt. Ésaías 10, 18. Látszólagos visszavonulásuk azonban csak azért történt, hogy előnyösebb helyzetet foglaljanak el. Most örömkialtások hallatszottak. Hálaének szállt fel az Istenhez és az angyali hangok egyesültek ezen énekkel. Krisztus harcosai eközben kitűzték a zászlót az erődökre, amelyek sokáig az ellenség kezében voltak. Üdvösségünk fejedelemme vezette a harcot és küldött segítséget harcosainak. Hatalma nagy mértékben kibontakozott és bátorította a harcosokat, hogy a küzdelemben egészen a kapuig nyomuljanak előre. Igazságában hatalmas dologra tanította őket, miközben lépésről-lépésre, győzelemről-győzelemre vezette őket a végső diadalhoz.

Végül győzelmet arattak. Az a sereg, amely követte ezen felírású zászlót: „Isten parancsolatai és Jézus hite” dicsőségesen diadalmas-

kodott. Krisztus harcosai közvetlenül a város kapui előtt állottak és a város örömmel fogadta királyát. A békesség és öröm örök birodalma meg lett alapítva.

Most a gyülekezet a harc közepette áll. Olyan világgal áll szemben, amely éjszakai sötétségben él és majdnem teljesen a bálványozásba merült. Eljön azonban az a nap, midőn ki lesz harcolva a győzelem. Akkor majd Isten akarata úgy fog teljesülni e földön, miként a mennyben teljesül. A nemzetek nem fognak más törvénynek engedelmeskedni, mint a menny törvényének. Mindannyian boldog és egységes családot fognak alkotni. A dicséret és hálaadás öltözékével lesznek felöltözve, melyek Krisztus igazságosságának ruhái. Az egész természet felülmúlhatatlan kedvességgel fog állandóan dicséretet zengeni az Istennek. A világ menyői pompába öltözik. Az esztendők pedig boldogságban fognak tovarepülni. A hold fényessége hasonló lesz a nap fényességéhez, a nap viszont hétszerte világosabb lesz mint eddig. E látványra az összes hajnalcsillagok és Istennek minden fiai örvendezni fognak. Az Isten és Krisztus ellenben együttesen fogják hirdetni: „És bűn nem lesz többé, sem halál nem lesz többé”.

[301]

Ez az a kép, amely be lett mutatva nékem. A gyülekezet azonban kénytelen látható és láthatatlan ellenségekkel megküzdeni. Sátán eszközei emberi alakban működnék. Az emberek szövetkeztek, hogy a seregek Ura ellen hadat viseljenek. Ezek a szövetségek mindaddig tartani fognak, amíg Krisztus el nem hagyja közbenjáró helyét a kegyelmi trónnál és a bosszuállás ruháit magára nem ölti. A sátáni eszközök mindenfelé arra törekszenek, hogy az Isten törvényének ellenségeit összegyűjtsék. Az állítólagos szentek és kimondott hitetlenek sorakoznak mögéjük. Isten gyermekei számára most nincs idő arra, hogy gyengék legyenek. Egyetlen pillanatra sem kockáztathatjuk meg az éberség abbahagyását.

„Végezetre atyámfiái legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében. Oltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek fel az Isten minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok

hát elő körülövezvén derekaitokat igazlelkűséggel és felöltöztvén az igazságnak mellvasába. És felruháztvén lábaitokat a békesség evangéliumának készségével; mindezekhez felöltöztvén a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megoldhatjátok; az idvesség sisakját is felvegyétek és a léleknek kardját, amely az Isten beszéde.” Efézus 6, 10-17. v.

[302] „És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővülködjen ismeretben és minden értelmességben, hogy megítélhessétek, hogy mi a jó és mi a rossz; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára; teljesekek lévén az igazságnak gyümölcseivel, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására.”

„Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltón viseljétek magatokat. . . hogy megálljatok egy lélekben egy érzéssel, viaskodván az evangélium hitéért és meg nem félemülvén semmiben az ellenségek előtt: ami azoknak a veszedelem jele néktek pedig az üdvösségé és az Istentől van; mert néktek adatott a kegyelem a Krisztusért, nemcsak, hogy higgyetek őbenne, hanem hogy szenvedjétek is ő érte.” Fil. 1, 9-11; 27-29. v.

Ezen utolsó napokban az eljövendő dicsőségről szóló látomások Isten keze által alkotott képek adtak, melyeket a gyülekezetnek meg kell becsülnie. Mi volt az, ami Isten Fiát elárultatásának és kihallgatásának óráiban fenntartotta? Láta fáradságának gyümölcset és ez kielégítette őt. Bepillantott a végtelen örökkévalóságba és láthatta azoknak boldogságát és örökéletét, akik éppen az ő megaláztatása által fognak ebben részesülni. Az ő bűneikért lett megsebezve, az ő vétkeikért megverve. Rajta nyugodott békességük büntetése és az ő sebei által gyógyultak meg. Füle hallották a megváltottak új-jongását, hallotta amint a földről megváltottak éneklik a Báránynak és Mózesnek énekét.

[303] Képzeletünkben élni kell az eljövendő boldog örökkévalóság képének; helyezük magunkat az örökkévalóság küszöbére és halljuk meg, hogy milyen szívélyesen fogadják azokat, akik ebben az életben Krisztussal együtt munkálkodtak és előjognak, tisztességnek tartották ha őérte szenvedhetnek. Miközben egyesülnek az angyalokkal, koronáikat a Megváltó lábai elé helyezik és így szólnak: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot, bölcsességet és hatalmasságot, tisztességet, dicsőséget és áldást ... a

királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön örökké.” Jel. 5, 12. 13.

A megváltottak ott üdvözölni fogják azokat, akik egykor a fel-emelt Megváltóhoz vezették őket. Egyesülnek annak dicsőítésére, aki azért halt meg, hogy Istenből való életük legyen az emberi lényeknek. A harc elmúlt. Vége van minden nyomorúságnak és küzdelemnek. A mennyet győzelmi énekek töltik be és a megváltottak körülállják Isten trónusát. Mindannyian boldogan hangoztatják: „Méltó, méltó a Bárány, aki megöletett és ismét él a dicsőséges győző”.

„Azután látám, és ímé nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott minden nemzetből és ágazatból, népből és nyelvből és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állanak vala fehér ruhákba öltözve és az ő kezeikben pálmaágak és kiáltanak nagy szóval mondván: »Az idvesség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül és a Bárányé.«” Jel. 7, 9. 10. v.

„Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták az ő ruháikat és megfehéritették az ő ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában és aki a királyiszékben ül kiterjeszti sátorát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé, sem a nap reájuk nem tűz, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket és a vizeknek élő forrásaira viszi őket és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.” Jel. 7, 14-17. „És a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” Jel. 21, 4.

Szeretném ha ezen látomás felbuzdítana benneteket és gondolatokban e kép mellett időznétek. Nem akartok-e valóban megtérni, hogy azután olyan lelkülettel dolgozzatok, amely teljesen más, mint az a lelkület, amellyel a multban dolgoztatok, hogy így visszaszorítsatok az ellenséget és leromboljatok minden olyan korlátot, amely akadályozza az evangélium előbbrejutását, a szíveknek és az Úr világoosságával, békéjével és örömeivel való betöltését? Nem kellene-e elásni a zúgolódás és vádaskodás nyomorúságos szellemét, hogy soha többé fel ne támadjon? Nem kellene-e az Úr dicséretének és hálájának illatos füstjét engednünk felszállani olyan szívekből, melyeket Krisztus jelenléte megtisztított és megszentelt? Nem kellene-e

[304]

hittel megragadnunk a bűnösök karját, hogy a kereszthez vezessük őket?

Ki akarja most az Úr szolgálatára odaszentelni magát? Ki szeretné most megigérni, hogy nem kapcsolja össze magát a világgal, hanem kimegy abból, elkülöníti magát és őrizkedni fog lelkét világi dolgokkal beszennyezni, ami által a gyülekezet is ki volt téve az ellenség befolyásának?

Kik azok, akik e világban az önmehtagadás keresztjét akarják felemelni? Ha mi felemeljük azt, tapasztalni fogjuk, hogy az viszont felemel bennünket. Minden keresztény foglalja el a maga helyét és nyerjen bátorítást abból a munkából melyet Krisztus végezett e földön jártakor a lelkekért. Ama keresztény hősök, tüzes buzgalmára van szükségünk, akik hitben látták a láthatatlant. Hitünknek feltámadásra van szüksége. A kereszt harcosainak határozott befolyást kell gyakorolniuk a jóra. Krisztus mondotta: „Aki nincs velem az ellenem van, aki nem gyűjt az tékozol.” (Máté 12, 30.) A keresztény közönyös élete a Megváltó nyilvános mehtagadását jelenti.

[305] Ne kelljen-e találnunk ma is keresztényeket e világban, akik működésüknek minden ágában méltók arra nézve, amelyet viselnek? Olyan keresztényeket, akik olyan cselekedetek véghezvitelére törek-szenek, melyek által megfelelőbb harcosai lehetnek a keresztnek. Mi közvetlenül azon nagy küzdelem lezárta előtt élünk, midőn sok léleknek kell a bűn rabságából megszabadulnia; olyan időben, melyre vonatkozólag Krisztus követői fokozott mértékben bírják ezt az ígéretet: „Imé én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig,” (Máté 28, 20.) ő, aki fölragyogtatta a sötétségben a világosságot, aki minket a sötétségből az ő csodálatos világosságára elhívott, megparancsolja nekünk, hogy úgy fényeljen a mi világosságunk, hogy az emberek látván a mi jócselekedeteinket dicsőíthessék a mi mennyei Atyánkat. Isten gyermekei oly nagy mértékben részesültek világosságban, hogy Krisztus teljes joggal mondhatta nekik, hogy ők a világ világossága.

Orvosaink és prédikátoraink számára a következő üzenetem van: Úgy fogjatok hozzá az Úr munkájához, amint az olyan emberektől elvárható, akik hiszik a jelenidőre szóló igazságot. Orvosi missziómunkások és az evangélium szolgálatában levő munkások felbont-hatatlan kötelékkel legyenek összekapcsolva egymással. Munkájuk elevenen és erővel legyen véghezvive. Összes gyülekezeteinkben

ujólagos megtérés és a szolgálatra való odaszentelés következzen be. Nem kellene-e, hogy a jövőben úgy munkánkban, mint összejöveteleinkben egyértelműek legyünk? Nem kell-e Istennel imában küzdenünk és őt arra kérnünk, hogy szent Lelkét a mi szíveinkbe küldje le? Ha Isten jelenléte megnyilatkozna közöttünk, akkor megújítana bennünket a hitetlenség fekélyétől, amely a mi szolgálatunkat oly gyengévé és eredménytelenné tette. Szükségünk van arra, hogy az isteni élet lehellete érintsen bennünket. Legyünk közvetítői annak a világosságnak és kegyelemnek, melyet az Úr készentart e világ számára. Az elesetteket vissza kell hívni. Bűneinket le kell tennünk és bűnvallomás által Isten előtt büszke szíveinket meg kell aláznunk. Akik hajlandók ezt elfogadni, azokra a szellemi erők árjai fognak kiömölni.

[306]

Hacsak fogalmat tudnánk magunknak alkotni arról, hogy milyen komoly fáradozásokat tesz Jézus az evangélium magvának e világban való elvetésére, akkor mindannyian, akik a kegyelmi idő közvetlen lezárása előtt élünk, fáradhatatlanul dolgoznánk a veszélyben forgó lelkek megmentéséért és igyekeznénk nekik nyújtani az élet kenyerét. Miért vagyunk annyira hidegek és közönyösek? Miért nem fogékonyak szíveink az ilyen benyomásokra? Miért nem akarjuk átadni magunkat annak a műnek, melynek Krisztus az egész életét szentelte? Történnie kell valaminek, mi által ebből a rettenetes közönyösségből meggyógyulunk, amely teljesen uralmába vett bennünket. Hajtsuk meg alázatosan a mi fejeinket, ha arra gondolunk, hogy mennyivel kevesebbet vittünk véghez, mint amennyit tehattünk volna az igazság magvának elvetése érdekében.

Kedves drága atyámfiai és testvérnőim, a szeretet és kedvesség szavaival szólok hozzátok. Ébredjétek és adjátok át magatokat feltétlenül a műnek, hogy a sötétségben levőkhöz eljuttathassátok az igazság időszerű világosságát. Vegyétek fel magatokba a nagy Mester szellemét. Tanuljátok meg a bűnösök barátjától, hogy hogyan kell szolgálni a bűnbeteg lelkeknek. Ne felejtsetek el, hogy az ő követőinek életében ugyanannak az odaadásnak és ugyanolyan alárendelésnek kell megtörténnie, minden társadalmi és természeti hajlam tekintetében, mint ahogy az az ő életében látható volt. Isten követelményeit mindenkor első helyen kell kielégíteni. Krisztus példája indítson bennünket arra, hogy szakadatlan erőfeszítéseket tegyünk mások jóléte érdekében.

[307] Isten felszólít minden egyes gyülekezeti tagot, hogy lépjen be az ő szolgálatába. Az az igazság, amelyet nem élnek ki és nem közölnek másokkal, elveszíti megelevenítő erejét és gyógyító hatását. Minden egyes léleknek meg kell tanulnia munkálkodni és mint teherhordónak a maga helyét elfoglalni. Minden egyes új gyülekezeti tag szaporítsa azon eszközöknek számát, akik a nagy megváltási terv végrehajtásán dolgoznak. Az egész gyülekezet egy emberként cselekedjen; az összes tagok tökéletes egységben olvadjanak össze egymással és így legyen élő, szolgálatkész, a Szentlélektől irányított és uralt eszköz missziófeladatunk végrehajtásában.

* * * * *

Józsué és az angyal

(Testimonies, Vol. V. p. 467-476.)

Ha a látható világot a láthatatlantól elválasztó fátyolt fel lehetne lebbenteni és Isten gyermekei láthatnák azt a nagy küzdelmet, mely Krisztus és az ő szent angyalai, valamint Sátán és az ő gonosz seregei között folyik az ember körül és ha megértenék, hogy mily csodálatosan működik Isten annak érdekében, hogy lelkeket a bűn kötelékéből megszabadítson és hogy miképpen fáradozik állandóan azon, hogy megoltalmazza őket Sátán gyűlöletétől, akkor jobban elő lennének készülve Sátán ravasz terveinek kivédésére. Ha a megváltás terve a maga fenséges terjedelmében és fontosságában, kibontakozna tekintetük előtt, akkor szívük mély hódolattal telne meg. Akkor megalázkodnának, de bátorságot is nyernének, mivel tudnák azt, hogy az egész menny résztvesz az ő megmentésükben.

Sátánnak, valamint közbenjárónknak, Jézus Krisztusnak munkája és hatalma, mellyel népének vádolóját legyőzi, Zakariás jövendöléseiben igen találóan és kifejezetten van szemléltetve. Fenséges látomásban látja a próféta, amint Józsué főpap, szennyes ruhába öltözve, az Úr előtt áll és az ő nagy nyomorúságban lévő népe számára kegyelemért esedezik. Sátán az ő jobbján áll, hogy ellenkezzék vele. Mivel Isten arra választotta ki Izraelt, hogy ismeretét a földön megőrizze, azért mint nemzet kezdettől fogva Sátán ellenségeskedésének különös tárgya volt, aki el volt határozva arra, hogy pusztulásukat fogja előidézni. Ameddig az izráeliták engedelmeskedtek Istennek, semmit sem árthatott nekik; azért teljes erejét és ravaszságát arra használta fel, hogy bűnre csábítsa őket. Kisértései által behálózta őket tőreivel, áthágták Isten törvényét és ezáltal erősségük forrásától elszakadván, pogány ellenségeik zsákmányául hagytak. Babiloni fogságba lettek hurcolva és sok évig maradtak ott. Mindazáltal az Úr nem hagyta el őket. Elküldte hozzájuk prófétáit intésekkel és figyelmeztetésekkel. A nép bűneinek tudatára ébredt, megalázkodott Isten előtt és igazi bűnbánattal visszatért Istenhez. Akkor bátorító

[308]

üzeneteket küldött nekik és hirdette, hogy fogságukból meg akarja őket szabadítani. Sátán azonban ezt meg akarta akadályozni. Néhány izráelita már visszatért az országba és Sátán igyekezett a pogány népeket, amelyek néki eszközei voltak, arra indítani, hogy teljesen megsemmisítsék őket.

[309] Midőn Józsué az Isten ígéreteinek beteljesítéséért esedezett, Sátán merészen felemelte fejét, hogy ellene álljon neki. Ő Izráel bűneire hivatkozott, mint annak okára, amiért ez a nép nem fogadható vissza Isten kegyeibe. Kijelentette, hogy igényt tart rájuk, mint prédájára és kívánja, hogy megsemmisítésre az ő kezébe adassanak. A főpap sem magát, sem népét nem tudja védeni Sátán vádolásaival szemben. Ő nem állítja, hogy Izráel bűn nélkül való volna. Szennyes ruháiban, amelyek népének bűneit jelképezik, amelyeket ő, mint képviselőjük visel, ott áll az angyal előtt és beismeri bűneiket, azonban egyúttal megbánásukra és megalázkodásukra is hivatkozik és kijelenti, hogy a bűnbocsájtó Megváltó kegyelmében bíznak és hitben megragadják Isten ígéreteit.

Azután az angyal, aki maga Krisztus, a bűnösnek Megváltója, hallgatást parancsol Sátánnak, az ő népe vádolójának és azt mondja: „Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-e ez?” Izráel sokáig a nyomoruság kemencéjében volt. Bűnei miatt majdnem megemésztetett a lángokban, amelyeket Sátán és serege az ő megsemmisítésükre gyujtottak; de Isten most kinyujtotta karját felettük, hogy kivesse őket. Megbánásukban és megalázkodásukban a részvételtjes Megváltó nem akarta őket a pogányok kegyetlen hatalmának átengedni. „A megrepedt nádat nem töri el és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki.”

Midőn Józsué közbenjárása el lett fogadva, ki lett adva a parancs: „Vegyétek le róla a szennyes ruhákat,” Azután az angyal mondja Józsuének: „Lásd, levettem rólad a te álnokságodat és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged.” „Feltevék azért fejére a tiszta süveget és ruhákba öltöztetik őt.” Úgy a saját, mint népének bűnei meg lettek bocsátva. Izráel ünnepi ruhákba — Krisztus igazságába — lett felöltöztetve. A süveg, amelyet Józsué fejére tettek, olyan volt, aminőt a papok viseltek, amelynek ezen felirása volt: „Szentség az Úrnak”, ami arra utalt, hogy eltekintve előbbi bűneitől, most képes Isten előtt az ő szentélyében szolgálni.

Miután ilyen ünnepélyes módon a papság méltóságát megkapta, azt mondta az angyal: „Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én utaimban jársz és ha parancsolataimat megtartod, te is ítélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat; és akarok néked adni az itt állók közül, hogy tégedet vezessenek.” A templom és annak összes szolgálatai felett bíró, vagy főember gyanánt kellett járnia, hogy végül az Isten trónja körül álló megdicsőült sokasághoz számláltassék. [310]

„Halld meg Józsué, te főpap és barátaid, akik előtted ülnek, mert jelképes férfiak ezek. Íme bizony előhozom az én szolgálomat, a Csemetét.” Itt van kinyilvánítva Izráel reménysége. Az eljövendő Megváltóban való hit által nyert bocsánatot Józsué és az ő népe. A Krisztusban való hit által újból felvétettek Isten kegyébe. Ha ők az ő útjaiban járnának és az ő parancsolatait megtartanák, akkor az ő érde-meinek ereje által, egy jel gyanánt kellene a föld népei között élniök, kiket a menny kiválasztottjai gyanánt tisztelnek. Krisztus volt az ő reménységük, megigazulásuk és üdvösségük, miképpen ma is csak ő lehet a gyülekezet reménye.

Miként Sátán Józsué és népét vádolta, úgy vádolja ő minden időben azokat, akik Isten kegyelmét és kegyét keresik. A Jelenések könyvében „a mi atyánkfiai vádolójá”-nak van nevezve, „aki vádolja őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.” Ez a küzdelem megismétlődik minden egyes léleknél, aki a gonosz hatalmától megszabadul és akinek neve be van vezetve a Bárány életkönyvébe. Soha nem vétetik fel valaki Sátán családjából az Isten családjába anélkül, hogy ez a gonosz határozott ellentállását fel ne keltené. Sátán vádjai azok ellen, akik az Urat keresik, nem az ő bűneik iránti nemtetszésből származnak; sőt ellenkezőleg ő még örül jellemhibáik felett, mert tudja, hogy csak az Isten törvényének áthágása által nyerhet hatalmat felettük. Vádjai csak Krisztus iránti ellenségeskedésből fakadnak. Az üdvösség terve által Jézus megtöri Sátán hatalmát az emberi család felett és megszabadítja a lelkeket az ő hatalmából. A főcsalónak teljes gyűlöletét és minden gonoszságát felkelti az, ha látja Krisztus hatalmának bizonyítékát és ördögi erővel, valamint ravasz-sággal azon munkálkodik, hogy az emberek fiainak maradé- kát, amely megváltását elfogadta, tőle elragadja. Sátán kétségbeesésbe viszi az embereket, arra ösztönzi őket, hogy Istenben való bizalmu- kat elveszítsék és szeretetétől elszakadjanak; megkísérti őket, hogy [311]

törvényét megrontsák, aztán mint foglyait igényeli őket és vitatja Krisztus jogát, hogy tőle elvegye! Ő jól tudja, hogy azok, akik komolyan kérik Isten bocsánatát és kegyelmét, el fogják azt nyerni. Ezért eléjük tárja bűneiket, hogy elcsüggedjék őket. Állandóan keres alkalmat azok ellen, akik igyekeznek Istennek engedelmeskedni; még legjobb és legkedvesebb szolgálataikat is igyekeznek romlottnak feltüntetni. Számtalan ravasz és kegyetlen szándék által törekszik kárhozataikat véghezvinni. Az ember egyedül nem képes ezen vádolásokkal szembeszállni; mert bűnnel beszennyezett ruhákban és vétkeiket bevallva áll Isten előtt. De Jézus, a mi szószólónk, hathatós bizonyítékot hoz mindazokra nézve, akik bűnbánattal és hittel lelkiüket néki átadták. Ő védi ügyüket és legyőzi vádolójukat a Golgotha hatalmas bizonyítékai által. Az Isten törvénye iránti tökéletes, egészen a kereszthalálig tartó engedelmissége, teljes hatalmat szerzett néki a mennyen és földön; és Atyjától kegyelmet, valamint kiengesztelést követel a bűnös emberek számára. Népe vádolójának pedig azt mondja: „Dorgáljon meg téged az Uram te Sátán! Ezek az én véreimmel meg vannak vásárolva, ők olyanok, mint egy tűzből kikapott üszög.” Azok pedig akik hittel benne bíznak, azon vigasztaló biztosítást kapják: „Lásd elvettem tőled bűneidet és ünnepi ruhába öltöztetlek téged.” Mindazok, akik Krisztus igazságának ruhájába öltöztek, mint kiválasztottak, hűségesek és igazak fognak előtte állani. Sátánnak nincs hatalma Krisztus kezéből kiragadni őket! Krisztus nem fogja megengedni, hogy egy lélek, aki bűnbánattal és hittel az ő védelme alá helyezte magát, Sátán hatalmába kerüljön. Az ő szava zálogot képez: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” A Józsiénak adott ígéret mindenki számára érvényes: „Ha az én utaimban jársz, akarok néked adni az itt állók közül, hogy tégedet vezessenek.” Isten angyalai oldaluk mellett fognak járni, már ezen a világon is és végül azon angyalok között fognak állni, akik körülveszik Isten trónját.

[312]

Azon tény, hogy elismert népe úgy van ábrázolva, amint tisztátalan ruhában áll az Úr előtt, az ő nevét vallókat indítsa alázatosságra, és a szív komoly megvizsgálására. Azok, akik megtisztítják lelkiüket az igazság iránti engedelmisség által, nagyon keveset fognak tartani önmaguk felől. Minél jobban szemlélik Krisztus szeplőtelen jellemét, annál bensőségesebb vágyuk lesz, hogy képére átalakuljanak és annál kevesebb tisztaságot és szentséget fognak önmagukban

látni. Míg egyrésztől bűnös állapotunkat fel kell ismernünk, másrésztől azonban Krisztusban, mint igazságunkban, szentségünkben és váltságunkban kell bízunk. Mi semmit sem felelhetünk Sátánnak ellenünk felhozott vádolásaira. Egyedül Krisztus védelmezhet sikerrel bennünket. Ő hallgattatja el a vádolót azon bizonyítékokkal, amelyek nem a mi, hanem az ő saját érdemein alapszanak.

Mi azonban soha se elégedjünk meg a bűnös élettel. Az a gondolat, hogy minden jellemhiba, minden pont, amiben a keresztyének az isteni álláspontot el nem érik, egy-egy nyitott ajtó, melyen keresztül Sátán beléphet, megkísérthet és tönkretelhet, továbbá, hogy részünkről minden mulasztás, minden hiba a kísértőnek és segítőkinek alkalmat nyújt arra, hogy Krisztust gyalázza, — ösztönözze a keresztyéneket nagyobb buzgóságra és komolyságra, hogy a gonoszt legyőzzék. Feszítsük meg a léleknek minden erejét, hogy győzzünk és tekintsünk Jézusra, hogy ő tegye meg értünk, amit mi nem tehetünk. Semmi bűn nem tűrhető el azokban, akiknek Krisztussal fehér ruhákban kell járniok. A szennyes ruhák elvételnek és Krisztus igazságának ruhája adatik azok helyébe. Megbánás és hit által képesek leszünk engedelmeskedni Isten minden parancsának és hiba nélkül találtathatunk majd ő előtt. Aki el akarja nyerni Isten jóakarát, annak megalázkodva kell beismerni bűneit és komolyan kell kérni a bűnbocsánatot Jézus által. Figyelme Krisztusra, reménységének és hitének középpontjára van irányítva; és ha ki lesz adva e parancs: „Vegyétek le róla a szennyes ruhákat és ünnepi ruhákba öltöztessétek őt és tegyetek fejére tiszta süveget,” — akkor ezek készek megmentésükért minden dicsőséget néki adni.

Zakariás látomása Józsué és az angyal felől főképpen Isten népének azon tapasztalatára vonatkozik, melyet a nagy engesztelési nap végén fog megszerezni. Az utolsó gyülekezet nagy próbákba és nehézségekbe fog bekerülni. Azok azonban, „akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét” érezni fogják a Sárkány dühét és hatalmát. Sátán a maga alattvalóinak tartja e világ lakosságát és tudja, hogy uralmat nyert az elesett egyházak felett; van azonban egy kis sereg, amely hatalmának ellentáll; ha ezeket kiirthatná a földről, akkor diadala teljes volna. Ahogyan egykor a pogány népeket Izrael elpusztítására befolyásolta, ugyanúgy fogja a közel jövőben is a föld istentelen hatalmait Isten népének megsemmisítésére ösztökélni. Mindenkitől azt fogják kívánni, hogy Isten törvénye helyett emberi

törvényeknek engedelmeskedjenek. Mindazoknak, akik Isten iránti kötelességüknek hűségesen eleget akarnak tenni, fenyegetésben vádaskodásban és megvetésben lesz részük. Szülők, testvérek, rokonok és barátok fogják őket halálra adni.

[314] Egyedüli reménységünket Isten kegyelme, egyetlen védekezésünket pedig, az ima képezi. Miként Józsué az angyal előtt, úgy fog az utolsó gyülekezet is megtört szívvel, de erős hittel bűnbocsánatért és szabadulásért könyörögni a közbenjáró Jézushoz. Akik teljes tudatában vannak saját bűnösségüknek és ismerik gyengeségüket, valamint méltatlan voltukat, ha önmagukra néznének elcsüggednének. A kísértő ugyanúgy mellettük áll és vádolja őket, mint ahogy Józsué mellett állott, hogy ellene álljon néki. Rámutat szennyes ruhájukra, tökéletlen jellemükre, eléjük tárja gyengeségüket, hálátlanságukat, Krisztusétól eltérő jellemüket és igyekszik a lelkeket azzal a gondolattal eltölteni, hogy helyzetük reménytelen és szennyük soha el nem mosható. Így reméli hitüket megsemmisíteni és elérni azt, hogy engedvén a kísértésnek, elfordulnak Istentől és magukra veszik a fenevad bélyegét.

Sátán vádat emel Isten előtt velük szemben és kijelenti, hogy bűneik által eljátszották Isten védelmére való igényüket és ő maga jogot formál arra, hogy őket, mint bűnösöket megsemmisítse. Azt mondja, hogy ezeknek is épp úgy ki kell záratniok Isten kegyelméből, mint ahogy ő is ki lett abból zárva. Így szól: „Ez az a nép melynek az én helyemet és a velem együtt kizárt angyalok helyét kell elfoglalnia a mennyben? Mialatt azt állították, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, követték-e valóban annak előírásait? Vajjon nem szerették-e jobban önmagukat Istennél? Nem helyezték-e saját érdekeiket az ő szolgálata fölé? Nem szerették-e a világnak dolgait? Tekintsél csak azokra a bűnökre, amelyeket életükben elkövettek! Nézz csak bűneikre, gonoszságukra és egymás iránti gyűlöletükre!”

[315] Isten népe sok tekintetben valóban vétkes. Sátán pontosan tudja azokat a bűnöket, melyekre ő csábította őket és igyekszik azokat túlzott megvilágításba helyezni. Kijelenti: „Isten engem és angyalaimat számúzni akar a maga jelenlétéből és íme olyanokat jutalmaz meg, akik hasonló bűnökben találtattak. Ez nem lehet igazságos, óh Isten! Trónod akkor nem állhat meg igazságban és jogosságban, mert az igazság azt követeli, hogy ítéletet mondjál felettük.”

Azonban, ha Krisztus követői vétkeztek is, nem adták át magukat a gonosz hatalmának. Eltávolították bűneiket és alázatossággal, valamint szívbeli töredelmességgel keresték az Urat és az isteni közbenjárót, hogy esedezzek értük. Ő, akit hálátlanságuk legjobban meggyalázott, de aki bűneiket és bűnbánatukat is legjobban ismeri, így szól: „Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán! Életemet adtam ezen lelkekért, ők a kezeimbe vannak metszve”.

Sátán támadásai ugyan erősek és csalásai retentesekek, de az Úr szemei őrködnek az ő gyermekei felett. Nyomorúságuk nagy, a lángok szinte megemészteni látszanak őket, de Jézus ki fogja onnét hozni őket, mint a tűzben megtisztított aranyat. Hogy a Krisztus képe tökéletesen visszasugározzék rólunk, el kell belőlünk tűnnie minden földinek; le kell a hitelenséget győzni és fejleszteni kell a hitet, a reményt és türelmet.

Isten népe sóhajtozik és sír azon utálatosságok láttán, amelyek a világban mennek végbe. Könnyek között intik az istenteleneket arra a veszélyre, amely Isten törvényének lábbal taposásával jár és kimondhatatlan fájdalmat éreznek Isten előtt bűneik miatt. Az istentelenek gúnyt űznek szomorúságukból, nevetségessé teszik ünnepélyes esedezéseiket és mulatnak vélt gyengeségeik felett. Azonban megalázkodásuk és aggodalmuk félreérthetetlen bizonyítékát képezik annak, hogy vissza fogják nyerni a bűn következtében elveszített jellemzilárdságot és dicsőséget. Mivel Krisztushoz egyre közelebb igyekeznek jönni és szemeik állandóan az ő tökéletes tisztaságára vannak irányítva, azért világosan felismerik a bűn rendkívüli bűnösségét. Töredelmességük és megalázkodásuk az Isten szemeiben sokkal nagyobb értékkel bír, mint azon önelégült és büszke lelkek, akik semmi okot sem látnak a jajveszékelésre, akik kigúnyolják Jézus alázatosságát és mialatt az Isten szent törvényeit áthágják, önmagukat tökéleteseknek tartják. A győzelem elnyerésének előfeltétele a szív alázatossága és szelídsége. Azok fogják csak megkapni a dicsőség koronáját, akik a kereszt tövéhez borulnak mert: „Boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.”

[316]

A hű imádók egyesülnek Istennel. Ők maguk sem tudják, hogy milyen nagy biztonságban vannak. E világ uralkodói Sától ösztönözve megsemmisítésükre törekszenek, ha azonban megnyilatkoznának szemeik, mint egykor Elizeus szolgájának szemei megnyilatkoztak Dothánban, akkor meglátnák az Isten angyalait, amint

ragyogásuk és dicsőségük által visszatartják tőlük a sötétség hatalmait.

Miközben Isten népe megalázkodik ő előtte és könyörög a szív tisztaságáért, aközben ki lesz adva a parancs: „Vegyétek le róla a szennyes ruhákat!” és elhangzanak ezek a bátorító szavak: „Lásd levettem rólad a te bűneidet és ünnepi ruhába öltöztetlek téged”. Az Isten megpróbáltatott, megkísértetett, de hűséges gyermekeinek, a Krisztus igazságának szeplőtlen ruhája adatik. A megvetett maradék nép dicsőségbe lesz öltözve, hogy a világ romlottsága többé ne érhesse őket, neveik pedig ott diszelegnek a Bárány életkönyvében a többi korszakok hűségesei mellett, mert ellentálltak a csaló ravaszságának és a Sátán dühe által nem engedték magukat elfordítani hűségüktől. Most tehát örök biztonságban vannak a kísértő gonosz szándékaival szemben. Bűneik át vannak ruházva a bűn szerzőjére, bocsánatot nyertek, el lettek fogadva, ragyogó koronát kapnak fejükre és az Isten királyaivá, valamint papjaivá válnak. Miközben Sátán eme vádolásait előtárta és a sereg megsemmisítésére törekedett, szent angyalok siettek ide s tova, hogy reájuk nyomják az élő Istennek a pecsétjét. Ezek azok, akik a Báránnyal ott állanak Sion hegyén, akiknek homlokukra van írva az Atyának neve, és a trón előtt éneklik azt az új éneket, amelyet senki meg nem tanulhat csak az a 144 ezer, akik áron vétettek meg a földről. Ezek „követik a Bárányt, valahová megy, ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengejéül és az ő szájokban nem találtatott álnokság, mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek”.

[317]

Most az angyal szavai teljesen beteljesültek: „Halld meg Józsué, te főpap, te és barátaid, akik előtted ülnek, mert jelképes férfiak ezek. Íme bizony előhozom az én szolgámat Csemetét”. Itt Krisztus van kinyilatkoztatva, mint az ő népének megváltója és megszabadítója. Ez azon időpont, midőn a maradék valóságban „látványossággá” lett, mert zarándokútjuk könnyei és megaláztatásai helyt adnak az Isten és a Bárány jelenlétében érzett örömnél, valamint tiszteletnek. „Ama napon az Úrnak Csemetéje ékes és dicsőséges lészen, s a földnek gyümölcse ízes és díszes Izráel maradékában és lészen, hogy aki Sionban meghagyatik és Jeruzsálemben marad, szentnek mondatik minden, valaki, Jeruzsálemben az élők közé beiratott.”